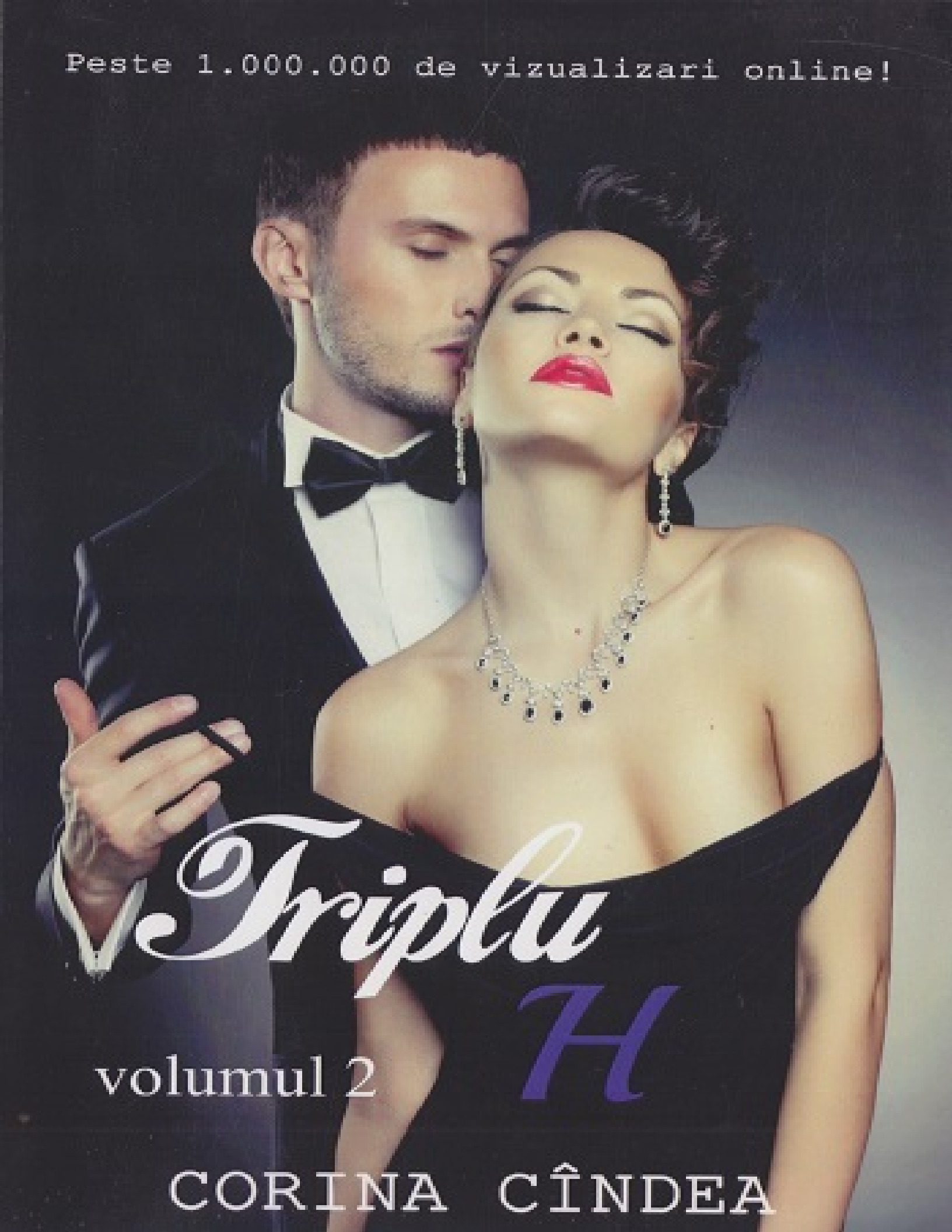

Peste 1.000.000 de vizualizari online!

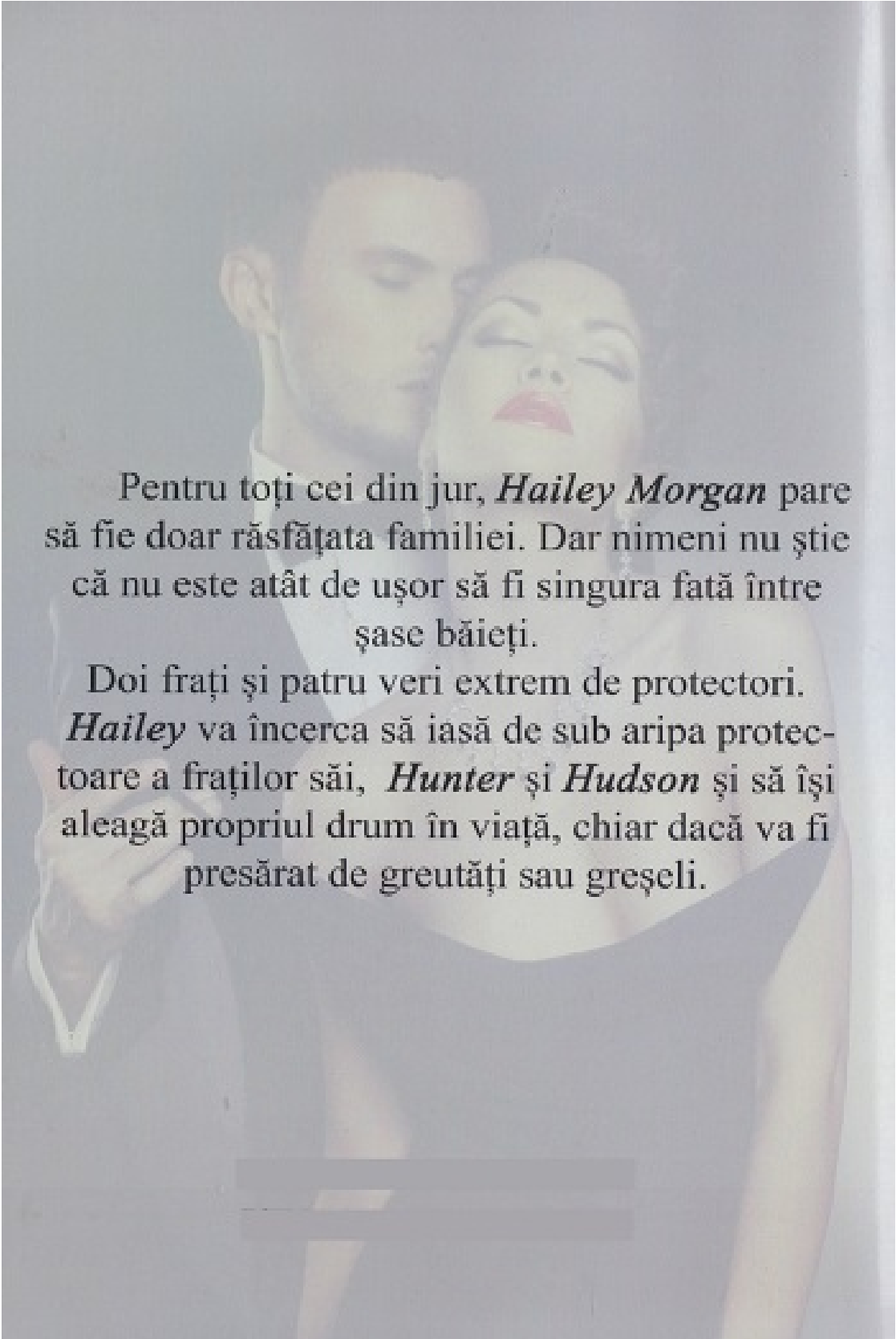
A romantic couple in formal wear. The man, on the left, is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. He has short dark hair and a light beard, and his eyes are closed as he leans in to kiss the woman's cheek. The woman, on the right, is wearing a black off-the-shoulder dress. She has dark hair styled in an updo, red lipstick, and is wearing a large, ornate diamond necklace and matching earrings. Her eyes are closed, and she has a serene expression. The background is a soft, out-of-focus grey.

Triplu

volumul 2

H

CORINA CÎNDEA

Pentru toți cei din jur, *Hailey Morgan* pare să fie doar răsfățata familiei. Dar nimeni nu știe că nu este atât de ușor să fi singura fată între șase băieți.

Doi frați și patru veri extrem de protectori. *Hailey* va încerca să iasă de sub aripa protectoare a fraților săi, *Hunter* și *Hudson* și să își aleagă propriul drum în viață, chiar dacă va fi presărat de greutăți sau greșeli.

CORINA CÎNDEA

TRIPLU H

volumul 2

SIBIU, 2016

CAPITOLUL 1

— Bine ați venit, domnișoară Hailey!

Portarul clubului privat sare amabil să ne deschidă ușa în momentul în care coborâm din taxi, iar zâmbetul meu îl face să se înroșească ușor, pentru a nu știu câta oară în ultimele două săptămâni.

— Mulțumesc, Jack! și mă strecor pe ușă cu brațele pline de sacoșe, urmată îndeaproape de Aria care are mâinile la fel de încărcate ca și mine. Băieții au venit?

— Sunt la piscină și vă așteaptă! primesc răspunsul imediat.

— Mai avem trei zile și ne întoarcem acasă! îi spun încântată Ariei în timp ce ne schimbăm în costumele de baie pe care tocmai le-am cumpărat.

Aria este cea mai bună prietena a mea și... singura pe care o am. Cred că aveam vreo șaisprezece ani când am înțeles că așa-zisele mele prietene își petreceau timpul cu mine doar ca să fie în apropierea băieților. Nu contam eu, conta doar faptul că avem o casă mare și plină de băieți! Pe lângă Hunter și

Hudson, mai tot timpul sunt la noi și Scott și Stuart – băieții unchiului Heaton, și Michael și Matt – băieții unchiului Holden. Șase băieți superbi, plus prietenii lor. Și între atâta lume, eu. Singură.

Pe măsură ce am crescut, nu doar că fetele îmi erau prietene numai de fațadă, dar am devenit și cea mai bârfită fată. O grămadă de povești despre mine au circulat în cei patru ani de liceu, povești care nu o dată m-au făcut să sufăr și să plâng, până când am înțeles că nu o să pot face nimic pentru a le schimba atitudinea față de mine și nici șterge invidia. Faptul că băieții mi-au luat tot timpul apărarea și m-au consolat, strângându-se în jurul meu ca un zid, nu a făcut decât ca invidia să crească și să mă facă să mă izolez și mai mult.

Până ce am cunoscut-o pe Aria. Aria a fost singura fată pe care nu a interesat-o ce se vorbește despre mine, singura care a rămas indiferentă la farmecele băieților și care reușește să le facă față tachinărilor continue. Tachinări de care am parte și eu, din plin aș putea spune, dar fără de care m-aș plictisi al naibii de mult!

— Cum îmi stă? mă întreabă după ce ne-am luat noile costume de baie pe noi.

Privirea mi se întoarce spre șatena de lângă mine și zâmbesc încântată. Costumul de baie din două piese are aceeași culoare albastră ca și ochii ei, potrivindu-se perfect pe corpul de fotomodel.

— Minunat! Dar mie? ^

— La fel! îmi răspunde râzând după ce aruncă o privire spre mine.

Costumul meu este asemănător cu al ei, doar că este roșu, iar sutienul nu are bretele. Este ceva mai îndrăzneț decât mi-ar plăcea, dar nu îmi doresc să mă bronzez cu tot felul de urme pe mine așa că am optat pentru această variantă. Sutienele sunt... aproape decente, ascunzând exact cât trebuie, iar slipii... poate puțin cam decupați.

Curioasă de modul în care vor reacționa frații mei în ați costumelor incitante, ne îndreptăm spre piscina clubului ce aparține lui Steve Dawson. Soția lui, Gabrielle, este cea care se ocupa de club, Steve fiind prea ocupat cu concertele pe care le are încă în toată lumea.

Deși mama îi este doar impresară lui Steve, legătura dintre familiile noastre este mult mai strânsă și își are originea undeva în urmă cu vreo douăzeci și cinci de ani. Bunicul l-a descoperit pe Steve și astfel a devenit aproape ca un frate pentru mama, el fiind și nașul fraților mei. Neavând copii, familia Dawson și-a revarsat întreaga dragoste asupra noastră și aproape că aș putea spune că avem două rânduri de părinți.

Aproape, căci Steve și Gabrielle ne-au răsfățat întotdeauna și ne-au permis lucruri pe care adevărații noștri părinți nu ni le-ar fi permis niciodată.

Exact cum mă așteptam, apariția noastră a atras imediat atenția celor șase băieți, privirile lor fixându-se critice pe noi și devenind pentru câteva clipe dezinteresați de populația feminină aflată la masa lor. În ciuda faptului că frații și verii mei atrag fetele și femeile în jurul lor precum mierea muștele, nici unul dintre ei nu și-a pierdut capul până acum. Se mulțumesc să se distreze și să le schimbe atât de des încât nici măcar nu mă mai obosesc să le rețin numele! Să fiu sinceră, cred că, uneori, nici ei nu mai știu cum se numesc cele care le atârna de braț... sau de gât... sau cele care le trec prin pat...

— Niște costume mai sumare nu ați găsit? ne întreabă Hunter șoptind printre dinți când ne iese în întâmpinare.

— Uneori am impresia că tata v-a tăcut un instructaj special ca să mă aduceți la disperare! îi răspund oftând. Ar trebui să ne mulțumești că nu facem plajă topless, așa cum ne dorim! adaug sarcastică, iar chicotitul Ariei este însoțit de o privire periculoasă aruncată de Hunter printre ochii mișiți.

Fără să îl mai băgăm în seamă și ignorând oftatul lui disperat, îl ocolim și ne întindem tacticoase pe două șezlonguri din apropierea lor, încercând să ne bucurăm de soarele plăcut de după-amiază al Los Angeles-ului.

Odată instalată comod și cu ochelarii de soare puși pe ochi, mi-am aruncat privirea în jurul meu. Clubul este deschis de doar câțiva ani, dar își merită cu prisosință denumirea „de lux”. Pe lângă restaurantul cu mâncăruri exotice gătite de bucătari premiați, mai există câteva terenuri de tenis, unul de golf, clubul de noapte și piscina uriașă pe marginea căreia ne-am strâns acum.

În dreapta mea, instalați la o masă, băieții stau liniștiți cu câte o bere în față, fiecare având lângă el cel puțin o fată și discutând relaxat. Hunter și Hudson seamănă atât de mult cu tata încât, deseori, îmi imaginez că îl văd pe el. Pe el când era tânăr și înainte să o cunoască pe mama. Din poveștile pe care le-am prins pe furiș de-a lungul timpului, în special de la unchiul Holden, se pare că și ei trei aveau cam același fel de a-și petrece timpul. Apariția mamei a schimbat însă totul și nu mă mir!

Chiar și acum, după aproape douăzeci și cinci de ani, felul în care o privește tata mă face să oftez de multe ori. Atracția evidentă care există între ei este la fel de puternică și acum și pot să jur că se iubesc la fel de mult ca la început, dacă nu chiar mai mult! Deși am auzit o grămadă de glume legate de asta, ador modul în care o smucește uneori pe mama, trăgând-o în brațele lui și felul în care o sărută, de parcă ar fi ultima femeie de pe pământ! La fel cum ador și felul în care

mama se ghemuiește la pieptul lui, fiind evident că e locul în care dorește să fie! În acele momente, nu mai există parcă nimic în jurul lor și nu pot decât să visez că poate, într-o zi, voi reuși să găsesc și eu o dragoste la *fel* de minunată ca a lor.

Senzația că sunt atent privită și măsurată pune stăpânire pe mine, făcându-mi pielea să se furnice. Cu privirea ascunsă de ochelarii de soare, scanez încet lumea din jurul meu și mă opresc de cealaltă parte a piscinei uriașe. Un păr negru răvășit și o bărbie pătrată ce sugerează o persoană hotărâtă este tot ceea ce pot observa. Ochii îi sunt ascunși de o pereche de ochelari de soare, dar pot să jur că mă privește cu aceeași curiozitate cu care îl privesc și eu!

Mă bucur că sunetul scos de înghițitul meu în sec nu se poate auzi până la el, dar acesta e singurul gând coerent pe care pot să îl am atunci când observ și corpul bărbatului. Am crescut cu o grămadă de corpuri bărbătești în jurul meu și nu orice fel de corpuri, aș putea să spun! Dacă ar fi să mă iau doar după exemplele de lângă mine și după modul în care fetele salivează după ei, par a fi idealul oricărei femei! Și totuși... brunetul pe al cărui chip buzele senzuale schițează un început de zâmbet, de parcă ar ști ce efect are asupra mea, mă lasă fără suflare!

Umerii lați în spatele cărora aș putea ușor să mă ascund cu totul, la fel ca și pieptul tare și abdomenul plat și cu pătrățele perfecte pe el mă fac să mă întreb cum ar fi să-i simt brațele în jurul meu. Fir-ar să fie, m-am tâmpit la cap! Ori asta, ori am făcut insolație!

Dar toate senzațiile dispar brusc când o blondă superbă i se așează în poală și, cu un gest languros, se întinde peste el pe șezlong. Modul în care brațele bronzate ale bărbatului îi cuprind mijlocul subțire mă face să mormăi de ciudă și să mă încrunt, făcând-o pe Aria să mă privească nedumerită. Cum naiba să fiu geloasă pentru un tip pe care nu îl cunosc și pe care l-am văzut doar câteva secunde?! Sau minute, că habar nu am de când mă holbez la el!

Hotărâtă să îmi revin și să cobor cu picioarele pe pământ, mă ridic brusc și mă îndrept spre barul aflat la un capăt al piscinei. Știu că ar fi fost mai normal să chem un ospătar căruia să îi cer sucul de portocale cu gheață, cu multă gheață, ca să mă răcoresc, dar prefer să mai fac și mișcare și să încerc să uit de necunoscut.

— Unde pleci?

Doi ochi verzi mă privesc inchizitorial și mâna care m-a prins de braț mă oprește brusc din drumul meu.

— Să-mi iau ceva de băut! răspund simplu, știind că nu pot să scap altfel prea curând.

Privirea lui Hudson se îndulcește imediat și un zâmbet cald i se așterne pe

față atunci când mă eliberează și se reasează la masa de unde sunt privită cu invidie de câteva perechi de ochi. Fetele astea chiar suni exagerate! Cum poți să fi invidioasă pe sora unui tip doar pentru că acesta vorbește cu ea?!

Oftez ușurată când, încă aflată la bar, golesc jumătate din conținutul paharului și mă simt răcorită. Mai sunt trei zile și mă întorc acasă. Ne întoarcem acasă! Cu toată strălucirea specifică Los Angeles-ului și a dragostei cu care ne-a înconjurat bunica în ultimele săptămâni, nimic nu se compară cu Houston-ul! Mi-e dor de părinți și de oraș!

Pierdută în gândurile mele în timp ce mă îndrept spre șezlong, nu observ chelnerul care trece pe lângă mine și mă lovesc cu umărul de tava din mâna lui. Sunetul ascuțit al paharelor ce se lovesc puternic unul de altul mă determină să fac brusc un pas lateral, doar pentru a mă izbi de un corp tare și care mă face să mă dezechilibrez mai rău. Două brațe mă cuprind strâns, încercând să ne redea amândurora echilibrul pierdut de ciocnire, dar sfârșim prin a cădea amândoi în piscina de lângă noi, împrăștiind teatral o grămadă de apă în jur.

Înainte să reușesc să dau măcar o singură dată din mâini sau picioare, mă trezesc din nou la suprafața apei, privită atent și extrem de aproape de doi ochi de un albastru electrizant. Un braț de oțel îmi înconjoară talia, cu celălalt ținându-se de bara de pe marginea bazinului și, totodată, pe amândoi la suprafață, în timp ce picioarele mele... sunt încolăcite în jurul lui iar palmele mi se odihnesc pe umerii săi. Cum naiba am ajuns în poziția asta?!

Ochii lui mă privesc curioși și începutul de zâmbet îmi pare cunoscut. În secunda în care realizez că sunt în brațele celui pe care nu cu mult timp în urmă îl urmăream, privirea îi coboară înnebunitor de încet pe gura mea, apoi pe gât în jos, oprindu-se pe sânii pe care îi simt brusc extrem de grei și... goi!

Habar nu am unde a dispărut soutienul fără bretele al costumului meu de baie, probabil s-a desfăcut în timpul căderii noastre spectaculoase, dar roșeața pe care o simt în obraji sigur se asortează cu slipul roșu pe care sper că îl mai am pe mine! Fără să mă gândesc măcar, impulsul de a mă ascunde în fața licărului pe care îl văd în ochii întunecați brusc mă face să mă lipesc de pieptul lui, fiind singura idee care îmi trece prin minte.

Geamătul surd care îi scapă de pe buze în urma gestului meu mă surprinde la fel de mult ca și tăria pe care o simt dintr-o dată potrivindu-se perfect între picioarele mele și înghit zgomotos în sec când privirile uluite de reacțiile noastre ni se întâlnesc din nou, iar brațul i se strânge mai tare în jurul meu, lipindu-ne cu totul unul de altul.

— Hailey! se aud două voci strigându-mă la unison și imediat sunt smulsă

din brațele bărbatului și trasă afară din apă de frații mei superprotectori.

Un prosop uriaș îmi înconjoară corpul mai mult decât dezbrăcat și Hudson mă strânge scurt în brațe, apoi mă privește încruntat.

— Ești bine? Te-ai lovit?

— Am căzut în apă, n-am dat cu capul de ciment! Reușesc să bombăn și încerc să ignor privirile ațintite asupra noastră.

— Uită-te pe unde mergi! tresar la vocea răstită a lui Hunter, dar realizez că nu eu sunt cea căreia i se adresează.

— Oh, dar m-am uitat foarte atent!

Vocea ușor răgușită mă face să îmi întorc privirea spre cel pe care eu l-am împins în apă și care stă sprijinit în coate de marginea piscinei și simt din nou că obrații îmi iau foc când ochii ni se întâlnesc. Ceva din glasul lui îmi spune că se referă la faptul că m-a privit pe *mine*, nu pe unde mergea! Fir-ar să fie de treabă! Am dat o grămadă de bani pe costumul de baie și ultimul lucru la care mă așteptam era ca sutienul să zboare de pe mine la o simplă mișcare!

Sau căzătură!

Bărbatul îi privește pe rând pe Hunter și Hudson, încruntându-se ușor și parcă încercând să înțeleagă legătura dintre noi trei, dar nepărând în niciun fel intimidat de atitudinea lor bățăioasă. Apoi, exact când mă întorc și dau să plec, mă surprinde.

— Hailey! Bănuiesc că ăsta e al tău!

Modul în care mi-a rostit numele, ușor trăgănat și parcă încercând să vadă cum îl simte pe buze, mă face să mă întorc brusc. Sutienul meu buclucaș îi atârna pe degetul arătător, parcă facându-mi în ciudă și mă înroșesc în fața rânjelului îngâmfat.

Pentru o clipă, am sentimentul că se distrează copios de situație și gândul că închizătoarea de pe spatele meu nu s-a desfăcut accidental îmi trece prin minte. Gând pe care îl alung însă imediat. Ce dexteritate ar trebui să aibă tipul din fața mea ca să o poată face atât de rapid și în așa fel încât să nu simt nimic? Răspunsul mi-l dau singură: dexteritatea dată de desfăcutul a zeci de sutiene!

— De parcă nu ai ști! bombăn în timp ce mă aplec și i-l smulg din mână.

Atingerea ușoară a degetelor noastre îl face să înghită în sec și ochii ni se întâlnesc din nou. Un zâmbet șmecheresc i se întinde pe față și pare tentat să mă tragă din nou în apă lângă el, așa că mă ridic repede, înainte să reușească să o facă. Privirea îi coboară pe corpul meu înfășurat în prosop, dar licărul din ea îmi spune că își amintește în detaliu ce este ascuns sub bucata de material flaușat, ceea ce mă face să mă simt incomfortabil și... să roșesc din nou. Fi-ar să fie! M-

am înroșit în ultimele cinci minute cât nu am făcut-o în ultimii cinci ani!

— Du-te și ia-ți un alt costum de baie pe tine!

Mârâitul lui Hunter mă face să îmi întorc atenția spre el și mă bucur că asta întrerupe contactul vizual cu necunoscutul.

— Și ia-o și pe Aria cu tine! adaugă fratele meu încruntându-se mai tare când aruncă o privire scurtă spre șatena ce pare să se distreze de minune pe seama mea.

Parcă dorind să fie sigur că vom face ce ne-a cerut, Hunter ne pune la amândouă câte o mână pe talie și ne însoțește spre garderobă.

De-a lungul timpului am învățat cum să îmi joc frații și verii pe degete, cum să îi determin să îmi facă pe plac chiar și împotriva dorinței lor dar, totodată, am învățat și când trebuie să ascult. Iar tonul și privirea lui Hunter îmi spun că acum nu o să-l fac să-și schimbe hotărârea, așa că îi urmez indicațiile cu un oftat, știind că e în stare să mă arunce pe un umăr și să mă ducă înăuntru forțat.

Aș vrea să știu care din fetele care se uită acum urât după noi ar fi fericite să aibă în permanență șase bodyguarzi după ea! Să fie în locul meu! Să nu poată face nici o mișcare fără să fie supravegheată îndeaproape, să nu poată vorbi singură cu un bărbat mai mult de cinci minute, să nu poată flirta măcar...

Uluită de direcția în care mi-o iau propriile gânduri, nu mă pot abține și îmi întorc capul spre cel care și acum privește după noi. După *mine*! Ochii mijiți par să fie fixați pe mâna lui Hunter de pe talia mea și pare deranjat de apropierea dintre mine și fratele meu, dar... el nu are de unde să știe că suntem frați!

— Cameron! Vreau să plecăm! se aude o voce afectată și îl văd pe bărbat tresărind și părând agasat.

Îi aruncă blondei aflate pe cealaltă parte a piscinei doar o scurtă privire peste umăr, ochii întorcându-i-se imediat la mine. Îmi amintesc imediat modul în care, nu demult, a strâns-o în brațe și vreau să mă răzbun. Mă lipesc mai bine de Hunter, iar acesta reacționează exact cum mă aștept: mă strânge lângă el și îmi lipește un sărut frățesc pe creștet, în timp ce eu rânjesc imaginându-mi încruntarea necunoscutului.

Cameron... Hm... Interesant!

CAPITOLUL 2

— Poți să-mi explici ce-a fost asta? |

Aria mă atacă imediat ce am rămas singure și mă încrunt în fața tonului ei

hotărât #

— Asta... ce? încerc să mă prefac că nu înțeleg.

Ochii ei albaștri mă privesc atenți câteva secunde, apoi șatena pufnește supărată.

— Cine e tipul? |

Cameron... Numele lui îmi vine în gând imediat și sunt la un pas să îl spun cu voce tare. 1

— De unde să știu? ridic din umeri, încercând să par indiferentă. M-am izbit de el și am căzut amândoi în apă, atâta tot.

— Aha! spune Aria neîncrezătoare. Asta după ce v-ați examinat atent unul pe celălalt peste apa cristalină a piscinei, continuă ironică. Crezi că sunt oarbă? Sau surdă? L-ai studiat mai mult decât atentă minute bune și ai început să bombăni în momentul în care blonda aia s-a urcat pe el! îmi explică atunci când o privesc mirată. În plus, dacă nu ar fi fost ceva, l-ai fi pocnit în secunda în care a pus mâna pe tine! Dar nu, tu ai stat agățată de gâtul lui, ba chiar l-ai îmbrățișat! Și te-ai înroșit, Hailey!

— Normal că m-am înroșit! Rămăsesem fără sutien!

— Și asta cum s-a întâmplat? mă întreabă cu ochii mijiți. Ia vino încoace! mă cheamă mai aproape de ea și mă întoarce cu spatele, studiind atentă închizătoarea buclucașă. Ridică-ți mâinile! mă instruiește și eu o ascult fără să stau pe gânduri. Acum mișcă-le! și fac întocmai până când realizez cât sunt de caraghioasă.

— Te-a bătut soarele în cap? o întreb nervoasă, dar scot un sunet de surprindere când Aria prinde de închizătoare și trage temeinic de ea și de sutien, dându-le apoi brusc drumul și mă trezesc lovită ca de un elastic. Au!

— Exact cum bănuiam! mormăie ea gânditoare și știu la ce se gândește.

Și eu am bănuir același lucru, deși pare imposibil: Cameron mi-a desfăcut sutienul!

— Crezi că...? încep întrebarea, dar mă opresc scuturând din cap.

— Oh, da! exclamă sigură pe ea și mă privește gânditoare în timp ce își lovește bărbia cu un deget. Interesant... Foarte interesant!

Ce naiba găsește interesant în faptul că un tip m-a lăsat cu sânii goi într-o secundă, fără ca eu să-mi dau seama și, cel mai uluitor lucru, că a făcut-o de față cu frații mei și aceștia nu au văzut nimic?!

— Este interesant faptul că pari... interesată! îmi explică Aria, parcă știind ce gândesc și își mișcă sprâncenele atât de sugestiv că mă pufnește râsul.

— Nu sunt interesată! îi răspund. Poate doar... curioasă!

Adevărul este că sunt mai mult decât curioasă! M-am întrebat cum ar fi să-i simt brațele în jurul meu și am aflat! Dar nu m-am așteptat nici în ruptul capului la... curentul pe care l-am simțit, la modul în care, atunci când l-am simțit tare între picioarele mele, m-am încălzit! Parcă aveam o sută de grade! Iar dacă erecția sa instantanee nu a fost de ajuns, atunci privirea lui și felul în care m-a strâns mai aproape mi-a arătat că nici el nu a fost imun la aprinderea bruscă dintre noi! Dacă apa din piscină ar fi început să fiarbă, mi s-ar fi părut un lucru absolut normal!

Dar e pentru prima dată când am simțit așa ceva și nu pot să îmi explic nici mie însămi reacția pe care am avut-o sau felul în care m-am simțit, darămite să mai vorbesc despre asta cu cineva, chiar dacă acest cineva este Aria!

— Hailey, ai crescut cu șase „zei” în jurul tău, și mimează din degete ghilimelele, dacă ne luăm după faptul că jumătate din populația feminină a Houston-ului sunt leșinate după ei, iar cealaltă jumătate fiind depresivă după ce au trecut prin patul lor și apoi au fost părăsite, deci e de înțeles ca standardele tale să fie foarte ridicate. Un tip trebuie să fie cel puțin la fel de sexi ca... frații tăi, de exemplu, ca să îți atragă atenția. Iar tipul ăsta... *este!* De ce să nu recunoști?

Câteva clipe o privesc uluită. Nu faptul că are dreptate mă surprinde. Nu, știu că pe orice băiat care a încercat să mă cucerească l-am comparat cu Hunter sau cu Hudson și nici unul nu s-a ridicat la așteptările mele. Nici unul nu era destul de drăguț sau de deștept, ori era prea gras sau prea slab. În plus, imediat ce vreun băiat era interesat de mine era imediat alungat, frații mei având grijă ca toată lumea să știe un lucru: *nimeni* nu se atinge de Hailey! Aproape ca un blestem, pe fruntea mea era scris cu o cerneală specială, vizibilă doar pentru băieți, ceva de genul „poți privi, dar nu atinge”! Cred că și acum mai stă scris, căci nimeni, dar absolut nimeni nu a mai îndrăznit în ultimul timp să se apropie de mine! Chiar și colegii de facultate păstrează mereu o distanță sigură, neîndrăznind să mă privească în ochi mai mult de câteva secunde și niciodată nu am fost subiectul vreunei glume făcute între colegi, deși mi-am dorit-o de câteva ori!

Am parte de o viață extrem de palpitantă dacă ar fi să mă iau după spusele invidioase ale prietenelor băieților și, într-un fel, au dreptate. Am fost și sunt invitată la cele mai tari petreceri din Houston, mă învârt în cercuri la care altele visează o viață întreagă dar... sunt doar un spectator! Aria mi-a spus odată, când am avut curajul și m-am plâns, că nu doar băieții sunt de vină! Că și eu sunt cea care nu par să fiu interesată de nimeni și de nimic. Că mă complac în situație și

că voi ieși din starea asta doar atunci când voi considera că merită să o fac.

Însă altceva mă intrigă extrem de mult. Pentru prima oară în trei ani, de când suntem prietene, Aria recunoaște că a observat cât sunt de sexi băieții din viața mea! Iar faptul că a făcut o referire directă la frații mei mă face să rânjesc.

— Sunt sexi, huh?

Aria se albește brusc la față apoi se încruntă la mine.

— Nu sunt oarbă! mormăie ușor.

— Nici ei! adaug imediat și roșeața din obraji ei mă distrează.

Știu că nici unul din cei șase nu pare interesat de Aria, dar asta nu înseamnă că nu au observat cât este de frumoasă! Însă, fiind prietena mea, *singura* mea prietenă, a fost luată sub aripa lor protectoare, având parte de același tratament ca și mine, alungând pe oricine din preajma ei și devenind subiect tabu și pentru ei.

— Fetelor, acum vă croșetați costumele de baie? se aude prin ușă vocea disperată a lui Hunter. Ce naiba durează atât?

Încă zâmbim amândouă când apărem în fața lui și încruntătura pe care ne-o aruncă după ce ne examinează ne face să chicotim.

— Parcă aveți aceleași costume!

Costumele de pe noi sunt o idee mai decente și, cel mai important lucru, avem amândouă bretele la sutiene. Pentru orice eventualitate! Nu am nici cea mai mică dorință să îmi arăt din nou sânii nimănui!

— Ai probleme cu ochii? îl întreb zâmbind. Nu vezi că au altă culoare? și îl aud oftând adânc după ce ne măsoară atent pe fiecare.

Odată întorși la piscină, privirea îmi fuge imediat spre șezlongul care mi-a captat atenția cu ceva timp în urmă și mă încrunt dezamăgită când îl găsesc extrem de gol. Nu mai este nici urmă de bărbatul cu ochi albaștrii și nici de blonda care îl însoțea.

— A plecat! constată Aria uluită, dar nu suficient de încet.

— Cine a plecat?

Privirea bănuitoare a lui Hunter stă câteva clipe pe noi, așteptând un răspuns, apoi se întoarce exact spre șezlongul care acum e gol. Se pare că Aria nu a fost singura care mi-a observat interesul pentru tipul respectiv! Fir-ar să fie!

— Mai bine că a șters-o, îmi spune fratele meu privindu-mă fix în ochi și așteptându-mi reacția. E prea cald pentru o bătaie!

Privirea mea uluită și gura căscată îl fac să rânjească superior.

— N-am vrut să te fac să te simți jenată, altfel l-aș fi pocnit până acum! îmi explică el. Am îndoieli serioase că sutienul ți s-a deschis în zbor fără puțin ajutor

și cred că bănuiesc și motivul pentru care a mai rămas în apă! se încruntă acum.

Doar n-a văzut toată lumea că era excitat! Gândul mă face să mă înroșesc instantaneu, obținând un chicotit din partea Ariei și un mârâit din partea lui Hunter.

— Nu toți bărbații sunt ca tine! Încerc să atac, dar nu obțin de la el decât un zâmbet din colțul gurii.

— Ba da, scumpo! Sau cel puțin gândesc la fel!

Ziua dinaintea reîntoarcerii la Houston ne găsește la cumpărături. Am reușit cu greu să scăpăm de băieți, probabil acum fiind ocupați să-și ia rămas bun de la cuceririle din LA, așa că profităm de un timp calitativ între prietene. Să facem cumpărături a devenit un hobby în ultimul timp, deși nu cred că voi purta vreodată majoritatea lucrurilor cumpărate. Prefer oricând o pereche de blugi uzați și moi și o pereche de pantofi sport oricărei rochii de firmă pe care aş cumpăra- o.

— Încearc-o măcar! îmi spune Aria dându-și exasperată ochii peste cap și împingându-mă într-un mod deloc elegant într-una dintre cabinele de probă. Pot să pun pariu că arăți bestial în ea și o să o cumperi! Nu pentru acum, dar pentru atunci când vei dori și tu să impresionezi pe cineva! îmi spune trăgându-mi cu ochiul.

De parcă am trecut în agendă vreo douăzeci de întâlniri în următoarele zile!

Și totuși, rochița albastră pe care o încerc îmi vine ca turnată. Îmi place modul în care îmi accentuează culoarea ochilor, iar materialul moale pare să îmi mângâie întregul corp. Culoarea îmi amintește brusc de doi ochi albaștrii și de o altă mângâiere, acest lucru făcându-mă să mă înroșesc din nou. Îmi alung amintirile cu o ușoară scuturare din cap și deschid ușa cabinei cerându-i ajutor Ariei.

— Îmi închei și mie fermoarul, te rog?

Dar nu prietena mea este cea peste care dau ci... peste exact cei doi ochi albaștrii la care tocmai mă gândeam!

Cameron!

Cu un început de zâmbet pe buzele senzuale, stă sprijinit cu un umăr de cabina de probă de alături și cu cealaltă mână vârată în buzunarul de la spate al blugilor extrem de strâmți, poziția făcându-l să arate al naibii de sexi. Privirea lui mă examinează cu deosebită atenție din cap până în picioare, nescăpându-i nici un detaliu, apoi se fixează în ochii mei.

— Prietena ta probează ceva două cabine mai încolo! îmi spune cu glas răgușit. Te pot ajuta eu?

Respirația mi se oprește brusc și în stomac simt un gol uriaș. Tot corpul îmi pare înțepenit și mușchii blocați, doar inima îmi bate atât de tare încât mă tem că o aude și el.

— Ce cauți aici? reușesc să întreb indiferentă și sunt fericită că vocea nu îmi trădează zbuciumul interior.

— Cumpărături! îmi spune ridicând din umeri și îmi arată o plasă cu un pachet în ea.

— De la raionul de femei?

Ironia mea îl face să zâmbescă larg, iar zâmbetul lui mă amețește și mai rău. Mă simt ca o puștoaică de paisprezece ani căreia îi zâmbește pentru prima dată un bărbat! La naiba, ar trebui să fiu obișnuită cu tertipurile astea, doar îi văd pe băieți aplicându-le în fiecare zi!

— Nu pot cumpăra ceva pentru o femeie de la raionul de bărbați!

Același sentiment de nemulțumire mă cuprinde ca și la club când mă gândesc că probabil blonda este beneficiara cadoului. Dar nu mă așteptam să recunoască și bănuiesc că privirea mea îi arată asta, căci pare încântat că m-a surprins.

— Deci... te ajut? mă întreabă din nou, arătând cu bărbia spre mine.

Pentru o secundă, vreau să refuz. E un necunoscut pe care îl întâlnesc abia a doua oară, chiar dacă am fost mai apropiată fizic de el de cât am fost vreodată de cineva de sex opus. Iar asta îmi amintește din nou de modul în care m-am lipit de el și felul în care l-am simțit, făcându-mă să mă înroșesc. Din nou! Probabil că roșeața din obrajii mei îi spune la ce mă gândesc sau doar își amintește și el, căci ochii i se întunecă și înghite în sec când privirea îi coboară pe sânii mei.

La dracu', e doar un fermoar, nu e ca și cum mi-ar propune să ne îmbrățișăm din nou dezbrăcați!

Fără să spun un cuvânt, mă întorc cu spatele la el și aștept, urmărindu-l în oglinda mare din cabină. Deși îl văd apropiindu-se, tot sunt surprinsă de modul în care îi simt prezența, accentuată de locul strâmt al cabinei, alături de parfumul bărbătesc care îmi răscolește simțurile. Privindu-mă în ochi în reflexia oglinzii, îmi ferește cu un gest ușor părul lung, dându-mi-l în față, peste umăr, apoi își coboară privirea pe spatele meu dezgolit.

Modul în care îmi trage fermoarul mă face să mă înfior. La propriu! Căci nu o face cu un gest brusc, așa cum mă așteptam. O face cu o mișcare continuă și extrem de lentă, în timp ce dosul unui deget îmi mângâie ușor șira spinării. Se

oprește o singură dată, atunci când ajunge la închizătoarea sutienului și privirea îi fuge pentru o clipă spre ochii mei în oglindă, apoi continuă cu același gest. Habar n-aveam că închisul unui fermoar poate fi transformat în ceva atât de senzual!

— Îți stă bine! Și se potrivește cu ochii tăi! îmi șoptește la ureche și îl simt aproape lipit de spatele meu.

— Îți place? îl întreb la fel de șoptit și aproape că nu îmi recunosc vocea.

— Prea scurtă, dacă ai fi iubita mea! răspunde după o scurtă ezitare. Și cred că și pentru iubitul tău posesiv! adaugă încruntându- se ușor.

Iubita? Iubit?! Stai, ce iubit posesiv? Îmi amintesc însă de modul în care a reacționat Hunter și realizez din nou că el nu știe că Hunter și Hudson sunt frații mei.

— O să le placă! spun privind la rochia ce se termină cu două palme deasupra genunchilor și zâmbesc ironic, deja imaginându-mi frații bombănind.

Picioarele îmi sunt dezgolate suficient de mult încât să îi enervez.

— O să *le* placă? mă întreabă uluit.

— Da, la amândoi! și ridic din umeri, prefacându-mă că nu înțeleg mirarea lui. Iar tu poți să-i cumperi iubitei tale o rochie până în pământ! și întorcându-mă cu fața la el, zâmbesc ironic.

— Ce iubită?

De data asta pare nedumerit cu adevărat. Ce naiba? A și uitat de tipa cu care era acum două zile? Avea dreptate Hunter, toți sunt o apă și-un pământ, croiți după același calapod și au un singur lucru în gând!

— Blonda de acum două zile! îi amintesc și se încruntă și mai mult.

— Dar nu e..., încearcă să spună și prefer să îl întrerup înainte să aud toată minciuna.

— Nu mă interesează ce îți este și nici cum o îmbraci! Așa cum nu e treaba ta cum mă îmbrac eu!

Mă aștept ca tonul meu tăios să îl facă să bată în retragere, dar obțin exact opusul. O sprânceană i se ridică ușor și, în timp ce pare încântat de ieșirea mea, începe să zâmbească. Spațiul din cabina pare să se micșoreze brusc și inima mi-o ia la galop când își apropie înnebunitor de încet fața de a mea, de parcă ar fi atras de un magnet. Îi simt răsuflarea pe buze și ochii lui mă ard, dar nu pot să fac nici o mișcare, deși știu că urmează să mă sărute.

— Oh!

Exclamația ne face pe amândoi să tresărim și ne întoarcem spre ușa cabinei de unde ne privește o Aria uluită și clipind des. Mă simt... ruptă în două!

Jumătate din mine regretă că am fost întrerupți și mă întreb cum ar fi fost sărutul lui, în timp ce cealaltă jumătate se bucură că nu am ajuns mai departe. Profitând de ocazia ivită, mă strecor pe lângă el și mă îndrept hotărâtă spre casa de marcat fără să-mi pese că am rămas cu rochia pe mine, strigând peste umăr:

— Mulțumesc pentru ajutor, Cameron!

Abia apoi îmi dau seama că i-am spus pe nume deși nu am fost prezentați niciodată. Nu știu dacă e conștient că i-am aflat numele atunci când blonda l-a strigat și sper să nu creadă că am întrebat în stânga și dreapta despre el! Capul mi se întoarce brusc și tot ce pot să văd este privirea lui uluită și un zâmbet mai mult decât încântat.

La naiba! Bine că mâine plec!

CAPITOLUL 3

Hayden

Alarma ceasului mă face să tresar și îl opresc cât pot de repede, oftând cu gândul la ziua încărcată pe care o să o am. Aș prefera să rămân în pat, alături de femeia ce bombăne ușor în urma mișcărilor mele și care se liniștește doar atunci când este ghemuită din nou la pieptul meu, aproape torcând.

Îmi ascund din nou fața în părul ei și inspir adânc parfumul de vanilie de care am devenit dependent. După atâția ani, încă nu mă pot sătura de mirosul ei, de gustul ei, de *ea*! Și nici nu cred că mă voi putea sătura vreodată!

— Trebuie să plec, iubito! La nouă am o întâlnire și apoi o grămadă de treburi de rezolvat! Îi șoptesc la ureche și râd încântat când o simt înfiorându-se cum o face de câte ori o ating.

— Dă-o încolo de întâlnire! Îi aud vocea somnoroasă. La ce bun să fi patron dacă nu-ți poți lua liber când vrei?

— Tu ești cea care m-a trimis la muncă, dorind să vă întrețin pe tine și copiii! Îi răspund râzând.

Gluma pe care a făcut-o în urmă cu mult timp, într-o cameră de hotel, s-a întors împotriva ei. Afacerile mi-au mers mai mult decât bine, reușind să rămânem la fel de bogați și să nu iau niciodată nici măcar un cent din banii ei, chiar dacă tot timpul a susținut că sunt ai noștri. Toată averea pe care Kim a moștenit-o și a înmulțit-o stă și acum în acțiuni aducătoare de dobânzi uriașe, iar o parte din ea, în depozite făcute pe numele copiilor.

Kim s-a ținut de promisiune și avem cei trei copii pe care i-am dorit. Sunt mai mult decât mândru de băieți, iar Hailey... a devenit punctul meu slab. Al doilea, după Kim! Din prima clipă în care și-a ațintit ochii asupra mea m-a avut la degetul ei mic! Și, de parcă asta nu ar fi de ajuns, pe măsură ce a crescut, a ajuns să semene atât de mult cu Kim încât sunt disperat! Disperat la gândul că o să am de furcă cu cei care vor roi în jurul ei! Însă, de data aceasta, am ajutoare! Hunter și Hudson, la cei douăzeci și patru de ani pe care îi împlinesc în curând, sunt la fel de protectivi cum eram și eu.

Ochii albaștri mă privesc printre genele lungi și gura îi este bosumflată. Fir-ar să fie, buzele astea m-au băgat în boală și o să mă omoare într-o zi! I le cuprind repede într-un sărut, regăsind obișnuitul gust de ciocolată.^m

— Nu aveai și tu astăzi ceva important de făcut? reușesc să murmur, fiind ocupat acum să îi ronțai buza de jos.

— Nimic nu e mai important decât tine! oftează când mâna mea i se strecoară pe sub tricoul meu larg în care obișnuiește să doarmă și nu mă pot opri

să nu zâmbesc mulțumit când o trag sub mine.

— Mi-ai făcut ciocolată caldă? mă întreabă ceva mai târziu, când mi se alătură în bucătărie.

De parcă aş uita vreodată! Îi întind cana și ochii mei o cercetează atent. Astăzi e îmbrăcată într-un taior crem, arătând extrem de elegantă și a femeie de afaceri. Deși sunt încântat cum arată, ador mai mult felul în care se îmbracă de obicei: blugi strâmți și tricou sau cămașă. Arată la fel ca la douăzeci de ani, doar câteva riduri fine înconjurându-i ochii superbi, riduri produse de prea mult râs, obișnuiesc să spun, și încă mă face să mârâi pe stradă atunci când e privită prea intens de bărbații cărora le atrage privirile și le sucește capul.

Odată ce și Hailey a început școala, Kim s-a întors pe băncile facultății mai hotărâtă decât oricând să o termine, iar eu am susținut-o. Copiii nu-i mai ocupau tot timpul și ar fi înnebunit să nu aibă o ocupație! Și-a luat diploma cu brio, fiindu-i înmănată personal de un Patrick ajuns decan, cu gura până la urechi și la fel de mândru de ea ca și mine. Acum e parteneră cu Marlene și Holden, firma lor de arhitectură mergând extrem de bine, astăzi primind un premiu pentru originalitate din partea Asociației arhitecților din Houston.

După ce ia doar o gură din cana pregătită, îi întind lingurița cu tortul care nu ne-a lipsit din frigider de când ne-am căsătorit. Același sunet criminal îl scoate și acum, de parcă ar avea un orgasm. Din nou, adaug în gând și zâmbesc în sinea mea amintindu-mi sunetele pe care le scotea în urmă cu vreo jumătate de oră.

— Unde sunt copiii? întreb când realizez că e prea liniște în casă.

— Băieții... habar n-am, încearcă tu să scoți ceva de la ei dacă poți, iar Hailey a dormit la Aria, la cămin! îmi răspunde ridicând din umeri.

Dacă pentru gemeni nu îmi fac griji, faptul că Hailey nu a dormit acasă mă face să mă încrunt. Singurul lucru pe care i l-am refuzat vreodată fiicei mele a fost să o las să se mute la cămin cu un an în urmă, atunci când a început facultatea. Nici lacrimile ei și nici privirile dojenitoare ale lui Kim nu m-au înduplecat să-mi schimb hotărârea.

— Știe că nu-mi place când rămâne acolo peste noapte și totuși o face! nu mă pot opri să bombăn.

— Hayden, împlinește douăzeci și unu de ani peste cinci luni, în februarie! Cât crezi că o să-ți mai permită să i te impui? Aveam vârsta ei când noi doi...

— Exact! o întrerup amenințând-o cu un deget. Și n-am uitat câte se întâmplă într-un cămin de studenți! Orice obsedat poate intra peste ele și...

— Și să o amețească cum mi-ai făcut tu? mă întrerupe acum Kim. Hailey nu mai este copil! Este o tânără femeie capabilă să își poarte de grijă! Dacă vrea să se lase amețită, e treaba ei! Doar nu îți dorești să rămână nemăritată până la cincizeci de ani! Ai stat destul după fundul ei de când s-a născut și, când nu ești tu prin preajmă, o fac băieții!

Tonul ei supărat mă face să mă încrunt și să oftez dar... are dreptate! La naiba! Nu pot să cred cum a trecut timpul! Parcă doar ieri era bebeluș și locul ei preferat era în brațele mele! Încă mai simt în nări mirosul ei, amestecat cu cel de ulei și pudră pentru copii!

— Știu că îți este greu, iubitoare, dar lasă-i puțin spațiu sau o să o pierzi! Cum adică?!

— Ce vrei să spui? o întreb speriat.

Modul în care Kim își înfășoară brațele în jurul meu și se lipește de mine mă face să îmi mijesc ochii. Întotdeauna procedează așa când dorește ceva cu care eu nu sunt de acord! Și întotdeauna mă convinge!

— Când s-a întors din LA mi-a spus că i-ar plăcea să preia ea contractele mamei și să devină impresar. Bineînțeles că asta ar însemna să se mute în Los Angeles!

La naiba cu Joanne! Eu i-am luat fata de lângă ea, acum roata se întoarce și îmi fură ea fiica! M-am temut de clipa în care va pleca de acasă de când a început să meargă și uite că am ajuns să îmi trăiesc coșmarul!

— Sau... ai putea s-o lași să stea la cămin! adaugă Kim. Asta i-ar muta gândul de la plecare! Nu e acasă, dar e doar la o jumătate de oră distanță! O să fie colegă de cameră cu Aria și, în plus, weekend-urile o să le petreacă aici, căci nu poate lipsi de la chefurile băieților, știi bine!

Știu doar că în acest moment sunt jucat pe degete și șantajat de cele mai importante femei din viața mea, dar prefer asta decât să îmi știu fata mutată la mii de kilometri depărtare.

— Mă mai gândesc! încerc să spun cât mai hotărât, dar zâmbetul și sărutul pe care mi-l dă Kim îmi arată că știe că a câștigat bătălia.

Și încă mai bombăn în sinea mea când întâlnirea de la ora nouă a sosit.

— Domnule Bennett! îi arăt un fotoliu bărbatului din fața mea și nu pot să nu mă încrunt când văd cât este de tânăr.

În ciuda tinereții, este... bine făcut, conformația arătând clar că este un obișnuit al sălilor de sport. Dar ce îmi atrage atenția sunt ochii și siguranța lui. Este încrezător în el fără a fi arogant și, în mod ciudat, îmi amintește de mine când eram de vârsta lui.

— Se pare că sunteți extrem de bun în ceea ce faceți, în pofida vârstei dumneavoastră! Încep discuția uitându-mă peste hârtiile pe care mi le-a întins.

— Da, sunt! îmi răspunde serios și, zâmbind, îmi ridic privirea spre ochii lui. Știu că v-am fost recomandat de Steve Dawson și Joanne Larsen, iar ei au fost mulțumiți de serviciile mele.

Numele Joannei îmi face zâmbetul să dispară instantaneu, dar încerc să alung amintirea discuției cu Kim din această dimineață.

— Întregul sistem de securitate folosit de compania noastră a fost înlocuit acum trei ani, intru direct în problemă și îl văd zâmbind ușor. Știu că trei ani înseamnă mult în ce privește tehnologia de supraveghere și securitate, de aceea doresc să înlocuiesc totul din nou. O să începem cu această clădire de birouri și, dacă sunt mulțumit, o să apelez la serviciile dumneavoastră pentru mai multe locații.

— Asta însemnând...? mă întrerupe și îl privesc întrebător. Sunt student în ultimul an, iar dacă ceea ce așteptați de la mine îmi va lua mai mult timp, sunt nevoit să mă mut la o facultate de aici, îmi explică imediat și îmi dau seama că e cam de vârsta gemenilor.

— În afară de clădirea aceasta, ar mai fi trei fabrici, birourile firmei de arhitectură ale soției și... patru locuințe: a mea, două ale fraților mei și o reședință de vară din apropierea Houstonului, înșir ce am în gând.

— Se pare că mă mut în Houston pentru următoarele luni! exclamă zâmbind încrezător și pare sigur că va obține contractul.

De fapt, nu ar trebui să mă mir! La cei vreo douăzeci și cinci de ani, cât pare să aibă, trebuie să fi într-adevăr bun ca să ai asemenea recomandări! Trecând peste cele ale lui Steve și ale Joannei, hârtiile din fața mea mă impresionează în mod plăcut. La fel ca și tânărul bărbat care a reușit să-și pună pe picioare o afacere de succes și să își vadă și de școală,

— Va dura cel puțin trei luni până stabilim exact ce doriți și voi instala sistemele de supraveghere, dar voi termina până la sfârșitul lunii ianuarie!

Dar vorbele lui îmi amintesc de durerea mea. Se mută într-un alt oraș, așa cum dorește și Hailey!

— Nu îți este greu? Părinții ce spun? nu mă pot opri să nu-l întreb.

— Sunt obișnuiți deja cu drumurile mele de câțiva ani! Și voi sta la cămin ca să fiu mai aproape de facultate, îmbinând utilul cu plăcutul! îmi răspunde zâmbind insinuant și ridicând din sprâncene.

Fir-ar al naibii de cămin! De parcă nu aveam destule împotriva lui, mai trebuie să-mi amintească și tipul din fața mea că locuitul acolo are un singur

scop, pentru băieți cel puțin! Încă îmi amintesc perfect cât am fost de disperat să o scot pe Kim de acolo și să o conving să se mute cu mine! Iar asta îmi dă o idee asupra căreia trebuie să mă mai gândesc și pe care trebuie să o discut cu Kim.

— Atunci ne vedem...? întreb încercând să nu las gândurile să-mi iasă la iveală.

— În maxim o săptămână, domnule Morgan, după ce mă mut! primesc răspunsul și se ridică imediat, întinzându-mi mâna.

— Domnul Morgan este tata. Zi-mi Hayden! îi spun scurt în timp ce îmi iau la revedere.

— Cu o condiție! răspunde râzând. Și la mine în familie domnul Bennett este tata, așa că prefer și eu să mi se spună pe numele mic!

— Care este...

— Cameron. Sau Cam, dacă îți place mai mult! și iese din birou după o ușoară înclinare din cap.

Îmi place băiatul ăsta, îmi spun rapid în gând, apoi mă concentrez pe planul meu în ce o privește pe Hailey,

CAPITOLUL 4

Hailey

— Am reușit! strig de bucurie când intru în camera Ariei și o iau fericită în brațe când apare speriată, udă și doar învelită cu un prosop din baie. Adică mama a reușit, dar e tot aia e!

Îmi dau seama că șatena nu pricepe nimic din ceea ce spun exuberantă când văd că mă privește clipind mărunț din ochi.

— Tata mă lasă să mă mut aici, cu tine, la cămin!

De data aceasta începem să strigăm și să râdem amândouă, țopăind de bucurie.

— Ce s-a întâmplat? se aude vocea îngrijorată a lui Hunter în timp ce dă buzna peste noi.

Privirea îi fuge roată prin încăpere, căutând parcă vreun atacator, apoi i se fixează pe Aria ce se chinuie să țină de prosop, roșie ca racul la față.

— Tu nu știi să bați la ușă? Știu sigur că mama a *insistat* să faceți asta atunci când mergeți undeva! mă iau de el și mă pun în fața șatenei ce parcă a devenit statuie, privind fix la fratele meu.

— De obicei bat, bombăne Hunter, dar am crezut că sunteți atacate sau ceva. Vi se aud strigătele de la parter! ne ceartă acum. Ce naiba ați pățit?

Sunt atât de fericită că tatăl meu a fost de acord cu mutarea mea la cămin încât nici încruntătura lui nu-mi poate strica bucuria!

— Mă mut aici! îi explic și cred că am un zâmbet până la urechi.

Uluirea de pe fața lui mă face să râd și mai tare. În sfârșit, nu o să mai fiu urmărită tot timpul de cineva! Acasă era tata, la școală băieții! Pentru prima dată mă simt... liberă și parcă am aripă!

— O, nu! Nu te muți nicăieri! mârâie el spre mine. Mi-am pierdut destule nopți prin căminul ăsta ca să știu cum merge treaba!

Privirea îmi rămâne fixată pe el și sunt șocată cât poate fi de ipocrit! Fetele cu care se distrează și pe care le-a vizitat prin cămin sunt de vârsta mea! Îmi doresc... Pur și simplu îmi doresc să vin când vreau și să plec când vreau fără să trebuiască să dau socoteală nimănui!

— Hunter, cred că sunt singura virgină din campusul ăsta și nu vreau să mor așa! strig de-a dreptul exasperată. Bine, și Aria este, dar nu vorbim despre ea!

Privirea lui Hunter fuge imediat în spatele meu, ținându-l pe Aria care acum bombăne supărată. La naiba, sunt o prietenă de doi bani, nu trebuia să o amestec și pe ea în discuția asta! Și chiar nu era indicat să dezvălui un lucru care trebuia să rămână secret!

— Acum că ai anunțat asta în gura mare și a auzit tot etajul, diseară o să fie coadă la ușa voastră! îmi spune el cu ciudă și mă pufnește râsul.

— Nu o să fie nimeni din cauza voastră! îi explic zâmbind. Cine crezi că are curajul să se pună cu șase nebuni?

— Exact! O să vă păzim cu rîndul! îmi spune sarcastic și îi cred în stare.

— Hunter, am douăzeci de ani, n-am avut niciodată un iubit și am fost sărutată doar de câteva ori, pe furiș!

— De cine? mă întreabă repede, încruntat.

Prefer să ignor întrebarea și doar oftez.

— Vreau doar o viață normală, așa cum și-a dorit și mama când a plecat din LA și nu pot s-o am din cauza voastră! Și, dacă nu vă schimbați atitudinea, toți șase, șapte cu tata, o să plec din Houston! Și nu o să spun nimănui unde mă duc!

Pentru prima dată de când a intrat în cameră, Hunter mă privește îngrijorat și pare să mă ia în serios.

— Aria, iubito, ești drăguță să pui ceva pe tine? Nu mă pot concentra la Hailey în timp ce tu ești udă și dezbrăcată lângă mine și nici nu vreau să răcești!

Cred că nu am mai fost atât de uluită în viața mea și totuși sunt departe de șocul pe care îl văd pe chipul celor doi! Aria, care până nu demult se distra pe seama noastră, a uitat să mai respire și culorile ce se succed pe chipul ei o fac mai repede decât un semafor intermitent. Iar Hunter... Ei bine, pare șocat! Nu știu dacă din cauza vorbei de alint scăpată și a ceea ce a spus după sau pentru faptul că a recunoscut că Aria are un efect asupra lui.

Înainte ca vreunul dintre noi să scoatem un sunet sau să facem un gest măcar, ușa se deschide brusc și un Hudson încruntat își face apariția.

— Ce s-a întâmplat de țipați așa?

În spatele lui, ușa ce tocmai a fost trântită se deschide din nou lăsându-i să intre pe Scott și Matt. Sunt sigură că urmează curând ceilalți doi veri, așa că spun cât de ironică pot:

— Lăsați naibii ușa deschisă până nu o scoateți din balamale!

De parcă ar ști la ce mă gândesc, Stuart și Michael apar și ei, zâmbetul de pe fețe dispărându-le imediat când văd tensiunea din încăpere.

— Cred că mai încap vreo patru-cinci persoane în camera asta, vedeți dacă nu sunt amatori pe hol! spune rânjind Hudson și îl privesc cu ochii mișiți.

Dacă nu ar fi geamă cu Hunter, aș crede că mama l-a înșelat pe tata cu unchiul Holden, iar Hudson este copilul lor!

Strănutul ce răsună în cameră ne face să ne întoarcem toți privirile spre Aria, din al cărei păr încă mai picură apă. Mârâitul sonor al lui Hunter este urmat de

ordinul „Închide ușa!” adresat oricui și tuturor, apoi se apropie din doi pași de șatena ce tremură ca un șoricel.

— Ți-am spus că răcești! îi spune printre dinți și o împinge spre baie. Fă un duș fierbinte și să nu ieși până nu ești îmbrăcată decent!

— Ok, ce am pierdut? întreabă Hudson, privind derutat la cei doi, dar evident mai mult decât curios.

— Nimic care să te privească! bombăne Hunter, încruntându-se când observă hainele Ariei pregătite pe pat.

Cu un gest scurt, le smulge de pe pat și intră în baia din care se aude imediat țipătul ascuțit al Ariei și înjurătura lui în surdină, apoi iese cu un zâmbet larg pe față. Mai mult ca sigur că Aria nu mai avea acum pe ea nici măcar prosopul ăla amarât! Doamne, am un frate nebun și o prietenă acum disperată!

Deși ne cunoaște de atâta timp, Aria nu este pregătită pentru apariția noastră năvalnică, dar va trebui să se învețe! Dacă mă mut aici, cu siguranță toată nebunia asta va deveni ceva obișnuit!

— Hailey se mută la cămin! afirmă Hunter cu mâinile în șolduri și devenind brusc atât de serios de parcă s-ar discuta o problemă națională.

Șase perechi de ochi identici mă privesc acum dezaprobatori și îmi dau seama că urmează o furtună.

— Iar voi nu aveți nimic de spus! le zic repede, la fel de serioasă. Și o să încetați cu atitudinea asta posesivă! Din cauza voastră nu am nici o prietenă, cu excepția Ariei, pentru că le zăpăciți voi pe toate și nici un băiat nu se apropie de mine la mai mult de zece pași de teamă că ia bătaie!

Văzând că mă ascultă tăcuți și fără să mă contrazică, profit de moment și îmi continui tirada.

— Știu că dormiți prin căminul ăsta mai mult decât o faceți pe la casele voastre, e treaba voastră, dar în camera asta ve-ți intra doar dacă ciocăniți la ușă, mai ales tu! și îl privesc pe Hunter care rânjește imediat. Și să nu vă prind că ne păziți ușa! E treaba noastră pe cine aducem în camera noastră și ce facem! Nu vreau să mai existe amenințări cu bătaia, iar bătăi nici atât! Aveți chef de dat cu pumnii, mergeți la sală sau băteți-vă între voi, că sunteți obișnuiți!

Abia acum îndrăznesc să trag aer adânc în piept și aștept reacția lor. În mod ciudat, se pare ca sunt luată în serios pentru prima dată.

— Hailey, ești sora noastră, este normal să vrem să te protejăm! Încearcă să se justifice Scott, deși nu sunt sora lui, dar știu ca așa m-au considerat întotdeauna toți șase. Noi știm perfect la ce se gândesc băieții!

— Să aveți grijă de mine e una, să mă „sechestrați” e alta!

— Ce naiba... sechestrat?! bombăne Hudson. Întotdeauna ne-ai sucit pe toți după bunul tău plac și ai făcut doar ce ai vrut!

O idee năstrușnică îmi trece prin minte și sunt curioasă cum vor reacționa.

— Doar ce am vrut? Ei, bine... acum vreau să mă sărut cu cineva! Să văd dacă mă lăsați! și înainte să le dau timp să-mi înțeleagă cuvintele, ies furtunos pe ușă.

Privirea mi se oprește pe spatele unui bărbat ce se îndepărtează pe coridor și aproape că mă arunc pe el. Nu mă interesează dacă e tânăr sau bătrân, urât sau frumos, vreau doar să le arăt celor șase că, începând de acum, chiar fac ce vreau! Prinzându-l de umăr, îl întorc brusc și mă întind să îl sărut.

Brațele lui mă cuprind imediat și mă înfior fără să vreau în fața sentimentului de... recunoaștere. Ca și cum le-am mai simțit în jurul meu și de parcă aici trebuia să fiu. Deși totul se petrece extrem de repede, mă opresc înainte să ajungem să ne sărutăm. Doi ochi albaștrii mă privesc amuzați, aceiași ochi a căror amintire m-a chinuit în ultimul timp!

— Cameron! șoptesc într-o suflare, uluită că îl găsesc aici.

— Hailey! șoptește și el zâmbind încântat și, Doamne, ce bine sună numele meu spus de buzele lui.

— Sărută-mă! îi ordon când aud pași repezi în spatele meu.

Deși uluit de cererea mea, ochii i se fixează pe buzele mele și îl aud înghițind în sec în timp ce de pe chip îi dispare orice urmă de zâmbet.

— Când o să te sărut, o să o fac pentru că așa ne dorim amândoi nu ca să le faci tu în ciudă iubiților tăi! îmi spune încruntat după ce aruncă o privire fugitivă peste umărul meu și mă privește din nou în ochi, părând supărat.

Cum *când* o să mă sărute? Eu vreau acum și pare și el să vrea!

Știu și fără să îmi spună că cei șase sunt în spatele meu și mi-e ciudă că planul meu nu funcționează cum am dorit.

— Dacă nu vrei să o faci tu, o să găsesc pe altcineva dispus să o facă! bombăn supărată și, smulgându-mă din brațele lui și ocolindu-l, caut deja cu privirea următoarea victimă.

Nu apuc însă să fac nici un pas că sunt smucită înapoi și lipită de pieptul lui.

— Pe dracu' o să găsești! mârâie nervos și fulgerându-mă cu privirea.

Nu reușesc să clilesc măcar, că sunt ridicată de la pământ și picioarele mele îi înconjoară instinctiv mijlocul, ajungând în aceeași poziție în care am mai fost o dată. În timp ce cu o mână îmi cuprinde fundul și mă susține, cealaltă îmi înconjoară talia lipindu-mă cu totul de el în același timp în care îmi zdrobește corpul de peretele holului.

Mă simt înneacă de o multitudine de senzații și nu știu asupra căreia să mă opresc, mai ales că privirea din ochii lui albaștri aproape că mă arde. Îmi simt excitația prin fiecare por al ființei mele, de la sexul întărit care se potrivește perfect între picioarele mele și până la tremurul aproape insesizabil al brațelor.

Dar sărutul pe care l-am cerut și îl primesc, în sfârșit, este în totală contradicție cu gesturile sale bruște. Buzele abia de îmi sunt atinse de gura lui, mângâind mai mult și parcă cerând iertare pentru modul în care am fost smucită. Abia când palmele mele, din propria lor voință, se unesc pe ceafa lui și scap un oftat nerăbdător, Cameron scoate un geamăt înăbușit și adâncește sărutul, acaparându-mi gura cu totul. Limba lui o tachinează pe a mea, jucăușă, apoi îmi cercetează fiecare locșor al gurii, tatonând și gustând.

Întregul corp parcă îmi plutește și nu știu dacă este din cauza sărutului și a lui Cameron sau doar fiindcă nu ating pământul. Un gol uriaș se află în stomacul meu, de parcă tot interiorul mi s-ar fi lichefiat și totul tremură în mine.

— Fir-ar să fie, ce gust bun ai! Îi aud șoapta fierbinte și o și simt pe buzele pe care acum mi le mușcă ușor, permițându-mi să trag doar o gură de aer, apoi luând totul de la început.

— Ia-ți. Mâinile. De. Pe. Ea!

De parcă ar dori să dovedească faptul că sunt gemeni, glasurile fraților mei răsună simultan, cu aceeași nervozitate răzbătând din ele și însoțite de același mârâit amenințător.

Deși corpul meu înțepenește la auzul vocilor, Cameron nu întrerupe brusc sărutul, scăzându-i treptat intensitatea până ajunge la a-mi mângâia doar ușor buzele. Abia acum își ridică fața și, privindu-mă atent și cu intensitate în ochi, răspunde extrem de calm.

— O să o fac doar dacă îmi cere asta Hailey!

Cu toate că sunt amețită până peste cap din cauza sărutului și nu prea mai știu de mine, un singur lucru știu cu siguranță: nu am de gând să-i cer să se oprească!

De parcă mi-ar citi decizia din priviri, Cameron oftează cu ochii pe gura mea apoi, lăsând să-i scape un geamăt ușor, mă sărută din nou, împrăștiindu-mi și puținele gânduri rămase.

Fir-ar să fie, o să se lase cu bătaie!

CAPITOLUL 5

Cameron

În ciuda amenințărilor deloc discrete pe care le aud în spatele meu și conștient că gestul meu îmi poate provoca daune fizice din partea celor doi iubiți geloși, sau șase, căci nici ceilalți patru nu par mai calmi deși stau un pas mai în spate, sclipirea din ochii albaștri ai lui Hailey mă face să ignor orice altceva în afară de ea.

Cu toate că i-am dat ocazia să aleagă, nu a schițat nici cel mic gest că ar dori să plece din brațele mele, așa că o sărut din nou. Deja mi-e dor de gustul ei, deși au trecut doar câteva secunde de la ultimul sărut și știu că o să-mi lipsească și mai mult de acum încolo. 1

Nu mi-am putut dezlipi ochii de pe Hailey din prima clipă în care a apărut la clubul lui Steve și am urmărit-o în ciuda faptului că îmi încălcăm principiul conform căruia nu mă dădeam niciodată la o femeie care era a altcuiva. Iar după modul în care era protejată, Hailey era clar a unuia dintre cei șase!

Gemenii păreau să aibă cele mai multe „drepturi” asupra ei, dar faptul că preferau să stea la masa aia, înconjurați de fetele care nu-i ajungeau ei nici la degetul mic, m-a făcut să nu mai înțeleg nimic. Cum naiba să îți pierzi timpul cu altele când ai ocazia să stai cu *ea*?!

Am fost uimit că mi-a simțit privirile iscoditoare deși m-am străduit să fiu cât mai discret și m-a intrigat la fel de mult și modul în care am simțit cum m-a studiat și ea, cu toate că distanța dintre noi era destul de mare.

Nu am plănuit căderea în piscină, mă îndreptam spre bar doar curios din cale-afară să îi văd ochii mai îndeaproape și să mă conving că pielea ușor bronzată este într-adevăr atât de catifelată pe cât părea de la depărtare. Pur și simplu, eram doar intrigat de interesul pe care mi l-a stârnit, iar accidentul nu a făcut decât să mă ajute să văd tot ce mi-am dorit! În momentul în care, în cădere, mâna mea a simțit încuietoearea sutienului, instinctul a acționat de capul lui și anii de experiență m-au ajutat să îl desfac fără să simtă măcar!

Dar nimic nu m-a pregătit pentru felul în care m-am simțit atunci când sânii generoși i s-au lipit de mine! Nu cred că m-am mai excitat atât de rapid în viața mea și am fost la fel de uluit de reacțiile noastre ca și ea!

Comparativ cu asta, ceea ce simt când sunt cu Alice, blonda cu care am fost vreo două luni, se poate numi un duș rece! Oricâte variante mi-aș fi imaginat, nici una nu s-ar fi potrivit cu realitatea! Ochii albaștri, deși uluiți, m-au făcut să îmi doresc să mă pierd în ei, iar pielea catifelată mi-a încins fiecare porțiune de corp în care m-a atins!

În ultimele două luni, din care șase săptămâni am fost plecat, Alice a trebuit să se chinuiască să îmi mențină treaz interesul față de ea, pe când Hailey... Pur și simplu, Hailey mi-a dat foc într-o secundă! Dar nu aveam de gând să stârnesc un scandal care era evident în urma privirilor aruncate de cei șase bărbați, iar faptul că urma oricum să părăsesc LA-ul peste câteva zile pentru o perioadă incertă de timp m-a determinat să plec în timp ce Hailey era dusă aproape cu forța să își schimbe costumul de baie.

Ultimul lucru la care mă așteptam era să ne reîntâlnim, iar reacția chimică pe care am simțit-o din nou în cabina de probă a magazinului aproape că m-a făcut să mă gândesc să îmi anulez plecarea la Houston, dorindu-mi să rămân și să am ocazia să o cunosc mai bine.

Sunetul pe care Hailey îl scoate acum, ceva între geamăt și torsul unei pisici, îmi răscolește simțurile și mai rău, făcându-mi excitația să devină atât de tare încât aproape doare și nu pot să nu mă întreb cum ar fi să fiu în ea. Fir-ar să fie, am douăzeci și cinci de ani și niciodată nu am dorit mai mult o femeie! Am întâlnit-o doar de trei ori și m-a zăpăcit total!

Știu că răbdarea celor doi tipi din spatele meu este la limită și nu doresc să o pun pe Hailey în situația de a asista la o bătaie, chiar dacă nu mă tem să dau și să încasez niște pumni. Nu am fost și nici nu sunt adeptul bătăilor dar, de data aceasta, în ciuda faptului că sunt în dezavantaj numeric, nu aș da înapoi! Singurul motiv care mă oprește să încep o bătaie este același pentru care și dau înapoi: Hailey! Nu știu ce reprezintă ei pentru ea și nu doresc să o îndepărtez de mine rănind pe cineva care, evident, înseamnă ceva pentru ea, așa că întrerup cu regret sărutul și o întreb în așa fel încât să mă audă numai ea.

— Vrei să plecăm de aici?

Ochii îi strălucesc imediat și un zâmbet ștrengăresc i se așterne pe față.

— Ai curajul să mă răpești? mă întreabă la fel de încet.

— Ai curajul să te lași răpită?

— Fir-ar să fie, Hailey! Ți-ai arătat punctul de vedere, dar nu crezi că exagerezi?

Privirea mi se întoarce peste umăr și nu pot să nu mă încrunt. Gemenii par un pachet de nervi, dar nici unul nu mă privește pe mine. Amândoi au ochii fixați pe bruneta din brațele mele și, ceea ce este și mai ciudat, deși sunt evident deranjați de îmbrățișarea noastră, nu par geloși. Cum să stai și să privești cum altul îți sărută iubita?! Dacă eram în locul lor, acum tipul era deja pe jos! Ce dracu' de relație e asta?

Însă în momentul ăsta nu mă mai interesează, căci al naibii să fiu dacă îi mai

las să se apropie de ea! Pe ei sau pe oricine altcineva! Sentimentul brusc de posesivitate este atât de intens încât mă ia prin surprindere, mai ales că nu l-am mai simțit până acum față de nimeni altcineva.

Abia acum Hailey se lasă să alunece din brațele mele și sunt curios să văd ce va face, dar mă surprinde total.

— Noi plecăm, voi rămâneți! le spune amenințându-i cu un deget și mă trage după ea.

Pe fețele celor șase se vede clar confuzia și este evident că se chinuie să ia o hotărâre: să asculte de ea sau să își asculte instinctele și să mă facă pe mine bucăți! Doi dintre ei fac câte un pas spre noi dar, culmea, unul din gemeni îi oprește cu un gest scurt, în timp ce pare să se înțeleagă cu Hailey din priviri.

Încă sunt uimit că mai sunt întreg când ajungem în parcare, mai ales că până aici o grămadă de persoane m-au privit uluite, de parcă cine știe ce aș fi făcut! Ceva mă face să bănuiesc că femeia a cărei mână o țin cu hotărâre, de parcă mi-ar fi teamă să nu dispară, este mai mult decât pare, iar legătura dintre ea și cei șase este ceva bine știut și acceptat de către toți cei din campus. La naiba, în ce m-am băgat?

Când am venit în campus, primul lucru care mi-a sărit în ochi au fost șapte mașini superbe. Șapte Ferrari-uri, parcate una lângă alta, toate identice, cu excepția culorii: șase erau negre, iar cea din mijloc roșie. Intuiția îmi spune că spre cea roșie ne îndreptăm acum și îmi vine să mă felicit singur când văd că am dreptate.

— Acum să văd cât de curajos ești! îmi aruncă Hailey provocarea peste capota mașinii joase și mă mulțumesc să zâmbesc enigmatic.

Mașina mea e încă în Los Angeles, urmând să o aduc doar săptămâna viitoare și zâmbetul mi se adâncește când mă gândesc la culoarea ei: neagră. Cu roșu. Lamborghini.

— Să văd de ce ești în stare! accept provocarea ei și mă strecor pe locul din dreapta șoferului, în timp ce Hailey se urcă la volan.

Imediat ce ieșim din campus și strada se lărgeste, Hailey mărește viteza simțitor și aproape că mă face să gem de câteva ori când ia unele viraje prea strânse. Dar când ieșim din Houston am o surpriză și mai mare: o melodie heavy metal începe să urle în difuzoare, în timp ce pedala de accelerație este călcată până la fund, mașina zburând pe autostradă, iar Hailey scoate un strigăt victorios.

Nu credeam că muzica gălăgioasă ar fi genul de muzică pe care ea ar asculta-o, dar încep să mă obișnuiesc cu faptul că Hailey nu face nimic din ce m-

aș aștepta. Din contră! Fiecare minut în plus petrecut alături de ea îmi aduce noi surprize. Modul în care pur și simplu strălucește de fericire mă face să o privesc uluit. Obrajii îi sunt îmbujorați și respirația ușor accelerată, iar ochii îi par două safire. Parcă este cu totul altă femeie!

— Ești... sălbatică! constat cu voce tare, în timp ce dau muzica mai încet și o sorb din priviri.

Deși pare ușor jenată de vorbele mele sau de privirea mea, izbucnește într-un râs colorat ce răsună în interiorul mașinii.

— Nu sunt sălbatică, mă bucur doar de libertate!

Libertate?! Dar ce, până acum a fost prizonieră??

— Se pare că, până la urmă, eu sunt cel răpit! constat. Unde mă duci? întreb privind curios în jur.

— Să mâncăm ceva! Mi-e foame! îmi răspunde ridicând ușor din umeri și cu un zâmbet nevinovat pe chip.

După nici zece minute, Hailey oprește în parcare a unui restaurant. Terasa uriașă de pe malul lacului este aproape goală, dar locul arată minunat.

— Mă scuzi un minut? Trebuie să dau un telefon! îmi spune ușor jenată când coborâm din mașină și se îndepărtează câțiva pași.

Mă mulțumesc să o urmăresc cu privirea și să constat că Hailey este o enigmă pentru mine, cu toate că mă laudam până acum că pot „citi” o femeie în maxim cinci minute. E când seducătoare, când timidă. Învârte pe degete bărbații din jurul ei, dar roșește la cel mai mic compliment. Deși conduce o mașină cu un preț astronomic, este îmbrăcată în cei mai obișnuiți blugi pe care i-am văzut. Cămașa albă fără mâneci de pe ea este banală, dar modul în care sânii ei o umplu nu este banal deloc. Nu poartă bijuterii, cu excepția lăncișorului de la gât și a medalionului care se odihnește într-un loc în care îmi doresc să-mi pot pune buzele, să-i simt cu ele textura pielii. La naiba, am ajuns să salivez!

Primul gând pe care îl am este că își sună prietenii și nu îmi place sentimentul de gelozie care mă inundă brusc, răscolindu-mi stomacul. Poate că ea este obișnuită cu o relație mai libertină, dar mie nu îmi place să împart. În special pe *ea* nu aș împărți-o cu nimeni! Sau totul face parte dintr-un joc și acum le spune unde suntem, ca să poată veni cei șase cowboys să mă omoare. Locul pare destul de retras și potrivit pentru așa ceva!

Zâmbetul dulce pe care mi-l aruncă când se întoarce după nici un minut, îmi alungă toate prostiile din cap și mă mulțumesc să o iau de mână și să ne îndreptăm tăcuți spre restaurant. Cu toate că îmi doresc să o sărut din nou cu disperare, mă abțin. Tot ce s-a întâmplat între noi a fost prea rapid și anapoda.

Prima dată, la club, am dezbrăcat-o, apoi la magazin am îmbrăcat-o, iar azi ne-am sărutat. Vreau să aflu mai multe despre ea, *totul* dacă s-ar putea, iar asta cere răbdare și timp. Iar eu pot să am răbdare atunci când îmi doresc ceva! Și, fir-ar să fie, înainte de orice altceva, vreau să aflu ce legătură are cu ăia șase!

Deși nu-mi place modul în care o privește tipul care ne ia comanda, uitând să ia notițe și rămânând cu privirea fixată pe ea, mă abțin de la comentarii. Am împărțit noi un sărut fierbinte, dar asta nu îmi dă nici un drept asupra ei, așa că îmi înghit nemulțumirea. Hailey nici nu pare să bage de seamă efectul pe care îl are asupra celor din jur și mă întreb dacă e obișnuită ca bărbații să se holbeze la ea sau nu îi pasă.

— Credeam că o să ceri o salată! recunosc râzând când văd friptura uriașă din farfuria ei.

— Și să renunț la carne? Nicio șansă! îmi răspunde parcă speriată că îi iau farfuria din față.

Nici nu are nevoie de salate și alte prostii! Corpul ei arată perfect așa cum este! Picioarele lungi au o formă de invidiat și fundul extrem de sexi mi s-a potrivit perfect în palme! Iar imaginea sânilor plini mi-a rămas întipărită în memorie! Arată ca un manechin și nici măcar nu se străduiește!

— Ești din Houston? o întreb după ce începem să mâncăm și zâmbesc fără voie când văd cu câtă încântare își savurează friptura.

— Da. Eram în LA în vacanță, o vizitam pe bunica. Tu? și se oprește din mâncat, privindu-mă atentă.

— Din Los Angeles. Sunt aici cu... afaceri.

— Deci o să pleci curând! o spune mai mult ca pe o afirmație și umbra de regret ce răzbate din vocea ei mă face să mă bucur.

— Probabil pe la începutul anului! recunosc cinstit și sunt surprins că, pentru prima oară, nu mă încântă ideea de a mă întoarce acasă.

Odată ce am terminat de mâncat, aproape oftez. Nu doresc să plecăm deja, iar privirea îmi fuge spre lacul de lângă noi. Împletindu-mi degetele mâinii cu ale ei, o trag după mine pe cărarea ce pare să înconjoare lacul și ne plimbăm tăcuți până ne îndepărtăm de restaurant. Abia acum mă opresc și mă așez pe iarbă.

— Vino aici! îi spun ușor și un zâmbet îmi scapă când Hailey se așează ascultătoare între picioarele mele și se sprijină de pieptul meu.

Câteva minute stăm doar și privim liniștiți întinderea apei, fără să spunem niciun cuvânt. Sunt surprins că mă simt atât de liniștit și împăcat ținând-o în brațe când, nu cu mult timp în urmă, o simplă atingere de-a ei mi-a dat aproape

foc.

— Ce căutai în campus? mă întreabă cu glas ușor, întorcându-și peste umăr privirea spre mine.

— Mi-am vizitat viitorul coleg de cameră! îi explic. Sunt student în ultimul an, la informatică, adaug în fața întrebării nerostite, și cum afacerile mă obligă să rămân în Houston câteva luni, m-am transferat la facultatea de aici. Dar mă mut cu adevărat abia săptămâna viitoare.

Modul în care mă privește îmi dă de înțeles că ne gândim la același lucru. Deși știm amândoi că o relație între noi nu are niciun viitor, faptul că vom fi atât de aproape unul de altul, zilnic, va face să ne fie greu să păstrăm distanța. Dacă reacția pe care am avut-o amândoi la piscină și chiar și cea din magazin puteau fi întâmplătoare, modul în care ne-am încins amândoi în urma sărutului de pe hol nu mai este o coincidență! Câteva clipe ne privim și înghițim în sec simultan. Măcar recunoaștem amândoi, deși muțește, că există ceva ce ne atrage unul spre celălalt, ceva mai mult decât evident și extrem de puternic! Dar, cu toate că știu că o să plec curând, va fi al naibii de greu pentru mine să păstrez distanța!

Dă-o încolo de distanță! Ce rost are să mă gândesc la ce va fi anul viitor când în momentul ăsta o am în brațe?! Așa că îi cuprind gura într-un sărut în timp ce o întind pe iarbă și mă ridic deasupra ei. Modul perfect în care se potrivește sub mine mă face aproape să gem de dorință și o sărut tot mai flămând. Deși îi simt o mică ezitare, mâinile i se împletesc pe gâtul meu și mă trage mai aproape. Pielea fierbinte pe care i-o descopăr atunci când îmi strecor o mână pe sub camașa ei aproape că mă face să o iau razna!

În momentul ăsta, singurul lucru la care mă mai pot gândi este să mă scufund în ea! Să o fac a mea și să nu-i mai dau drumul din brațele mele! O ultimă fărâmbă de luciditate îmi amintește însă că suntem pe malul unui lac, nu prea departe de terasa unui restaurant și că în orice moment am putea fi surprinși de cineva. Asta și faptul că Hailey, deși îmi acceptă mângâierile din ce în ce mai îndrăznețe, pare... timorată. O nouă contradicție pe care o descopăr la ea: senzualitate nativă amestecată cu inocență pură!

Întrerupând sărutul, îi privesc atent ochii albaștri care mi-au bătut noaptea de când i-am văzut întâia oară, găsim în ei un amalgam de emoții. Dorință... încredere... teamă... Mă pierd în ei și sunt surprins că, pentru prima dată, nu îmi doresc doar să am în pat femeia din brațele mele. Cu ea... vreau mai mult! Vreau să o cunosc, să îi cunosc și sufletul și personalitatea la fel de mult cum vreau să îi cunosc și trupul.

— Hailey, cine sunt cei șase? o întreb când, deși tremurăm amândoi de

dorință, nu mai pot reține întrebarea ce mă roade pe interior.

Câteva clipe mă privește tăcută, parcă încercând să se hotărască dacă să îmi spună sau nu, apoi izbucnește în râs, debusolându-mă total.

— Gemenii sunt frații mei, iar ceilalți patru îmi sunt veri! îmi explică în sfârșit și îmi așteaptă atentă reacția.

O, Doamne!

Frații?!? Verii?!?

Durează câteva clipe bune până când înțeleg adevăratul sens al cuvintelor și cu siguranță că stupefierea mi-este întipărită pe față, căci Hailey începe să chicotească.

Prima reacție este cea de ușurare. Ușurare că nu este sau a fost iubita nici unuia dintre ei, abia apoi înțeleg cu adevărat situația. Cu doi foști iubiți m-aș mai descurca... Chiar și cu șase dacă e nevoie Dar cu doi frați și patru veri nebuni și extrem de protectori...

La dracu'! Sunt un om mort!

CAPITOLUL 6

Hailey

Un oftat îmi scapă de pe buze atunci când Cameron parchează mașina la locul ei obișnuit, între cele șase Ferrari-uri negre.

După mica destăinuire din care a aflat cine sunt cu adevărat cei șase și a trecut primul șoc, pasiunea cu care m-a sărutat Cameron a crescut simțitor. Părea să-și reverse în săruturi bucuria că nici unul dintre ei nu-mi este și nu mi-a fost iubit, amestind-mă și mai mult! Dar nu suficient încât să nu îmi pun și eu o întrebare pe care nu am avut curajul să o rostesc cu voce tare. O întrebare care m-a măcinat și mă mai macină și acum: cine e blondă? De fapt, ce reprezintă acea blondă pentru el?!

Nu îmi vine să cred că doar azi dimineată mă plângeam că nu am parte de săruturi și mi-am petrecut întreaga după-masă având parte de ele din plin! O, Doamne, și ce mai săruturi! Deși nu am eu prea multă experiență, modul în care Cameron m-a sărutat m-a făcut de fiecare dată să tremur. Părea... flămând, iar gura mea singura hrană care i-ar putea potoli foamea! M-a făcut să tremur, m-a făcut să îmi fie cald, să simt că plutesc în același timp în care mă simțeam strivită de corpul lui.

Atracția pe care o simt față de Cameron aproape că mă sperie! Nu pot să înțeleg cum te poți simți atât de atras de o persoană necunoscută și, în același timp, să ai impresia că o cunoști de mult timp! Și totuși, senzația că sunt exact acolo unde ar trebui, adică în brațele lui, nu m-a părăsit nici o clipă!

— Se pare că suntem așteptați! constată Cameron privind zâmbind la mașinile de lângă noi.

— Nu trebuie să mă conduci până în cameră! Mă descurc și sing..., încerc să îi dau șansa să plece fără să fie nevoit să dea ochii cu băieții, dar sunt întreruptă imediat.

— De la ușa camerei te-am luat, până în cameră te duc! îmi spune aproape supărat, dându-mi de înțeles că nu avem ce discuta.

— V-ați întors! apare Aria de nicăieri, respirând precipitat. Habar nu ai ce viespar ai stârnit! Băieții sunt porniți rău de tot și o să se lase cu repercursiuni!

— Nu se atinge nimeni de Hailey! exclamă încruntat Cameron și mă trage brusc în brațele lui de parcă ar fi pregătit să fugă cu mine.

— Oh, dar eu nu vorbeam cu ea! începe Aria să râdă. Cu *tine* vorbeam și tu vei fi cel care vei suporta consecințele acestei... escapade!

Amintirea ultimei mele "escapade", dacă se poate numi așa, îmi revine brusc în memorie. Aveam vreo șaisprezece ani și am acceptat invitația unui coleg de a

merge la film împreună. Problema a fost că nu am spus nimănui nici unde mă duc, nici cu cine! Șase nebuni au răscolit orașul în căutarea mea timp de două ore și tata era pe punctul de a suna la poliție chiar în momentul când am intrat în casă. Am fost pedepsită două săptămâni și mi s-a interzis să mai plec vreodată undeva fără să anunț în prealabil unde și cu cine. Colegul care a avut curajul să mă invite a fost bine scuturat de băieți și nu s-a mai apropiat de mine până am terminat liceul.

— Au sunat la poliție? întreb speriată și îl observ pe Cameron ridicând din sprâncene.

— Nu! oftează Aria. Noroc cu telefonul pe care mi l-ai dat, altfel cred că ar fi făcut-o! Hunter aproape că mi l-a smuls din mână după ce am vorbit, probabil nedorind să vă pot anunța ce vă așteaptă. Nu s-au mișcat din cameră întreaga după-masă așteptându-te și m-au înnebunit de cap! Frații ei te-au recunoscut și și-au aminti întâmplarea de la piscină și cred că ar fi mai bine dacă te-ai ascunde următoarele zile! îi spune serioasă lui Cameron.

— Pe naiba mă ascund! spune acesta râzând. Hailey e adult și are dreptul să hotărască singură ce vrea să facă!

Îmi privesc uluită prietena și nu îmi vine să cred! În sfârșit cineva care nu îmi comandă ce să fac și căruia nu pare să-i fie teamă de cei șase nebuni! Lui Cameron nu îi scapă schimbul de priviri dintre mine și Aria și pare nedumerit.

— Ești primul care are curaj să îi înfrunte! îi explică șatena rânjind. Adică să îi înfrunte cu adevărat, mai ales într-o problemă extrem de sensibilă pentru ei: Hailey! Ok, sunt curioasă cum o să se termine! adaugă făcându-ne, cu un gest larg, semn să o luăm înaintea. Stați! ne oprește din nou după ce apucăm să facem doar doi pași. Ai asigurare medicală?

— Da! răspunde Cameron ezitând. De ce întrebi?

— Ca să știu ce să spun la spital! adaugă ea ridicând din umeri, apoi o ia înaintea noastră.

Adevărul este că și eu mă aștept la o bătaie! De-a lungul timpului, băieții s-au bătut nu o dată, atât între ei cât și cu alții, spre încântarea taților și disperarea mamelor. Tocmai din această cauză am și dorit să nu mă conducă până în cămin, dar hotărârea de pe chipul lui Cameron îmi spune că nu are rost să insist.

Cameron profită de situație și mă trage în brațele lui, sărutându-mă așa cum m-am învățat deja: temeinic și flămând, de parcă ar fi ultima oară.

— Câtor dintre cei care au încercat să ajungă la tine le-ai luat apărarea? Sau le-ai dat o șansă măcar? mă întreabă încă preocupat de buzele mele.

Doamne, eu nu mai știu nici cum mă numesc, iar el mă întreabă... ce? Să iau

apărarea... Cui? Nimeni nu a avut curajul să *se apropie* măcar de mine, cel puțin în ultimii doi-trei ani! Cameron nu numai că s-a apropiat, înnebunitor de mult, dar a făcut-o de față cu ei și a avut tupeul să plece cu mine de sub nasul lor!

— Nimănui!

— Așa credeam și eu! spune dând gânditor din cap dar, în mod ciudat, pare mulțumit de răspunsul meu și mă ia de mână mergând hotărât spre cămin.

Înainte de a intra, mă opresc însă brusc și las să iasă întrebarea care mă chinuie.

— Cine este blonda din LA? Iubita ta?

Cameron mă privește atent și rămâne tăcut câteva secunde, abia apoi îmi răspunde.

— Fosta iubită. Ne-am despărțit în ziua când te-am întâlnit pe tine.

Pare sincer și aproape că mă bucur în sinea mea, dar... experiența îmi spune să nu mă iau după aparențe. I-am văzut nu o dată pe băieți mințind cu aceeași seninătate pe care o văd și pe fața lui. Așa încât mă mulțumesc să dau doar din cap și să îmi continui drumul.

— Hailey! Nu te mint! îmi spune prinzându-mă de mână și întorcându-mă brusc spre el.

Da, iar cadoul din magazin era pentru el!

— Oricum nu contează! spun ridicând din umeri și încercând să par nepăsătoare. Te vei întoarce în LA și... la ea peste trei luni! și îl las încruntat în urma mea.

— Cine intră primul? sușotește Aria când ajungem în fața ușii.

— Eu, normal! exclamă Cameron. Doar nu vreți să fiți atacate din greșeală de nebuni!

Și, înainte să putem spune ceva, deschide ușa și pătrunde în cameră, cu noi imediat pe urmele lui.

Pentru prima dată mă tem de reacțiile fraților mei! Nici Scott, Stuart, Michael sau Matt nu sunt mai buni, dar îi pot considera mielușei în comparație cu Hunter sau Hudson atunci când este vorba de mine!

Prima mea părere despre Cameron a fost corectă: mă pierd cu totul în spatele lui și am nevoie de câteva secunde să îmi adun curajul să îmi scot capul. Cei șase bărbați care, din dragoste pentru mine, au devenit exagerat de protectori, îl privesc acum pe Cameron de parcă și-ar face planul cum să îl tranșeze, tensiunea dintre ei fiind atât de densă încât e aproape palpabilă.

În câteva secunde realizez că nu îmi pasă dacă au dreptate sau nu, că nu contează dacă voi fi rănită de plecarea bărbatului care m-a amețit într-un timp

atât de scurt sau voi fericită. Fără să spun niciun cuvânt, mă pun în fața lui Cameron și îmi privesc frații sfidător. Este momentul să pun piciorul în prag și să ies de sub influența lor! Uluirea de pe fețele lor în urma gestului meu neașteptat este atât de mare încât, dacă împrăjurările ar fi fost cu totul altele, aș fi râs.

Dar nu din partea lor am parte de o surpriză, ci din partea lui Cameron, care mă prinde imediat de talie și mă muta din nou în spatele lui.

— Stai aici, iubito, că nu vreau să pățești ceva! Mă descurc și singur!

Vorbele lui și gestul protector ne zăpăcesc pe toți. Aria începe să chicotească încântată, Scott și Michael încep să râdă, Matt își dă coate cu Stuart, Hudson bombăne, Hunter mârâie, iar eu... încerc să mă obișnuiesc cu sunetul cuvântului "iubito" adresat mie!

— Pentru Dumnezeu! ia Aria inițiativa, punându-se acum ea între noi și ei. Parcă sunteți copii de grădiniță și vă certați pentru o jucărie! Hailey e bine, mersi, nu a fugit cu Jack-Spintecătorul și nu are nevoie de protecția voastră. Cel puțin, nu de data aceasta! Și chiar este timpul să o lăsați în pace!

Privirea încruntată pe care o primește de la Hunter mă face să îmi amintesc că și el a folosit același apelativ cu ea și un zâmbet mi se așterne pe buze. O să am ocazia să mă răzbun pe fratele meu cât de curând! Înaintez din nou și, luându-l de mână pe bărbatul de lângă mine, le fac cunoștință.

— El e Camcron, *iubitul* meu, spun accentuând cuvântul. Iar ei sunt frații și verii mei. Care acum au să plece! adaug hotărâtă și le arăt ușa.

În mod surprinzător, băieții se supun ordinului meu deloc subtil, în timp ce e rândul meu să-i privesc uluită că mă ascultă. Mă așteptam la pumni și reproșuri, ba chiar mă vedeam deja închisă în vreun beci întunecos și cheia lui aruncată. Orice altceva decât reacția lor! Comportamentul lor are o singură explicație: bănuiesc că în orele care au trecut au discutat între ei și amenințarea că o să plec din Houston și-a făcut efectul.

Doar Hunter se oprește în dreptul nostru și îl privește amenințător pe Cameron.

— Dacă o rănești sau o faci să sufere... O singură lacrimă dacă varsă din cauza ta, ești un om mort!

— De acord! acceptă acesta imediat, privindu-l senin pe Hunter care evident nu se aștepta la acest răspuns.

Imediat ce toată lumea a plecat, chiar și Aria care a bombănit ceva din care nu am înțeles nimic, Cameron mă trage în brațele lui. Îmi privește atent chipul câteva clipe, apoi se încruntă.

— Măine dimineață plec în LA. Am de rezolvat câteva probleme și trebuie să îmi aduc și lucrurile. Nu vreau să crezi că fug sau cine mai știe ce gând îți poate da prin cap! Mă întorc în maxim o săptămână. Îmi promiți că nu vei mai sări pe nimeni cerând săruturi? Îți dau câte vrei când mă întorc!

Ce naiba? Doar nu o să o iau aiurea prin campus sărutându-i pe toți cei pe care îi întâlnesc! Deși... cu el așa am procedat!

— Promit că o să încerc să mă abțin! Încerc să glumesc, dar Cameron se încruntă imediat.

— Nu încerca, fă-o! Nu vreau să bat pe nimeni când mă întorc!

Poftim?!?

De ce fugi, de aia nu scapi, îmi vine imediat în minte. Nu pot să cred că iubitul meu, dacă îl pot numi așa după câteva săruturi, e la fel ca și frații mei! Nu-mi ajungeau șase nebuni și un tată superprotectori, iubitul posesiv mai lipsea ca tacâmul să fie complet! O să ajung să o iau razna!

— Cameron...

Prinzându-mi fața în palme, mă sărută brusc, nelăsându-mă să continui.

— Promite-mi că vei fi cuminte sau te iau cu mine! spune zâmbind de data asta și zâmbetul lui minunat mă înmoaie imediat.

— O să fiu cuminte! Are cine să aibă grijă de asta!

— Prefer să am încredere în tine, așa cum aș dori să ai și tu în mine! și, după încă un sărut năucitor, pleacă atât de brusc de parcă i-ar fi teamă că nu o s-o mai facă dacă mai stă o secundă, lăsându-mă privind clipind mărunț în urma lui, mai nedumerită ca niciodată.

Am reușit să mă mut la cămin a doua zi, deși am plecat de acasă cu lacrimi în ochi când am văzut privirea tatălui meu. Părea... disperat! Știu că mama a fost cea care l-a convins să îmi dea voie să mă mut și mai știu și cât de greu îi este. Cu toate că am crescut și am devenit adult, în ochii lui am fost și voi rămâne întotdeauna fetița lui. Chiar dacă uneori protectivitatea lui mă duce la disperare, ca și a băieților, știu că se poartă așa doar fiindcă mă iubește. Nu cred că mai există tată care să își iubească fiica mai mult decât o face el, iar pentru mine asta e suficient ca să îl înțeleg și să îl iert.¹

E joi seara și a trecut deja aproape o săptămână de când a plecat Cameron. M-a sunat în fiecare zi, ținându-mă la telefon cu orele și punându-mă să-i povestesc ce am făcut în fiecare zi. Am încerca să mi-l scot din gând în perioada asta dar și dacă aș fi reușit, deseale lui telefoane tot nu m-ar fi lăsat să o fac. Ca și

acum! Sunetul telefonului mă face să zâmbesc și să arunc cât colo cartea din care mă chinuiam să învăț ceva când gândul îmi era la el, gest ce o face pe Aria să chicotească.

— Ce faci, iubito?

Tonul ușor răgușit mă face să mă înfior, la fel ca și apelativul cu care am început să mă obișnuiesc.

— Încerc să învăț! recunosc zâmbind și îl aud râzând, probabil bănuind că gândul îmi era la el și îi așteptam telefonul.

— Măine mă întorc în Houston! îmi spune serios acum și simt un „dar” nerostit, oftatul adânc pe care îl scoate făcându-mă să mă încrunt. Dar... am o cină de afaceri la ora șapte și nu pot să refuz! îmi explică grăbit.

— Nu-i nimic! Nu trebuie să te justifici în fața mea! îi răspund încercând să nu arăt cât sunt de dezamăgită.

— Oh, nu! Ne vedem mâine seară! Crezi că mai rezist încă o noapte fără să te văd? Clientul meu vine cu soția și am anunțat deja că și eu îmi aduc iubita!

Inima îmi stă o clipă în loc și cred că am uitat să respir. Eu încă nu m-am obișnuit cu gândul că suntem împreună, *dacă* suntem, totul e atât de nou și răscolitor pentru mine, iar el vrea să ieșim în lume, prezentându-mă oficial ca iubita lui! Eu habar n-am cum se comportă o iubită în mod normal, darămite la o cină de afaceri a iubitului! Și exemplele din jurul meu sunt doar leșinatele după cei șase băieți, iar acelea chiar nu sunt un exemplu pe care vreau să îl urmez! Nu sunt pregătită pentru asta! Poate că am aproape douăzeci și unu de ani, dar în materie de relații și bărbați sunt la fel de neștiutoare ca o fetiță de zece!

În plus, întreaga săptămână gândul mi-a fugit fără să vreau la blonda din LA și la faptul că e acolo, cu el. Greutatea pe care am simțit-o pe piept de câte ori mi-am amintit de tipa respectivă o simt și acum. Am avut coșmaruri cu ei doi, împreună, după fiecare dintre ele trezindu-mă transpirată, speriată și... plină de furie!

A anunțat deja că merge cu iubita?! Pe mine nu m-a întrebat nimic!

— Atunci nu uita să o iei și pe ea când vii la Houston! și închid de tot telefonul, ignorând vocea ce se mai aude în difuzor strigându-mi numele.

După nici o secundă, aproape regret gestul făcut și expir îngrozită când realizez un lucru: sunt la fel de nebună și de posesivă ca și frații mei!

CAPITOLUL 7

— Ai înnebunit? vocea ascutită a Ariei mă face să mă întorc spre ea și să-i găsesc privirea uluită.

— Încă nu!

— Cum nu? I-ai închis telefonul după ce toată săptămâna ai visat cu ochii deschiși la el!

— Se întoarce! spun ridicând din umeri, de parcă asta ar explicat totul.

— Normal că se întoarce! Ți-a zis că se întoarce! Vrei să se întoarcă! Așteptai cu nerăbdare să se întoarcă!

Privirea pe care mi-o aruncă prietena mea mă face să mă imaginez deja băgată într-o cămașă de forță și vârată cu de-a sila într-o ambulanță.

— Vrea să iau cina mâine seară cu el și cu clientul lui și mă v-a prezenta drept iubita lui!

— Și?

— Și nu sunt!

— Îți spune *iubito* atât de des, încât cred că ți-a și uitat numele.

Un oftat îmi scapă de pe buze și mă trântesc pe pat exasperată.

— Nu contează cât de des mi-o spune! Încerc să mă explic. N-am uitat de blonda din LA! A stat aici doar câteva zile și s-a întors acasă. La ea, bănuiesc. Da, va reveni în Houston, dar doar pentru... trei luni, apoi se va întoarce la ea! spun în sfârșit ceea ce mă doare.

Hohotul de râs al Ariei mă face să mă încrunt și să îmi întorc privirea spre ea.

— Ești geloasă!

Aș nega, dar nu aș face altceva decât să mă mint pe mine însumi, astfel încât prefer să tac. Adevărul este că imaginea blondei, întinzându-se peste Cameron și modul în care a strâns-o în brațe îmi revine repetat în minte, intercalându-se cu amintirile săruturilor pe care mi le-a dat mie și amestecându-mă complet.

Aproape că pufăi de frustrare când îmi amintesc răspunsul lui când l-am întrebat despre ea. "*Fosta iubită. Ne-am despărțit în ziua când te-am întâlnit*". Nu mi-a scăpat scurta lui ezitare și nu știu ce mă deranjează mai mult: faptul că a ezitat să-mi răspundă, ceea ce poate însemna că m-a mințit, sau că a insinuat că eu aș fi motivul despărțirii lor.

— Mi-a cerut să am încredere în el, dar nu e atât simplu! recunosc în fața Ariei. Nu îl cunosc, nu știu mai nimic despre el, cum să am încredere? Și apoi, nu mi-a... promis nimic! Chiar dacă se întoarce, va pleca din nou peste trei luni. Definitiv! Atunci care este rostul acestei... nebunii? Cu cât îl las să se apropie mai mult, cu atât voi suferi mai tare când va pleca! Nu trebuia să las să se ajungă

nici aici! Trebuia să termin totul atunci când mi-a spus că nu stă decât trei luni!

— Așa că nu îi dai nici o șansă, tocmai pentru că fost sincer cu tine! trage Aria concluzia, părând să nu înțeleagă nimic și dezamăgită de hotărârea mea. Păcat, arată bine și are niște ochi superbi!

— Da, are! recunosc oftând și amintirea lor mă înfioară. Dar îmi doresc mai mult decât o idilă de trei luni!

Izbitura puternică în ușă ne face pe amândouă să sărim în picioare, aproape țipând. Abia apoi se aud câteva bătăi sonore și începem să zâmbim.

— De ce ai telefonul închis?

Mormăiala lui Hunter îmi este clar adresată mie, dar privirea încruntată este fixată pe șatena ce pare deranjată de apariția sa și a lui Hudson.

— Învățam și nu am vrut să fiu deranjată! mint cu seninătate și obțin o privire mijită din partea ochilor verzi.

— Da, iar eu sunt Miss Texas! rânjește Hudson. Pun pariu că vorbești despre băieți! Ați început să vă faceți deja de cap? Cum îi cheamă și unde-i găsim?

— Apropo de cap, care ați dat cu capul în ușă? întreb ironic, încercând să schimb subiectul.

— Eu! recunoaște Hudson. Nu mă așteptam să fie încuiată! spune frecându-și fruntea într-un mod caraghios. De obicei, sunt așteptat cu ușa larg deschisă!

Sunt sigură că este așa!

— Dar nu vă așteptam!

— Dacă nu aveai telefonul închis, ne-ați fi așteptat! A devenit Cameron prea insistent?

De data aceasta, Hunter are privirea bănuitoare fixată pe mine și pare să vrea să îmi citească cele mai ascunse gânduri.

— Ce doriți? întreb ignorându-l.

— Îmbrăcați-vă, mergem la club! E ziua lui Adam și ați fost invitate în mod expres.

Adam? Îmi amintesc de un prieten de-al lor cu numele asta! Imaginea unui tip brunet și a doi ochi întunecați pe care i-am văzut adeseori urmărindu-mă îmi revin în minte și mă încrunt ușor. De ce ne-ar invita Adam pe noi în mod special? Adică am făcut mereu parte din grupul lor, dar fiind subiect tabu pentru toată lumea, nimeni nu ne făcea invitații exprese. Era de înțeles că dacă era invitat undeva unul dintre băieți, mergeau toți șase, plus noi două. Oricum, nu contează! Contează doar că nu o să stau închisă în cameră, chinându-mă cu gândul la Cameron. Am luat o hotărâre, o să mă țin de ea!

O jumătate de oră mai târziu, ne alăturăm fraților mei în parcare și privirile lor uluite mă fac să zâmbesc. De parcă ar fi lângă mine și îi fac în ciudă, am îmbrăcat rochia albastră care lui Cameron i s-a părut prea scurtă, iar Aria are ceva asemănător, doar că este albă. Ne-am coafat, ne-am machiat, lucruri pe care le facem extrem de rar, dar rezultatele sunt cele scontate dacă mă iau după reacția celor doi.

După câteva bombăneli din partea lor și amenințări din partea noastră, am ajuns și la clubul închiriat pentru această noapte. Apariția noastră a făcut ca o liniște ciudată să se aștearnă câteva secunde, probabil toți fiind uimiți de schimbarea noastră, liniște întreruptă de Adam, care se apropie imediat de noi, conducându-ne la o masă.

Deși cu câțiva ani mai mare decât frații mei, înțeleg de ce sunt prieteni cei trei. Adam are același aer de cuceritor, același zâmbet încrezut, aceeași siguranță de sine în fiecare mișcare. Îmi arunc privirea în jur și, pentru prima oară, studiez atentă prietenii băieților. Toți sunt parcă aleși! Niciunul nu e gras sau urât, așa cum și fetele din club sunt superbe, etalându-și corpurile perfecte și hainele de lux. Parcă am fi la o prezentare de modă!

Dar am venit hotărâtă să mă distrez și să uit de doi ochi hipnotizanți așa că exact asta o să fac! A spus că sunt sălbatică? Să vedem cât de sălbatică pot să fiu!

Hunter

Făcând abstracție de tot ce este în jurul meu, inclusiv roșcata care se chinuie degeaba să îmi atragă atenția, îmi fixez atenția pe ringul de dans unde Hailey și Aria dansează atât de dezlănțuite de parcă ar fi mâncat ardei iute! Habar nu aveam că fetele știu asemenea mișcări! Unde naiba le-au învățat?! Dacă mă iau după rochiile alea scurte care m-au adus în pragul disperării de când le-am văzut și modul în care s-au dichisit în seara asta, par hotărâte să-și facă de cap în noaptea asta! Iar după grămada de bărbați din jurul lor, va trebui să fiu extrem de atent în noaptea asta și voi fi foarte ocupat ceva mai încolo, când unii dintre ei, după ce vor avea mai multe pahare la bord, vor deveni prea îndrăzneți.

Însă orice aș face și oricât m-aș chinui să nu o fac, privirea mi se fixează pe prietena surorii mele. De când m-a scăpat gura și i-am spus Ariei „iubito” și am intrat peste ea în baie, imaginea ei bântuindu-mi de atunci nopțile, șatena mă ocolește sistematic, de abia vorbind cu mine și m-ar fi alungat de tot din preajma ei dacă nu ar fi fost Hailey.

În ultimele luni am încercat din răspuțuri să nu las să se observe modul în care privirea mea rămâne prea mult fixată pe ea. Habar nu am când fata slăbănoagă care era prietenă cu sora mea s-a transformat în femeia plină de curbe apetisante! Vara asta mi-a deschis ochii în mai multe privințe: nu doar Hailey a crescut, ci și Aria. Amândouă au devenit două femei superbe asupra cărora nu mai avem nici un drept sau control niciunul dintre noi.

Amenințarea lui Hailey că pleacă de acasă ne-a speriat la fel de mult cum probabil l-a speriat și pe tata și am realizat, în sfârșit, că trebuie să avem încredere în ea și în alegerile pe care le face, indiferent că este vorba despre unde dorește să locuiască, ce dorește să facă sau despre... bărbați. Singura problemă este că nu suntem pregătiți să o vedem suferind sau rănită și tot ce pot să sper este să nu dea peste un afemeiat ca noi, care să o părăsească în lacrimi după ce obține ce dorește de la ea.

Iar asta mă aduce cu gândul la Cameron. L-am recunoscut imediat ca fiind tipul din LA și asta îmi displace. Oare a urmărit-o? S-au mai întâlnit? Hailey îi știa numele, Dumnezeu știe de unde, îl cunoștea chiar, iar asta mă face să mă gândesc că nu am fost suficient de atent la ea la clubul lui Steve.

Tipul pare să fie croit exact după tiparul nostru, un fel de seduce-și-părăsește, iar ideea mă îngrozește de-a dreptul! Pentru prima dată în viața mea îmi dau seama că toate fetele sau femeile seduse și abandonate de noi... sunt fetele, surorile sau verișoarele cuiva. Nu ne-am purtat niciodată urât cu vreo fată,

din contră! Nu am promis mai mult decât eram dispuși să oferim și le-am făcut să se simtă speciale și minunate, în asta și constând succesul nostru și, de obicei, ele sunt cele care trag de noi. În plus, tata ne-a învățat să tratăm întotdeauna femeile cu respectul cuvenit și ne-ar lua capul dacă nu am face-o! Dar am văzut destule lacrimi de despărțire și ultimul lucru pe care mi-l doresc este să le văd și în ochii surorii mele!

Dar acum, când e vorba despre Hailey... La dracu! Sunt împărțit între dorința nebună de a-l cotozugi pe ăla și cea de a respecta rugămintea mută din ochii ei de a păstra distanța!

Cât timp i-am așteptat să se întoarcă, am răsucit problema pe toate părțile și ne-am hotărât că ar fi cazul să recunoaștem că Hailey este adult și să ne retragem. Astfel că ne-am înghițit cu greu îngrijorarea și, cu pumnii strânși, i-am acceptat alegerea. I

Însă trebuie să recunosc că mi-a plăcut modul în care tipul a reacționat! Felul protector în care a ferit-o din calea noastră a arătat că îi pasă suficient de mult încât mai bine o încasa el decât să o lase prinsă la mijloc într-o bătaie cu noi. Și a avut curajul să plece cu ea de sub nasul nostru! Să zicem că mi-a câștigat respectul, dar mă îndoiesc că îmi va câștiga și încrederea prea curând!

Privirea mi se fixează acum pe Hailey și nu pot să nu mă încrunt. Știu că, Cameron e plecat de o săptămână, dar știu și că au tot vorbit la telefon. Dar astăzi s-a întâmplat *ceva*. Ceva ce a făcut-o pe Hailey să... se schimbe! Deși râde și pare să se distreze, ochii îi sunt triști. Și și-a închis telefonul! Ce naiba i-a zis sau a făcut ăla?

— Te gândești la iubitul lui Hailey? mă întreabă Hudson încruntat și dovedindu-mi încă o dată că gândim la fel.

Cu un zâmbet fals, le face un semn discret roșcatei de lângă mine și blondei de lângă el să plece, rămânând acum singuri la masă.

— Mda, recunosc cu jumătate de gură.

— Și eu! Îmi place tipul că e protector, rânjește el, dar nu îmi place că o protejează de noi! Ce ne facem cu el?

— Nimic! spun ridicând din umeri. Nimic dacă nu vrem ca Hailey să plece! Părea foarte serioasă când m-a amenințat cu asta și, dacă nu ne potolim și va pleca, nu doar că nu mi-aș ierta-o, dar ne omoară și tata!

Așa cum îmi vine acum să-l omor pe Adam! Îmi soarbe sora din priviri și recunosc lucirea din ochii lui. Este mai mult decât interesat de ea și știu asta de mult timp, doar prietenia noastră și indiferența ei ținându-l departe până acum. O fi ziua lui, dar dacă își mai lipește mâinile mult de Hailey, cadoul meu de ziua lui

va fi o proteza! Dentară!

— De când lumea a văzut-o cu Cameron, parcă s-a deschis sezonul de vânătoare! rânjește Hudson. Uite ce roiesc toți în jurul lor, parcă ar fi singurele femei din club! Poate așa îl uită pe ăla!

— Să-l uitate? Mă îndoiesc! recunosc cu un oftat, generat și de faptul că și Aria e prinsă în același cerc de bărbați și la fel de asaltată de ei ca și sora mea.

Adevărul este că am fost surprins de atracția pe care am văzut-o între Hailey și Cameron! Atât de evidentă încât este vizibilă cu ochiul liber! Deși eram toți șase la doar doi pași de ei pe holul ăla, păreau... singuri, prinși în lumea lor și concentrați doar unul pe celălalt. Însă ce mă neliniștește cu adevărat este faptul că am mai văzut acest lucru doar la o singură pereche din toate persoanele pe care le cunosc: părinții mei!

— Da, nici eu nu cred! mă aprobă fratele meu strâmbând din nas. Dar putem să îl testăm! exclamă Hudson ca și cum i-ar fi venit o idee și devin extrem de interesat.

CAPITOLUL 8

Hailey

Privirea îmi coboară spre paharul pe care mi-l întinde Adam și strâmb din nas involuntar. ^

— Nu beau alcool!

— Haide, scumpo, un singur pahar! E ziua mea și ai ieșit de sub „papucul” băieților! Două motive temeinice ca să sărbătorești!

Doamne, ce-aș vrea să știu acum să mă răi la fel de amenințător ca Hunter sau Hudson! Adam nu s-a dezlipit de mine întreaga seară și, dacă până acum i-am suportat privirile aproape tangibile, vorbele lui mi-au adus răbdarea la limită. Deși... trebuie să recunosc că tipul arată extrem de bine! Este mai matur decât ceilalți și asta se vede imediat. Nu doar din fizicul de invidiat, dar și din comportament. În plus, a glumit tot timpul cu mine, mi-a făcut complimente, nu m-a lăsat singură nici o clipă măcar, de parcă eu aș fi sărbătorita zilei, nu el! Este mai incisiv decât ceilalți prieteni de-ai lor și, cu siguranță, mai tenace în acțiuni.

Și cum adică am ieșit de sub „papucul” băieților?! Privirea îmi fuge spre frații mei ce stau liniștiți la masă, dar îi cunosc suficient ca să îmi dau seama că este o liniște aparentă. Chiar dacă par preocupați de fetele de lângă ei, le simt atenția concentrată spre mine. Spre *noi*. Și nu mă îndoiesc nici o clipă măcar că, dacă Adam ar încerca să întrecă limita, ar uita de toată prietenia dintre ei și ar sări imediat la gâtul lui!

Dar are dreptate! Le-am cerut băieților să mă lase în pace, iar ei asta fac acum. Mă lasă să mă descurc. Să îmi fac propriile alegeri. Poate chiar ar prefera ca iubitul meu să fie unul dintre prietenii lor decât un necunoscut! Privirea mi se întoarce spre Adam și înghit în sec fără să vreau. Ochii lui întunecați mă privesc cu o poftă evidentă și nu trebuie să am prea multă experiență ca să știu ce este în mintea sa!

Văzând că îl examinez și bănuind probabil la ce mă gândesc, Adam se apropie și mai mult și îmi cuprinde mijlocul cu mâna liberă, lipindu-mă automat el. Corpul îmi pare amorțit cu totul și nici unul din fiorii pe care i-am simțit în brațele lui Cameron nu-și face apariția. Ochii i se fixează pe gura mea și știu că se gândește la un sărut înainte ca fața să înceapă să îi coboare spre chipul meu.

Îmi promiți că nu vei mai sări pe nimeni cerșind săruturi?

Cuvintele lui Cameron îmi revin în minte și mă aduc brusc cu picioarele pe pământ. Ce naiba fac? Nu vreau să mă transform într-o variantă feminină a fraților mei, agățându-mă de gâtul altcuiva în fiecare seară! Bine, nu m-am agățat, dar i-am cam acceptat avansurile și acum regret.

Prefer să am încredere în tine...

Pasul brusc pe care îl fac în spate, evitând în ultima secundă sărutul lui Adam, îl ia prin surprindere și îl face să se încrunte.

Câteva clipe, privirea lui se fixează în ochii mei, parcă citindu-mi tot zbuciumul interior, apoi coboară încet pe corpul meu și picioare, până în vârful pantofilor cu toc, un zâmbet trist făcându-și apariția pe fața lui. Bombăn în sinea mea rochia scurtă și, dacă nu aș fi conștientă că este un gest copilăresc și, totodată, inutil, aș prinde de tivul ei și aș încerca să o lungesc. Amintirea din cabina de probă cu șoapta lui Cam mă lovește brusc și este atât de vie încât aproape că simt din nou pe piele atingerea ușoară a mâinii lui și simt cum obrajii îmi iau foc.

— Deci e adevărat ce se aude! oftează Adam. Înseamnă că am așteptat prea mult! îmi spune făcându-mă să mă încrunt.

Dc când sunt eu subiect de conversații? Și ce a așteptat? Pe mine?

În memorie îmi revin imagini de-a lungul ultimului timp și, pentru prima oară, interpretez altfel privirile, gesturile sau cuvintele lui Adam. Acum îi înțeleg interesul care nu mai pare atât de brusc și îmi dau seama că doar din cauza fraților mei a păstrat distanța.

— Ce se spune? încerc să nu mă gândesc la ceea ce tocmai mi-a destăinuit.

— Că cineva a îndrăznit să se pună cu ei și încă n-a murit! și face semn cu capul spre băieți. Sau... lipsa lui dovedește contrariul! adaugă ridicând o sprânceană. Unde i-au ascuns corpul?

— E plecat din oraș! Se întoarce mâine! răspund automat și îmi țin răsuflarea când realizez că tocmai am recunoscut involuntar că aș avea un iubit, iar acesta... e Cameron!

— Se pare că Adam și-a făcut în sfârșit curaj! chicotește Aria ceva mai târziu, în timp ce ajungem să stăm și noi la masă, obosite după câteva ore de dans și o privesc mirată. Haide, Hailey, nu-mi spune că nu ai observat până acum interesul lui pentru tine!

— Nu, eu..., dar mă opresc.

Poate că am observat, dar nu m-a interesat.

— Și dacă ne luăm după logica ta, Adam este bărbatul perfect, exact contrariul lui Cameron! îmi spune serioasă. Ia să vedem: pe Cam nu îl cunoști, pe Adam îl știi de ani de zile, primul va pleca peste trei luni, Adam va rămâne.

Modul caraghios în care Aria își rotește ochii mă face să pufnesc în râs, dar acesta îmi dispare imediat când îmi întorc privirea spre Adam și îl găsesc analizându-mă. Din nou! Pare atât de concentrat pe mine încât mă înfior! Dar

Aria are dreptate! Logica mea nu are logică de loc! Am refuzat să îi dau lui Cameron vreo șansă plecând de la simplul fapt că va pleca. Dar cine îmi garantează că, dacă aș alege pe oricine altcineva, va fi altfel?

Ochii îmi fug imediat pe telefonul închis de pe masă. Inima nu pare să asculte de mintea mea și doar gândul la Cameron o face să o ia la galop, zbatându-se năvalnic în timp ce deschid telefonul, iar zecile de apeluri și mesaje de la el mă fac să oftez adânc.

— Vreau să plec!

Anunțul meu brusc atrage atenția imediat și atât Aria cât și frații mei mă privesc uluiți, dar nu mă întrebă nimic.

— Te duce Hudson la cămin! spune scurt Hunter când ajungem la mașini. Iar tu vii cu mine! se întoarce spre prietena mea ce pare că a uitat să mai respire în fața lui. M-am săturat să mă tot ocolești și nu pleci nicăieri până nu lămurim problema!

Hunter o ia hotărât de mână și o urcă în mașina lui, demarând în trombă, ducând-o doar el știe unde. Oh, asta va fi interesant! Se pare că Aria va avea parte de o noapte albă! Iar la cum îmi cunosc fratele, nu cred că vor vorbi prea mult! Dar are dreptate Hunter! Aria l-a ocolit întreaga săptămână și, chiar dacă a refuzat cu încăpățănare să vorbească chiar și cu mine despre asta, a devenit evident că nu e imună în fața farmecului său.

— Când se întoarce?

Întrebarea lui Hudson mă face să-mi ridic privirea de pe ecranul telefonului la care mă holbez.

— Măine. Adică azi, adaug când ceasul de pe bordul mașinii îmi arată că e trecut de ora trei dimineața.

Hudson dă ușor din cap și pare să fie împăcat cu ideea.

— Promite-mi doar că ne spui imediat dacă devine prea insistent. Îmi va face o plăcere deosebită să-i stâlcesc mutra! și rânjește încântat.

Încă sunt surprinsă că nu s-a lăsat cu bătaie! Dar poate că lipsa lui Cameron a fost totuși un lucru bun: le-a dat băieților răgazul necesar să se obișnuiască cu existența lui. La fel și mie, chiar dacă nu știu încă ce vreau.

Odată întinsă în pat, îndrăznesc să-mi las gândurile să fugă la Cameron. Deși nu am recunoscut până acum nici față de mine însumi, mi-e dor de el. Cum poate să-mi fie dor de cineva pe care l-am văzut doar de trei ori?!? E drept că toate trei întâlnirile au fost memorabile, pentru mine cel puțin, dar totul se petrece mult prea repede și asta mă sperie. Dar mi-am dorit o viață normală, o viață în care să am libertatea să aleg, fără îngrădirile impuse de băieți. Acum o

am, în sfârșit, mai rămâne doar să aleg ceea ce doresc.

Și, înainte să adorm, ultimul gând conștient pe care îl am este că îl doresc pe Cameron...

Hunter

— Unde mă duci?

Îmi abat câteva secunde atenția de la drum și îmi întorc privirea spre Aria. „În pat!” ar fi răspunsul pe care i l-aș da, dar mă abțin. Pare și așa destul de speriată de modul în care am vârat-o în mașină și am demarat ca un apucat.

— Unde vrei să mergem? mă gândesc să o las măcar să aleagă ea locul în care vrea să discutăm.

— Cu tine nu vreau să merg nicăieri! Eu vreau la cămin! îmi spune cu ochii mijiți.

Un zâmbet mi se așterne pe buze când văd cât e de îndărătnică, dar sunt hotărât să nu o duc la cămin până nu recunoaște că e ceva între noi! Și pot să fiu extrem de convingător atunci când vreau! Așa că o las pentru moment în pace și mă prefac concentrat pe șofat. Poate să nege cât vrea, știu că totul s-a schimbat de când i-am spus „iubito” și am văzut-o doar în prosop. Și fără, adaug gemând în sinea mea.

— Ești nebun! îmi șoptește când ajung acasă și o trag după mine pe scări în sus, spre camera mea.

— Sunt, dar asta știi deja! Acum... aștept explicația aia! îi spun când suntem în cameră.

Aria înghite în sec și privește în jur, curioasă. Abia acum îmi dau seama că, deși a fost la noi în casă de atâtea ori, ba chiar a dormit aici o grămadă de nopți, nu a mai fost niciodată în camera mea. Stă stingheră în mijlocul încăperii și se încruntă tot mai tare.

— Nu te-am ocolit! Am avut o grămadă de alte... preocupări!

— Îhm! Și care ar fi acestea? întreb în timp ce mă apropiu încet de ea.

Pentru un moment, pare să caute un răspuns apoi se încruntă când observă că m-am apropiat și face un pas în spate.

— Hunter, te cunosc de trei ani! Te-am văzut amestecând o grămadă de tipe, așa că nu-ți încerca tehnicile pe mine că nu îți merge!

Dacă mă iau după respirația precipitată și roșeața din obraji, aș spune că funcționează!

— Dar nu ești una dintre ele! îi șoptesc ușor apropiindu-mă atât de mult încât e nevoită să-și dea capul pe spate ca să mă poată privi în ochi. Dacă ai fi fost, eram deja în pat!

Ochii îi fug imediat spre patul din cameră și o aud înghițind în sec, apoi se uită furioasă la mine.

— S-o crezi tu că mă bagi într-un pat în care au mai fost câteva zeci înaintea mea!

— Dă-l naibii de pat! oftez adânc și o trag în brațele mele, zdrobindu-i gura cu un sărut.

Buzele îi sunt întredeschise de uimire în fața gestului meu brusc, suficient ca eu să pot adânci sărutul. Palmele îi sunt așezate pe pieptul meu și, pentru o clipă, mă tem că o să mă respingă. Dar le simt urcând ușor spre gât și nu îmi pot abține un geamăt de plăcere atunci când și le unește în părul meu și se înmoaie în brațele mele.

— Fir-ar să fie! Trebuia să fac asta de mult! îi șoptesc atunci când îi dau voie pentru o clipă să respire.

Fără să întrerup sărutul, o ridic în brațe și o așez ușor pe pat. Corpurile noastre se potrivesc mai mult decât perfect și reușesc cu greu să îmi ridic privirea în ochii ei.

— Și ca să știi și tu, ești prima pe care o aduc aici!

Privirea neîncrezătoare pe care mi-o aruncă mă face să ridic ușor din umeri și să zâmbesc.

— Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Hailey! Dar nu te-aș minți!

Imaginea ei de săptămâna trecută, goală și udă, îmi revine în gând și oftez adânc. Chiar dacă nu ar fi fost scăparea surorii mele despre virginitatea lor, tot aș fi știut. Am fost în preajma lor în ultimii trei ani și știu că n-au putut să fie măcar sărutate din cauza noastră, nici vorbă să aibă relații, așa că alung amintirea chinuitoare și gem în sinea mea. Aria nu este ca celelalte cuceriri. Pentru prima dată în viața mea, vreau... mai mult. Nu doar distracție. Încă habar nu am cum să definesc ceea ce simt și ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o rănesc pe cea din brațele mele.

— Acum, că ai recunoscut că e ceva între noi...

— Nu am recunoscut nimic! îmi spune imediat, încruntându-se.

— Iubito, nici nu era nevoie! O spune corpul tău! îi spun râzând și, ca să-i dovedesc, o sărut din nou în timp ce mă mișc ușor deasupra ei și obțin un geamăt ce-mi încântă auzul. Iar dacă mai fugi de mine, te aduc din nou aici și te leg de pat până vei recunoaște și cu voce tare!

CAPITOLUL 9

Cameron

Când ochii mei îmi zăresc mașina în parcare aeroportului, răsuflu ușurat. Mă bucur că am fost inspirat și am trimis-o din timp înainte, chiar dacă altădată aș fi preferat să o conduc până în Houston. Dar nu acum!

Faptul că Hailey mi-a închis aseară telefonul în nas m-a întors pe dos! Pe măsură ce orele au trecut, tot așa am trecut și eu prin toate stările posibile: nedumerire, agitație, furie... Habar nu am ce am spus sau am făcut greșit și asta mă irită și mai mult!

Când mi-a răspuns la telefon era bine dispusă pentru ca, în doar câteva minute, să pară că ia foc! Din senin! Am repetat în minte discuția avută cu ea de atâtea ori încât m-a luat cu amețeli și tot nu înțeleg ce a supărat-o! În loc să găsesc răspunsul mult căutat, reușesc doar să cresc numărul întrebărilor fără răspuns.

S-a supărat că am plecat sau că mă întorc? Pentru că i-am spus "iubito"?! Nu părea obișnuită cu vorba de alint, așa că i-am repetat-o în fiecare zi și nu a deranjat-o, ba chiar părea că s-a obișnuit cu ea! Că nu-mi petrec prima seară cu ea?! Dar ne întâlneam și, chiar dacă pentru vreo două ore nu am fi fost singuri, știu că nu este atât de superficială încât să nu înțeleagă că este o cină pe care nu o puteam refuza!

Ochii îmi fug pe ceasul de pe bord și mă încrunt când văd că este aproape cinci dimineața. După ce m-am trezit vorbind singur la telefon și vreo jumătate de oră m-am învățat prin apartament ca un leu în cușcă, am făcut singurul lucru care m-a mai liniștit cât de cât: mi-am luat bagajul deja pregătit și m-am urcat în primul avion cu destinația Houston.

Pierdut în gânduri, nici nu am realizat că am ajuns deja în campus și mă trezesc în fața camerei ei. Doar faptul că știu că Hailey e la numai câțiva metri de mine e suficient să mă întorc pe dos! În mod normal, aș bate la ușă, dar nu am de gând să îi trezesc și prietena, căci n-aș mai avea nicio șansă să obțin explicația mult așteptată. Așa că fac lucrul pe care nu am crezut vreodată că o să îl fac: îmi scot din buzunar ustensila ce mă ajută de obicei să verific siguranța broaștelor și, în nici două secunde, descui ușa ce mă desparte de Hailey.

La naiba! Fetele astea au o încuietore de doi bani!

Odată intrat, rămân câteva clipe nemișcat, încercând să mă obișnuiesc cu întinericul din încăpere și să îmi amintesc cum sunt așezate lucrurile prin cameră până nu mă izbesc de ceva și le sperii pe cele două fete. Spre norocul meu, o rază de lumină pătrunde pe fereastră, parcă dorind să îmi vină în ajutor.

Ochii îmi fug spre cele două paturi și inima mi se oprește o secundă când observ că unul dintre ele este gol. Nu pot desluși cine este în patul ocupat, iar gândul că Hailey nu este aici aproape că mă sperie. Însă un zâmbet mic îmi scapă când observ, aruncată neglijent pe spătarul unui scaun, rochia albastră din LA. Rochia care mi-a răscolit imaginația și m-a torturat în cabina de probă a magazinului. Aceași care mi-a dat ocazia să pot să o ating din nou.

Dar zâmbetul îmi este înlocuit de o încruntătură atunci când realizez că Hailey a ieșit în oraș. Eu mă dădeam de ceasul morții că am supărat-o, iar ea se distra! Fir-ar să fie, cu cine?

Ei, bine, eu n-am dormit toată noaptea din cauza ei, se poate trezi și ea mai devreme! Așa că mă apropiu de patul în care cea care îmi ocupă gândurile în ultimul timp doarme liniștită, fără să-i pese de agitația pe care a stârnit-o în mine.

Hailey doarme întoarsă pe o parte, îmbrăcată doar într-un maieu larg și extrem de decoltat care aproape că mă înnebunește prin modul în care mai mult îi scoate sânii în evidență decât îi ascunde. Înghit în sec și privirea îmi coboară pe corpul ce este înfășurat doar parțial într-un cearceaf. Un picior lung, de vis, mi se arată privirilor și mă face să oftez fără voie. Aș smulge totul de pe ea într-o secundă dacă ar fi să îmi urmez impulsul de moment, dar știu că nu este o idee bună.

Așa că mă așez ușor pe pat și aprind veioza de pe noptieră. Lumina ei slabă face ca pielea lui Hailey să pară de un auriu cald și mâna îmi fuge spre obrazul ei, mângâindu-l ușor cu dosul unui deget. Modul în care îmi șoptește numele într-un oftat mă face să îmi pierd și ultima fărâmbă de răbdare pe care o mai am, așa că mă aplec nerăbdător și îi cuprind gura dulce într-un sărut flămând.

Deși inițial îmi răspunde sărutului, subconștientul ei părând să mă recunoască, corpul îi înțepenește brusc și o ploaie de pumni hotărâți năvălesc spre mine. Reușesc cu ușurință să îi prind mâinile și i le mobilizez pe pernă de-o parte și de alta a capului, înainte să se rănească singură.

— Bună dimineața, iubito! Ți-a fost dor de mine?

— Cameron! răsuflă ușurată și mi-aș dori să știu dacă o face din cauza că se bucură că mă revede sau că nu e atacată de vreun nebun. Ce cauți aici? Cum ai intrat?

Deși sunt preocupat să îi studiez gura bosumflată de somn și buzele mai mult decât ademenitoare, vorbele ei mă fac să îmi amintesc cât de ușor am intrat și să mă încrunt.

— Aveți o încuietore de doi bani! Orice nebun poate intra peste voi!

— Ușa era încuiată! Cum ai intrat?

Fir-ar să fie!

— M-am folosit de... meseria pe care o am și am descuiat-o! recunosc vinovat.

Câteva clipe mă privește uluită, apoi șoptește îngrozită.

— Ești hoț?!?

Ce??

— Nu! exclam indignat că s-a putut gândi la așa ceva. Instalez sisteme de securitate și le testez!

— Și mi-ai "testat" și mie ușa!

La naiba cu ușa aia! Pe ea aș testa-o, mai mult decât încântat!

Probabil că privirea mea îi spune asta, căci pare acum să realizeze că o ținuiesc de pat cu propriul meu corp de la mijloc în sus și se înroșește brusc. Degetele mâinilor ni se împletesc instinctiv pe pernă și o sărut din nou, încântat de sunetul pe care îl scoate atunci când pătrund în gura ei.

— La naiba!

Înjurătura spusă pe un ton furios ne face să tresărim și ne întoarcem privirile doar pentru a-i vedea pe Aria și pe Hunter în mijlocul camerei, privind uluiți la noi. Șatena se chinuie să nu izbucnească în râs, dar tipul e la un pas să facă un infarct la cât este de încordat.

— Ce cauți aici? mă întreabă printre dinți.

— Cameron a vrut să îmi testeze ușa! îi explică Hailey senină și nu cred că realizează cum a sunat asta pentru fratele ei.

— Sper că te referi la ușa aia, nu la altceva! îi spune acesta șocat și arătând cu degetul peste umăr, spre ușa pe care el tocmai a intrat.

— La aia se referea! explic ridicându-mă din pat și înainte ca Hailey să leșine când înțelege cum au sunat vorbele ei. Dar nu cred că e treaba ta dacă m-ar lăsa să testez și altceva! mă scapă gura și îmi vine să mă plesnesc singur.

Din doar doi pași, Hunter este aproape de mine, dar ne mulțumim să ne privim amenințător în timp ce fetele ne strigă să ne potolim.

— Îți înțeleg perfect îngrijorarea, îi spun cât pot de calm, deși avem amândoi mâinile strânse în pumni și tremurăm de nervi. Am și eu o soră, dar voi șase duceți asta la... obsesie!

— Nu l-ai cunoscut încă pe tata! primesc răspunsul mârâit.

Aș spune mai multe, însă nu apuc. Un jet de apă ne stropește pe amândoi, făcându-ne să ne întoarcem privirile uluite spre sursa discuției noastre. Hailey, tremurând de nervi, ne privește cu un buchet de flori într-o mână și vaza acum

goală în cealaltă și ochii mijiți. Dar nu asta este ceea ce îmi potolește nervii! Apa pe care a aruncat-o pe noi a ajuns cumva și pe maieul ei, lipindu-l de sâni și arătând într-un fel în care pare să nici nu îl mai aibă pe ea. Plus faptul că e doar într-o pereche de bikini mai mult decât minusculi! La dracu', e cea mai sexi femeie pe care am văzut-o în viața mea!

— Tu vorbești? Își întreabă fratele furioasă apoi își întoarce privirea spre Aria. *Voi unde ați fost până acum? Și nu-mi spuneți că v-ați plimbat și ați făcut conversație, că nu vă cred!*

Bineînțeles că nu primește niciun răspuns, șatenei dispărându-i brusc râsul și devenind roșie ca racul, în timp ce Hunter rânjește încântat.

Făcând abstracție de cei doi care se pare că s-au distrat în seara asta, singurul lucru pe care mi-l doresc în acest moment este să o sărut pe bruneta ai cărui sâni destul de vizibili vibrează acum de-a dreptul din cauza nervilor. Dar nu suntem singuri și nu mă încântă deloc să o mai vadă cineva așa, chiar dacă celălalt este fratele ei, așa că nu mă pot abține și mârâi către ea:

— Pune ceva pe tine!

Faptul că și Hunter spune exact același lucru, în același timp și în același fel ca mine, o face să ne privească șocată, iar pe noi doi, după ce ne uităm uluiți unul la celălalt, să pufnim în râs.

— Bine ai venit în club! îmi spune Hunter bătându-mă pe umăr.

Nu știu la ce club se referă, la cel în care suntem udați cu apă sau la cel în care suntem obsedați de Hailey, probabil la amândouă, dar nu-mi place privirea cu care mă fulgeră ochii ei albaștri. Parcă m-ar acuza că am făcut pact cu dușmanul! Înainte ca lucrurile să degenereze și furia lui Hailey să crească progresiv, reducând la zero șansa de a avea discuția lămuritoare cu ea, fac singurul lucru care îmi trece prin cap.

Smulg de pe pat cearceaful ce până nu demult o învelea și îl înfășor rapid în jurul ei, prinzându-i mâinile dedesubt ca să nu mă trezesc din nou luat la pumni și, profitând de stupoarea tuturor, o ridic în brațe și mă îndrept spre ieșire.

— Unde naiba crezi că pleci? aud mârâitul lui Hunter și oftez când aud că i-a revenit furia.

— Avem ceva de discutat! Și să recuperăm săptămâna pierdută! spun peste umăr și zâmbesc încântat când îl zăresc pe Hunter oprindu-se imediat atunci când Aria îl prinde de mână și îi șoptește ceva.

— Unde mergem? mă întreabă Hailey ușor îngrijorată când vede că urc spre alt etaj al căminului.

— În camera mea! îi răspund scurt. Și nu te mai zbate atâta că o să cadă cearceaful de pe tine și nu cred că vrei să umbli doar în chiloți pe coridoare! o atenționez și mă încrunt când văd ici, colo pe câte cineva.

Deja se luminează de ziuă și coridoarele căminului încep să prindă viață, unii studenți acum întorcându-se, alții plecând. Indiferent de direcția lor, privirile aruncate spre noi sunt aceleași: uluite! Colegul meu de cameră m-a anunțat că va lipsi acest week-end, fapt care acum îmi convine de minune.

— Am și maieu pe mine! mă contrazice Hailey, dar se liniștește brusc și profit de acest lucru ca să o strâng mai aproape.

— Da, unul care se topește în contact cu apa! răspund cu ciudă când îmi amintesc cum arată sânii ei pe sub maieul ud.

Nu mă mai contrazice, dar bombăne în surdină și singurul cuvânt pe care îl înțeleg este „nebun”, deci bănuiesc că e ceva legat de mine.

— Dacă te desfac, mă pocnești? o întreb zâmbind după ce o depun pe patul din camera mea și primesc o privire ironică. Atunci rămâi așa! îi spun în timp ce mă aplec peste ea.

Câteva clipe ne privim doar, tăcuți, apoi las un geamat să îmi scape când o sărut. Buzele aproape i se topesc sub gura mea și am nevoie de toată stăpânirea pe care o găsesc ca să nu uit că avem de lămurit ceva.

— De ce mi-ai închis telefonul?

Hailey pare să se concentreze cu greutate la întrebarea mea, dar singura ei reacție sunt buzele strânse și o privire încruntată.

— Hai, iubito! N-am dormit toată noaptea din cauza ta, merit și eu o explicație!

Ochii îi strălucesc scurt la auzul apelativului, dar nu suficient de scurt încât să nu observ și să nu mă bucure faptul că începe să îi placă.

— Te-ai supărat că am plecat? Sau că mă întorceam?

— Nu! este răspunsul scurt pe care îl primesc, dar care nu mă lămurește.

Fir-ar să fie! Îi place să mă chinuiască!

— Hailey, habar nu am ce te-a făcut să te înfurii așa! Și nu te las să pleci până nu îmi spui!

— Ți-ai adus și iubita cu tine?

Asta era? Credea că sunt cu Alice?

În primul moment, neîncrederea ei mă doare, dar apoi înțeleg un lucru.

— Ești geloasă! zâmbesc încântat.

— Nu sunt! îmi răspunde încruntată, dar fără să fie convingătoare.

— Ultima dată când m-am întâlnit cu ea a fost în ziua când te-am cunoscut

pe tine! Ți-am spus asta și ți-am spus că tot atunci ne-am despărțit! Nu te-am mințit niciodată! Întotdeauna am fost sincer cu tine și o să fiu!

Hailey mă privește atentă, încercând parcă să vadă dacă mint și albastrul ochilor ei mă face să mă pierd în ei.

— Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut și nu poți să negi asta! Ai simțit și tu acest lucru! Baia aia forțată în piscină ne-a dat foc la amândoi! Nu m-am simțit atât de atras de nimeni altcineva și, dacă mă iau după modul în care tremuri de câte ori te iau în brate, nici tu. Poate că o să plec peste trei luni, dar asta... ceea ce simțim, nu o să dispară!

— Știu! recunoaște spre surprinderea mea. Am încercat să te uit în seara asta, dar n-am putut!

— Nu-mi spune că ai sărit pe vreunul cerând să te sărute! iar chicotitul ei mă face să mă îngrunt.

— Am fost cuminte! Și dacă nu mă crezi, află că au fost și băieții și Aria cu mine!

De parcă asta m-ar liniști! Au fost cu ea și la club când am dezbrăcat-o și pe coridorul ăla în care am schimbat cel mai fierbinte sărut!

Însă fiorul care o scutură îmi amintește de maieul ud de pe ea, așa că mă ridic și o ridic și pe ea în picioare, dezvelind-o din cearceaful care acum mă oprește să o simt așa cum vreau.

— Mai ai vreo întrebare la care vrei să îți răspund? o întreb atunci când o culc din nou în pat și mă străduiesc ca ochii să îmi rămână pe fața îmbujorată și Hailey doar neagă din cap. Bun, fiindcă mi-a fost al naibii de dor de tine! adaug și mă aplec să o sărut.

În ultimele zile au fost câteva dăți în care m-am întrebat dacă nu cumva am visat. Totul cu ea este... perfect! Modul în care corpurile noastre se potrivesc, atracția puternică pe care o simțim amândoi, gustul ei dulce... Dar nu, nu mi s-a părut, modul în care o simt din nou tremurând în brațele mele este la fel de minunat cum îmi aminteam!

— Mi-a fost dor de tine! recunosc și sunt uimit de intensitatea sentimentului.

— Și mie, recunoaște ea timidă, deși nu am vrut!

De ce naiba?!?

Dar răspunsul mi-l dau tot singur: fiindcă urmează să plec!

— Ești gata?

Ne-am petrecut toată dimineața în pat, schimbând săruturi din ce în ce mai fierbinți, până când mai aveam puțin și o luam razna. Habar nu are Hailey cât de greu mi-a fost să mă abțin să nu o fac a mea!

Avându-i tot timpul pe cei șase în jurul ei, nu doar că bănuiesc că este inocentă, dar nu are nici încredere în sexul opus. Nici nu mă mir, dacă țin cont de mișcarea permanentă a fetelor din anturajul lor! Însă îmi doresc ca atunci când o să facem dragoste, și o să facem, de asta sunt al naibii de sigur, să își dorească acest lucru la fel de mult ca mine și să nu regrete a doua zi!

— Sunt gata!

Am reușit cu greu să o conving să mă însoțească la cina din seara asta, dar după o săptămână în care am fost despărțiți, chiar nu vreau să mai pierd două ore departe de ea!

Privirea mi se oprește pe Hailey și gem în sinea mea. Cum dracu' o să mă concentrez la ce va spune Hayden când ea arată așa?! Rochița albă, cu un croi clasic și care se oprește exact deasupra genunchilor, lăsând la iveală picioarele lungi cu care am deja o grămadă de viziuni, îi vine perfect. Este doar foarte puțin machiată, dar ceea ce îmi place cel mai mult este faptul că nu este rujată. Așa o să pot să o sărut liniștit de câte ori îmi doresc!

— Ești sigur că vrei să vin cu tine?

Întrebarea ei mă scoate din visele pe care le am deja cu noi privind restul serii și mă face să mă încrunt.

— Bineînțeles că sunt sigur! răspund trăgând-o în brațele mele și făcând-o pe Aria, care ne privește încântată, să chicotească. Ești frumoasă! îi șoptesc chiar înainte să o sărut. Și clientul meu o să fie gelos pe mine!

Odată intrați în restaurant, îl zăresc imediat pe Hayden și ne observă și el, ridicându-se brusc în picioare. Ochiul mi se fixează pe femeia de lângă el și aproape că mă opresc din mers, șocat, când văd asemănarea izbitoare dintre ea și Hailey. Probabil și cei doi sunt uluiți de același lucru, căci stau nemișcați, privind când la mine, când la bruneta aflată la brațul meu.

Ajunși lângă masă, Hailey are probabil un nou moment de reticență căci aproape înțepenește pe loc, determinându-mă să o trag lângă mine în timp ce o prezint celor doi cu un zâmbet pe față.

— Hayden, doamnă Morgan, v-o prezint pe iubita mea, Hailey!

Seriozitatea cu care suntem priviți îmi face zâmbetul să dispară, iar privirea furibundă din ochii lui Hayden mă face să mă încrunt. Nici dacă, prin nu știu ce minune aș fi înnebunit de tot și aș fi sărit pe nevastă-sa, nu cred că l-ar putea determina să mă privească mai urât de atât! Dar mârâitul lui amenințător și

vorbele spuse printre dinții strânși, alături de o privire ce parcă vrea să mă ucidă, mă lămuresc mai mult decât aş fi vrut.

— De când dracu' e fiică-mea, iubita ta?

Ochii mi se întorc instinctiv spre Hailey, iar privirea ei uluită, fixată pe bărbatul ce pare la un pas să o smulgă de lângă mine, îmi dă de înțeles că nu am probleme cu auzul. Vorbele lui Hunter din dimineața asta „Încă nu l-ai cunoscut pe tata!” îmi revin brusc în minte și gândul că băieții ăia or semăna cu tatăl lor mă face să oftez. Hayden pare să fie mai posesiv decât toți ăia șase la un loc și asta nu poate însemna decât un singur lucru: de data asta chiar sunt un om mort!

CAPITOLUL 10

Kim

Șocul pe care îl simt eu când o văd pe Hailey intrând în restaurant la brațul unui bărbat este nimic în comparație cu ceea ce pare să simtă Hayden. Mârâitul lui sonor și faptul că se ridică brusc în picioare, cu fiecare mușchi din corp încordat, mă face aproape să râd.

S-a temut de clipa asta de când Hailey s-a născut și, chiar dacă știa că o să se întâmple odată și odată, se pare că l-a prins tot nepregătit!

Privirea mi se întoarce curioasă spre cel care o însoțește pe fiica mea și nu pot să nu zâmbesc. Bărbatul e superb și arată minunat împreună! Bravo, Hailey!

Dar am parte de o nouă surpriză când cei doi se apropie de masa noastră și înghit în sec când realizez că nu sunt alții decât persoanele cu care trebuia să ne întâlnim. Se pare că soarta se joacă tare de tot cu soțul meu în seara asta!

— Hayden, doamnă Morgan, v-o prezint pe iubita mea, Hailey!

Încerc să fac abstracție de modul în care tânărul bărbat pare topit după Hailey, ca și de faptul că ea se lipește cu totul de el și să mă concentrez pe Hayden atunci când îl aud spunând mai nervos decât l-am văzut vreodată:

— De când dracu' e fiică-mea, iubita ta?

O, Doamne, sper să nu se lase cu bătaie!

Este evident că întâlnirea asta este o surpriză pentru noi toți și tresar când Hayden face un pas în față înainte ca eu să îl pot prinde de mână. Dar ceea ce îl oprește brusc sunt gesturile celor doi: Hailey se lipește mai mult de bărbat, iar acesta o strânge protector în brațe, vrând parcă să o apere de Hayden. La naiba, asta e o lovitură sub centură!

— Bănuiesc că tu ești Cameron Bennett! îi spun întinzându-i mâna și un zâmbet larg mi se așterne pe față. Soțul meu te-a lăudat destul de mult în ultimele zile! Mă bucur să te cunosc!

Spre surprinderea mea, deși este evident șocat de aflarea faptului că noi suntem părinții lui Hailey, Cameron nu pare să se piardă cu firea în fața mârâielilor sonore și îmi zâmbește imediat înapoi.

— Și eu mă bucur să vă cunosc, doamnă Morgan!

Unu-zero pentru Cameron, îmi spun în sinea mea când îl văd ajutând-o pe Hailey să se așeze și purtându-se extrem de natural, nu de parcă tatăl iubitei ar fi doar la un pas de el și amenințându-l cu moartea!

— Spune-mi Kim! Iar tu, Hayden, stai jos și nu mai mârâi, că se uită tot restaurantul la tine! spun în șoptă, trăgându-l ușor de mână.

Privirea disperată pe care soțul meu mi-o aruncă m-ar face să râd dacă nu aș

știi cu adevărat ce este în sufletul lui, dar mă ascultă.

— Am înțeles că te-ai mutat în Houston! încerc să deschid conversația când este evident că nimeni nu are curajul să o facă, Hayden încercând să-și revină și având privirea încruntată fixată pe mâinile împletite ale celor doi tineri.

— Azi dimineață m-am întors! răspunde Cam și privirea îi fuge imediat spre Hailey ce se înroșește brusc.

— De când durează... toată treaba asta? întreabă Hayden ceva mai calm, când îi revine vocea, cu privirea trecând de la unul la celălalt. De abia te-ai mutat! Unde și când v-ați cunoscut?

— Ne-am cunoscut acum o lună, în LA! îi răspunde zâmbind Hailey. Ne-am mai întâlnit de câteva ori de atunci.

— V-ați întâlnit de câteva ori și sunteți deja iubiți! bombăne el și îl prind de mână, atrăgându-i atenția asupra mea.

Îmi amintesc și acum momentul în care mama mea ne-a surprins pe noi doi în camera mea de cămin aproape făcând dragoste și nici noi nu ne cunoșteam de prea mult timp! La fel cum îmi amintesc și disperarea mea și nonșalanța lui Hayden! Ca de obicei, nu avem nevoie de cuvinte ca să știm ce gândește celălalt, iar Hayden știe imediat ce mi-am amintit.

— Un singur lucru am de spus! încerc să destind atmosfera și repet cuvintele pe care mama mi le-a spus atunci, așteptând reacțiile lor. Sper că vă protejați!

Hailey pare să fi uitat să respire și se apropie de Cameron care mă privește uluit, înghițind sonor în sec, dar aprobă hotărât din cap. Mda, după cum arată, nu cred că au avut încă nevoie de ea!

La naiba, e distractiv când tu ești cel ce spune cuvintele și alții sunt cei vizați! Dar mi-am atins scopul: privirea lui Hayden se împlânzește imediat și modul în care mă privește mă face să mă simt întoarsă în timp, în patul din camera de cămin, ascunzându-mă de mama la pieptul lui. Știu că și el își amintește același lucru și, pentru o clipă, uităm unde suntem și că nu suntem singuri.

— Povestește-ne câte ceva despre tine! adaug într-un târziu, reușind cu greu să mă smulg din amintiri.

Deși încă extrem de încordat, Hayden ascultă atent fiecare cuvânt pe care îl spune Cameron, de parcă ar cântări în sinea lui ce este sau nu adevărat, din când în când mai punând câte o întrebare. Dar știu că îi place de el, oricât de fioros încearcă să pară! I-a făcut o impresie extrem de bună și mi-a împuiat capul în ultimele zile cât de serios este băiatul, că îl admiră că la vârsta lui are un nume în

domeniu și că îi amintește de el când era tânăr. Și are dreptate! Cameron are aceeași alură, siguranță și încredere în el pe care o avea și Hayden, doar încruntarea îi lipsește!

Iar Hailey... strălucește de-a dreptul! Deși a fost șocată de întâlnirea cu noi, s-a comportat ca un adult! Nu s-a ascuns în spatele bărbatului, cum am făcut eu, ci ne-a arătat prin gesturi mici, cum ar fi faptul că și-a tras scaunul mai aproape de el sau că l-a lăsat să o țină de mână, zâmbindu-i din când în când, că nu avem nimic de spus! Poate că seamănă ea fizic cu mine, dar firea o are toată de la Hayden!

Hailey

Ochii tatălui meu mă sfredelesc din nou și îi susțin cu greu privirea. Știu că este șocat și bănuiesc ce este în mintea lui, dar trebuie să înțeleagă și el că am crescut. Că sunt adult și am dreptul la propriile mele alegeri. Și greșeli.

Încă încerc să îmi revin după sfatul mamei despre protecție și, dacă, Cameron nu mi-ar fi strâns mâna imediat, cred că aș fi luat-o la fugă! Sau m-aș fi băgat sub masă! Nu contează că nu am făcut nimic, nimic din ce s-au gândit ei, contează doar reacția tatei! Credeam că auzind-o pe mama vorbind despre așa ceva, va exploda de-a dreptul! Dar nu, el doar o soarbe din priviri și îi zâmbeste! Îmi dau seama că este ceva mai mult în acele cuvinte, ceva știut numai de ei doi și, ca de obicei, mama reușește să îl întoarcă cum vrea ea doar cu un singur cuvânt! Iar lui îi place la nebunie!

— Și locuiești la cămin, nu-i așa?

Tonul din vocea tatălui meu mă face să mă încrunt și să îl privesc atentă, știind că pregătește ceva.

— Ce păcat! Hailey tocmai se va muta de acolo! adaugă atunci când Cameron confirmă.

— Poftim?? aproape strig și, pentru prima dată în viața mea, îmi iese mârâitul băieților. De-abia ce...

— Voiam să îți spunem când ai fi trecut următoarea dată pe acasă! mă întrerupe el. Un fel de surpriză! adaugă zâmbind către mama, care pare să îl susțină de data aceasta. Știi cât de mult urăsc căminele și nu mi se pare un loc adecvat în care să locuiești, așa că ne-am gândit să te muți în apartament!

— Apartament?? Ce apartament??

— Apartamentul în care am locuit cu mama ta până am construit casa! Avem prea multe amintiri legate de el și nu am putut să îl vindem! Este aproape de campus și va fi perfect pentru tine și Aria până terminați facultatea!

Dacă nu am fi într-un loc public, acum aș țipa și aș da dintr-un picior! Cum să mă mut din cămin? Mai ales că și Cameron s-a mutat acolo!

Privirea mi se întoarce brusc spre el dar, spre surprinderea mea, Cameron are un mic zâmbet pe față. Pare chiar încântat de idee, ceea ce pe mine mă nedumerește și pe tata îl face să se încrunte.

Ce naiba? Eu nu știu nimic despre nici un apartament și nu mă mut nicăieri!

— E o idee foarte bună! îl aud pe Cameron că este de acord, iar privirea pe care mi-o aruncă mă face să mă încrunt și eu. Nici mie nu îmi place gândul să o știu la cămin!

De data aceasta, piciorul meu pare să aibă propria lui voință și parcă mă simt mai bine după ce aud icnetul pe care Cameron îl scoate când îl lovesc pe sub masă și o aud pe mama chicotind.

— Trebuie doar să îl amenajați după cum vă place și vă puteți muta în el! adaugă tata, dar îl privește bănuitor pe Cam, probabil întrebându-se cum de este de acord cu asta.

— Holden se pricepe la paturi! spune mama și izbucnesc amândoi în râs, uitând pentru o clipă de noi.

— Cine e Holden? mă întreabă Cam în șoaptă.

— Fratele meu! primește imediat răspunsul tatei, care se pare că e mult mai atent la noi decât am crezut. Unul dintre frații mei! De fapt, mâine ne strângem toată familia la un grătar și ești invitat și tu! Așa o să ne cunoști pe toți, mai ales că o să le instalezi și lor sistemele de alarmă!

Privirea ușor speriată pe care mi-o aruncă mama mă face să mă înfior. Aș băga mâna în foc că nu era pregătit nici un grătar și totul e plănuț pe loc de tata. Cameron, singur între nouă bărbați decizi să îi ia capul... asta nu e o idee bună, chiar dacă până acum s-a descurcat excelent!

— Mulțumesc de invitație, o să vin! răspunde zâmbind Cam, neștiind în ce se bagă și înainte să pot spune eu ceva.

— Cu o condiție! adaug imediat, privindu-l fix pe tata. Să vă purtați toți nouă civilizat!

Amenințarea nu prea subtilă din glasul meu o face pe mama să zâmbească, pe tata să se încrunte, iar pe Cameron să înghită în sec.

— Care toți nouă?

L-aș liniști puțin, spunându-i că pe șase dintre ei îi știe deja, șapte cu tata, dar vreau să mă răzbun pentru că a acceptat imediat, fără să mă întrebe și pe mine. Din nou! Plus că pare bucuros să mă mut din cămin!

— O să afli mâine, iubitele! îi răspund zâmbind dulce și îl aud pe tata din nou mârâind și bombănind, în timp ce Cameron pare fericit că i-am spus pentru prima dată „iubitule”.

Hayden

"Iubitule"???

Fir-ar să fie de treabă! Aproape că aş sări peste masă şi l-aş strânge pe bărbatul din faţa mea de gât! Nu contează că până cu o oră în urmă îmi plăcea de el, faptul că îşi pune mâinile pe fata mea e suficient ca să sar la bătaie, deşi nu am mai făcut-o de mult!

Atingerea caldă a lui Kim mă face să îmi cobor privirea spre mâna ei şi să oftez. Întotdeauna a ştiut cum să mă calmeze şi o face şi acum, deşi este singura care înţelege cu adevărat prin ce trec.

Îmi întorc privirea spre cei doi tineri din faţa mea şi sunt surprins când văd intensitatea cu care se privesc. Dar cel mai mult mă surprinde felul în care Hailey străluceşte! Arată exact ca o femeie îndrăgostită şi care este iubită! Ştiu asta fiindcă aceeaşi strălucire o are şi mama ei de când ne-am cunoscut!

Am fost fericit când mi-a venit ideea ca Hailey şi Aria să se mute în vechiul nostru apartament, dar Cameron mi-a stricat şi această bucurie. Nu înţeleg de ce părea încântat! Iar asta mă deranjează extrem de mult!

— Noi plecăm! spune Hailey zâmbindu-ne uşor. Ne vedem mâine după-masă!

Ne ridicăm şi noi şi ieşim toţi patru, deşi habar nu am ce am mâncat sau dacă am făcut-o! Oricum, a fost cea mai groaznică cină din viaţa mea!

Privirea mi se opreşte pe mâna lui Cameron ce pare lipită de talia lui Hailey şi mă încrunt din nou, dar mă abţin să zic ceva, deşi fierb pe interior. Ştiu deja că voi auzi o groază de reproşuri din partea lui Kim şi că mă va acuza că m-am purtat ca un sălbatic, nu e nevoie să mai adaug paie pe foc.

Oftatul pe care îl scoate Kim mă face să-mi mut atenţia de pe cei doi asupra ei şi să o trag în braţele mele.

— Ce este, iubito?

— Nu s-au sărutat! oftează ea din nou. Speram să văd cum o sărută înainte să se urce în maşină!

Probabil Cameron este suficient de deştept ca să realizeze că nu aş rezista şi la un asemenea gest!

— Îţi dau eu sărut! îi şoptesc şi îi sărut gura dulce, indiferent la lumea din jurul nostru. Şi o să-i dea şi el, stai liniştită! Pun pariu că opreşte peste nici o sută de metri şi...

Exact cum spuneam, maşina pe care o urmărim din priviri opreşte în mijlocul drumului şi acum oftez eu când mă gândesc că îmi sărută fata.

— Arată bine împreună! îmi spune încântată Kim și cu un zâmbet larg pe față. Ai văzut?

— Da! recunosc dându-mi ochii peste cap.

— Și ce-ai văzut? Lasă protecția excesivă pentru Hailey deoparte câteva secunde și fii sincer!

Privirea îmi coboară în ochii albaștri ce strălucesc ca două safire și la chipul pe care nu mă satur să îl privesc.

— Exact ceea de ce mă temeam! Pe noi, iubito! Aceeași atracție deosebită, aceeași flăcăără... Sunt exact cum eram noi! Și cum mai suntem!

— Așa mi s-a părut și mie! chicotește Kim fericită și mă trage înspre mașină în timp ce eu oftez în sinea mea.

Cum naiba s-a întâmplat asta? Și unde naiba erau băieții, când eu i-am instruit clar să nu o scape din ochi?

— Și să nu vă prind pe niciunul dintre voi mâine, la grătarul pe care l-ai inventat, că vă luați de Cameron, că o să dormi în living!

Amenințarea lui Kim mă face să îmi mut uluit privirea de pe drum spre ea. În douăzeci și cinci de ani, niciodată nu am mai dormit separați! Așa cum i-am promis după accidentul de mașină, de câte ori unul dintre noi trebuia să plece, celălalt îl însoțea. Și nici nu am mai fost amenințat cu asta!

— Și sunt curioasă ce explicații o să le dai copiilor când o să te vadă exilat din dormitorul conjugal!

— Care copii? întreb mirat. Hailey doarme la cămin, băieții pe unde apucă, probabil în alt pat în fiecare seară! spun și sper să nu mi se audă mândria în voce.

— Te înșeli! mă contrazice imediat. Hunter doarme acasă de vreo zece zile! Iar noaptea trecută... a dormit aici și Aria.

— Aria? De unde știi? o întreb uluit.

— Eram în bucătărie când au venit și i-am auzit șușotind.

— Ai fost plecată de lângă mine mai mult de cinci minute și eu n-am simțit?! și de data asta sunt speriat.

— Nu, m-am încadrat în cele cinci minute! începe Kim să râdă.

Dar râsul îi dispare imediat când pun frână brusc și opresc în mijlocul drumului.

— Iubito, dacă Aria a dormit la noi, Hunter a dormit acasă, Hudson, Dumnezeu știe pe unde, înseamnă că Hailey a fost singură la cămin noaptea trecută!

— Cameron s-a întors noaptea trecută! îmi spune ridicând din umeri și simt că turbez din nou.

— Fir-ar al naibii de cămin! De luni se mută în apartament și dacă trebuie să doarmă pe jos! spun hotărât în timp ce repornesc mașina și o aud pe Kim izbucnind în râs.

CAPITOLUL 11

Cameron

Deși de abia ce am plecat din fața restaurantului și pot să jur că Hayden și Kim au încă privirile pe noi, nu mă mai pot abține! Așa că opresc mașina și, luându-i între palme fața, îi dau lui Hailey sărutul după care am tânjit întreaga seară.

Cu toate că îmi răspunde imediat și o simt tremurând, întrerupe sărutul prea repede după gustul meu.

— Ești nebun! Pornește mașina până nu ești arestat că ai blocat circulația! îmi spune cu respirația sacadată.

— Mă scoate Hayden pe cauțiune! îi răspund ușurat că am scăpat cu viață de la cina plină de surprize și izbucnim amândoi în râs.

— Sau aruncă cheia! spune ea ironică și bănuiesc că nu este departe de adevăr.

— Mă descurc cu orice ușă! îi reamintesc și râsul ne dispare subit lăsând loc doar dorinței atunci când amândoi ne amintim de modul în care ne-am petrecut dimineața. Unde vrei să mergem? o întreb în timp ce pornesc mașina.

Adevărul este că aș duce-o la mine, dar nu cred că este o idee bună și știe și ea acest lucru!

— Reziști o seară cu băieții? mă întreabă Hailey zâmbind, dar îi simt provocarea din voce.

— Iubito, am supraviețuit cinei cu tatăl tău: nu a ieșit cu bătaie, nu ne-am înecat cu mâncarea, nu te-a luat de lângă mine fugind să te ascundă! Băieții sunt floare la ureche! Sunt curios însă dacă vor rezista ei să te vadă o seară întreagă în brațe la mine!

Încă mai râdem amândoi când, în urma indicațiilor lui Hailey, opresc în fața unui club, probabil locul în care se strâng ei în fiecare weekend. O coadă lungă formată din oameni se întinde pe trotuar și mă întreb dacă chiar crede că o să am răbdare să aștept atât de mult până intrăm. Dar bruneta mă trage de mână și intră ca la ea acasă după ce îi aruncă doar un zâmbet larg uriașului de la intrare.

— Unde ai fost până acum?

Întrebarea spusă pe un ton îngrijorat este pusă de data aceasta de Hudson, în timp ce mă măsoară încruntat.

— Cu mine! îi răspund în timp ce o trag pe Hailey în brațele mele și zâmbesc încântat când se ghemuiește imediat la pieptul meu.

— De parcă asta m-ar liniști! bombăne el înfundat și privind la mâinile mele. Ai noroc că Hunter a fost ocupat întreaga seară cu Aria, că altfel ne pune

să vă căutăm prin tot orașul!

Ignorând cu desăvârșire bombănelile lui și privirile curioase ale celor din jur, o trag pe Hailey pe ringul de dans. Muzica ce se aude în difuzoare îi face pe toți cei din jur să ȝopăie și să se rupă în figuri, dar eu prefer să ne legănăm încet pe o melodie știută doar de noi.

Știu că nu este dans ceea ce facem noi, dar este scuza de a o ține în brațe. De a-i simți corpul aproape fără să mă facă să înnebunesc. Modul perfect în care ne potrivim mă face să scap un geamăt de dorință și îi cuprind buzele într-un sărut flămând, iar Hailey îmi răspunde imediat, lăsând să-i scape același sunet gutural care îmi merge până la suflet și-mi face inima să tresalte.

— Toată săptămâna m-am gândit numai la asta! îi șoptesc ușor la ureche și o simt înfiorându-se. La tine, la gustul tău, la sunetul pe care îl scoți când te sărut! La cât de mult te doresc și cum va fi când o să fac dragoste cu tine!

Ochii îi strălucesc când îmi aude vorbele și obrajii i se îmbujorează, dar nu își pleacă privirea.

— Nu cred că o să se întâmple prea curând! îmi șoptește și ea. Mai ales că o să mă mut din cămin! se încruntă acum. Și chiar mi-aș dori să îmi explici de ce te-ai bucurat când ai auzit de mutare!

Cum să îi explic fără să par la fel de posesiv ca frații ei?

— Iubito, Hunter o va ține pe Aria destul de ocupată și nu cred că ea va mai dormi prea des la cămin. Iar ușa aia eu am descuiat-o în două secunde. Crezi că pot dormi liniștit știind că ești singură și orice nebun poate intra peste tine?

— Tu ești singurul nebun care a avut curajul să intre! Din cauza băieților, aș putea dormi și cu ușa larg deschisă, tot nu s-ar încumeta nimeni să-mi treacă pragul!

— Eu am reușit să trec de ei! îi spun râzând. De câteva ori!

— Mi-ai desfăcut intenționat sutienul! Atunci, la piscină! exclamă făcând un pas în spate și privindu-mă acuzatoare.

— Mă recunosc vinovat! încep și râd, trăgând-o înapoi în brațele mele. Era prea tentant ca să nu profit de ocazie! Tu erai prea tentantă!

Habar nu are cât de tentantă era și încă mai este!

Dar Hailey se retrage din nou și mă privește atentă, în timp ce ochii ei superbi, deși aruncă fulgere, mă fac să mă pierd în ei.

— Pentru cine era cadoul?

Cadou? Ce cadou?

— Cadoul din magazin! îmi explică nerăbdătoare când vede că nu înțeleg.

— Era pentru sora mea, Raven! răspund când îmi amintesc de discuția din

magazin.

Dar asta mă face să îmi amintesc și de cum arăta ea în rochia aia albastră, modul în care se mula pe ea și felul în care i-am simțit pielea catifelată sub degetul meu. După roșeața din obrajii lui Hailey, își amintește și ea același lucru.

— Vino aici! o trag din nou mai aproape și mă aplec să o sărut, dar mă oprește punându-și mâna pe buzele mele.

— Povestește-mi despre ea!

— Nu mă crezi că am o soră? Întreb mirat de cât de neîncrezătoare este și doar își ridică ușor o sprânceană perfect pensată, așteptând . Raven are nouăsprezece ani și este în ultimul an de liceu. Era invitată la ziua unei colege și i-am cumpărat o rochie pe care știam că și-o dorește.

— Lungă sau scurtă?

Fir-ar să fie, știam că o să ajungem și aici!

— Scurtă. Dar mai lungă decât cea pe care o probai tu! Nu sunt un *frate* la fel de obsedat ca frații tăi, dar recunosc că sunt destul de... posesiv când vine vorba de *tine*!

Știam că nu o să fie încântată de mărturisirea mea, iar ușoara ei înfruntare îmi dă dreptate.

— Ți-am spus că întotdeauna o să fiu sincer cu tine! Îi amintesc.

— De abia ce am scăpat, oarecum, de șase nebuni, îmi spune după o clipă de gândire, nu am nevoie de cineva la fel ca ei!

La naiba! Cum să mai fiu sincer acum?

— Pentru Raven sunt un frate normal, dar pentru tine... Iubito, nu o să fiu ca niciunul dintre băieți! și mă aplec până când buzele noastre sunt despărțite doar la un milimetru. O să fiu cât toți șase la un loc! recunosc și o sărut rapid, înainte să poată reacționa.

Hailey

În ciuda faptului că sărutul lui Cameron mă face să mă topesc, picioarele să mi se înmoaie și să rămân fără suflare, vorbele lui reverberează ca un ecou în mintea mea.

Cum adică cât toți șase la un loc?!

Dar, cumva, în sinea mea, știam asta. O știu după modul în care, atunci când suntem împreună, nu își dezlipește mâinile de pe mine, după felul în care pare să vrea să mă protejeze de oricine este lângă mine, chiar dacă aceștia sunt tatăl sau frații mei. Modul în care m-a strâns lângă el la cina din seara asta a arătat clar că nu îi păsa că tata mai avea puțin și îl strângea de gât și că ar fi fost în stare de orice ca să rămân exact acolo unde trebuia să fiu: în brațele lui!

Nu e obsedat pe naiba!

— S-o crezi tu că o să te las să îmi dictezi cum să mă îmbrac sau cu cine să umblu! îi spun nervoasă atunci când mă lasă să respir și Cameron începe să râdă.

— Ținând cont că vei fi între rude, la grătarul de mâine te poți îmbrăca cum vrei tu! Și niciodată nu o să îți interzic să vorbești cu cineva atâta timp cât nu sunt bărbați care se dau la tine! Cum ar fi brunetul ăla care nu te scapă din ochi de când am intrat!

Mă întorc spre persoana pe care mi-au indicat-o ochii lui și mă încrunt ușor.

— Adam?

— Cu Adam sigur nu ai voie să vorbești!

Câteva clipe, îl privesc uluită. Deși râde, ochii lui îmi spun că este serios și chiar crede ceea ce spune!

Aproape că îmi vine să îl plesnesc văzându-l atât de încrezător, dar mă răzgândesc. Cameron uită că am crescut cu șase nebuni ca el și am învățat, de-a lungul timpului, să obțin ceea ce doresc. Am voie să mă îmbrac mâine cum doresc? Atunci o să aibă o surpriză!

— E totul în regulă? aud vocea lui Scott lângă mine și un zâmbet îmi scapă imediat.

Se putea să mă încrunt și eu puțin fără ca măcar unul dintre ei să apară?

Cameron mă trage imediat lângă el, de parcă Scott ar fi dorit să mă răpească și își înfășoară brațele în jurul meu.

— De ce n-ar fi? întreabă el.

Scott mă privește câteva clipe, analizând parcă felul în care mă ghemuiesc la pieptul lui, apoi își fixează privirea pe Cam.

— Întrebam și eu! spune serios. Nu vreau să te ameninț sau ceva, căci știu

că au făcut-o deja alții, dar aş putea să ştiu de ce smuceşti aşa de ea? Parcă ai fi unchiul Hayden!

Cu toată seriozitatea lui Scott şi bombănitul lui Cameron căruia este evident că nu-i convine comparaţia, nu-mi pot opri hohotul de râs ce îmi aduce lacrimi în ochi şi mă face să mă înec.

— Uşurel, iubito! îmi spune Cameron îngrijorat. Nu vreau să creadă nebunii ăştia că ți-am făcut eu ceva! şi mă trage către masa la care Aria e sechestrată în braţele lui Hunter, de unde ia şi îmi întinde o sticlă de apă.

De când fratele meu a luat-o aproape cu forţa din faţa clubului aseară, nu am mai reuşit să schimb două vorbe singură cu prietena mea! Hunter pare decis să nu o lase pe Aria să se îndepărteze la mai mult de un centimetru de el şi, deşi îmi este milă de ea, mă bucur totuşi că măcar atenţia unuia dintre ei nu mai este concentrată asupra mea! În plus, nu l-am mai văzut niciodată pe fratele meu atât de... ameţit de o fată! Întreaga seară nu a scăpat-o din priviri şi a sărutat-o atât de des încât mă mir că Aria mai respiră!

Aproape că sunt tentată să le strig să-şi ia o cameră undeva, dar realizez că Aria a lipsit întreaga noapte! O, Doamne! Dacă o face să sufere, îl castrez cu mâna mea!

— Stai liniştită! îmi şopteşte Cameron observând atenţia mea asupra celor doi. Prietena ta se descurcă şi singură! O să îl fiarbă pe Hunter la foc mic înainte să îi cedeze!

— De unde ştii? îl întreb uluită. Poate că a cedat deja!

Cameron mă priveşte cu un zâmbet mic în colţul gurii, de parcă ar ştii cine ştie ce secret.

— Nu a făcut-o! îmi spune sigur pe el. Şi sunt sigur că Hunter o să aştepte până când va fi pregătită. Aşa cum o să aştept şi eu!

Obrajii îmi iau foc în faţa privirii lui fierbinţi, iar vocea uşor răguşită îmi trimite fiori pe şira spinării. Înghit în sec în faţa promisiunii pe care o văd în ochii săi şi sute de fluturi se zbat în stomacul meu. Fir-ar să fie, mă ameţeşte cu doar două vorbe şi o privire!

Îmi amintesc că azi dimineaţă am fost de câteva ori doar la un pas să nu ne mai putem opri, iar asta îmi spune că poate sunt mai pregătită decât crede el. Sau nu?

Parcă citindu-mi gândurile, Cameron zâmbeşte uşor şi o sprânceană i se ridică întrebător în timp ce braţele i se strâng mai tare în jurul meu, lipindu-mă mai mult de el. Ochii i se opresc pe buzele mele pe care le simt brusc uscate şi îl aud înghiţind în sec când nu mă pot opri să nu le umezesc.

— O să fie o așteptare al naibii de chinuitoare! îmi șoptește oftând, apoi mă sărută.

Fiecare buză îmi este mângâiată pe rând, apoi le mușcă ușor, amânând intenționat momentul în care va adânci sărutul. Iar când o face, mă lasă din nou fără suflare, ca de fiecare dată.

Este trecut de miezul nopții când Cameron mă trage înspre ieșire. În ultima jumătate de oră am stat ghemuită la pieptul lui, ignorând amândoi gălăgia din jur și simțindu-mă mai bine ca niciodată!

— Te duc acasă! îmi spune scurt atunci când îmi deschide portiera și îl privesc mirată.

— Mă duci la cămin!

În mai puțin de o secundă, corpul îmi este lipit de mașină, iar Cameron, mângâindu-mi ușor obrazul cu dosul unui deget, îmi zâmbește.

— Iubito, te duc acasă sau... dormi cu mine, tu alegi! Însă dormitul singură în camera ta de cămin nu este o opțiune!

Privirea uluită pe care i-o arunc îi face zâmbetul să se adâncească, dar pare hotărât să facă cum a spus.

— Acasă! spun repede și acum zâmbesc eu când pare ușor dezamăgit.

Tot drumul până la casa părinților mei nu mai spun nimic, pierdută în gânduri. Cameron pare atât de sigur pe el, decis că trebuie să fac totul așa cu își dorește, încât aproape că încep să bombăn! Însă gândul la ce îl așteaptă a doua zi mă face să zâmbesc. Nu contează că se va descurca cu bărbății familiei, căci sunt sigură că o va face, sunt curioasă câtă stăpânire de sine va mai avea când va vedea ce îi pregătesc eu!

Nu știu la ce fel de grătar s-a gândit tata, dar sunt sigură că nu se aștepta să i se umple curtea!

Băieții au venit mai devreme, fiecare dintre ei însoțiți de câte o fată, Hunter cu Aria, bineînțeles, singurul care lipsește fiind Scott. Deja piscina uriașă pare neîncăpătoare și strigătele care răsună din joaca celor din jur mă ajută să trec peste emoțiile cu care îl aștept pe Cameron, chiar dacă prefer să stau deoparte. Încă mă întreb cum de aseară au fost toți șase cuminți și l-au lăsat în pace pe Cam! Le-am simțit și le-am văzut privirile urmărindu-ne tot timpul dar, cu excepția lui Scott, niciunul nu s-a luat de el. Iar asta mă face să mă tem să nu pregătească ceva!

Tata, ajutat de unchiul Heaton, pregătește grătarul și încruntătura de pe fața

lui și privirile piezișe pe care mi le aruncă din când în când mă fac să zâmbesc. Sunt sigură că doar amenințările mamei l-au făcut să se abțină să mă încuie într-o cameră și apoi să zidească ușa! Asta, plus faptul că aseară a fost aproape șocat când m-a văzut venind acasă! Deși a încercat să nu lase să se vadă, părea încântat când i-am explicat că , Cameron nu a fost de acord să mă lase să dorm singură la cămin! Sau poate fiindcă nu am dormit cu el?!

— Hailey! Nepoata mea favorită!

Vocea lui Holden mă face aproape să sar de pe șezlongul de lângă piscină și mă arunc fericită în brațele unchiului preferat și singurul bărbat din jurul meu care nu are dorința de a mă sechestra pe undeva.

— Sunt *unica* ta nepoată!

— Astea sunt amănunte fără importanță! Doamne, ce sexi ești! exclamă el privind mai atent la mine.

Costumul de baie pe care l-am îmbrăcat face parte din răzbunarea mea. Chiar dacă, de data aceasta, este unul întreg, culoarea lui albă, în contrast cu pielea mea bronzată, mă face să arăt minunat. Să văd acum cât de stăpân vei fi pe tine, domnule Bennett! Și cum va trebui să te abții având nouă nebuni în jur!

— Am auzit că ai un iubit! îmi spune curios Holden după ce se învârte de câteva ori cu mine în brațe. E adevărat?

Dar nu trebuie să îi răspund căci o face mârâitul sonor al tatei, aflat la câțiva pași de noi.

— Deocamdată are! bombăne el. Dacă aseară a scăpat nevătămat, nu înseamnă că va scăpa și astăzi! iar hohotul de râs al lui Holden îl face să se încrunte.

— Kim era mai tânără decât Hailey când voi doi ați început să rupeți paturi!

Mama și tata rupeau paturi?!? Nu cred că astea sunt amănunte pe care vreau să le cunosc!

Înainte să mai aflu și alte lucruri picante din tinerețea părinților mei, respirația mi se oprește când Cameron își face apariția însoțit de către Scott ce are o brunetă agățată de braț. O liniște ciudată se așterne în jur și privirile tuturor sunt ațintite spre Cameron, de parcă ar fi un intrus.

După o ușoară înclinare din cap în chip de salut ce cuprinde pe toată lumea, Cameron își fixează privirea pe mine, iar eu aștept reacția lui.

Mi-a spus că am voie să mă îmbrac cum vreau? Ei bine, costumul de baie de pe mine este exact ce am vrut!

Ochii îi strălucesc când mă zărește și aproape că pot să îi simt privirea urcând și coborând pe corpul meu! Pentru o clipă, pare încântat de ceea ce vede

și o urmă de zâmbet i se așterne pe chip, apoi se încruntă, probabil realizând că întreaga zi va trebui să se mulțumească doar cu privitul.

Cu un mers hotărât, se îndreaptă imediat spre mine, încruntându-se ușor la Holden, care încă mă ține cu o mână de după gât.

— Și el e sexi! îmi șoptește acesta la ureche și mă strânge mai aproape, urmărind curios reacția lui Cameron.

— Costumul ăsta e pedeapsa mea pentru aseară? mă întreabă când ajunge lângă noi și ignorându-mi unchiul.

Vocea ușor răgușită mă face să mă topesc pe interior și totodată să mă înfior.

— Ai spus că astăzi am voie să mă îmbrac cum vreau! Nu-ți place costumul meu? îi zâmbesc dulce.

— Să-ți spun sau să-ți arăt? mă întreabă în timp ce ochii îi coboară înnebunitor de încet pe corpul meu, analizând fiecare părticică din el.

— Arată-mi! lansez provocarea, însă icnesc brusc când nici nu apuc să termin vorba că sunt smucită în brațele lui Cameron și, fără să-i pese de cei din jur, îmi zdrobește gura cu un sărut.

Mâinile mele îi cuprind gâtul imediat și, instinctiv, mă lipesc cu totul de el, făcându-l să scoată un geamăt mulțumit în timp ce brațele sale mă cuprind cu totul. Și continuăm să ne sărutăm, uitând că nu suntem singuri, până când auzim hohotul de râs al lui Holden și realizăm ce am făcut.

— Să fiu al naibii! Ai găsit unul la fel de nebun ca tatăl tău! Hayden, pregătește-te de nuntă pentru că, la cum se prezintă problema, până la anul ești bunic!

CAPITOLUL 12

Hailey

Vorbele lui Holden mă aduc cu picioarele pe pământ și îmi lipesc îngrozită fruntea de pieptul lui Cameron.

— Toată lumea se uită la noi, nu-i așa? Îndrăznesc să murmur și simt cum râsul îi vibrează în piept.

— Nu chiar toată lumea, iubito! Cred că vreo două fete... Nu! Și ele se uită!

Deși în jur este acum o liniște deplină, toate râsetele și chicotelile amuțind complet, nu aud nici un mârâit. Dar nu știu dacă acest lucru trebuie să mă bucure sau nu, așa că îndrăznesc să îmi ridic privirea spre Cameron care, privind peste capul meu, are vizibilitate perfectă în întreaga curte.

Ochii albaștri îi coboară spre ai mei și strălucesc jucăuși, arătându-mi că se distrează de minune.

— Și tata?

— Și el! Mai ales *el*! primesc confirmarea celor mai negre temeri ale mele.

— Are vreun cuțit în mână? șoptesc speriată când îmi amintesc că tocmai ce se învârtea în jurul grătarului.

— Nu, doar o furculiță și este și aia mică, îmi răspunde Cameron la fel de încet. Dar... e cam albastru la față. Suferă cumva de inimă?

O, Doamne! Geamătul care îmi scapă fără voie pare să aibă ecou și reverberează în întreaga curte. Sau doar mi se pare mie.

— Stai liniștită, îmi șoptește Cameron coborându-și buzele la urechea mea, a aruncat furculița și se îndreaptă spre noi cu mâinile goale. Și nu mai este albastru. Acum e doar roșu.

Conștientizez că doar am întrerupt sărutul, corpurile noastre fiind încă lipite unul de altul, iar brațele lui Cameron încă mă înconjoară. Vorbele lui mă fac să mă răsucesc brusc, dar doar pentru a fi mutată imediat în spatele său, în timp ce el își îndreaptă corpul și pare pregătit să se apere de un atac iminent. Fir-ar să fie!

— Fugi! spun primul lucru care îmi trece prin minte și aproape că îl împing de la spate.

— Pe naiba fug! începe Cameron să râdă. Doar nu o să mă omoare pentru un sărut!

Deși el pare încrezător, eu n-aș fi atât de sigură. Dar nu avem ocazia să aflăm, căci mama se pune în drumul tatei și abia îi aud șoapta.

— Mi-ai promis!

Luându-și cu greu privirea de pe noi, tata o privește în ochi și chipul i se

îmblânzește imediat.

— Și întotdeauna mi-am ținut promisiunile! îi răspunde el apoi, luând-i fața în mâini, o sărută scurt. Tu, vii cu mine! îi spune lui Cameron și arată spre casă. Singur! adaugă când vede că vreau să merg și eu și mă opresc imediat în fața tonului hotărât ce-mi arată că nu am de ales.

La naiba!

Cameron mă privește câteva secunde, ochii coborându-i pe buzele mele și aproape că îl aud oftând. Știu că acum ar vrea să mă sărute doar ca să mă asigure că totul va fi bine, dar amândoi știm că ne-am jucat destul cu focul până acum, așa că se abține și, după ce îmi trage cu ochiul, se îndreaptă spre casă urmându-l îndeaproape pe tata.

— Marlene, vino aici, iubito! îl aud pe Holden, singurul care pare să fie indiferent la tensiunea din jur și îmi strânge mătușa în brațe. Nebunii ăștia mi-au amintit de tinerețe și mi s-a făcut poftă de un sărut! și o sărută temeinic, aplecând-o tare pe spate.

— Du-te după ei! îi spune ea când scapă din îmbrățișarea de urs.

— Oh, nu! începe el să râdă și face un pas înapoi. Sunt eu nebun, dar nici chiar așa!

— Te rog! spunem și eu și mama în același timp, iar rugămintea noastră îl face să-și ia un aer disperat.

— Vin cu tine! se oferă unchiul Heaton, spre surprinderea tuturor, dar cred că ghiontul mătușii Samantha este cel care l-a determinat să se ofere.

— Și amintiți-i lui Hayden că are și băieți! strigă Sam după ei. Să se comporte cu Cameron cum vrea să îi fie tratați și fiii de viitorii socrii! Nu cred că i-ar plăcea ca Hunter să fie castrat de tatăl Ariei! adaugă ceva mai încet și hohote de râs răsună din piscină, atmosfera destinzându-se imediat.

Toată lumea își reia joaca în apă, cu excepția celor doi. Aria este roșie ca racul la față și înghite vizibil în sec, iar Hunter o privește îngândurat. La ce naiba se gândește? Am niște unchi țărăniți și mătuși nebune! Au sărit de la un simplu sărut la căsătorie imediat!

— Stai liniștită, scumpo! îmi spune acum Sam. Tatăl meu avea o colecție de arme când m-a cerut Heaton și trebuia să îi spunem și că sunt însărcinată și a scăpat neîmpușcat! Va scăpa și iubitul tău cu viață. Iar mie îmi place de Cameron! E sexi, curajos și posesiv. Și are niște ochi..., oftează ea adânc.

— E evident că ține foarte mult la tine și și-a marcat teritoriul! îmi spune acum Marlene cu seninătate.

— Poftim? întreb uluită.

— Draga mea, așa a fost și tatăl tău, îmi explică ca unui copil mic. Odată ce a pus ochii pe Kim, nimeni nu a mai avut voie sau curajul să se apropie de ea. Îl mai Țineți minte pe Taylor? le Țntreabă acum pe mama și pe Sam. „Privirea de la gât Țn sus!” îl imită surprinzător de bine pe tata. „Și nu mai mult de cinci secunde!” continuă ea, apoi toate trei izbucnesc Țn răs.

Deși sunt uimită, nu-mi pot abȚine un chicotit. Cunosându-mi tatăl și unchii, bănuiesc că cele trei au avut parte de multe momente penibile și chiar aventuri.

Dar Cameron nu a venit să mă ceară, iar eu nu vreau să mă mărit. Nu contează că simt că plutesc de când l-am cunoscut și nu mă mai pot concentra la nimic, că tremur toată pe interior de câte ori e lângă mine sau că mă topesc cu totul de câte ori mă atinge. Că ochii lui mă fac să mă pierd sau că săruturile mă lasă fără suflare. Sunt curioasă dacă cele trei vor mai fi tot atât de Țncrezătoare când vor afla că peste trei luni va fi plecat.

ApariȚia lui Holden și a lui Heaton le face veselia să dispară cât ai clipi și Ți Țrivim toate patru extrem de curioase.

— StaȚi liniștite, ne spune Holden rânjind satisfăcut. Nu curge sânge, nu e nevoie de salvare! Doar Hayden a spart un pahar, dar cred că l-a scăpat din mână de emoȚie. Sau nervi, nu știu exact.

O, Doamne! Țn toată viaȚa mea, nu l-am văzut niciodată pe tata să spargă ceva. Nici intenȚionat, nici din greșeală.

— Stau liniștiȚi, cu câte-o bere Țn mână și discută, ne explică Heaton. Și ne-au expediat imediat!

— Atunci unde aȚi fost până acum? Țntreabă Sam uluită.

— Țn bucătărie, am băut și noi câte una! rânjește Holden. Și am tras cu urechea, dar n-am auzit mare lucru și n-am ȚnȚeles nimic. Vorbeau despre... uși, și pare nedumerit.

— Cameron mi-a testat ieri noapte ușa, le explic și cinci perechi de ochi mă fixează uimite. Ușa camerei de cămin! adaug repede, amintindu-mi de reacȚia lui Hunter.

— Scumpo, e bine că ai specificat care ușă, îmi spune Holden rotindu-și ochii, pentru că, Ținând cont de sărutul de mai devreme, mă gândisem la cu totul altceva!

— De ce toȚi bărbaȚii se gândesc doar la prostii? nu mă pot abȚine să nu bombăn.

— Poate vorbeau de ușa apartamentului! Țși dă mama cu părerea. ȘtiȚi că Hayden urăște căminul și ne-am gândit ca Hailey și Aria să se mute Țn vechiul

nostru apartament.

— Nu l-ai vândut? întreabă Heaton uluit.

— Nu am putut! explică ea zâmbind nostalgic. Avem prea multe amintiri legate de el.

— Nici noi nu l-am vândut! exclamă Samantha și Marlene în același timp.

— Despre ce apartamente vorbiți?

Întrebarea pusă în cor, de parcă ar fi la școală, mă face să tresar și să mă întorc. Aria și cei șase băieți au renunțat la baia din piscină și au devenit extrem de interesați de discuția noastră. Se pare că nici unul dintre noi, copiii, nu știam nimic despre aceste apartamente.

— Cele în care am locuit când eram studenți! răspunde Holden de parcă ar fi fost ceva evident.

Hărmălaia care începe imediat după aceste cuvinte parcă anunță începerea celui de-al treilea război mondial! Toată lumea vorbește și nimeni nu ascultă, probabil cu excepția vecinilor care nu au încotro. Doar Aria și cu mine nu spunem nimic, distrându-ne copios, fiindcă suntem singurele pentru care acest lucru nu este o noutate.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Vocea tatei reușește să acopere cumva gălăgia și câteva secunde toată lumea amuțește, pentru ca imediat să izbucnească din nou.

— O să cumpărăm paturi! se aude Holden peste toți și pare că se distrează mai mult ca niciodată.

Nu înțeleg ce legătură este între unchiul meu și paturi, dar este evident că există una când părinții noștri se prăpădesc de râs.

— Se pare că te distrezi de minune!

Vorbele șoptite pe un ton senzual lângă urechea mea mă înfioară la fel de mult ca și modul în care palma lui Cameron mi se așează pe talie apoi, într-o mângâiere ușoară, îmi cuprinde întreg mijlocul, lipindu-mă cu spatele de el.

— De ce să ai numai tu parte de distracție? îl întreb zâmbind cu greu și sunt uimită de modul în care mă face să mă simt doar simpla lui apropiere.

Buzele îi coboară acum și îmi sărută pielea sensibilă din spatele urechii, apoi își continuă drumul pe gât în jos lăsând urme fierbinți și făcându-mi picioarele să se înmoaie. Parcă știind ce efect are asupra mea, brațul lui Cameron se strânge mai tare, lipindu-mă mai mult de el și, totodată, susținându-mă.

— Acum, dacă nu vrei ca tatăl tău să aibă infarctul ăla de care ne temeam, nu ești drăguță să pui ceva pe tine? Nu știu cât mai pot să mă abțin să nu sar pe tine!

Să se abțină? De ce să se abțină? Modul în care buzele lui fierbinți se odihnesc pe locul în care mi se zbate pulsul este perfect și prefer să continue. Dar privirea îmi întâlnește ochii lui Hudson care ne urmărește atent și care clatină ușor din cap, atenționându-mă.

— Mă-ntorc imediat! reușesc cu greu să spun și fac un pas în față, ieșind din îmbrățișarea fierbinte a lui Cameron și făcându-mi-se imediat frig.

Haine... haine... haine... Cred că sunt deja de cinci minute în fața dulapului din camera mea și nu sunt în stare să văd ce am pe rafturi! Singurul lucru pe care îl văd sunt ochii plini de dorință ai lui Cameron și parcă îi mai simt buzele pe mine! Fir-ar să fie! Am vrut să îl chinui pe el și am ajuns să mă chinui pe mine.

De ce trebuie să fie totul atât de complicat? Intensitatea propriilor mele emoții mă sperie și îi bombăn din nou pe băieți. În mod normal, la vârsta mea trebuia deja să fi trecut de câteva ori prin asta, să știu ce să spun sau ce să fac. La ei... totul pare atât de simplu!

După încă câteva minute în care am reușit să îmbrac primul tricou ce mi-a căzut în mână, oftez din nou. Pantaloni lungi sau scurți?

— Poți să îi iei pe cei scurți, dar pune sutien pe tine!

Vocea lui Cameron mă face să mă întorc atât de brusc încât aproape amețesc. De unde știe că n-am sutien pe mine? Eram cu spatele la el!

— Cum ai intrat? șoptesc cu respirația precipitată și încerc să nu mă gândesc că stau în fața lui doar în bikini și un tricou scurt până în talie.

— Pe ușă, bineînțeles! primesc răspunsul imediat și pare amuzat de întrebarea mea, dar asta îmi amintește de altceva.

— Ce ai vorbit cu tata? Holden zicea că v-a auzit vorbind ceva despre uși!

Însă Cameron nu pare să mă asculte. Ochii lui mă măsoară atenți și febrili, de jos în sus, urcând încet pe picioare. Se opresc o clipă pe sâni, făcându-i să se înfioare, apoi se ridică cu greu spre ochii mei. Respirația mi se oprește în gât și inima uită să mai bată atunci când privirile ni se întâlnesc și mă trage brusc în brațele sale.

— Ești o ispită ambulantă, domnișoară Morgan! îmi șoptește cu ochii pe gura mea. Și acum îi înțeleg perfect pe bărbații de jos. Aproape că sunt tentat și eu să te încui într-o cameră și să arunc cheia, de teamă să nu mi te fure cineva. Dar aș face-o doar dacă m-aș încuia cu tine înăuntru! Doamne, mă înnebunești de tot și vorbesc numai prostii! exclamă disperat și mă ridică în brațe exact cum a făcut-o și pe holul căminului.

Exact ca și atunci, picioarele mele îl înconjoară instinctiv, mâinile mele îi cuprind umerii și nu-mi pot opri geamătul de mulțumire când mă sărută. Mă simt

de parcă aş fi luat foc şi sunt atât de ameţită încât nu realizez că s-a deplasat cu mine în braţe decât atunci când spatele îmi atinge cearceaful răcoros. Modul în care îi simt corpul peste al meu mă face să tremur şi îi simt excitaţia prin materialul blugilor, iar bikini mei par să nu mai existe.

Un sunet de nemulţumire îmi scapă de pe buze atunci când se ridică brusc, dar înghit în sec când îşi scoate tricoul peste cap cu un gest nerăbdător şi pieptul larg mi se iveşte în faţa ochilor. Deşi mă aştept să îmi dea şi mie tricoul jos, nu o face. Se apleacă din nou asupra mea, luându-mi răsuflarea cu un nou sărut flămând. Abia acum îşi pune o mână pe talia mea şi începe să urce uşor, jucându-se cu tivul tricoului.

Atingerea uşoară mă face să mă înfior şi îi simt în sărut zâmbetul încântat de reacţia mea. Abia când mâna ajunge la sâni, se opreşte şi mă priveşte în ochi, parcă cerându-mi acceptul, apoi mi-l scoate uşor şi ochii lui îmi ard pielea proaspăt descoperită.

— Eşti mai frumoasă decât îmi aminteam! îmi şopteşte uşor şi gura i se apleacă asupra unui sân ce îi aşteaptă mângâierea.

Dumnezeule! Habar nu aveam că o singură atingere poate provoca atâta plăcere!

Sunetul pe care îl scot fără să vreau pare să îl încante şi îşi mută acum atenţia asupra celui alt sân, tratându-l cu aceeaşi veneraţie. Spatele mi se ridică involuntar de pe pat, încercând să mă apropii mai mult de el, iar unghiile mele îi lasă urme pe muşchii pe care îi strâng în pumni. Îi simt întreg corpul tremurând de dorinţă şi bănuiesc că şi eu tremur la fel, arzând de nerăbdare. Nerăbdarea de a avea mai mult. Iar asta mă sperie.

— Cam..., reuşesc să murmur, dar sună mai mult a chemare.

— Ştiu, iubito! Doar un minut! îmi spune chinuit şi se ridică din nou la gura mea. Doar o secundă să-ţi mai simt gustul! apoi geme mulţumit când mă sărută adânc, iar eu mă topesc în braţele lui.

Bătaia puternică din uşă ne face să tresărim şi aproape că aş sări din pat dacă braţele lui Cameron nu m-ar ţine atât de strâns.

— Hailey, Cameron! Masa e aproape gata! se aude râsul înfundat al lui Holden. Cred că ar fi bine să coborâţi înainte să scape Hayden de sub privirea lui Kim şi să urce după voi!

O, Doamne! De cât timp suntem aici?

— Cred că mai bine coborâm! îmi spune Cameron cu regret. Sau ne trezim cu tatăl tău la uşă şi nu cred că mai reuşesc să îl conving şi de data asta că nu te-am atins!

Gândul că ei doi au discutat despre asta mă face să mă înroșesc, iar jena mea îl face pe Cam să râdă ușor.

— Oricum, nu sunt sigur că m-a crezut! adaugă jucăuș, ridicându-mă brusc din pat.

Când reușim să ieșim, îmbrăcați corespunzător și încercând să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, îl găsim pe Holden pe hol.

— Am așteptat ca să vă spun că mâine să nu vă faceți program. Avem un apartament de amenajat și niște magazine de luat cu asalt! și începe să râdă în hohote văzând nedumerirea noastră.

Asalt?

— Ah, și să nu uit! Niște vecini de speriat, bineînțeles! și se îndepărtează râzând de ceva știut numai de el.

CAPITOLUL 13

Hayden

Câteva clipe, îl privesc tăcut pe bărbatul din fața mea și oftez adânc. Cum naiba am ajuns atât de repede la asta? Asta fiind o discuție serioasă cu iubitul fiicei mele. La dracu!

În întreaga mea viață nu m-am simțit mai furios și speriat în același timp! Furios pe modul în care l-am văzut sărutând-o și strângând-o în brațe de parcă ar fi fost a lui și speriat de faptul că părea ca locul lui Hailey să fie acolo, lângă el.

Dar Kim are dreptate. Aceeași atracție și reacție chimică există și între ei cum a existat între noi. Și asta mă sperie la fel de tare fiindcă știu că eu am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să o păstrez pe Kim lângă mine.

Fără să spun nimic, mă ridic și mă îndrept spre bucătărie. Nu știu dacă lui Cameron îi trebuie sau nu o bere, dar eu am gâtul mai uscat decât iasca. Paharul care îmi alunecă printre degetele tremurânde și se sparge cu zgomot pe gresie mă face să tresar și să bombăn câteva înjurături. Dă-le naibii de pahare! O să bem din sticle!

Cameron primește sticla de bere cu o înclinare ușoară din cap, dar nu bea din ea, preferând să o învârtă ușor între palme și aproape făcându-mă să zâmbesc. Gestul lui este singurul semn că este emoționat, în rest părând foarte sigur pe el.

În mod normal, ar trebui să mă bucur. Cu toate încruntările și mârâielile mele, trebuie să recunosc că îmi place de el. Și Kim îl place. Iar ochii lui Hailey strălucesc cu-adevărat când se uită el.

— Știe că ai să pleci peste câteva luni? este primul lucru care îl întreb și care mă doare cel mai tare.

— I-am spus de la început! recunoaște el imediat și oftez din nou.

Dacă știe că pleacă și tot e cu el, înseamnă că Hailey chiar îl place! Și la cum arată împreună, modul în care nu se pot dezlipi unul de altul, asta înseamnă un singur lucru: ori rămâne el, ori pleacă cu ea. La dracu!

— Doar ceva am să-ți spun: dacă o faci să sufere, te căutăm, te vânăm și o să te găsim și dacă te-ai ascunde în gaură de șarpe! îi spun pe un ton cât pot de calm. Dar nu eu o să te omor! O să o las pe Kim să o facă și îți garantez că-ți vei dori să o fi făcut eu!

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o rănesc. Știu că o să suferim amândoi când o să plec dar, pur și simplu, nu pot să stau departe de ea! îmi răspunde imediat și pare extrem de sincer.

Atunci când o să plece? O, nu! Decât să-l las să plece și să îmi sufere fata

sau să mi-o ia cu el, mai bine îi dau ceva de lucru în fiecare săptămână, chiar dacă asta înseamnă să-mi reînnoiesc sistemele de alarmă încă de o sută de ori!

Apariția fraților mei mă face să mă încrunt și mă răstesc la ei fără voie.

— Ce căutați aici?

— Kim și Hailey, rânjește Holden iar Heaton îl completează imediat.

— Sam și Marlene, și toți patru izbucnim în râs.

— Prefer oricând să mârâi tu la mine sau să facem un meci de box decât să îmi refuz nepoata sau să le supăr pe cele trei! își dă Holden ochii peste cap. Dar voi vorbiți liniștiți, noi doar o să privim și o să ascultăm, imaginându-ne că ne uităm la o telenovelă, îmi spune încântat și aproape că mă tentează să îi dau din nou una după cap, așa cum făceam în tinerețe.

— Mergeți și beți o bere, apoi dispăreți! le dau o cale de scăpare. Așa o să păreți că măcar ați încercat!

Privirea amuzată a lui Cameron mă face să mă simt ușor stânjenit și simt nevoia să mă explic.

— Nu îți doresc să se pornească toate patru pe tine! Iar amenințarea cu Kim am făcut-o în cunoștință de cauză. O leoaică e mic copil în comparație cu ce ar face ea pentru oricare dintre copiii! și mă bucur când îl văd înghițind în sec.

Adevărul este că am adorat întotdeauna această latură sălbatică a lui Kim. Când erau băieții mai mici și se strâneau toți șase, ieșeau adevărate bătălii uneori și era singura care reușea să îi pună pe toți la punct. În timp ce noi, bărbații, eram mândrii că seamănă cu noi, Kim rezolva problema imediat: arunca cu apă pe ei! Se răcoreau imediat și apoi trebuiau să facă și curat după apa împrăștiată de mama-războinică!

— Mai am o întrebare totuși, îi spun contrariat. De ce ai adus-o acasă? De ce nu la cămin?

— Aria nu s-a întors cu noi la cămin și nu doream să o las singură în cameră!

Câteva clipe îl privesc uimit, dar dacă adaug și modul în care acum câteva minute, când eram la un pas să-l strâng de gât, a ascuns-o pe Hailey în spatele lui parcă vrând să o protejeze de mine, îmi dau seama că ține mai mult la ea decât își dă seama. La naiba, ăsta e la fel de posesiv ca noi! Încă un motiv în plus ca să îmi placă.

— Apartamentul în care se vor muta fetele nu mai e locuit de ani buni. Am trimis astăzi pe cineva să îl golească și mâine va fi rezugrăvit. Vor putea să îl amenajeze cum vor, dar am o singură condiție: ușă nouă, sistem de alarmă, orice crezi că este nevoie ca să pot dormi liniștit. Kim nu a dormit nici o noapte

singură acolo, m-a avut pe mine, iar în cele câteva nopți în care am lipsit, au stat Sam și Marlene cu ea și frații mei erau la câteva uși distanță.

Știu că par nebun și exagerat, dar puțin îmi pasă! Însă privirea lui Cameron îmi spune că este perfect de acord cu mine.

— O să mă ocup mâine de asta! îmi spune imediat și îmi rețin cu greu un zâmbet.

Dacă mă iau după hotărârea de pe fața lui și o să am încredere în el, e în stare să le pună ușă de fier! Perfect!

Hărmălaia ce răsună de afară ne face să ne încruntăm și să ne grăbim să îi descoperim cauza dar strigătul fericit al lui Holden despre cumpărarea de paturi mă lămurește imediat: copiii au aflat de apartamente!

Cameron

Deși sunt sigur că friptura din fața mea este perfectă, așa cum se pare că este tot ceea ce face Hayden, habar nu am ce gust are. Aș putea mânca și pietre, tot același lucru ar fi, singura mea preocupare fiind bruneta cu ochi albaștri din stânga mea.

Pe terasa uriașă din spatele casei, mai multe mese au fost lipite și douăzeci de oameni stăm în jurul lor. Aceeași gălăgie și râsete răsună în jur ca și în urmă cu o oră-două din piscină. Toată lumea glumește, aruncând ironii pe ici și colo, dar nu există răutăți. Am mai luat masa cu familii numeroase, aveam un prieten în liceu care avea șapte frați și surori, dar asta... este ceva special.

Două generații diferite și totuși par de-o vârstă! Dacă n-aș ști și nu aș arunca o privire mai atentă, părinții par de-o vârstă cu copiii. Hayden, pe care l-am văzut până acum doar serios sau încruntat sau nervos, pare extrem de tânăr și își soarbe nevasta din priviri, sărutând-o mai des decât își sărută cei tineri prietenele, iar Kim arată de parcă ar fi sora mai mare a lui Hailey și este mai mult decât evident că își adoră soțul. Am crezut că părinții mei se iubesc și au căsătoria perfectă, dar m-am înșelat. Perechea din fața mea întruchipează cuplul perfect și vorba „suflete pereche” parcă a fost inventată pentru ei.

Însă ochii mi se întorc mereu și rămân lipiți de altă perfecțiune creată de cei doi: Hailey.

Tenul luminos și ochii strălucitori, alături de râsul cristalin ce-i scapă din când în când la câte-o glumă, mă fac să o privesc fascinat. Este... uluitoare! Parcă simțindu-mi privirea, mă privește imediat și o roșeață ușoară îi urcă în obraji. Ador să o văd așa destinsă la fel cum o ador când e nervoasă pe băieți sau hotărâtă să obțină ceva, ca atunci când mi-a cerut să o sărut; să o văd sălbatică sau intimidată de privirea sau gesturile mele.

Așa că îndrăznesc să o trag lângă mine și o sărut, încântat de sunetul pe care îl scoate atât din cauza surprinderii cât și din plăcere.

— Te-aș săruta mai mult, îi șoptesc când o eliberez cu regret, dar tatăl tău mângâie periculos de des mânerul cuțitului de pe masă. Nu știi, are o țință bună sau să îndrăznesc să risc?

— Nu l-am văzut aruncând în nimeni cu cuțite până acum, dar știu că dă bine cu pumnul! primesc răspunsul imediat și ochii îi sclipesc jucăuși, de parcă m-ar provoca.

— De asta sunt sigur! Dar nu vreau nici să se înnece cu mâncarea! recunosc râzând când ochii îmi fug pe tatăl ei, ai cărui priviri se fixează din când în când

pe noi.

Chiar dacă nu mă mai privește la fel de încruntat ca până acum, simt cum îmi urmărește fiecare gest pe care îl fac înspre Hailey.

Și încă sunt uimit de discuția pe care am avut-o cu el.

— Am luat legătura cu Patricia și am avut norocul să mai găsim un apartament liber în bloc și l-am cumpărat. Vă ve-ți muta și voi, le spune lui Hunter și Hudson, sau nu se mută nici ele.

Câteva clipe, o liniște deplină se lasă în jur, apoi începe hărmălaia. Toți cei tineri au ceva de spus deodată, în timp ce părinții se distrează în urma reacțiilor lor.

— V-am spus acum douăzeci și cinci de ani că trebuia să cumpărăm tot blocul! îl aud pe Holden spunând și rămân uluit.

Să cumperi un bloc întreg? Și oare câte apartamente au acolo?

— Am stabilit să facem în felul următor, spune ușor Kim și o liniște bruscă se lasă în jurul mesei făcându-mă să zâmbesc fără să vreau când îmi amintesc de comparația pe care i-a făcut-o Hayden cu o leoaică. Fetele vor sta în apartamentul nostru, Hudson și Hunter în cel pe care l-am cumpărat acum, Scott și Stuart, Michael și Matt în cele ale părinților lor. Asta în cazul în care toată lumea vrea să se mute, bineînțeles.

Dacă mă iau după gălăgia care se pornește din nou, nu mai există dubiu: toata lumea dorește să se mute!

— Vreau să îl văd acum! spune Hailey privind fix la Hayden și făcându-l să se încrunte.

— Acum? Acum sunt acolo echipele pe care le-am trimis să le golească de mobilierul vechi! Nu ai ce să vezi! Măine seară, după ce este și zugrăvit..., dar se oprește râzând când toată lumea se ridică de la masă și pleacă spre mașini.

Hailey mă ia de mână și mă trage după ea și ne oprim râzând în fața casei, privind la mașinile ce stau de parcă ar fi la o expoziție. Patru Ferrari roșii, nouă negre și Lamborghini-ul meu. Habar nu am unde e blocul ăsta, dar știu că este în apropiere de campus, deci o zonă frecventată mai mult de studenți. Apariția a zece mașini de lux în parcare va fi ceva notabil!

Când toate cele nouă Ferrari-uri negre au demarat în trombă, de parcă ar fi la concurs, o trag pe Hailey în brațele mele și o sărut, fericit că suntem, în sfârșit, singuri. Amintirea clipelor fierbinți pe care le-am petrecut în camera ei nu cu mult timp în urmă mă fac să oftez și știu că se gândește la același lucru când se topește în brațele mele.

Când reușim să ajungem și noi, cu greu mai gălesc un loc în care să-mi

parchez mașina. Pe lângă mașinile noastre, trei camioane sunt parcate la intrare, mai mulți oameni încărcând în ele mobilier.

— Sunteți siguri că renunțați la patul ăsta? îl auzim întrebând pe Holden atunci când ajungem pe palierul apartamentului. Cred că e sigurul care nu s-a rupt cu voi! Și i-ați făcut pe gemeni în el!

— Nu, i-am făcut în Bora Bora, în luna de miere! îl auzim râzând pe Hayden și aproape pufnesc în râs când Hailey mă lipește de zidul holului și-mi pune un deget la gură, șoptindu-mi ușor:

— Vreau să aud!

— De unde știi? se aude din nou vocea suspicioasă a lui Holden.

— Mi-au spus-o trei teste de sarcină după ce am umblat de nebuni pe toată insula aia în căutarea unei farmacii!

— După accidentul lui Kim și pauza impusă de doctori, aș putea jura că i-ați făcut în prima noapte! o auzim chicotind pe Marlene și Hailey își ascunde fața la pieptul meu, încercând să își stăpânească râsul.

— Ești fiica lui Kim! Dumnezeule, ce semeni cu ea!

Vocea baritonală ne face să uităm de spionatul celor trei perechi și să ne întoarcem brusc. Un bărbat blond, în vârstă de vreo cincizeci de ani, o soarbe de-a dreptul din priviri pe Hailey, fapt ce mă face să mă înfrunt. Mâinile mele o cuprind imediat și o lipesc de mine, arătându-i că ar fi bine să nu se mai holbeze atât.

— Da, Kim Morgan este mama mea, recunoaște Hailey privind mirată spre străin. O cunoașteți?

— Am fost vecin cu părinții tăi pe vremea studenției, ne explica el râzând. Ei și unchiul tău au locuit aici mai puțin de un an, dar au rămas de pomină. Eu n-am putut să-i uit și sunt sigur că nici unul dintre vecini nu a făcut-o!

Oare de ce nu mă mai mir?

— Mai locuiți aici? întreabă Hailey și nu pot să nu bombăn în sinea mea.

Ce naiba o interesează unde locuieste ăsta?

— Oh, nu! M-am mutat demult! I-am dăruit apartamentul nepoatei mele, Dakota! și arată spre cealaltă ușă aflată pe palier. Cred că e cam de vârsta voastră. Dacă te muți aici, poate o să fiți prietene!

De data asta râsuflu ușurat. Dacă vecina este o fată, este perfect! Știu că tipul din fața mea i-ar putea fi tată, dar nu-mi place cum ochii îi fug peste corpul lui Hailey și întârzie cam mult pe picioarele dezgolite. Așa îmi trebuie dacă i-am dat voie să își ia pantaloni scurți! Bine măcar că și-a luat sutienul pe ea!

De parcă ar ști că se vorbește despre ea, ușa se deschide și o fată își face

apariția. Brunetă, ochi căprui, ar fi extrem de frumoasă dacă nu s-ar încrunta atât de tare.

— Dakota, se pare că ei vor fi vecinii tăi! îi spune bărbatul și Hailey se face ca racul în obraji.

— Oh, nu! Noi nu... Aaa... Voi locui aici cu prietena mea, Aria, explică ea și mă încrunt.

— Adică sunt iubitul ei, dar nu locuim împreună. Momentan! clarific eu și aproape pufnesc în râs când Hailey tresare în brațele mele și respirația i se oprește brusc.

— O! Doctorul „deschide-gura-mare-și-spune-AA”!

Holden, împreună cu ceilalți cinci, au ieșit și ei pe palier, probabil auzindu-ne vocile, îl privesc încruntați pe bărbat și aş putea să jur că îl aud pe Hayden mârâind când acestuia îi strălucesc ochii când o vede pe Kim.

— Sunt ginecolog, nu dentist! îi lămurește el râzând.

— Deci doctorul "desfă-picioarele-și-spune-MMM"! continuă Holden neperturbat. Și eu am vrut să mă fac ginecolog când voi fi mare, dar Marlene nu vrea să mă lase! și primește un ghiont din partea soției lui. De ce dai, iubito? Încă nu e târziu, mă pot face acum și voi fi ginecologul tău personal! iar hohotele noastre de râs răsună în tot blocul.

— Parcă spuneai că e un bloc liniștit! spune Dakota la fel de încruntată.

— Este liniștit! o lămurește bărbatul. Se mută aici doar fetele, ai auzit!

— O, nu! exclama Holden cu o licărire diabolică în priviri. Nu ai aflat? Am mai cumparat aici un apartament, pe lângă cele trei. Se mută și băieții noștri! Toți șase!

De data aceasta, zâmbetul bărbatului piere brusc și pe față i se așterne disperarea.

— Dakota, dragă, s-ar putea să vrei să te muți. Noi am înnebunit cu trei Morgani pe scară, cu șase... va fi un coșmar!

— Șapte! îl corectez imediat. Și Hailey e o Morgan! și pufnim toți din nou în râs.

Or fi ciudați, or fi nebuni, dar n-am văzut familie mai unită decât ei. Și chiar de nu ar fi așa, este familia lui Hailey și pentru mine este suficient...

CAPITOLUL 14

Hailey

Deși râd în rând cu ceilalți, mintea mea este blocată pe un cuvânt rostit de Cameron: momentan.

Care momentan? Cum adică... momentan?

Și aș fi crezut că nu am auzit bine dacă brațul lui Cameron nu s-ar fi strâns exact în acel moment mai tare în jurul taliei mele, lipindu-mă mai mult de el.

Oftând disperată și dându-și ochii peste cap, Dakota a intrat în apartamentul ei, cu unchi cu tot, exact la timp ca să nu fie și mai șocată când au apărut și băieții, toți însoțiți de prietenele lor și făcând tărăboiul de pe palier să crească.

Privirea îmi fuge roată și nu pot să nu zâmbesc. Am crescut cu bărbații ăștia și îi iubesc la fel de mult pe toți, dar știu cât de nebuni pot să pară în ochii celor din jur. Cele cinci fete, nesocotind-o și pe Aria, par ușor speriate de exuberanța familiei noastre și stau retrase. Doar Cameron pare să se fi integrat total, distrându-se de minune. E ca și cum ne-ar ști pe toți de ani buni, gustând glumele tuturor și simțindu-se bine. Și nu m-a lăsat să mă dezlipesc de el, în ciuda privirilor aruncate de tata către noi destul de des.

— Gata, plecarea! strigă mătușa Samantha. Am terorizat destul vecinii pentru o zi, iar băieții cu mobila se pare că nu mai îndrăznesc să urce până nu plecăm noi! chicotește ea, părând distrată de disperarea bieților oameni.

Este deja seara târziu și aproape toată lumea a plecat acasă. Aproape toată lumea, căci Cameron a rămas. Împreună cu Hunter, curăță grătarul și prin jurul lui, în timp ce eu și Aria ne tolănim pe câte un șezlong și îi privim, iar mama și tata stau îmbrățișați într-un balansoar și râd din când în când. Amândoi au priviri nostalgice și, chiar dacă nu aud ce spun, sunt sigură că deapănă amintiri trezite de vizita la apartament.

— S-a adaptat perfect! îmi spune Aria făcându-mi semn cu capul spre Cameron. Părea să fie în mediul lui astăzi după-masă, la bloc, în timp ce fetele păreau speriate și gata să fugă! chicotește ea.

Privirea îmi fuge spre cei doi bărbați și înghit în sec. Îmi amintesc încă perfect momentele din camera mea și fiecare clipă de după aceea în care mâinile lui Cam aproape că nu s-au dezlipit de mine. După discuția în particular cu tata și din care nu am aflat mai nimic, se pare că băieții au început să îl accepte mai ușor în jurul meu. A mai primit câte o privire încruntată, s-a mai auzit câte un mârâit din când în când, dar a rămas indiferent la ele.

— Nu o să scape așa ușor, știi asta, nu-i așa? mă întreabă Aria și o privesc

surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu, dar am impresia că băieții îi pregătesc ceva! îmi confirmă ea bănuielile. Știu că a fost discuția cu tatăl tău, o fi contribuit și asta la modificarea atitudinii lor, dar... La cum îl cunosc pe Hunter, nu o să renunțe așa ușor. Toată ziua l-a urmărit pe Cam cu ochi ca de vultur!

— Și se pare că îl cunoști din ce în ce mai bine! rânjesc spre ea și o văd înroșindu-se. Cam cât de bine ați ajuns să vă cunoașteți?

— Nu atât de bine cum crezi tu! îmi spune încruntându-se și scoțând limba la mine ca un copil mic.

— Deci voi doi nu ați... știi tu... făcut pasul?

— Nu! răspunde ea atât de vehement încât pufnim în râs, făcându-i pe cei doi să își întoarcă privirile spre noi.

Deci Cameron avea dreptate! De unde știa? Câtă experiență trebuie să ai ca să îți poți da seama, doar privind la o pereche, dacă "au făcut-o" sau nu?! Multă, îmi răspund singură și nu îmi pot opri fiorul ce mă cuprinde. El are prea multă, eu deloc, bombăn în sinea mea în timp ce ochii lui Cameron sunt fixați pe mine și îl văd că se încruntă ușor. Doar nu ghicește la ce mă gândesc?!

— Voi? întreabă Aria în timp ce privirea îi fuge de la mine la Cam.

— Nu! îi răspund la fel de vehement și începem să râdem din nou.

— Vă place ce vedeți? întreabă Hunter în timp ce amândoi se apropie de noi și, după ce schimbă o privire scurtă între ei, fac câteva mișcări lascive, făcându-ne să ne piară râsul.

Nu spunem nici una dintre noi nimic, dar privirile noastre probabil spun totul. Gura mi s-a uscat brusc și am un nod uriaș în gât privind la bărbatul ce își leagănă șoldurile în fața mea și care pare încântat de reacția pe care o am. Tricoul negru și mulat pe torsul puternic mă tentează să-mi pun mâna pe el, iar blugii albaștrii îi vin ca turnați, făcându-mă să înghit în sec.

Fără să-i pese de privirile fratelui meu sau ale tatei, Cameron se strecoară în spatele meu pe șezlong și aproape că mă lungește peste el în timp ce brațele lui mă cuprind strâns.

— Așa-i mai bine! îmi șoptește la ureche, făcându-mă să mă înfior.

Fir-ar să fie! Din cauza lui ba mi-e cald, ba mi-este frig și parcă am tot timpul temperatură!

Deși nu este frig în cameră, corpul meu se ghemuiește instinctiv lângă sursa

de căldură de lângă mine și aproape că scap un oftat de mulțumire atunci când mă simt înconjurată imediat de ea.

— Iubito, vrei să nu-ți mai îndeși fundulețul în mine, că nu știu cât mai pot să mă abțin?!

Vocea ușor răgușită ce îmi șoptește la ureche mă face să tresar și să mă întorc brusc, atât cât îmi permit brațele ce mă înconjoară cu totul, doar pentru a mă regăsi acum aproape culcată peste Cameron. Ochii lui mă privesc intens și îl aud gemând atunci când sânii goi mi se zdrobesc de pieptul lui.

Goi? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc sunt brațele lui Cameron în jurul meu și modul în care m-am ghemuit la pieptul lui pe șezlongul de pe terasă. Cum am ajuns aici? Și, întrebarea ce mă sâcăie cel mai mult e, cine m-a dezbrăcat, deoarece am doar bikini pe mine!

În plus, Cameron nu pare să fie mult mai îmbrăcat decât sunt eu. Conștientizarea faptului că suntem din nou în patul meu, aproape dezbrăcați, mă face să mă înroșesc brusc, să îmi amintesc momentele de ieri și îmi ascund fața îmbujorată la gâtul lui în timp ce brațele i se strâng mai tare în jurul meu.

— Cum am ajuns aici? Îndrăznesc să întreb și aproape că nu îmi recunosc vocea răgușită.

Mai mult îi simt râsul decât îl aud, dar pare că se distrează de minune din cauza timidității mele.

— Ați adormit aseară amândouă, și tu și Aria, în brațele noastre. Mi-a fost milă să te trezesc, așa că te-am adus aici. Dar... n-am putut să plec!

Normal că n-a putut să plece!

— Și te-ai gândit să dormi cu mine, cu tata la doar câteva uși distanță! chicotesc gândindu-mă la reacția tatălui meu.

— Nu m-aș mira să îl găsim plimbându-se prin fața ușii, cu un topor în mână, recunoaște el, dar nimic nu m-ar fi putut convinge să renunț să dorm cu tine în brațele mele!

Cu un simplu gest, mă rostogolește pe spate și se ridică deasupra mea. Ochii îi strălucesc și întreaga moleșală a somnului a dispărut complet din ei. Doar răgușeala din voce a rămas acolo, parcă accentuându-se. Privirea concentrată îi cutreieră cu atenție pe chipul meu și îl văd înghițind în sec când ochii i se opresc pe gura mea, iar eu devin extrem de conștientă de corpurile noastre înlănțuite, de fiecare bucătică de piele mângâiată de corpul celuilalt.

Chipul îi coboară încet spre mine și, în momentul în care primesc sărutul pe care îl aștept, un oftat de mulțumire îmi scapă. Sunetul îl face să devină nerăbdător, transformând totul. Mă sărută cu ardoare, parcă dorind să ia fiecare

bucătică din mine, în timp ce o mână îi cutreieră peste întregul meu corp febril, mângâind fiecare bucătică de piele la care ajunge.

— Doamne, cât te doresc! șoptește aproape disperat.

— Dar nu sunt pregătită!

— Ba ești! mă contrazice imediat, cu un zâmbet amar pe buze. Ești... pregătită... pentru... mine... șoptește cu buzele pe pielea gâtului meu, coborând ușor spre piept și aproape tremur de nerăbdarea de a-i simți din nou buzele pe sâni mei.

Atunci când mângâierea mult așteptată îmi cuprinde sânul și îi simt buzele și limba tachinându-mă ușor, spatele mi se ridică involuntar mai mult spre el, făcându-l să geamă, în timp ce mâinile mele îl trag mai mult spre mine. Mă simt... fierbinte! Parcă tot sângele din corpul meu este un râu de lavă și mă topește pe interior, în timp ce întregul exterior tremură. Două contraste. Cald și rece. Căldură și frig.

— Dacă vom face asta, se schimbă totul! îmi spune privindu-mă din nou în ochi și făcându-mă să mă încrunt ușor. Nu pot să-ți promit că voi rămâne și nu te pot obliga să vii cu mine atunci când voi pleca. Pot doar să-ți promit că voi face tot ce îmi stă în putință să găsesc o soluție.

— Dă-le naibii de soluții, sărută-mă! îi spun ce-mi trece prin cap și, deși este surprins de reacția mea, mă ascultă bucuros.

Îmi cuprinde gura într-un-un sărut flămând și pasional în timp ce tot corpul i se freacă de al meu. Atât sărutul cât și mișcarea sugestivă îmi taie respirația, dar îmi doresc mai mult. Și i-o arăt. Prin gesturi timide, căci nu îndrăznesc să fac tot ce mi-aș dori.

Deși tot corpul pare să îi tremure de dorință, Cameron scade treptat pasiunea sărutului, ajungând să fie doar o mângâiere.

— Iubito, de-abia aștept să fac dragoste cu tine, îmi șoptește pe buze, dar nu acum! și zâmbește când îmi vede nedumerirea. Nu vreau să ai nici o reținere atunci când o să se întâmple. Îmi doresc să o văd pe Hailey cea sălbatică, fără inhibiții. Iar asta nu este posibil cu tatăl tău la ușă!

I-aș arăta acum cât de sălbatică pot să fiu, dar gândul că tata știe că nu sunt singură în cameră și patrulează poate pe holuri, mă face să pufnesc în râs.

— Vino! îmi spune Cameron ridicându-se din pat cu regret și trăgându-mă și pe mine după el. Avem un apartament de aranjat! Până termină echipa de zugrăvit, termin și eu de instalat alarma și apoi mai trebuie doar să mergem la cumpărături!

Vorbele lui mă fac să încremenesc și îl privesc încruntată.

— Ce alarmă?

— Alarma de la ușă! Să nu intre hoții și violatorii peste voi! spune râzând, dar ochii îi cutreieră flămânzi peste corpul meu aproape dezgolit.

— Cameron, mă mut într-un bloc din mijlocul orașului, nu la o cabană în vârf de munte!

— Și Hayden nu o să te lase să te muți până nu este sigur că nu poate intra nimeni peste tine!

— Deci tata a fost cu ideea asta nebunească! exclam disperată și abia bag de seamă că, în tot acest timp, Cameron mă îmbracă.

— Iar eu sunt de acord cu el! îmi spune zâmbind și, după ce îmi trece un tricou peste cap, îmi sărută scurt vârful nasului, apoi se încruntă. Fir-ar să fie, nu ți-am pus sutien!

Privirea îmi fuge automat pe corp în jos, dar nu îmi pasă cu ce sunt îmbrăcată. Se pare că cei doi chiar au vorbit ieri despre uși!

— Dă-l naibii de sutien, nu am nici pantaloni pe mine! bombăn supărată.

— Am observat! oftează Cameron și se întoarce spre dulap.

Câteva ore mai târziu, stau alături de Aria cu mâinile în sân și îi stresăm pe bărbații ce ne zugrăvesc apartamentul. În jur de vreo treizeci de ani, cei trei au privirile parcă lipite de zidurile pe care le vopsesc după ce Hunter și Cameron au mârâit de câteva ori la ei când au îndrăznit să ne privească și să ne ceară părerea.

— N-aveți nevoie de indicații, vopsiți totul în alb! a spus scurt Cameron și a dispărut făcându-și de lucru cu ușa de la intrare.

Încă nu înțeleg de ce este nevoie de alarme și alte prostii, dar dacă asta este prețul pe care trebuie să îl plătesc ca să mă mut de-acasă, atunci este un preț mic și pe care îl plătesc bucuroasă.

— Când crezi că ne vom putea muta? mă întreabă Aria privind cu capul plecat pe un umăr la zidul din fața ei și făcându-mă să mă întreb la ce naiba se uită.

— Mâine ne luăm o zi de pauză de la cursuri și mergem la cumpărături. Probabil pe la sfârșitul săptămânii! îi răspund, deși habar nu am.

— Nu, iubito, mâine vă și mutați!

Hotărârea din vocea lui Cameron ne face să zâmbim și îmi arunc privirea înspre el. Cameron e concentrat pe ușa de la intrare unde Dumnezeu știe ce minunăție tehnologică ne montează și din cauza căreia bănuiesc că vom rămâne blocate pe afară încă din prima zi.

— Mâine, bineînțeles! se aude și vocea la fel de sigură a lui Hudson, deși nu îl văd pe nicăieri.

— V-ați și întors!

De data aceasta, vocea feminină, morocănoasă, ne face să ne uităm una la alta și ne îndreptăm spre ieșire unde îl găsim pe Hudson învârtindu-se curios în jurul unei Dakote la fel de încruntate ca și ieri.

— Spune-mi că locuiești trei etaje mai sus și ești vecina mea de palier! îi spune acesta, părând încântat de micuța brunetă.

— Spre fericirea mea, nu! îi răspunde ea scurt și se întoarce chinându-se să își încuie ușa.

— Atunci mă mut la tine! Vom economisi timp și nu vom fi tot timpul obosiți de la circulatul pe scări de la un etaj la altul. Mă primești?

Vorbele lui o fac pe Dakota să îi scape cheile din mână și să se întoarcă furioasă.

— Tu ești nebun! Iubita îți este la doi pași de tine și îmi faci mie avansuri?

Iubită? Care iubită? Ne uităm toți unul la altul, fără să înțelegem nimic. Chiar și Cameron și-a lăsat jucăriile electronice în pace și a venit lângă mine, îmbrățișându-mă imediat, de parcă ar dori să spună clar că eu sunt a lui.

— Ce iubită? întreabă Hudson nedumerit.

— Ea! arată Dakota înspre Aria. Cu câteva minute în urmă nu-ți puteai lua mâinile de pe ea și acum...

— Te pocnesc de nu te vezi dacă ți-ai pus mâinile pe Aria!

De data aceasta, cel nervos este Hunter, care apare cu o cutie în brațe, probabil adusă de la mașină și care pare pe punctul de a sări la gâtul lui Hudson.

— Sunteți doi? exclamă uluită Dakota.

Nu or fi frații mei gemeni identici, dar pentru cei care îi văd prima dată, separat, pot trece cu ușurință unul drept celălalt. Iar astăzi sunt și îmbrăcați la fel, tricouri negre și blugi.

Hohotele noastre de râs o fac pe brunetă să se încrunte și mai mult și, bombănind, intră în apartamentul ei, trântind ușa, uitând probabil de nervi că tocmai dorea să plece.

— Iubito, m-ai lăsat afară! rânjește Hudson și ciocăne insistent în ușă.

— Atunci dormi pe preș! primește răspunsul prin ușa închisă și toți izbucnim în râs în fața uluielii de pe fața fratelui meu.

Obişnuit ca fetele să se fâstâcească de obicei în fața farmecului său și să îi cadă cât mai curând în brațe, acesta privește câteva secunde la ușa din fața lui, apoi se întoarce hotărât spre noi.

— Cam, vino încoace și fă șmecheria aia a ta și descuie ușa asta. Am o pisică sălbatică de domesticit!

Dar Cameron râde în rând cu noi, nebăgându-l în seamă și, strângându-mă cât mai aproape de el, îmi șoptește la ureche:
— Asta va fi interesant de urmărit!

CAPITOLUL 15

Hunter

Deși este luni dimineața și de abia ora zece, magazinul în fața căruia oprim are parcare aproape plină. Într-adevăr, zece mașini sunt ale noastre, dar totuși nu mă așteptam să fie atâta lume.

După ce o ajut pe Aria să coboare, nu mă pot stăpâni și îi lipesc corpul de mașină, sărutând-o din nou. Modul în care brațele ei mă cuprind și mă trag mai aproape, mă fac să zâmbesc și mă chinuie în același timp. La fel cum mi-au fost și ultimele nopți. Chinuite de plăcerea de a dormi cu ea în brațele mele și de dorința de a avea mai mult. De a o avea pe ea. Dar faptul că m-a văzut în ultimii ani cucerind și părăsind o grămadă de fete nu îmi este acum de ajutor și știu că nu îmi va ceda până nu îi câștig încrederea. Astfel că nu-mi rămâne decât să fac tot ce îmi stă în putere ca să i-o câștig, să îmi dea șansa să îi demonstrez că ea reprezintă mai mult decât o aventură oarecare.

— Ești sigură că vrei să facem asta cu toți ceilalți? o mai întreb încă o dată când îi eliberez gura de care nu mă mai satur. Putem merge la alt magazin sau putem veni mâine, numai noi doi! Știu din proprie experiență că toată familia Morgan la cumpărături, împreună, poate deveni un coșmar.

— Glumești? Și să pierd toată distracția? începe ea să râdă și mă trage spre intrarea în magazin.

Încă nu-mi vine să cred că am fost atât de orb! Fata asta minunată a fost lângă mine de atâta timp și eu mi-am pierdut timpul cu... altele. În plus, Aria se potrivește perfect cu familia noastră nebună. O alta în locul ei, ar lua-o la sănătoasa numai vazând cât suntem de mulți, darămite să ne audă când ne dăm toți drumul la gură! Dar nu, ea se simte perfect în mijlocul nostru și se distrează, integrându-se perfect în nebunia generală!

După hohotele de râs care răsună în magazin, întreaga familie este undeva la raionul de mobilă și par să se distreze minunat.

— Nu pot să cred! îl aud pe Holden extaziat. Tu ești urmașa mea!

Ținta adorației sale, sora mea, sare fericită pe salteaua unui pat uriaș și bănuiesc că nu este primul dacă mă iau după veselia celor din jur. Singurul care nu râde cu gura până la urechi și pare crispat de-a dreptul este Cameron. Ochi îi sunt fixați pe Hailey care acum se întinde cât este de lungă pe patul respectiv și oftează adânc.

— Dacă îl iau pe ăsta, nu mă mai dau jos din el! spune ea scăpând un geamăt și îl aud pe Cam înghițind în sec.

Bănuiesc cam ce viziuni îi trec acum prin cap și aproape că mârâi la el, când

Aria își smulge mâna din mâna mea și i se alătură lui Hailey. Amândouă iau poziții care mai de care mai incitante și m-ar convinge să cumpăr un pat și dacă nu mi-ar trebui unul.

— Voi sunteți bune pentru reclame! exclamă Matt cu gura până la urechi și le mai sugerează câteva poziții deochete, iar fetele îl ascultă imediat.

Fără să realizeze impactul pe care pozițiile și sunetele lor îl au asupra noastră, cele două fete își continuă jocul, spre fericirea lui Holden și disperarea noastră.

Imagina Ariei, goală, în acest pat, mă face să înghit în sec și îmi distruge și ultima fărâmbă de stăpânire de sine de care încerc să mă agăț în ultimele zile, iar Cameron pare să treacă prin aceleași chinuri ca și mine dacă mă iau după modul în care își scrâșnește dinții și strânge din pumni.

— Luăm două! mă trezesc vorbind după ce fac cu el un schimb de priviri și puțin ne pasă că nu suntem noi cei care ar trebui să hotărâm asta.

Fetele ne privesc uluite, apoi se înroșesc când înțeleg unde ne stă gândul și coboară imediat de pe patul uriaș, arătând fâstâcite.

— Marlene, iubito, ne luăm și noi unul din ăsta? se roagă Holden și o văd privindu-l încruntată.

— Schimbăm patul o dată pe an! exclamă aceasta disperată.

— Iubito, îi spune Holden luându-i fața în mâini și privind-o cu drag, schimbarea paturilor este doar pretextul! Nu patul în sine mă interesează, ci cum îl încercăm! Și ca să-i necăjesc pe Kim și Hayden.

Chipul mătușii se îndulcește imediat și un licăr îi trece prin ochii verzi.

— Poți să-ți închipui că este alt pat de câte ori schimbăm lenjeria!

— Și-ai așteptat atâția ani ca să mi-o spui? exclamă acesta uluit. Copii, de aici vă descurcați singuri! Noi avem de cumpărat vreo... multe lenjerii! și o trage pe Marlene după el, dar se oprește după doar câțiva pași.

— Fetelor, un pat nu trebuie să fie doar comod! se întoarce acesta din nou spre ele. Trebuie să fie și rezistent! Hailey, scumpo, dacă vei semăna cu părinții tăi, vei rupe o grămadă de paturi, deci ai grijă ce îți alegi! și își continuă drumul la pas alert, aproape târând-o pe Marlene după el.

Vorbele lui au un efect ciudat asupra tuturor.

În timp ce majoritatea suntem blocați pe ideea "Hayden și Kim rup paturi" chiar dacă suntem obișnuiți cu gesturile lor de afecțiune, mama se face roșie ca racul și pare să îi stea un nod în gât.

— N-am rupt niciodată niciun pat! reușește să bolborosească până la urmă și se strâmbă în urma lui Holden. Tata, în schimb, se face alb la față și privirea îi

fuge de la Hailey la Cam.

Mă îndoiesc că a închis un ochi azi-noapte știind că Hailey a dormit cu Cameron, iar gândul ca un bărbat să-și pună mâinile pe fata lui cred că îl chinuie teribil. Banuiesc că mama a încuiat ușa dormitorului și a ascuns cheia, altfel ar fi bătuit pe hol, prin fața camerei lor.

Nici eu nu sunt prea încântat de cât de repede evoluează relația dintre ei, dar trebuie să recunosc că îmi place tipul. Iar faptul că sora mea e fericită și ochii îi strălucesc cum nu au mai făcut-o niciodată, mă face să zâmbesc. De-abia aștept următorul weekend și am ajuns să sper, de dragul lui Hailey, ca tipul de lângă mine să treacă testul pe care i l-am pregătit cu Hudson.

Hailey

Câteva ore mai târziu, suntem pregătiți să părăsim magazinul aproape gol acum, probabil noi fiind cei care am speriat clienții. Și vânzătorii, dacă ar fi să mă iau după privirile speriate ale fetei care ne-a însoțit notând tot ceea ce ne dorim.

— Ai greșit! Patul ăsta vine în camionul trei, iar canapeaua în camionul patru!

Matt și Stuart o îngrămădesc pe biata vânzătoare ce își încurcă hârtiile între ele. Mama a stabilit să se facă câte un transport separat pentru fiecare apartament ca să nu încurcăm piesele de mobilier și să umblăm de nebuni cu ele de la un etaj la altul, așa că vânzătoarea a trebuit să întocmească patru liste distincte. Dar dacă mă iau după roșeața din obraji ei și disperarea din priviri, verii mei mai mult au amestec-o decât au ajutat-o.

Ochii mi se măresc fără să vreau, surprinși, când îl zăresc pe Cameron vorbind cu mama. Sunt amândoi foarte serioși și stau puțin mai retrași, iar asta mă face să mă încrunt. Ce naiba au de discutat împreună?

Privirea lui m-a urmărit întreaga zi, nedezipindu-se de mine nici o clipă și trebuie să recunosc că m-am distrat când i-am văzut disperarea din priviri de câte ori mă întindeam pe vreun pat. Părea să fie la un pas să sară pe mine și încă mă mir că nu m-a luat de mână și nu m-a scos de-aici!

Câteva minute mai târziu, două brațe îmi cuprind mijlocul și spatele îmi este lipit de un piept tare.

— Mai vrei să cumperi ceva? mă întreabă Cameron șoptind la ureche, apoi sărutându-mă pe gât.

— Nu! recunosc pierdută, căci orice aș mai fi avut în gând a dispărut în momentul în care m-a atins.

— Atunci plecăm! îmi spune scurt și mă trage după el spre ieșirea din magazin. Mi-e foame!

— Și mie! spun încercând să țin pasul cu el, însă tresar când se oprește brusc și mă strânge din nou în brațe.

— Iubito, mă refeream la altfel de foame! clarifică el și râde încântat când mă vede înghițind în sec. M-ai înnebunit întreaga dimineață cu pozițiile alea pe care le-ai luat pe paturi, așa cum ai amestec și toți clienții.

Pe cine am amestec?! Ce clienți?

— Poate tu nu ai observat, dar eu am văzut toate privirile care au fost pe tine, continuă să îmi explice cu ochii pe gura mea, și ai noroc că nu am pocnit pe

nimeni!

— Să sari la bătaie într-un magazin, de față cu tata, nu cred că ar fi fost indicat! îi atrag atenția, dar el începe să râdă.

— Te asigur că ar fi fost de partea mea de data aceasta! A observat și el, dar păreai să te distrezi atât de bine, încât s-a făcut că nu vede nimic!

Ce naiba? Vorbește de parcă aș fi executat cine știe ce dans exotic la bară!

Modul în care Cameron îmi zdrobește gura cu un sărut, lăsându-mă fără suflare, îmi arată clar impactul pe care l-am avut asupra lui.

— Acum mergem să mâncăm! îmi spune când mă eliberează cu regret și, dacă nu m-ar mai ține lipită de el, cred că m-aș prelinge pe podeaua magazinului.

— Mâncare? întreb amețită de parcă nu mi-ar fi fost foame cu câteva secunde în urmă.

— Da, mâncare. De data asta, gătită! îmi zâmbește ușor, apoi zambetul îi dispare când mă privește în ochi. La un restaurant, adaugă și vocea îi scade în intensitate, ajungând aproape la o șoaptă răgușită. Pe urmă ne ducem la apartament și, până deseară, îl terminăm de aranjat. Iar la noapte, avem un pat de inaugurat!

Promisiunea din ochii lui mă face să amețesc și nu mai pot gândi nimic. Cum naiba să îmi mai ardă mie acum de mâncare?!

Aproape două ore mai târziu, sunt la fel de amețită. Nu știu la ce restaurant am fost și nici ce am mâncat. Cred că am uitat și să mă gândesc că, la un moment dat, Cameron m-a hrănit chiar el, singurul lucru la care m-am gândit fiind patul pe care l-am cumpărat și promisiunea din ochii lui Cam.

Aglomerarea pe care o găsim în parcare blocului ne face să pufnim în râs. Un camion este tras în fața intrării, alte trei așteptându-și rândul la descărcare. Câțiva bărbați în salopete descarcă de zor mobilierul din primul camion, în timp ce băieții, toți șase, ajută de zor.

— Ce faceți? îi întreb printre hohotele de râs.

— Țăștia se mișcă de parcă ar avea o sută de ani! bombăne Scott în timp ce preia o cutie. Așa că ne-am gândit să grăbim puțin lucrurile! adaugă el rânjind, luând-o în sus pe scări.

Strecurându-ne cu greutate pe scările pe care unii urcă și alții coboară, ajungem și la apartamentul meu. Aria urlă indicații la toată lumea, ca un general de armată, în timp ce Hunter o soarbe din ochi, atent mai mult la ea decât la lucrul pe care îl face.

— Ai venit! oftează ușurată prietena mea când mă vede. Țăștia aduc mobila mai repede decât apuc eu să le spun unde să o pună! pare ea disperată.

Privirea îmi fuge roată și observ că aproape tot ce am cumpărat azi este deja montat și pus la locul lui.

— În dormitorul tău nu m-am băgat! mă atenționează Aria în timp ce mă trage spre camera mea, cu Hunter și Cameron pe urma noastră. Ai hamalii tăi personali, adaugă arătând spre cei doi, chinuie-i cât vrei, eu mă duc să îi chinui pe restul! și pleacă rânjind încântată de privirile lor disperate.

Fără să țin ca Aria și încercând să nu-mi fixez prea mult privirea pe patul uriaș ce tronează în cameră, mă străduiesc să mă hotărăsc unde pun fiecare lucru, cei doi ascultându-mă cuminți, chiar dacă schimb și de trei ori locul fiecărei piese de mobilier. Însă și puțină concentrare îmi dispare cu totul când amândoi își scot tricourile rămânând la bustul gol, probabil încălziți de la mișcarea fizică.

Dacă imaginea bustului gol al lui Hunter nu are nici un efect asupra mea, cea al lui Cameron mă face să îmi lase gura apă. Mișcarea mușchilor sub pielea goală, în timp ce ridică una sau alta, îmi face gura să înghită în sec și un țuit puternic îmi răsună în urechi. Zâmbetul pe care îl văd în colțul gurii lui îmi arată că știe clar ce efect are asupra mea, mă face să mă încrunt involuntar și să îmi doresc să mă joc și eu cu nervii lui.

Nu pot să umblu la bustul gol ca el, dar pot găsi altceva! Îmi amintesc că am zărit într-una dintre cutii o pereche de pantaloni scurți, astfel că încep să cotrobăi după ei și încep să rânjesc când găsesc ceea ce caut și mă grăbesc spre baie să mă schimb. Un zâmbet încântat mi se așterne pe buze când îmi zăresc reflexia în oglindă. Maieul vechi și foarte decoltat pare să îmi fie mai mic cu câteva numere, stând strâns lipit de pieptul meu, lăsând să se întrezărească sutienul negru și, la cât este de scurt, cred că ar merita mai degrabă denumirea de bustieră. Dar pantalonii scurți sunt cei care mă vor răzbuna!

Făcuți dintr-o veche pereche de blugi, probabil i-am purtat prin curte pe când o ajutam pe mama prin grădină. Sunt tăiați extrem de scurt și câteva ațe atâră din ei, dar se mulează perfect pe mine, iar talia foarte joasă îl va chinui suficient pe brunetul a cărui imagine mă obsedează.

Mulțumită de cum arăt, mă întorc în cameră și mă apuc de îndesat lucruri în dulapuri, fără să le arunc măcar o privire celor doi. Geamătul înfundat pe care îl scoate Cameron după nici două secunde mă face să chicotesc.

— Te-ai lovit? Întreb pe cel mai nevinovat ton pe care îl găsesc și obțin un mârâit din partea lui.

Fotoliul pe care îl muta își găsește locul cu un sunet înfundat și, din doar doi pași uriași, e lângă mine.

— Iubito, ai uitat să te îmbraci! îmi șoptește disperat. Pune ceva pe tine!

Ochii îmi coboară pe corp, deși știu cum arăt și încerc să par mirată de reacția lui.

— Dar sunt îmbrăcată! Și îmi este cald! adaug în timp ce îmi fac vânt cu o mână.

O lumină îi strălucește în ochi, parcă ghicindu-mi jocul și mă trezesc lipită de cel mai apropiat perete. Mâinile lui Cameron se plimbă pe pielea de pe talia mea descoperită, încingând cu adevărat fiecare loc în care mă atinge.

— Pe asta unde o pun?

Întrebarea ne face să ne întoarcem capetele spre ușa camerei de unde un bărbat cu o măsuță de sticlă în brațe se uită la noi. Ochii i se măresc când ne zărește, apoi îi fug pe corpul meu în jos, părând încântat de ceea ce vede.

— Ți-o fac guler dacă te mai holbezi mult! mârâie Cameron și omul dispare speriat, urmat de un Hunter bombănind și care preferă să ne lase singuri. Acum, dacă nu vrei să bat pe nimeni, ia ceva pe tine, îmi repetă cu ochii scânteind, sau o să încercăm patul ăla mai devreme decât am plănuit!

Ochii îmi fug spre patul respectiv și înghit din nou în sec. Dintr-o dată, sunt conștientă de corpul lui Cameron lipit de al meu și că suntem, din nou, mai mult dezbrăcați decât îmbrăcați. Cum naiba ajung tot timpul în situația asta?

Însă nu am timp să aflu, căci Cameron, scapând un oftat disperat, mă sărută atât de pasional că uit și cine sunt. Sunt conștientă doar de el și de ceea ce mă face să simt.

— Mă înnebunești și mă faci să îmi pierd controlul cu o singură privire! îmi murmură pe buze și zâmbește când eu aprob din cap.

— Și tu pe mine, reușesc să spun cu greu în cele din urmă, când îmi regăsesc glasul.

— Încă nu, iubito, dar o s-o fac! Vreau să te aud gemându-mi numele atunci când sunt în tine și să simt că te topești de plăcerea pe care ți-o produc..., îmi șoptește Cameron și chiar dacă vorbele lui nu m-ar face să mă topesc acum în brațele lui, ar fi de ajuns doar glasul răgușit de dorință cu care îmi vorbește.

— Scorpie!

Strigătul înfuriat ce răsună de pe palier ne face să tresărim și să ne amintim că nu suntem singuri. Că suntem într-un apartament cu ușile larg deschise și o grămadă de oameni circulă prin el.

— Ți-ai dat seama?

— Hudson! îl completez pe Cameron și amândoi o luăm la fugă spre ieșire ca să vedem ce se întâmplă.

Se pare că toată lumea a renunțat la ceea ce făcea și toți sunt adunați privind

la fratele meu care, și el la bustul gol, stă aplecat înspre o Dakota ce aruncă flăcări pe nări și par gata să sară unul la gâtul celuilalt.

— Ce s-a întâmplat? îndrăznesc să întreb și dau să mă apropii de ei, dar sunt trasă înapoi imediat de două brațe tari.

— Ușurel, iubito, că se descurcă și singuri! îmi spune Cameron strângându-mă protector în brațe.

— Nebunul ăsta mi-a zgâriat ușa! îmi explică Dakota tremurând și arătând spre fratele meu.

— Nu eu, el! exclamă indignat Hudson și arată înspre Hunter ce pare de-a dreptul șocat de acuzație.

— Eu n-am făcut nimic! mormăie acesta încruntat acum.

Ochii Dakotei trec de la unul la celălalt, analizându-i atentă. Chiar și dezbrăcați, cei doi seamănă extrem de mult, dar asta nu pare să o deruteze pe brunetă.

— De ce nu recunoști?

— Dă-o naibii de ușă! exclamă nervos Hudson. Îți cumpăr alta, dacă vrei! Și arată-mi și mie unde am zgâriat-o!

Dakota se întoarce și se apleacă analizând lemnul, fără să realizeze că își scoate fundul în fața fratelui meu într-un mod extrem de incitant, făcându-l pe acesta să își muște buza și să își dea ochii peste cap. Dar râsetele ce le scapă băieților se pare că îi spun exact ce s-a întâmplat căci se ridică brusc și se întoarce cu ochii mijiți spre Hudson.

— Te distrezi?

— Acum, da! recunoaște acesta rânjind și, înainte ca biata fată să apuce să clipească, o lipește cu spatele de ușa buclucașă, aproape zdrobind-o cu corpul lui. Și vreau să văd ce daune am făcut! îi spune coborându-și fața la nivelul feței ei.

Mâinile încep să mângâie ușor lemnul în jurul capului ei, dar o face ca și cum ar mângâia trupul unei femei, încet și senzual, fără să-și ia privirea din ochii ei ciocolatii și făcând-o pe brunetă să se înroșească la față. Coboară cu mângâierile formând conturul trupului ei însă fără să o atingă și continuând să o fixeze cu privirea ușor ironică.

— Până acum, nu am găsit niciun defect! îi spune în cele din urma cu voce răgușită și cred că este clar pentru toată lumea că nu mai vorbește despre ușă. Aș putea spune că totul e perfect! adaugă el aproape în șoaptă și îl văd coborându-și fața înspre a ei.

Cred că toți cei de față ne ținem respirația și ne așteptăm să o sărute când

Dakota ne ia pe toți prin surprindere. Cu un gest brusc, deschide ușa buclucașă și intră în apartament, trântind-o în nasul lui Hudson care oftează adânc și dă un pupic lemnului, apoi se întoarce spre noi rânjind.

— Mi-am găsit un nou scop în viață! Se numește îmblânzirea scorpiei! exclamă fericit și se întoarce spre ușa de unde mai mult ca sigur că este privit prin vizor și îi trimite o bezea, în timp ce noi izbucnim în râs.

CAPITOLUL 16

Hailey

— Acestea au fost ultimele!

Vocea fratelui meu mă face să îmi deschid cu greu ochii și oftez mulțumită. Hunter și Cameron au transportat ultimii saci de gunoi și pot declara oficial că m-am mutat.

Ochii îmi fug roată prin apartamentul care de acum îmi va fi locuință și un zâmbet larg mi se așterne pe față. Chiar dacă nu locuiesc singură, sunt fericită. Faptul că Aria locuiește cu mine l-aș putea considera un bonus. Știu că pe lângă toată exuberanța eliberării de sub protecția excesivă a bărbaților din familie, le voi simți totuși lipsa băieților, iar Aria pare să fie soluția perfectă, soluția tampon dintre o casă prea plină și o casă goală.

Acum sunt mulțumită de ideea tatii de a mă muta aici. E drept că nu am prea apucat să mă bucur de viața de cămin, nu suficient încât să îmi dau seama dacă mi-ar fi plăcut sau nu, dar știu în sinea mea că rămânând acolo nu ar fi fost mare diferență față de acasă. Chiar dacă eu am fost singura care m-am mutat acolo, din primele zile băieții și-au făcut obiceiul de a se simți ca acasă în camera noastră. Aproape în permanență era măcar unul dintre ei la noi și așa ar fi continuat.

Însă aici... Aici, pur și simplu, pot înclui ușa și să mă distanțez de toți și toate. Să simt gustul libertății... sau măcar să încerc, adaug ironică în minte când observ că tot am unul dintre băieți în sufragerie. Și mai este Cameron. Cameron, cu promisiunea lui privind inaugurarea patului, promisiune pe care nu mi-am putut-o scoate din minte întreaga zi indiferent ce aș fi făcut și din cauza căreia îmi tremură și acum mâinile la fel de tare precum tremur și pe interior.

— Și acum să sărbătorim! spune Hunter în timp ce apare din bucătărie cu o sticlă de șampanie, urmat de Cameron care aduce patru pahare.

Pe măsură ce timpul a trecut și terminam pe rând câte un apartament de aranjat, am devenit tot mai agitată. Aproape că nu l-am mai privit deloc pe Cameron în ultima oră, ceea ce l-a făcut să se încrunte. Încruntat este și acum și chiar dacă eu nu am mai îndrăznit să îl privesc, știu că el a făcut-o. I-am simțit privirile pe mine întreaga zi, încălzindu-mi pielea și accelerându-mi respirația.

— Hailey!

Vocea Ariei mă scoate din gândurile mele și îi văd pe toți trei privindu-mă mirați. Cam ține un pahar cu șampanie întins către mine și pe care de abia acum îl observ. Zâmbetul timid pe care îl schițez cu greu nu reușește să îl liniștească și nici tremurul ușor al mâinii mele nu o face, încruntarea adâncindu-i-se și mai

mult.

O singură gură de șampanie sunt lăsată să iau și paharul aproape că îmi este smuls din mână de Cameron, care pare mai mult decât iritat.

— Ne scuzați un minut! spune scurt fără să arunce măcar o privire spre ceilalți doi și, prinzându-mă de mână, mă trage aproape furios după el în camera mea, trântind ușa în urma noastră.

Dar nu mai există niciun pic de furie în modul în care își înfășoară brațele în jurul meu sau felul în care mă privește. Cu dosul unui deget îmi mângâie obrazul și ochii îi strălucesc intens privindu-i pe ai mei.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Vocea caldă și îngrijorarea sinceră ce răzbate din ea mă fac să mă topesc pe dinăuntru, dar nodul pe care îl simt în gât nu îmi permite să spun nimic. Doar privirea îmi fuge scurt spre patul buclucaș care mi-a zăpăcit mințile și îl aud oftând adânc.

Fața îmi este prinsă în palme și sărutul pe care îl primesc este atât de pasional încât mă lasă fără suflare. Dorința de a-l simți mai aproape îmi face mâinile să urce și să îi cuprindă gâtul, în același timp în care mă lipesc mai mult de el. Întreaga tensiune acumulată în mine în ultimele ore pare să îmi părăsească corpul prin oftatul pe care îl scap, oftat absorbit de buzele lui și care îl fac să geamă încântat.

Mâinile îi coboară pe coapsele mele și, printr-un gest brusc, mă simt ridicată de la pământ și încolăcită din nou în jurul lui în aceeași poziție în care se pare că tot ajungem de când ne-am cunoscut. Cu o grijă infinită, de parcă i-ar fi teamă să nu mă sparg și neîntrerupând sărutul, Cameron mă așază pe pat, el întinzându-se deasupra mea. Și continuă să mă sărute până când nu mai sunt conștientă de nimic altceva decât de el, de modul în care mă sărută gustându-mă flămând și de felul în care îi simt corpul cu fiecare părticică din ființa mea.

— Asta era? Patul? mă întreabă zâmbind când simte că m-am relaxat în brațele sale. Gata, l-am inaugurat! Acum poți să nu mai tremuri de câte ori mă uit la tine?

Așa de ușor ghicește ceea ce gândesc? Jena pe care o simt îmi face să-mi ia obrazii foc și zâmbetul i se adâncește, făcându-mă să tremur din nou dar, de data aceasta, dintr-un cu totul alt motiv.

— Doamne, cât te doresc! îmi șoptește acum serios, zâmbetul dispărându-i cu desăvârșire în timp ce îmi privește concentrat chipul. Nu mi-am dorit niciodată ceva atât de mult cum îmi doresc să fac dragoste cu tine! Și știu că mă dorești și tu! Mi-o spune corpul tău de câte ori te privesc, modul în care tremuri de câte ori te ating sau felul în care mi te abandonezi de câte ori te strâng în brațe. Ca acum, adaugă cu glas răgușit, în timp ce mâna îi urcă pe talia mea pe sub tricou.

Și are dreptate. Întreaga mea ființă tânjește după el și mângâierile lui.

— Nu știu dacă ceea ce simt pentru tine este dragoste, continuă la fel de serios, fiindcă n-am mai simțit niciodată, pentru nimeni, ceea ce simt pentru tine. Știu doar că nu pot să stau departe de tine nicio secundă măcar fără să-mi fie deja dor. Deși sunt... speriat de ceea ce simt, gândul că ai putea să nu mai fi lângă mine mă sperie mai tare decât orice altceva.

Vorbele lui oglindesc exact ceea ce simt și eu. Aceleași sentimente, aceeași dorință... aceleași temeri. *El* este speriat? Are o grămadă de experiență! Eu ce să mai spun? Totul este atât de nou pentru mine! *El*. Sentimentele mele. Sentimentele lui. Dorința puternică dintre noi și modul în care mă face să mă simt. Slabă și fără apărare la fiecare atingere a sa și puternică în momentele în care îmi fac curaj să îl mângâi și eu și îl simt tremurând.

Și mi-aș dori să pot să spun și eu ceva. Să-i spun ce simt sau ce gândesc, orice, numai să nu tac, dar nodul din gât nu mă lasă. Doar două lacrimi își fac loc în ochii mei din cauza prea multelor emoții și le simt cum se preling ușor pe obraji, făcându-l pe Cameron să se încrunte la apariția lor.

— Te rog, nu plânge! îmi șoptește disperat, sorbindu-mi lacrimile. Spune-mi dacă vrei să plec și o să plec dacă asta te face fericită!

Cum aș putea fi fericită fără el?! De când ne-am întâlnit întâia oară, mi-a umplut gândurile și simțurile și a rămas acolo. În doar câteva zile m-a făcut să devin dependentă de prezența lui. Ador să îi simt mâinile în jurul meu în orice moment al zilei, felul în care mă lipește de el făcându-mă să mă simt a lui. Poate că este posesiv, dar este asta un lucru rău? Și tata este, iar pe mama nu pare să o deranjeze, ba chiar pare încântată de obsesia lui.

Chiar dacă nu știm încă niciunul dintre noi exact ce simțim sau nu putem da sentimentelor noastre un nume, lângă el... mă simt mai vie decât niciodată. Iar dacă va pleca, va lua toate acestea cu el. Voi fi golită pe dinăuntru, pustiiată de tot ceea ce simt. Mi-a promis că va fi sincer cu mine întotdeauna și, până acum, a fost. Nu știu dacă peste trei luni va pleca sau nu, dar mi-a promis că va încerca să găsească o soluție. Și din întreg amalgamul de sentimente pe care îl am față de el, unul singur îl recunosc și pot să îi dau un nume: încredere. Chiar *am* încredere în Cameron!

— Rămâi!

Un singur cuvânt reușesc să șoptesc, dar sintetizează tot ceea ce simt sau gândesc.

Încântarea pe care i-o zăresc în ochi se transpune în sărutul tandru și plin de promisiuni pe care mi-l dă acum și care are același efect asupra mea ca și cel pasional de dinainte. Oricum m-ar săruta Cameron, rezultatul este același: mă topesc în brațele lui și rămân fără suflare.

— Acum, dacă tot am inaugurat patul și ai scăpat de stresul ăsta, mergem să bem și noi șampania aia și să sărbătorim?

Încă zâmbim când ne întoarcem în sufrageria unde două perechi de ochi ne privesc curioși. Aria zâmbește încântată când îl vede pe Cameron așezându-se într-un fotoliu, trăgându-mă pe mine în brațele lui și ținându-mă cât mai aproape, dar Hunter se încruntă ușor. Știu că îl place pe Cam, dar știu și că nu are încă încredere în el.

— Noi plecăm! decretează scurt Hunter când am reușit să terminăm sticla de șampanie printre râsetele provocate de amintirile zilei de azi și o trage pe Aria după el spre ușă.

— Dar unde... încearcă aceasta să întrebe însă este oprită imediat de sărutul lui Hunter.

— La mine, iubito! răspunde zâmbind când șatena se pierde toată în brațele lui și dispar amândoi pe ușă, lăsându-ne să privim uluiți în urma dispariției lor subite.

— Se pare că și altcineva dorește să inaugureze un pat! chicotește Cameron și încep și eu să râd.

Dar râsul îmi dispare brusc când realizez că am rămas doar noi. Noi doi, singuri pentru prima dată, cu o noapte întreagă în fața noastră și fără riscul de a ne deranja cineva.

— Vino aici! îmi spune Cameron, trăgându-mă în brațele lui și ridicându-mi bărbia cu un deget. În noaptea asta... doar *dormim* împreună. La asta m-am și

referit când am pomenit de inaugurarea patului. Oricât de mult te doresc, știu că ne cunoaștem doar de câteva zile și că totul s-a întâmplat prea repede pentru tine. O să aștept. O să se întâmple... atunci când o să fie. Nu ca ceva prestabilit sau plănuir. Mă lași să dorm cu tine, iubito?

Să-l las? Când mă privește așa, îmi vine să mă rog eu de el ca să rămână! Așa că îi zâmbesc și-l trag de mână înspre dormitor.

— Iubito, sună cineva la ușă!

Șoapta lui Cameron, spusă pe un ton jos și senzual, îmi face pielea de găină și mă îngrămădesc mai bine lângă el, căutându-i căldura corpului. Brațele i se strâng imediat în jurul meu și de pe buzele ce îmi sărută acum gâtul îi iese un geamăt încântat.

— Puțin îmi pasă cine este, în momentul ăsta nu mă dau jos din pat nici amenințată cu o armă! bombăn fără să îmi deschid ochii și mulțumită de modul în care mă simt.

— Mă duc eu, oftează Cameron când soneria răsună insistent și după câteva minute și oftez și eu când îi simt lipsa imediat.

Cine naiba ar putea să fie la ora... șase dimineața? Mă încrunt când îmi arunc o privire pe ceas.

— Hailey, cred că ar trebui să vii puțin! aud vocea amuzată a lui Cam și mă încrunt din nou când mă ridic din pat.

Știu sigur că aseară aveam un tricou pe mine, acum sunt doar în chiloți. Cum naiba reușește mereu să mă dezbrace și eu nu simt nimic? mă întreb în timp ce trag o pereche de pantaloni pe mine și pescuiesc și tricoul buclucaș de pe jos.

Dar toate gândurile îmi dispar brusc când, în mijlocul sufrageriei o găsesc pe Dakota, îmbrăcată într-o cămăsuță scurtă de noapte, cu un buchet uriaș de trandafiri galbeni în mână și tremurând de nervi. Nu pare să îi pese că este aproape dezbrăcată, așa cum nu pare nici să-l observe pe Cameron, care stă doar la câțiva pași de ea doar într-o pereche de boxeri. Fir-ar să fie, poate era mai bine dacă ieșeam și eu doar în chiloți!

— Tu! aproape că strigă bruneta la mine și făcându-mă să tresar atât de tare încât Cameron mă trage imediat în brațele lui, părând și el pregătit de un atac din partea taifunului din fața noastră. Să-i spui vărului tău să mă lase în pace! aproape că scuipă cuvintele spre mine și mă încrunt.

Schimb o privire nedumerită cu Cameron și nu mai înțeleg nimic. Văr? Care văr? Care nebun din ăia patru a avut curajul să o supere?

— Care din ei? Întreb cu ezitare, nevrând să o enervez și mai mult.

— Cum, care? Ăla care mi-a mângâiat ieri ușa și mi-a trimis bezele! exclamă ofticată.

Deci am bănuț corect! Chiar s-a uitat pe vizor!

— Hudson! îi spun numele zâmbind și ea doar își flutură indiferentă o mână. E fratele meu, nu vărul, îi explic. Gemenii sunt frații mei, restul îmi sunt veri.

— Puțin îmi pasă dacă sunteți toți frați, veri sau iubiți! continuă la fel de pornită. Spune-i să stea departe de mine! și îmi trânteste în brațe buchetul de trandafiri al cărui rost nu îl înțeleg.

— Dar... ce-a făcut? Întreb uluită și încerc să îmi imaginez ce ar fi putut face fratele meu atât de rău încât să o înfurie atât de tare.

— Mi-a sunat la ușă ca nebunul, la ora patru dimineața până i-am deschis, doar ca să îmi spună „Bună dimineața, iubito!” și să îmi dea buchetul ăsta de flori.

— Frumos gest! îi spune Cameron și abia își stăpânește râsul. Erai la fel de... „îmbrăcată” ca și acum?

Dakota amuțește pentru o clipă și își coboară privirea pe corpul ei, părând că doar acum își dă seama cum este îmbrăcată. Sau dezbrăcată, mai corect spus. Ochii i se mijesc și îi aruncă lui Cam o privire ucigătoare.

— Un gest la fel de frumos ca blonda spălăcită care îi atârna de braț! ne spune printre dinți și, făcând un stânga împrejur demn de un soldat, iese din apartament trântind ușa în urma ei.

O, Doamne! Cum să îi dai flori unei femei și să îi spui „iubito”, când ai alta la brațul tău?!? Hudson este mai nebun decât credeam! Ori asta, ori i s-a pus pata pe vecina mea!

— Ți-am spus că va fi interesant de urmărit! îmi spune Cameron printre hohote de râs. Și faptul că noi stăm pe același palier cu „scorpia”, știi ce înseamnă, iubito?

— Ce? Întreb nedumerită de veselie lui bruscă.

— Avem bilete în primul rând la toată comedia! și începe să râdă și mai tare.

CAPITOLUL 17

Hudson

— Mulțumesc pentru ajutorul din seara asta! îi spun blondei din dreapta mea și mă fac că nu observ modul în care aproape că își întinde gâtul după un sărut. Sau, mai bine spus, dimineața! adaug râzând când observ ceasul de pe bordul mașinii.

La naiba, iar m-a apucat ora cinci dimineața bântuind prin oraș și o să fiu amețit la cursuri!

Amelia pare dezamăgită de respingerea mea și mă privește curioasă.

— Totuși, cine e bruneta pentru care am jucat teatru acum o jumătate de oră?

La întrebarea asta aș vrea să știu și eu răspunsul. Un singur lucru știu despre ea: Dakota. Numele ei aproape îmi scapă de pe buze, dar mă abțin la timp.

— O vecină băgăreață și agasantă, răspund într-un târziu, fără să dau mai multe explicații și cobor și îi deschid ușa Ameliei, conducând-o tăcut până la intrarea imobilului în care locuiește.

Nu pare convinsă că spun adevărul, iar privirea aruncată printre ochii mijiți mă tentează să mă strâmb la ea. Dar Amelia nu este de vină pentru modul în care mă simt, deci nu am niciun motiv să mă supăr pe ea. Suntem prieteni de ani de zile, dar doar atât. Oricâte semnale mi-ar fi transmis de-a lungul timpului, m-au lăsat rece. Știu că nu dragostea pentru mine o împinge de la spate să se gudure pe lângă mine sau pe lângă Hunter câteodată, ci contul din bancă. Dar întâlnirea total întâmplătoare cu ea din seara asta mi-a dat o idee și am fost suficient de ticălos încât să profit de faptul că ar face orice i-aș cere.

Și am fost și mai ticălos că am pus în aplicare aceea idee, recunosc în sinea mea în timp ce demarez și mă îndrept spre casă. Adică spre apartamentul în care locuiesc de... ieri.

Fără să vreau, picioarele mi se opresc în fața ușii Dakotei și mă holbez pierdut la bucata de lemn. Încă mai am în fața ochilor chipul pe care îl avea când m-a văzut la ora patru dimineața. Confuzie. Uluire, atunci când m-a recunoscut. Furie când a văzut-o pe Amelia.

Și ceva ce nu pot defini atunci când i-am întins buchetul de flori și i-am spus „iubito”. Da, chiar sunt un ticălos!

Căci trebuie să recunosc că, în timp ce ea a rămas înțepenită în cadrul ușii, fără să aibă timp de o reacție, eu am avut suficient timp să o analizez. De la părul ușor răvășit, ochii întunecați de somn și buzele senzuale, până la cămășuța de noapte scurtă și transparentă ce îi lăsa formele să se întrevadă și picioarele.

Picioarele care păreau interminabile.

Ochii îmi fug acum spre ușa lui Hailey aflată de cealaltă parte a palierului și oftez fără să vreau. Dacă un nenorocit i-ar fi făcut asta surorii mele, l-aș fi omorât. Fără niciun fel de reținere.

Nu m-am purtat urât în viața mea cu nicio fată sau femeie, indiferent dacă mi-a trecut prin pat sau nu. Chiar dacă au fost rare cazurile în care m-am lovit de un refuz sau o respingere, le-am acceptat. Fără să mă răzbun sau fără răutăți. Dakota însă... parcă scoate tot ce este mai rău în mine! Am trecut de la glume și farse nevinovate la... asta!

La dracu'! Mâine dimineată, adică azi, o să îmi cer scuze. Pot doar să sper că le va și accepta!

Aproape că bag cheia în broasca apartamentului nostru când îmi amintesc că Hunter m-a întrebat când am plecat dacă lipsesc la noapte. Un rânjete mi se întinde pe față și mă gândesc că nu grija față de mine l-a determinat să mă întrebe asta. Probabil că Aria doarme acum la noi, așa că o să mai urc un etaj și o să dorm la Scott.

— Hei! mai mergi astăzi la cursuri?

Vocea lui Scott mă smulge cu greu din somnul adânc în care am reușit să cad de doar câteva minute și privesc buimac în jur: Cursuri? Dă-le încolo de cursuri! Am niște scuze de cerut!

Dușul rapid pe care îl fac reușește doar să mă trezească, nu și să spele amintirea a doi ochi căprui și a disprețului pe care l-am zărit în ei. Dar când mai am doar o singură treaptă de coborât ca să ajung pe palierul fetelor, rămân blocat.

Amândouă ușile se deschid simultan și nu știu unde să mă uit mai întâi.

Hailey își face apariția urmată îndeaproape de Cameron și este evident că tipul a dormit la ea. Fir-ar să fie, dar repede se mai mișcă băiatul ăsta! Dacă nu ar fi vorba despre sora mea, mai că l-aș felicita!

Însă atenția îmi este distrasă de o altă apariție. Pe ușa Dakotei nu își face ea apariția ci... un blond! Un tip cam de vârsta noastră, cu ochi albaștrii și care ne privește curios pe toți trei. Cred și eu că e curios la cum arătăm: eu înțepenit pe scări, iar Hailey și Cam în ușa lor, toți trei privind la el.

— Ne vedem diseară? îi spune brunetei ce mi-a generat o noapte albă apoi, după un zâmbet șters aruncat tuturor și nimănui, blondul pleacă indiferent.

Ce naiba? ăsta era azi-noapte la ea când eu o terorizam cu prezența mea și

nu a ieșit să îmi pocnească una?!

Din doar câțiva pași mari, ajung în fața Dakotei înainte ca ea să apuce să închidă ușa.

— Îmi pare rău pentru... încerc să spun dar ușa îmi este trântită în nas înainte să apuc să termin propoziția.

Și, pentru a doua oară în nici douăzeci și patru de ore, sărut ușa Dakotei. Fir-ar să fie!

— Chiar că te-ai depășit pe tine cu prostia asta! îmi reproșează Hailey și o privesc mirat.

— Stai așa! De unde știi *tu* ce am făcut?

— Dakota a sunat la noi pe la șase ca să îți transmit să stai departe de ea! îmi explică sora mea, făcându-mă să mă încrunt.

Noi? Care *noi*?

— E bună pe post de ceas deșteptător! adaugă Cameron și zâmbetul lui îmi sugerează că a fost o întâlnire interesantă. Florile au fost o idee bună, dar accesoriul de la brațul tău, nu! adaugă aproape izbucnind în râs.

— Amelia? rânjesc încântat că a fost deranjată de existența blondei.

— Ce naiba cauți cu parașuta ăia? mă aduce Hailey cu picioarele pe pământ și amintindu-mi din nou că nu a fost frumos ce am făcut.

Și totuși, zâmbesc din nou. Imaginea Dakotei îmi apare în minte și mi-o amintesc cum arăta în cămășuța aia de noapte. Dacă abia pe la șase a sunat la ușa lui Hailey, înseamnă că vreo două ceasuri s-a învârtit prin casă, bombănind nervoasă datorită gestului meu.

— Nu-ți plac trandafirii galbeni, iubito? întreb sprijinindu-mi fruntea de ușa brunetei și inima mi se oprește o secundă când primesc răspunsul imediat.

— Îmi plac cei mov!

— Îmi pare rău! Am fost un nesimțit! spun repede scuzele pentru care am venit, dar pe față am un zâmbet încântat de faptul că, deși ascunsă în spatele ușii, mă ascultă.

— Pleacă de la ușa mea, Hudson și nu mi-o mai pupa atât că îi iei luciul!

Tonul îi este tranșant dar, undeva în el, parcă se aude și o urmă de zâmbet. Însă nu se compară cu rânjetul meu mulțumit pe care îl afixez când descopăr că știe cum mă numesc. Hailey! Mai mult ca sigur că sora mea i-a spus și îmi întorc privirea spre ea, dar cei doi au dispărut lăsându-mă singur să vorbesc cu... ușa.

Nu știu dacă Dakota mai este sau nu de cealaltă parte a lemnului, dar fac primul gest care îmi vine în minte: îmi sărut două degete pe care le lipesc pe urmă de vizorul ei, abia după aceea plec.

Trandafiri mov? De unde naiba să cumpăr trandafiri mov? *Există* măcar trandafiri mov? Și cine mama mă-sii era blondul ăla?

Hunter

Modul în care Cameron îmi trage sora după el în dormitor mă face să mă răi și mă ridic să merg după el. Deși tipul ne-a ajutat, ridicând și cărând mobilă în rând cu noi, glumind, râzând și integrându-se perfect, nu mi-a scăpat faptul că în ultima oră Hailey părea agitată. Și aproape că l-a ocolit. Ce naiba o fi cu ăștia doi? Acum nu-și pot dezlipi mâinile unul de pe altul, ca în secunda următoare să se ocolească!

— Lasă-i în pace! Se descurcă singuri!

Tonul hotărât al Ariei mă face să zâmbesc. Cu toată blândețea de care dă dovadă de obicei, atunci când este nevoie, devine aproape sălbatică. Știu că Hailey îi este ca o soră și faptul că îi ia apărarea nu mă mai miră.

— Cum te-ai simți dacă cineva ar încerca în permanență să mă ia de lângă tine?

Fir-ar să fie! Asta nu-i cinstit!

— E altceva! bombăn nervos deși știu că mint și primesc o privire încruntată.

— Nu, nu este! De ce nu acceptați că Hailey e adult? aproape că strigă acum la mine. Băieții par să fi acceptat că sunt împreună, chiar și tatăl tău pare resemnat. Doar tu și Hudson o mai țineți pe-a voastră! Ar trebui să fiți bucuroși pentru ea. Cameron o iubește, se vede după cum se învâрте mereu în jurul ei și se poartă cu ea de parcă ar fi de porțelan. Iar Hailey, chiar dacă nu își dă seama încă, e îndrăgostită de el. Aproape că ies scânteii de câte ori sunt împreună!

— Îndrăgostită? Se cunosc de câteva zile!

Zâmbetul ei ironic mă face să pufnesc în râs. Da, nu toți au nevoie ca mine de trei ani de zile să vadă pe cineva care este lângă el.

— Vino aici! îi spun trăgând-o în brațele mele și o sărut. O să încerc să fiu mai... tolerant, bine?

— Și renunțați la ce i-ați pregătit lui Cam! îmi spune amenințându-mă cu un deget.

— De unde știi? o întreb uluit.

— De parcă nu v-aș cunoaște! își dă ea ochii peste cap. Și Hailey bănuiește asta și, în mod sigur și Cameron se așteaptă la ceva din partea voastră. Tipul chiar este deștept! îmi spune apreciativ și mă încrunt la ea.

— Frumos îți șade! Stai în brațele mele și lauzi un alt bărbat! și o aud chicotind.

Însă acum aș vrea să o aud chicotind. Sau să fie la fel de destinsă.

Am plecat de la Hailey după ce am terminat șampania și, din clipa în care am intrat în apartamentul meu, Aria pare tensionată. La fel și eu.

Imagini din această dimineață îmi revin în memorie și parcă o văd din nou întinzându-se în patul ăla din magazin cu gesturi care parcă te invitau să te întinzi lângă ea.

În ultimele două nopți am dormit împreună, dacă se poate numi dormit scurtele clipe în care ochii mi s-au închis și am renunțat să o privesc, dar nu cred că mai rezist la încă o noapte de chin. Și ea pare să fie conștientă de asta, dacă mă iau după modul în care își frânge mâinile și respirația îi este ușor accelerată.

Brațele mele o cuprind și o ridic de la pământ, ducând-o spre dormitorul meu și mă opresc doar când o depun pe pat. Deși buzele îi tremură ușor, privirea îi este limpede și clară, demonstrându-mi că și ea mă dorește la fel de mult cum o doresc și eu.

Lăsând să-mi scape un geamăt, îi sărut gura dulce. La început tandru apoi, încet, încet, lăsând pasiunea să erupă. Mâinile mele cutreieră nerăbdătoare peste întreg corpul ei, bucuroase de fiecare curbă întâlnită. Modul în care Aria mă mângâie și ea cu mâini la fel de tremurătoare, aproape mă face să gem de dorință. O clipă doar ne privim în ochi, apoi o ridic. Scot hainele încet de pe trupul minunat ce mi se înfățișează privirilor, bucurându-mă de fiecare bucățiță de piele nou descoperită și pe care i-o sărut, iar cele câteva clipe în care mă gândesc la protecție mi se par mult prea lungi și că mă țin prea departe de ea.

Mângâierile ei nerăbdătoare mă fac să uit că mi-am propus s-o iau încet și mă scufund dintr-o mișcare bruscă în corpul ce mi se oferă cu atâta încredere. Geamătul adânc pe care îl scapă mă face să îmi regret nerăbdarea și o sărut cât pot de blând, încercând să îmi cer scuze pentru durerea provocată, dar Aria mă surprinde. Cu totul. Îmi iese înaintea cu mișcări sinuoase în timp ce palmele ei îmi mângâie spatele, cerând parcă mai mult.

Modul în care corpul ei îmi răspunde, felul în care mă cuprinde, mă face aproape să mă pierd. Șoaptele ei timide îmi încântă auzul și singurul lucru de care mai sunt conștient este femeia minunată din brațele mele și felul în care mă face să mă simt. Mai bine decât orice mi-am imaginat. Mătase udă. Satin fierbinte. Brațele mele o țin cât pot de strâns și de aproape atunci când îi simt tremurul interior și scap un geamăt de plăcere când amândoi atingem culmile plăcerii.

Mult timp mai târziu, când respirațiile ni s-au liniștit și Aria este bine ghemuită în brațele mele, aproape adormită, îi ridic chipul spre mine și o sărut din nou.

— Măine te muți aici! spun hotărât și încercând să îi arăt că nu accept un refuz, dar mă surprinde din nou.

— Bine, șoptește ușor și adoarme aproape imediat, iar eu rămân privind la ea cu un zâmbet fericit pe față.

CAPITOLUL 18

Hailey

Întreaga dimineață am evitat cu Aria subiectul „paturi”, încercând să ne concentrăm la cursuri, dar nu cred că ne-a reușit nici uneia dintre noi.

Gândul mi-a fugit mereu la Cameron și la cum m-am simțit dormind în brațele lui. Am dormit cu el și cu o noapte înainte, dar nu am știut nimic decât când m-am trezit. De data aceasta, a fost deliberat. Încă îmi iau foc obrazii când mă gândesc că am avut curajul să îi spun să rămână sau la modul natural în care brațele lui m-au înconjurat, ținându-mă lipită de el întreaga noapte.

Ca și acum. Stăm pe una dintre băncile din campus și sunt înconjurată cu totul de el. Nu știu cum face, dar la sfârșitul fiecărui curs îl găsesc la ușă și își petrece cu mine fiecare clipă liberă pe care o am între ore.

La fel și Hunter. Aria este sechestrată și ea, câteva bănci mai încolo și pare acaparată cu totul de fratele meu.

— Crezi că ei au...? îl întreb pe Cameron, cerându-i părerea de „expert”.

Doar două secunde își ridică privirea spre ei, zâmbind enigmatic, apoi revine la ceea ce făcea: sărutarea gâtului meu.

— Nu este treaba noastră! îmi șoptește la ureche și mă întoarce cu fața spre el. Ei se cunosc de ani de zile. Au fost mereu în același anturaj, știu la ce să se aștepte unul de la celălalt. Și dacă au făcut-o, bravo lor! Măcar un pat a fost inaugurat și altfel noaptea trecută!

— Aria chiar îl place! spun încercând să nu îmi amintesc de teama mea privind inaugurarea patului meu și întorcându-mi din nou privirea spre cei doi. Sunt doar surprinsă, atâta tot. A ascuns-o foarte bine toți anii ăștia. Iar Hunter...

— Fratele tău nu-și poate lua privirea de pe ea, chicotește el. Sau mâinile, adaugă rânjind.

— Spune-mi că există trandafiri mov și nu sunt bătaia de joc a scorpiei!

Hudson, în picioare lângă banca noastră și cu mâinile în buzunare, pare mai încordat decât l-am văzut vreodată.

Ce legătură au trandafirii mov și o scorpie? Care scorpie?

— Dakota? exclam când îmi amintesc că așa a numit-o pe vecina mea.

— Bineînțeles că ea! aprobă Hudson privindu-mă de parcă s-ar mira că nu știu ceva atât de evident. A spus că îi plac trandafirii mov. Există trandafiri din ăștia sau își bate doar joc de mine?

— Ai vorbit cu ea! spun încântată și se încruntă imediat la mine.

— Da! Nu! La naiba, nu se poate numi „vorbit” câteva cuvinte schimbate printr-o ușă! bombăne el.

— Cred că începi să faci o pasiune pentru ea! spun izbucnind în râs.

— Doamne ferește! strigă speriat. Nici dacă ar fi ultima femeie de pe pământ!

— Eu vorbeam despre ușă! îl lămuresc printre hohotele de râs ce mă scutură atât de tare încât aproape cad din brațele lui Cameron, acestea strângându-se imediat mai bine în jurul meu.

Privirea lui Hudson se îngustează imediat și nu știu ce îl deranjează mai mult, gluma mea nevinovată sau mâinile lui Cameron pe talia mea.

— Nu o mai strânge atâta, omule, nu vezi că se îneacă? mârâie spre Cam și făcându-l și pe acesta să izbucnească în râs.

Dar Hudson pare chiar serios!

— Există trandafiri mov! îi spun încercând să îi abat atenția și brusc devine interesat din nou de subiect.

— Pe care continent trebuie să merg după ei? mă întreabă bănuitor, făcându-ne să râdem și mai tare. De ce râdeți? La cât de malefică e ființa aia, mă aștept la orice din partea ei! Îi găsesc la florărie sau trebuie să organizez o expediție în jungla amazoniană ca să obțin un fir?

Lacrimile provocate din cauza disperării lui și a râsului îmi curg nestăvilite pe obraji și mi se adună pe bărbie. Și, ca de obicei când râd prea mult, încep să sughit.

— Găsești la... hâc... florărie... hâc! abia reușesc să spun și cei doi mă privesc speriați.

— Du-te și adu niște apă! îi strigă Cameron. Și mai termină cu prostiile, că moare din cauza ta!

— Pe naiba din cauza mea! Tu ești cel care o sugrumă! Mai las-o să și respire!

— Poftim! îmi întinde Aria o sticlă cu apă și mă privește zâmbind, știind cum reacționez la prea mult râs.

Cei doi, probabil curioși să afle cauza veseliei noastre, au renunțat la giugiuleli și ni s-au alăturat.

— Ce dracu' îi faci de își dă sufletul în brațele tale? e rândul lui Hunter să mârâie acum și mă înec cu apa.

De ce toată lumea crede că este vina lui Cameron?

— Hudson... hâc... vrea să îi cumpere flori... hâc... scorpiei, încerc să explic printre sughituri și tusea provocată de apa cu care m-am înecat.

Cameron arată tot mai speriat de reacțiile mele și pare nehotărât ce să facă, să-mi dea sticla cu apă sau să mi-o ia sau să mă bată pe spate.

— Tu n-ai cumpărat flori niciodată, îşi acuză Hunter fratele privindu-l nedumerit, şi acum vrei să îi cumperi Dakotei? Te-a lovit prea tare cu uşa ieri în cap şi te-ai tâmpit de tot?

— Am făcut o tâmpenie azi-noapte şi vreau să mă revanşez, bombăne acesta. Zi-mi o florărie care are trandafiri mov! Dakotei ăştia îi plac.

— Eşti drogat? Unde ai fost azi-noapte? Întreabă Hunter din ce în ce mai uluit.

— Am dormit la Scott pentru că nu am vrut să vă deranjez! rânjeşte Hudson şi Aria se înroşeşte imediat.

— Ei bine, Aria se mută cu mine, iar tu te muţi la Hailey! ne anunţă Hunter pe un ton indiferent. Aşa vei putea să fi mai aproape de scorpia preferată!

Vorbele lui ne fac pe toţi să amuţim şi reuşesc să îmi potolească râsul şi tusea, rămânând doar cu sughiţul. Pentru o clipă, cred că glumeşte dar modul în care o strânge pe Aria la pieptul său şi felul în care aceasta îşi ascunde faţa la gâtul lui mă fac să înţeleg că totul este serios.

Chiar şi Hudson pare dintr-odată mai vesel, probabil făcându-şi deja planuri cum să îmi hărţuiască şi mai mult vecina. Dar eu ştiu ce înseamnă să locuieşti cu un nebun ca el şi nu îmi convine deloc!

— Oh, nu! exclam hotărâtă. Cu mine se mută... hâc... Cameron! Hâc!

De data aceasta, liniştea care se lasă în jur este mormântală. Întreaga veselie a dispărut cu totul de pe feţele fraţilor mei şi privirile lor arată clar dorinţa de a-l tăia pe Cameron în bucăţele. Chiar şi Aria şi-a scos chipul din ascunzătoare şi mă priveşte uluită.

— Hâc! e singurul sunet pe care îl mai scot şi rămân nemişcată.

Puţin îmi pasă de reacţia lor sau ce părere au despre hotărârea mea. Singura persoană care mă interesează este Cameron şi ce crede el despre asta, aşa că îndrăznesc să îmi întorc privirea înspre el. Şi el pare la fel de surprins de afirmaţia mea şi trebuie să recunosc că şi eu sunt surprinsă de vorbele ce mi-au scăpat.

Ochii i se opresc pe gura mea, apoi mă sărută. Întâi dulce, pe urmă atât de pasional încât îmi trece şi sughiţul.

— Eşti sigură că vrei să facem asta? îmi şopteşte la ureche.

După sărutul ăsta, mai sigură ca oricând, îmi spun în sinea mea şi probabil răspunsul mi se citeşte pe faţă, căci Cameron se ridică brusc şi, indiferent la ostilitatea fraţilor mei, mă trage după el înspre cămin, spunând peste umăr:

— Ne scuzaţi, dar avem nişte bagaje de împachetat!

Câteva ore mai târziu, puţinele lucruri ale lui Cameron sunt deja băgate în

dulapuri. Dar faptul că nu și-a adus prea multe cu el îmi amintește că în curând va pleca. A spus doar că va *căuta* o soluție, dar nu înseamnă nici că o va găsi, nici că va rămâne!

De parcă mi-ar citi gândurile, Cam se așază pe pat și mă privește atent câteva clipe.

— Vino aici! îmi spune oftând și mă trage peste el, făcându-mă să îmi pun genunchii de o parte și de cealaltă a lui. Mutatul meu aici nu schimbă nimic, nu înseamnă că mă aștept ca noi să... dar se oprește brusc, oftând din nou.

Poate că nu așteaptă ca relația noastră să treacă la alt nivel, deși totul se petrece atât de repede, dar știu că îi este greu. Cu toată răbdarea de care dă dovadă cu mine și toată lipsa mea de experiență, știu cât îi este de greu să se abțină. Și mie la fel.

Măinile lui îmi cuprind șoldurile și mă trage mai aproape de el, făcându-mă să tremur atunci când îl simt tare între picioarele mele, dar brațele mele îi cuprind gâtul și mă lipesc și mai mult de el.

— Mă înnebunești! îmi șoptește cu disperare înainte cu o secundă să mă sărute.

Palmele i se strecoară pe sub tricoul meu și mângâierea îmi face pielea să se înfioare. Poate că îl înnebunesc, dar nu cred că mai mult decât mă înnebunește el pe mine!

Cu un gest scurt, îmi scoate tricoul peste cap și scapă la fel de repede și de al lui, iar sutienul meu pare să se topească sub atingerea sa și amândoi scăpăm un geamăt de plăcere când ne simțim piele pe piele.

— Doar puțin să te simt, iubito și mă opresc! îmi șoptește în timp ce îmi depune săruturi fierbinți pe gât în jos, coborând spre sânii ce îi așteaptă mângâierea.

Dar soneria de la intrare ne face să tresărim brusc și nu îmi pot opri un geamăt de frustrare.

— Dacă e unul din frații tăi, îmi dai voie să îl omor? mârâie nervos Cameron. Oricum sunt doi și mai rămâi cu unul!

— Sper că nu deranjez! rânjește Hudson larg spre mine în momentul în care deschid ușa. Puteți să vă întoarceți la... și se încruntă privind la părul meu ciufulit, ce făceați. Eu am nevoie doar de vizorul vostru pentru următoarele cinci minute, adaugă uitându-se la ceas.

Vizorul nostru?!

— Ce ai mai pus la cale? îl întreb cu ochi mijiți și bănuiesc că orice ar fi plănuit o implică pe Dakota.

— A vrut trandafiri mov? I-am trimis trandafiri mov! începe el să râdă.
— Câți i-ai trimis? întreabă curios Cameron, venind în hol lângă noi.
— Pe toți! primește răspunsul și îl privim amândoi cu gura căscată. Am sunat la vreo zece florării și le-am spus să aducă toți trandafirii mov pe care îi au.
— Adică? îndrăznesc să întreb în timp ce Cam începe să râdă în hohote.
— Nu știi exact, vreo... trei sute! Să fiu sigur că îi trece supărarea pentru ce am făcut azi dimineață și să mă ierte și pentru ce o să-i mai fac! adaugă el și îi recunosc licărul năstrușnic din privire, același licăr pe care îl avea și când eram copii și pregătea o poznă ce niciodată nu se termina cu bine.
Exact cum mă așteptam, o mulțime de pași se aud pe coridor, ușa vecinei închizându-se și deschizându-se de nenumărate ori pentru curierii aducători de flori. Un bombănit nervos se aude din ce în ce mai tare, până ce se transformă într-un strigăt ce răsună în tot blocul:
— Hudson, te omor!

CAPITOLUL 19

Hudson

Fir-ar să fie! Habar nu aveam că trei sute de trandafiri sunt așa de mulți!

Ochii îmi sunt lipiți de vizorul ușii și rânjesc încântat când văd că florăriile s-au ținut de promisiune: nu au trimis trandafirii la grămadă, ci în buchete aranjate frumos, în vase. Aproape că îmi este milă de curierii care sunt nevoiți să facă atâtea drumuri, ciocnindu-se unii de alții pe scări.

Însă ceea ce a făcut să merite toți banii pe care i-am dat pe flori, este chipul brunetei de vis-à-vis. Uluirea inițială de pe chip i s-a transformat în încruntare la un moment dat, apoi în disperare, pentru ca acum să tremure de furie. A încercat la un moment dat să refuze florile ce tot continuau să vină, dar unul dintre curieri i-a explicat foarte clar:

— Dacă nu îi primiți, suntem obligați să îi lăsăm în fața ușii și nu o să mai puteți ieși din apartament!

Nu cred că mai are prea mult loc nici în apartament, dar nu contează! Îi plac trandafirii mov, acum are. Din plin, aș putea spune!

Când și ultima vază a fost livrată și tipii au dispărut lăsând din nou liniștea să se aștearnă în bloc, Dakota încă mai stă în ușă și privește în apartament. Aș vrea să îi văd fața și, fără să vreau, șoptesc „întoarce-te!”. Ca și cum m-ar fi auzit, Dakota se întoarce, cu încetinitorul parcă și fixează ușa în spatele căreia mă ascund. Oare știe că sunt aici și urmăresc tot circul sau doar bănuiește?

— Ești nebun! spune furioasă către ușă și nu mă mai pot abține, dau drumul râsului ce mă chinuie deja de câteva minute.

Încă râzând, îndrăznesc să deschid ușa și mă trezesc în fața unor ochi negrii de supărare.

— Nu-ți plac florile, iubito? Sau nu sunt destul de mov pentru tine?

— Tu...! reușește cu greu să spună printre dinți și tremurând toată de furie.

— Am vrut să fiu sigur că mă ierți pentru faptul că am îndrăznit să apar însoțit la ușa ta! îi spun rânjind. M-ai iertat?

Mă privește uluită câteva clipe, apoi își clatină capul ca și cum nu ar putea înțelege absolut nimic din atitudinea mea.

— Unchiul meu m-a prevenit în legătură cu voi, dar am crezut că exagerează, spune când reușește să își găsească glasul și privirea îi fuge peste umărul meu.

Probabil Hailey și Cameron se distrează și ei de minune privind tot circul pe care l-am regizat, dar nu-mi permit să îmi întorc privirea către ei. Ochii îmi sunt blocați pe micuța scorpie din fața mea și felul în care vibrează de-a dreptul.

Ochii îi aruncă flăcări, mâinile îi sunt strânse în pumni, sânii îi tremură de nervi pe sub tricoul subțire iar picioarele îi par la fel de lungi cum îmi amintesc și în blugii strâmți în care este de data asta îmbrăcată.

— Pun pariu că ești la fel de pătimașă și în pat! Îmi dau drumul la gură fără să gândesc și îmi vine să mă plesnesc singur când ochii i se măresc speriați și face un pas rapid în spate.

— Nu o să afli niciodată! Îmi răspunde revenindu-și uluitor de repede. Nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ!

Un zâmbet îmi apare pe față auzind-o spunând exact vorbele mele și mă apropii încet de ea. Pe măsură ce eu înaintez, ea se retrage cu spatele cu pași mici spre apartamentul ei până ajunge să fie lipită de ușă. Îmi amintesc de modul în care a scăpat prima oară, așa că prind cu hotărâre cu o mână de clanța ușii, blocându-i astfel calea de fugă în apartament.

Ochii îmi coboară spre gura ai cărei buze tremură ușor și nu pot să nu mă întreb ce gust are atunci când își umezește nervoasă buzele, întreg corpul mi se lipește de al ei și își ține respirația atunci când simte că sunt excitat. O fi ea uimită, dar eu sunt și mai uluit de reacția pe care o am în preajma ei. La naiba, de-abia am atins-o și am luat deja foc!

— Niciodată să nu spui *niciodată*! îi șoptesc aproape lipit de buzele ei și abia mă abțin să nu o sărut.

Dar nu vreau să aflu ce impact are asupra mea, în afară de cel pe care l-a simțit deja, așa că mă rezum să îi sărut vârful nasului și să mă retrag, mulțumit în sinea mea de faptul că pare aproape dezamăgită.

Însă toată încântarea îmi dispare și parcă fac un duș rece când îl găsesc lângă noi pe blondul spălăcit de azi dimineață, privind curios la noi. Cu greu îmi stăpânesc impulsul de a-l da cu capul de ușa Dakotei, dar mă gândesc că iar va începe bruneta să țipe că i-o zgârii și o luăm de la început. Dar tot nu pot să nu mârâi către el.

— Tu cine dracu' mai ești?

— Ryan e iubitul meu! primesc imediat răspunsul din partea Dakotei și îl trage de braț pe blond lângă ea.

Poate că aș crede dacă nu aș fi simțit-o cum a reacționat adineauri și dacă Ryan nu ar părea atât de speriat. Nu știu ce treaba are cu ăsta, dar este mai mult decât evident că nu îi este iubit, așa că mă liniștesc imediat și încep să urc nonșalant scările. După doar doi pași, mă întorc și, cu un rânjet pe față, îi amintesc:

— Ai spus „niciodată”. Eu o consider o provocare, iubito și de abia aștept să

îți demonstrez că am avut dreptate despre cum ești... în pat! și îmi continui drumul râzând încântat de uluirea de pe fața ei.

Hailey

— S-a terminat și episodul trei! Îmi șoptește Cameron râzând și închizând încet ușa de la intrare.

— Credeam că o să o sărute, recunosc oftând dezamăgită. Cumva, cu toată nebunia asta, mi se pare că se potrivesc!

— Se potrivesc! Îmi confirmă și Cameron. Și vor ieși scânteii atunci când o să fie împreună! Fratele tău nu vrea să recunoască, dar i-au strălucit ochii de când a văzut-o prima dată pe Dakota. Este mai mult decât interesat de vecina noastră, iar ea... Ei bine, se ține tare pe poziție ținând cont de împrejurări, adaugă râzând.

Dar râsul i se oprește brusc iar mie îmi dispare zâmbetul la fel de repede când ne amintim amândoi de ceea ce a întrerupt venirea lui Hudson.

Cu un gest brusc, Cameron mă trage în brațele sale și, pentru o clipă, doar îmi privește gura. O mână îi urcă spre obrazul meu și degetul mare îmi mângâie ușor buzele, în timp ce îl aud înghițind în sec.

— Crezi că mai apare vreun musafir neprevăzut sau pot să te duc în dormitor?

Vocea răgușită mă face să mă înfior, privirea lui fierbinte să mă topesc și aproape că uit să mai respir când înțeleg adevăratul sens al întrebării. Oricât de mult am încerca să ne abținem sau încerca să ocolim adevărul, este evident că ne dorim extrem de mult. Poate că am reuși să mai rezistăm o zi sau două, dar tot acolo am ajunge.

Așa că îmi adun tot curajul pe care mă simt în stare să îl adun și, după ce îmi umezesc buzele cu un gest scurt și care îi face ochii să se întunece, spun cât pot de sigură pe mine:

— Încuie ușa!

Nici nu am terminat bine de vorbit că gura îmi este zdrobită într-un sărut amețitor. Din nou sunt ridicată de la pământ în același mod în care m-am obișnuit și, din doar câțiva pași, suntem din nou în dormitor. Abia acum Cameron întrerupe sărutul și mă privește atent. Ochii îi strălucesc, părând febrili, dar știu că îmi mai dă o șansă să mă răzgândesc. Sau să îi dovedesc, prin orice gest, oricât de mic, că îmi doresc să continui.

Cu un gest fluid, îmi scot tricoul peste cap, lăsându-mi părul să se reverse peste umerii goi, apoi mă opresc, intimidată. Palma lui Cameron mi se așază pe talie, mângâindu-mi pielea înfiorată și mă trage ușor spre el. Un deget îi urmează breteaua sutienului, de la cupa ce îmi strânge sânii care par brusc mai plini și

grei, urcând încet până pe umăr unde se oprește o secundă, apoi coboară în continuarea ei până pe spate. Deși acum mă aștept să îmi desfacă încuietorea sutienului, tot nu îl simt când o face.

Privirea lui fierbinte peste sânii mei goi mă face să mă înfior și nu îmi pot opri un tremurat. Fir-ar să fie, aș vrea să nu mai fiu atât de timorată!

Parcă simțindu-mi teama, Cameron își dezbracă și el tricoul și mă lipește de pieptul lui în timp ce îmi sărută gâtul, un geamăt de plăcere scăpându-ne la amândoi de pe buze. Gura îi coboară înnebunitor de încet spre sânii ce îi așteaptă mângâierea, depunând în cale zeci de săruturi umede. Oftatul meu se împletește cu al lui atunci când gura lui cuprinde sfârcul pregătit și mâinile mele se strâng în părul lui, trăgându-l mai aproape.

Când pare mulțumit de atenția acordată unui sân, trece la celălalt, tratându-l cu aceeași venerație. Mă simt lichefiată pe interior și totul tremură în mine și am senzația că mă prăbușesc. Parcă simțindu-mi slăbiciunea, brațele lui Cameron mă prind mai strâns și mă sărută, încercând să îmi absoarbă toată neliniștea.

— Vrei să mă opresc? îmi șoptește pe buze, dar îi simt glasul chinuit de dorință.

Răspunsul meu ar fi un nu hotărât, dar nodul din gât nu mă lasă să scot niciun sunet, așa că îl sărut și eu, dându-i de înțeles ce doresc și făcându-l să geamă încântat. Nu știu când mi-a descheiat pantalonii, doar simt că îmi alunecă în jos pe picioare, odată cu lenjeria și mă cutremur din nou.

Abia acum mă culcă pe pat și, după încă un sărut fierbinte, Cameron se ridică și se dezbracă și el nerăbdător. Ochii mei îi privesc o clipă goliciunea, apoi pleoapele mi se închid strâns. Prin vâjâitul care îmi răsună în urechi, aud foșnetul de staniol rupt și îmi țin respirația când îmi dau seama că eu nici nu m-am gândit la protecție.

Pielea îi este fierbinte atunci când se întinde deasupra mea, dar este exact ceea ce tremurul meu are nevoie.

— Iubito, deschide ochii! îmi șoptește și îi ascult rugămintea imediat, intensitatea cu care mă privește făcându-mă să înghit în sec.

Corpul i se mișcă ușor deasupra mea și atingerea mă face să rămân aproape fără aer, dar șoldurile mi se ridică instinctiv către el. De parcă ar fi fost gestul pe care îl aștepta, brațele lui mă strâng mai aproape, ridicându-mă spre el. Dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru modul în care îl simt când pătrunde în mine. Deși o face încet, durerea pe care o resimt mă face să scap un geamăt printre buzele pe care mi le prinde într-un sărut. Se retrage pentru o clipă, apoi pătrunde din nou, mai adânc de data aceasta, apoi rămâne nemișcat, lăsându-mă

să mă obișnuiesc cu senzația.

E uimitor faptul că pot simți durere și plăcere în același timp! La fel de uimitor ca modul perfect în care mă umple și în care îl simt pulsând în mine.

— Ești... atât de... strâmtă, îmi șoptește și pare cuprins de o plăcere uriașă. Și atât de... fierbinte!

Îi simt întreg corpul tremurând din dorința de a se abține, dar vreau mai mult, așa că mâinile mele încep să-i mângâie ușor mușchii spatelui, îndemnându-l să continue. Și o face. La început cu mișcări lente și prelungi, apoi mărinz ritmul când îi ies timidă în întâmpinare. Adânc în trupul meu, o senzație necunoscută pare să ia formă și mă las cuprinsă de ea. Îi dau voie să mă acapareze și tremur din nou când plăcerea explodează în mine. Cu un geamăt de plăcere, Cameron se adâncește cât poate de mult în mine și rămâne nemișcat, în timp ce amândoi ajungem la împlinire.

Când, în cele din urmă respirațiile ni se liniștesc și sunt bine ghemuită în brațele lui, Cameron îmi dă cel mai tandru sărut pe care mi l-a dat până acum.

— Îmi pare rău că a durut! și îi simt regretul din voce. Dar data viitoare o să fie mai bine!

Mai bine de atât?

— A fost bine și acum! recunosc și simt că obrajii îmi iau foc când îl aud chicotind.

— Crede-mă, iubito, o să fie cu *mult* mai bine! și se apleacă pentru un nou sărut.

CAPITOLUL 20

Hudson

— Să înțeleg că te muți aici? mă întreabă Scott în timp ce îmi torn cafea într-o cană mare și îi inspir mirosul parfumat.

— Nu știi! recunosc oftând.

Încă nu am reușit să dorm o noapte măcar în patul meu din apartamentul care se presupunea că este al nostru, adică al lui Hunter și al meu, dar nu vreau să fiu nesimțit și să deranjez proaspăta pereche, așa cum nu vreau să abuzez nici de amabilitatea verilor mei.

— Hei, sunt trei dormitoare, vere! îmi spune Scott zâmbind. Unul este al tău, dacă vrei! și doar dau din cap, știind acest lucru. În plus, Stuart nu a dormit deloc pe aici, continuă el și mă încrunt când realizez că nu l-am mai văzut pe Stuart de vreo două zile.

— Pe unde umblă? îl întreb curios.

— Habar nu am! Bănuiesc că are vreo iubită nouă, începe să râdă, și este ocupat. Oricum, nu-l țin mai mult de o săptămână!

Da, are perfectă dreptate. Niciunul dintre noi nu am avut relații serioase, preferând doar să ne distrăm.

— Hunter și Aria, hm? Cum naiba de s-a întâmplat? clatină Scott nedumerit din cap. Dintre noi toți, credeam că el va fi ultimul care se va lega de cineva! Iar Aria...

— Cafea!

Vocea extaziată a lui Stuart ne face să ne întoarcem spre cel despre care tocmai am vorbit și îl privim rânjind.

— O noapte albă? îl întreabă fratele lui și obține doar un zâmbet larg drept răspuns și o mișcare sugestivă din sprâncene.

— Ce e cu florile de la ușă?

— Ce flori? întreb imediat și inima îmi face o tumbă, gândindu-mă la gestul meu nebunesc de ieri.

— Avem o vază cu trandafiri la ușă, continuă el contrariat. De fapt, este câte una în fața fiecărui apartament de pe scară, din câte am observat.

La dracul Scorpia aia mi-a dat florile!

— Și toate florile sunt trandafiri mov! Cui naiba îi plac trandafirii mov?

— Dakotei! mă scapă gura și două perechi de ochi mă privesc mai mult decât curioase.

— Scorpia de la trei?

Modul în care a sunat cuvântul spus de Stuart, mă face să mă încrunt. O fi

ea scorpie, dar numai *eu* am voie să îi spun așa!

Fără să îmi pese de privirile lor nedumerite, ies val-vârtej pe ușă, hotărât să îi cer niște explicații brunetei care mi-a provocat insomnii. Pe măsură ce mai cobor câte un etaj, furia mi se intensifică. Lângă fiecare ușă a fiecărui apartament pe lângă care trec este pusă o vază cu afurisiții de trandafiri. Femeia asta nu știe cu cine se pune!

Dar, exact ca și cu o dimineață înainte, mă opresc blocat pe ultima scară, în timp ce un sentiment de déjà vu mă cuprinde. Ușa pe care am pupat-o nu de mult se deschide și același blond spălăcit își face ieșirea, condus de Dakota.

— Spune-mi că viezurele ăsta nu a dormit la tine! mârâi în timp ce mă apropii de ei și îi fac pe amândoi să tresară.

— Nu-i treaba ta! îmi răspunde Dakota, punându-și nervoasă mâinile în șolduri.

Greșită mișcare, după părerea mea! Gestul îi face sâni să se miște incitant și mă simt ca un taur în fața căruia este fluturată o cârpă roșie. Ochii mi se mijesc și îmi cobor cu greu privirea de pe ei spre picioarele care mi se arată, din nou, în toată splendoarea lor. La dracu', după ce că are niște pantaloni scurți pe ea ce ar putea fi, cu indulgență, numiți chiloți, mai are și unghiile de la picioare date cu oja. Roșie, la fel ca furia mea.

— E vreo problemă? întreabă tipul ce pare nehotărât dacă să rămână sau să o ia la fugă pe scări.

— Robert, nu e nicio problemă care să te intereseze pe tine! îi spun sarcastic.

— Nu mă numesc Robert, mă corectează imediat.

— Richie. Și parcă plecai!

— Ryan! mă corectează calm. Ești sigură că nu vrei să rămân? o întreabă apoi pe Dakota, făcând abstracție de mine.

— Mă descurc!

— Ne descurcăm!

Faptul că amândoi dăm același răspuns, simultan, o face pe Dakota să se încrunte, pe mine să rânjesc, iar pe blond să plece. Dar nu înainte de a adăuga ceva ce mă înfurie din nou:

— Ne vedem deseară!

— Ce naiba faci cu pământul ăla? Și nu-mi spune din nou că e iubitul tău, că nu te cred!

Ochii i se măresc, surprinși, apoi și-i mijește spre mine.

— Nu e treaba ta ce fac eu! îmi repetă cu furie și i-aș băga cuvintele înapoi

pe gâtul ăla al ei frumos și lung.

Privirea mi se oprește pe locul în care îi zăresc pulsul zbătându-se și rămân fascinat de modul în care pielea albă se mișcă aproape imperceptibil.

— De ce mi-ai dat florile? Încerc să schimb subiectul când este evident că nu o să îmi spună ce legătură este între ea și viezurele blond.

— Nu le-am dat pe toate! îmi răspunde imediat și pare să își regrete răspunsul, iar pe mine mă face să ridic o sprânceană.

Deci a păstrat câteva! La naiba, și dacă a păstrat numai un fir, tot e bine!

— Erau... prea multe! pare că vrea să se scuze, apoi se enervează din nou. Fir-ar să fie, Hudson, aseară nu-mi găseam nici patul din cauza lor!

Pentru o clipă, inima mi se oprește brusc, apoi o ia la galop și nu reușesc să îmi dau seama care este cauza adevărată: faptul că mi-a zis pe nume, sunând minunat de pe buzele ei și nu a fost urmat de nicio amenințare, sau faptul că mintea mea perversă deja îmi flutură prin fața ochilor niște imagini cu ea într-un pat.

Înainte să apuce să respire o dată măcar, corpul meu îi strivește din nou trupul de ușa ce parcă a devenit un simbol al nostru. Și din nou sunt tare, deși doar ce m-am apropiat de ea. La naiba! Acum o să creadă că sunt un maniac sexual ce umblă tot timpul cu ea sculată!

Sunetul ușor pe care îl scoate mă face să îmi cobor ochii spre gura ei și nu îmi pot opri un oftat. Știu că sunt un nesimțit, dar simpla ei existență mă incită al naibii de tare! La fel și modul în care se burzuluiește la mine mai tot timpul, deși încerc să fiu drăguț. Oarecum. Ochii ei căprui și mătăsoși mă privesc uluiți, dar nu pare speriată chiar dacă știu că mă simte lipit de ea. Doar respirația îi este ușor precipitată.

Cu o mișcare voit încetinită, îi dau o șuviță de păr după ureche, privirea mea urmărind fascinată acțiunea mâinii. Mirosul ei îmi invadează nările și nu mă pot opri să nu mă aplec și să inspir adânc, nasul meu aproape mângâindu-i pielea obrazului din apropierea urechii. Aș putea jura că a ieșit de curând de sub duș, căci pielea îi mai este încă umedă și caldă.

— Puteai să vii să dormi cu mine, iubito! îi șoptesc la ureche cât pot de senzual și o simt ținându-și respirația.

Deschide gura și pot să văd formându-se pe buzele ei cuvântul „nicio dată”, dar o închide brusc și se abține să îl rostească, probabil amintindu-și de amenințarea mea. Și eu îmi amintesc.

Apoi totul se îndepărtează. Rămân conștient doar de modul în care îi simt corpul lipit de al meu, de mirosul ei și de imaginile cu noi într-un pat. La naiba,

trebuie să o sărut până nu o iau razna de tot! Și o fac! Îi zdrobesc buzele într-un sărut pasional, încântat de modul în care își ține respirația când mâinile mele o cuprind și o lipesc mai mult de mine, de sunetul pe care îl scoate atunci când îmi dă voie să o gust. Dar nu mă așteptam să își împletească mâinile în părul meu și să mă tragă mai aproape, așa cum nu mă așteptam la tremurul de dorință pe care îl avem amândoi.

Întrerup sărutul și îi privesc ochii, întrebându-mă dacă nu cumva visez, dar privirea ei uluită oglindește exact mirarea mea și amândoi înghițim în sec, surprinși de reacția pe care o avem. Însă sunetul unui suspin alături de un râs bărbătesc ne scot din ceața în care am căzut și ne întoarcem amândoi capetele spre apartamentul de vis-à-vis, din ușa căruia ne privesc, la fel de uimiți ca și noi, Hailey și Cameron. Oh, la naiba!

Dakota

Deși mi-am întors privirea spre Hailely și Cameron, totul este în ceață. Nu le pot distinge clar chipurile și toată ființa mea este concentrată să nu mă preling pe ușă în jos ca un personaj dintr-un desen animat căci, oricât aş fi de amețită, știu că asta nu ar însemna decât să îi dau apă la moară încrezutului din fața mea.

Încă râzând, Cameron o trage pe Hailey după el și mă lasă să mă descurc cu Hudson. Cu el și cu modul în care întregul meu corp îi simte prezența, zăpăcindu-mă total.

Rămași din nou singuri, Hudson își întoarce privirea spre mine și ochii verzi mă privesc atât de intens încât mă pierd în ei. Amândoi părem surprinși de modul în care corpurile noastre au reacționat, parcă având o voință a lor. Încă sunt speriată de felul în care i-am acceptat sărutul, de modul în care i-am simțit părul în pumni atunci când mâinile mele l-au tras mai aproape. Încă îi simt mirosul de gel de duș și cel de after shave în nări și toate simțurile îmi sunt în alertă.

Privirea lui Hudson coboară acum spre gura mea și se încruntă ușor, părând contrariat. Brațele i se strâng mai tare în jurul meu și știu că mă va săruta din nou chiar înainte de a o face.

O, Doamne!

De data aceasta sărutul este tandru și... curios. Parcă încearcă să vadă dacă într-adevăr cel de dinainte a fost real. Pentru mine s-a simțit al naibii de real! Ca și acesta. Limba lui îmi conturează întâi buzele, apoi își înfige jucăuș dinții în buza de jos, pentru ca după o secundă să plonjeze în gura mea, tatonând curios. Geamătul adânc pe care îl scoate mă face să mă înfior și mă face din nou conștientă de tăria lui.

Am nevoie de toată forța pe care o găsesc în mine ca să nu îmi ridic mâinile la părul lui răvășit și să îl trag spre mine. Să încerc să par indiferentă. Dar nu pare mulțumit de pasivitatea mea, așa că îmi ridică el singur mâinile și mi le pune în jurul gâtului lui, mârâind apreciativ când degetele mele mângâie fără să vrea.

Fir-ar să fie, parcă sunt păpușa lui!

Cu un ultim efort de voință, mâinile îmi coboară pe pieptul lui și, deși trebuie să mă concentrez puternic să nu încep să mângâi pieptul tare pe care îl descopăr și a cărui imagine mi-o amintesc perfect, reușesc să îl împing ușor, dar suficient de tare încât să perceapă mesajul.

Întrerupe sărutul, dar mă privește nedumerit, în timp ce amândoi respirăm

cu greu.

— Spune-mi că Riley e fratele tău sau vărul, îmi șoptește privindu-mă ușor încruntat. Sau prietenul tău gay, adaugă zâmbind.

Riley? Cine naiba e Riley?

— Ryan! Îmi amintesc cu greu că i-a mai încurcat numele până acum, probabil intenționat. Nu, el... și mă opresc imediat, înainte de a spune adevărul.

Modul în care Hudson m-a zăpăcit din doar câteva cuvinte sau gesturi, mă face să îmi doresc să am ceva, mai bine zis pe cineva în spatele căruia să mă ascund, să nu își poată da seama de impactul pe care îl are asupra mea.

— Riley este iubitul meu! spun cât pot de hotărâtă și mă retrag din brațele lui.

Mă privește câteva clipe atent, apoi începe să zâmbească și mă sărută scurt pe nas. Din nou. Fapt ce mă face să îl încrețesc involuntar și care îl face să râdă.

— Bine, o lăsăm cum vrei tu pentru moment! îmi spune îndepărtându-se încet cu spatele. Dar o să lămurim problema mai târziu! adaugă ca o promisiune și mă face să mă încrunt.

Mai târziu... când? Astăzi?

— Și încă ceva... *iubito!* adaugă prelungind ultimul cuvânt și rânjind când ajunge la scări. Parcă spuneai că îl cheamă Ryan!

De data asta se întoarce și începe să coboare scările râzând, lăsându-mă să mă holbez pierdută în urma lui. Sunetul ușii pe care o trântesc în spatele meu când intru bombănind supărată pe mine însumi în apartament răsună pe toată scara, dar puțin îmi pasă.

Ochii mi se opresc pe cele câteva buchete de trandafiri pe care le-am păstrat și mâna îmi fuge instinctiv spre buzele ce încă mai au gustul lui și oftez adânc.

Oh, la naiba!

CAPITOLUL 21

Cameron

Modul în care Hailey își îndeasă din nou fundulețul în mine, inconștient sau nu, mă face să mă trezesc cu zâmbetul pe buze. La naiba, cred că am dormit cu un zâmbet mare cât tot statul Texas!

— Bună dimineața, iubito! îi șoptesc la ureche și încep să o sărut pe linia maxilarului, coborând încet spre gâtul lung și ispititor.

— Bună dimineața! îmi răspunde cu glas răgușit și mă întreb dacă este din cauza somnului sau a modului în care o fac să se simtă.

Dar după felul în care se înfioară sub mângâierea mea, cred că e cel de-al doilea motiv. Pielea catifelată pe care buzele mele o întâlnesc este caldă și moale și zâmbesc încântat când realizez că este prima noapte în care doarme perfect goală lângă mine și asta fără să trebuiască să o dezbrac eu. Probabil că îmi simte zâmbetul pe piele, căci mă întreabă imediat:

— Te distrezi?

— Oh, da! recunosc încântat când gura mi se apropie periculos de mult de locul în care vreau să ajung, sânii ei, iar Hailey scoate un geamăt de nerăbdare.

Încă are spatele lipit de mine și sunt aplecat peste umărul ei, iar asta îmi limitează accesul la corpul său așa cum îmi doresc, astfel încât o întorc pe spate și mă ridic deasupra ei. Dar oricât de mult aș vrea să îi îndeplinesc dorința de a ajunge în acel punct, prefer să nu pierd niciun milimetru de piele până acolo. Tortură pentru ea, dulce tortură și pentru mine.

Însă când ajung în sfârșit, sfârcurile îi sunt ridicate și tari, implorându-mi parcă atingerea. Un geamăt de plăcere îmi scapă atunci când îi prind unul în gură și îl simt topindu-se pe buzele mele. Hailey mi se cambrează în brațe, încercând să ajungă cât mai aproape de mine în timp ce gura mea încearcă să îi dăruiască cât mai multă plăcere lingând, trăgând, sugând. Mâinile i se împletesc în părul meu vrând parcă să fie sigure că am să rămân acolo, neștiind că nu aș putea vreodată să renunț la ea, la corpul ei, la ceea ce mă face să simt.

Amândoi tremurăm deja de nerăbdare când și al doilea sân are parte de aceeași atenție și nu mai pot aștepta. Cele câteva secunde necesare să îmi pun prezervativul mi se par o eternitate și faptul că Hailey mă strânge imediat lângă ea îmi aduce un nod în gât. Oricât de nerăbdători am fi, știu că încă se simte incomfortabil, așa că mă scufund în ea cât pot de încet. Geamătul ușor care îi scapă, aproape că mă face să regret că nu i-am acordat mai mult timp să se refacă, dar modul în care se mișcă sub mine îmi dă de înțeles că nu este așa.

Senzualitatea ei îmi umple porii și, fără să știe măcar, atingerile ei timide mă

excită și mai mult. Ascultă de fiecare indicație pe care i-o șoptesc, îmi răspunde fiecărei atingeri, ieșindu-mi în întâmpinare.

— Ești atât de... strâmtă! reușesc cu greu să șoptesc când sunt cu totul scufundat în ea iar corpul ei mă prinde strâns.

Ne potrivim perfect, de parcă ar fi fost făcută exact pentru mine. Picioarele lungi îmi strâng mijlocul, iar mâinile ei îmi strâng mușchii spatelui în pumni, părând la fel de nerăbdătoare ca și mine, dorind mai mult. Și îi dau. Cu fiecare mișcare, cu fiecare împingere, mă adâncesc mai mult în ea, las mai mult din mine.

— Asta e, iubito! Dă-ți drumul! îi șoptesc când o simt tremurând toată și corpul ei mă ascultă imediat, strângându-mă în convulsii ușoare.

Nu pot să nu îi privesc încântat chipul pe care plăcerea îl face să strălucească. Pleoapele i se zbat ușor și numele meu îi scapă de pe buze, umplându-mi inima de fericire. Fericire că eu sunt cel care îi produce plăcerea, că este în brațele mele și, în timp ce nu-mi mai pot abține orgasmul și mă eliberez adânc în ea, îmi jur că voi rămâne singurul.

Hailey

Privirea mea întâlnește ochii lui Cameron în oglindă și respirația mi se oprește brusc. Deși am făcut duș împreună și aburii încă plutesc în baie, pielea mi se face de găină în fața felului în care mă privește. Aproape că mă aștept să sară pe mine și să înceapă să mă mănânce. La propriu, căci până acum aproape a făcut-o!

Cu toate că am fost atât de intimi cât pot fi două ființe umane, încât mă înroșesc de câte ori privirea lui se oprește pe mine, căci modul în care îmi măsoară corpul înfășurat doar în prosop îmi spune că mă cunoaște în cele mai mici amănunte.

— Vino aici! îmi șoptește și, prinzându-mă de șolduri, mă ridică pe blatul chiuvetei, făcându-și imediat loc între picioarele mele.

Deși încă are fața acoperită de spumă, își lasă aparatul de ras deoparte și se întinde după un prosop cu care începe să îmi ștergă meticolos părul, mângâind fiecare şuviță în parte.

— Mă descurc și singură! îi spun ușor îmbufnată. De când te-am cunoscut, mă îmbraci, mă dezbraci, mă speli, mă ștergi... Parcă aș fi o fetiță mică!

Ochii îi strălucesc înainte să se aplece să mă sărute, luându-mi răsuflarea, apoi îmi mângâie cu un deget obrazul.

— Iubito, o fetiță nu ar avea buze atât de senzuale, îmi șoptește trecându-mi degetul peste ele și coborând încet pe gât în jos, îmi îndepărtează prosopul de pe mine. Sau sâni atât de obraznici și sensibili, adaugă înlocuind acum degetul cu buzele.

Doamne, gura lui mă face să iau foc, deși aproape că tremuram cu câteva secunde înainte.

— Te-am umplut de spumă! constată chicotind și mă pufnește și pe mine râsul când îmi cobor privirea și îmi văd pieptul plin de spumă iar pe fața lui nu mai este aproape deloc. Vino, te duc la cursuri! îmi spune cu un geamăt, ștergându-se rapid de spumă după ce m-a șters pe mine.

Cum adică *mă* duce?

Dar nu apuc să zic nimic, că sunt trasă din nou în dormitor și începe cu frenezie să îmi caute prin dulapuri.

— De ce ne grăbim? întreb nedumerită.

— Ca să nu te arunc din nou în pat și să te ținuiască acolo! îmi răspunde aproape disperat aruncându-mi o privire flămândă, apoi se întoarce la dulap.

Când pare că a găsit ce a căutat, se întoarce înspre mine cu cel mai serios

sutien pe care îl am și oftează.

— Numai chiloți din ăștia ai?

Poftim?

— Cameron, îmi aleg singură hainele! Și ce au chiloții mei? privesc nedumerită sertarul plin cu lenjerie de mătase.

— Păi... asta e, că n-au! spune ofticat. Majoritatea sunt tanga, deci le lipsește partea din spate!

— Să știi că nu sunt interziși de lege! bombăn privind disperată cum îmi răscolește sertarul. Iar sutienul ăsta l-am purtat o singură dată, când am avut o bluză extrem de transparentă!

— Ei, bine, astăzi îl vei purta! îmi spune hotărât, deja trăgându-l pe mine. Ți-am spus că nu voi putea să stau astăzi la cursuri, deci o să fii singură și nu vreau să se holbeze masculii la tine.

Care masculi?!

— De ce nu vii la cursuri?

— La ora zece am întâlnire cu tatăl tău!

Ochii mi se măresc ușor, apoi mă încrunt.

— Te apuci de treabă! constat pe un ton calm, dar gândul îmi fuge la faptul că fiecare oră petrecută la firma Morgan îl apropie tot mai mult de terminarea motivului pentru care a venit la Houston și, implicit, plecarea lui.

Sărutul pe care mi-l dă acum îmi arată că știe la ce mă gândesc și conține aceeași disperare cu care îi răspund și eu.

— O să încerc să o trăgănez cât mai mult, spune cu un zâmbet amar pe față, dar cred că Hayden este în stare să lucreze în rând cu mine doar ca să termin mai repede. Iar asta îmi amintește de încă o problemă pe care trebuie să o rezolvăm.

— Ce problemă? întreb încă cu gândul la plecarea lui.

— Hailey, trebuie să îi spunem că ne-am mutat împreună!

Privirea ușor speriată pe care i-o arunc l-ar face să râdă dacă nu ar ști că este întemeiată.

— Nu vreau să afle de la altcineva. Nu avem nimic de ascuns și e normal să știe și ei, doar sunt părinții tăi. Asta în cazul în care nu au fost anunțați de către frații tăi!

— Nu au făcut-o! spun imediat. Dacă știa, eram deja cu tata la ușă! iar vorbele mele îl fac să chicotească.

Gândul că tata ar fi stat la ușa noastră în dimineața asta, pe când noi făceam dragoste, nu este un gând prea plăcut, dar știu că am dreptate. Dacă afla, am fi

știut și noi.

Până să mă dumiresc, mă trezesc deja îmbrăcată într-o pereche de blugi și o bluză largă, cu mânecă lungă.

— O să mă topesc de căldură!

— Ba nu, îmi spune hotărât. O să fie frig și va ploua și nu vreau să răcești!

Ochii îmi fug spre fereastra și, deși este încă devreme, razele soarelui anunță clar o zi minunată. Aproape că mă înfurii în fața atitudinii lui, dar îmi aduc aminte ce mi-a zis: „O să fiu cât toți șase la un loc!”. Am crezut că poate glumește, dar tocmai am aflat că nu. Fir-ar să fie!

Sunt la un pas să mă răstesc la el dar îmi închid brusc gura și privirea îmi rămâne fixată pe corpul lui. Odată ce a terminat să mă îmbrace pe mine, a început să se îmbrace și el. Arată de parcă și-ar arunca pe el hainele la întâmplare, dar eu tot înghit în sec. Blugii strâmți îi vin ca turnați, iar tricoul negru și mulat atrage privirea asupra fiecărui mușchi. În plus, îi scoate albastrul deosebit al ochilor și mai mult în evidență.

— Pe mine mă îmbraci... așa, și arăt spre mine, iar tu te îmbraci... așa! apoi arăt către el. Pe tine cine de păzește de femei? spun ofticată.

Câteva chipuri frumoase de la birourile tatălui meu îmi vin în minte și deja mi le imaginez salivând după Cameron.

— Hayden! îmi răspunde scurt, trăgându-mă în brațele lui și mă sărută, părând încântat de gelozia mea.

O, Doamne, sunt geloasă doar la *gândul* că vreuna din alea s-ar putea da la el!

— Iubito, o să fiu ocupat până peste cap, îmi spune foarte serios. Și nu-mi trebuie nimeni altcineva când te am pe tine! Așa că fi fată cuminte și ai grijă ce faci azi!

— Cam, o să fiu cu Aria, cu colegii de an, cu Hunter, cu Hudson dacă se trezește și, mai mult ca sigur că vor fi prin jur și băieții!

— Hunter va fi ocupat cu Aria, că nu-și mai ia ochii de pe ea, Hudson... e obsedat de vecina noastră, rânjește dându-și ochii peste cap, așa că l-am sunat pe Scott și i-am spus să aibă grijă de tine.

De data aceasta chiar mă înfurii și îmi vine să îl plesnesc!

— Nu am nevoie de dădacă! dar Cameron începe să râdă, derutându-mă total.

— Tu nu, iubito, dar am eu nevoie! Vreau să stau liniștit că tipi ca Adam ăla de la club nu se apropie de tine!

Deși râde, ochii îi sunt foarte serioși. Iar faptul că a observat imediat

interesul lui Adam în ce mă privește, mă face să înghit în sec.

Socotind discuția încheiată, Cameron mă mai sărută odată, apoi mă trage pe ușa afară, unde rămânem amândoi blocați. Hudson și Dakota sunt prinși într-un sărut atât de fierbinte încât pe mine mă fac să suspin iar pe Cameron să izbucnească în râs.

— Ți-am spus eu! îmi zice în timp ce mă trage pe scări în jos, iar eu regret că am pierdut episodul patru din comedia cu cei doi. Sau cinci?

Cameron

Gândul că o să treacă ore bune până când o s-o revăd pe Hailey mă face să oftez și să pornesc motorul mașinii mult mai nervos decât o fac de obicei. Dacă eram la facultate, tot o mai puteam vedea între cursuri și luam masa împreună... Așa, probabil că o ne mai reîntâlnim doar deseară, oftez din nou și încerc să mă pregătesc sufletește pentru întâlnirea cu Hayden.

Spre norocul meu, acesta este într-o ședință când ajung și sunt mai mult decât încântat când șeful securității este cel care mă însoțește în întreaga clădire, arătându-mi tot ceea ce este necesar. Dar la sfârșitul turului, mă simt pierdut. Habar nu am de ce dorește Hayden să schimbe ceva! Doar câteva aparaturi ar putea fi înlocuite, alături de câteva programe, dar atât. Dacă așa stă treaba peste tot, într-o lună am terminat ce am de făcut. Fir-ar să fie!

Dar înainte să mă pot gândi la o soluție, o roșcată de vreo douăzeci și cinci de ani își bagă nasul în birou și, după ce mă măsoară din cap până în picioare cu o sprânceană ridicată, îmi zâmbește larg.

— Te caută domnul Morgan!

— Ce părere ai? mă întreabă Hayden după ce mă așez.

În interiorul meu se dă o luptă: să îi spun adevărul sau să scornesc ceva, orice, doar ca să prelungesc perioada. Ochii verzi mă măsoară atenți și știu că nu îl pot minți. Tocmai din cauza lui Hailey.

— Ar trebui să fie gata în maxim o săptămână, trag concluzia și oftez pe interior.

Chiar și el pare surprins, dar dă doar din cap.

— Dacă termini aici, aș vrea să continui cu reședințele noastre, abia apoi să încep cu fabricile, îmi spune și vorbele parcă i se îndepărtează.

Privirea mea este fixată pe o fotografie aflată pe biroul lui și din care o Hailey cu vreo doi ani mai tânără decât acum îmi zâmbește. Imagini de aseară și din această dimineață îmi revin în memorie, chinându-mă și mai mult.

— Te-ai instalat? Cum e la cămin? îl aud întrebând și îmi ridic privirea surprinsă spre el.

La dracu'! Dacă îi spun că totul e în regulă apoi o să afle că locuiesc cu fata lui, o să mă creadă un mincinos. Și chiar aș fi! Oricum o să afle până la urmă, așa că îl privesc în ochi și trag aer adânc în piept.

— De fapt, m-am mutat de ieri cu Hailey! recunosc, dar nu îmi plec privirea.

Pentru o clipă, pare să nu fi auzit răspunsul meu, dar fulgerele din ochii

verzi îmi dau de înțelese că a auzit perfect. Brațele i se așază pe birou și se apleacă înspre mine, mai încordat ca un arc, cu sprâncenele ridicate și mă întreabă pe un ton uluit:

— Poftim?

CAPITOLUL 22

Hayden

— Ce părere ai? îl întreb pe Cameron și îi fac semn să se așeze de cealaltă parte a biroului meu.

Dacă nu aş avea experiența dată de vârstă și de o grămadă de relații cu oamenii, nu cred că aş putea citi ceva de pe fața lui, dar așa... îmi dau seama că în interiorul lui se duce o luptă. Pare să încerce să se hotărască ce anume să spună.

Nu sunt eu expert în domeniu, dar știu că sistemul de supraveghere din această clădire de birouri nu are nevoie de prea multe îmbunătățiri. Însă sunt curios dacă este suficient de profesionalist încât îmi va spune adevărul sau va inventa ceva pentru a putea trăgăna de timp și de a găsi un motiv pentru a rămâne mai mult în Houston. Lângă Hailey.

— Ar trebui să fie gata în maxim o săptămână, trage concluzia și aproape că îl văd oftând.

Deci este cinstit! Aproape că mă așteptam să îmi spună că trebuie să fie totul înlocuit, eventual și ceva pereți dărâmați, dar nu o face. Chiar dacă observ că este dezamăgit și cunosc și cauza, nu încercă să profite de situație. Bravo ție, băiete! îmi spun în sinea mea și doar dau din cap.

Suntem deja la sfârșitul lunii octombrie și mi-aș dori să termine cu locuințele noastre până de sărbătorile de iarnă, așa că îi spun:

— Dacă termini aici, aş vrea să continui cu reședințele noastre, abia apoi să începi cu fabricile, dar pare să nu mai fie atent la vorbele mele.

Privirea îi este fixată pe o fotografie de-a lui Hailey de pe biroul meu și o soarbe din priviri. Atât de intens o privește încât aproape că mă aștept să se spargă sticla. Fir-ar să fie!

— Te-ai instalat? Cum e la cămin? Încerc să schimb subiectul și să îi atrag atenția din nou asupra mea.

Spre surprinderea mea, îl văd tresărind când își ridică brusc ochii spre mine și își ține respirația. Ce naiba? Câteva clipe pare să ezite să-mi răspundă, apoi spatele i se îndreaptă pe scaun și vocea îi sună fermă în timp ce mă ținutuește cu privirea.

— De fapt, m-am mutat de ieri cu Hailey!

La dracu'!

Aproape că sper că nu am auzit bine și mi-aș dori să adauge râzând că a glumit, dar nu! Cameron mă privește serios, așteptându-mi reacția. Iar dacă nu aş fi atât de uluit, atât de împietrit de ceea ce am auzit, aş fi cu mâinile pe gâtul lui.

La naiba, îmi imaginez deja că am mâinile pe gâtul lui!

Totuși, mai am o ultimă speranță: aceea că nu am înțeles bine, că soarta își bate joc de mine, că am îmbătrânit și nu mai aud cum ar trebui. Așa că îmi sprijin brațele pe birou și mă aplec spre el.

— Poftim?

— M-am mutat cu Hailey! îmi repetă extrem de clar și liniștit.

Habar nu am când m-am ridicat de la birou sau când am făcut cei câțiva pași necesari să îl înconjur, știu doar că sunt în fața lui, iar Cameron s-a ridicat și el. Deși este la fel de sigur pe el, pare să se aștepte să-l lovesc. Sângele îmi pulsează în vene și inima îmi bate atât de tare încât îi simt bătaile în urechi dar, prin toată ceața furiei mele, realizez un lucru: chiar dacă aș ceda impulsului și l-aș lovi, nu ar mișca un deget. Ar sta, pur și simplu, fără să riposteze. Fiindcă sunt tatăl *ei*.

— Ce dracu' i-ai făcut? reușesc să mârâi întrebarea și mă abțin cu pumnii strânși.

Își mărește ochii și mă privește surprins și sper să înțeleagă că mă refer la cum de a convins-o să se mute împreună și nu să îmi dea cumva niște amănunte pe care chiar că nu mai pot să le înghit fără să îl pocnesc. Apoi, privirea îi coboară spre poza de pe birou și zâmbește.

— Am adus caf... îmi aud secretara oprindu-se în mijlocul propoziției, icnind când simte tensiunea dintre noi și doar mârâi spre ea, făcând-o aproape să fugă când îmi aude reacția.

— O iubesc! îmi dă Cameron calm răspunsul când mă privește din nou.

Aș pufni în râs dacă ochii albaștri din fața mea nu m-ar privi atât de sincer, atât de deschis.

Ușa se deschide din nou, aproape lovindu-se de perete și, cu coada ochiului, îl văd pe Heaton cum dă buzna precipitat în birou, probabil anunțat de secretară. Doar fac un semn cu mâna înspre el să nu se bage și îl observ oprindu-se în ușă, cu brațele ridicate în semn că se predă, dar nu iese.

— Vă știți de câteva zile, doar *crezi* că o iubești! aproape că strig la Cameron.

Însă răspunsul pe care îl primesc mă lovește mai mult decât ar face-o zece pumni în plină față.

— Ție cât timp ți-a luat să te îndrăgostești de Kim?

Privirea îmi coboară fulgerător spre o altă poză de pe biroul meu. O poză din care Kim îmi zâmbește dulce. O poză pe care i-am făcut-o în ziua în care mi-a spus că este însărcinată cu Hailey.

Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri prima dată când i-am întâlnit privirea pe

coridorul căminului și modul în care m-a amețit, tăindu-mi răsuflarea. Dar Cameron are dreptate. Uneori, dragostea vine încet, de-a lungul timpului, crescând treptat, alteori... Da, alteori te lovește brusc, când te aștepti mai puțin, năucindu-te total.

— Câteva secunde, recunosc învins, întorcându-mi privirea spre bărbatul din fața mea.

— Atunci mă înțelegi!

Oh, mai bine decât crezi, îmi spun oftând în sinea mea. Dar, la dracu', tot nu sunt pregătit!

Hailey

— Ce ai pățit? Ești toată roșie la față! Ești bolnavă? mă întreabă șușotind Aria către sfârșitul primului curs.

Sunt roșie? Normal că sunt roșie! Mi-e cald de nu mai pot, toată pielea mă mănâncă și aproape că îmi simt transpirația cum îmi curge pe ceafă! Parcă aș fi un eschimos aflat la Ecuator!

— Cameron este bolnav! spun printre dinți. Cu capul! adaug atunci când Aria mă privește nedumerită și acum pufnește în râs.

— El te-a pus să te îmbraci așa?

Nu, chiar el m-a îmbrăcat așa, bombăn în sinea mea și oftez adânc.

— Se poate lua de mână cu Hunter! chicotește ea și o măsoară din cap până în picioare.

Este îmbrăcată perfect normal, cu blugi și un tricou simplu, nimic care să o facă să se simtă de parcă ar fi într-un termos.

— Oh, stai liniștită! Astea au fost alegerea mea! El a vrut să mă îmbrace cu... ceva asemănător! strâmbă ea din nas și face semn spre bluza mea.

— Și ce-ai făcut de ai scăpat? întreb uluită că ea s-a descurcat mai bine decât mine, căci știu că nici fratele meu nu este chiar normal când vine vorba despre haine și cum ne îmbrăcăm.

— L-am plesnit! îmi spune simplu, ridicând din umeri. Și l-am amenințat că o să mă îmbrace mai sexi decât poate suporta dacă nu se potolește!

Doar gândul la Hunter primind bătaie de la Aria și mă pufnește râsul, darămite să-i fi și văzut! Și totuși, prietena mea are dreptate.

— Îmbracă-te mai... provocator decât de obicei câteva zile, apoi o să fie fericit când te vei întoarce la stilul tău! îmi zâmbește ea ca un drăcușor și aproape că îmi vine să o pup de fericire că mi-a dat ideea cum să îl mai potolesc pe Cameron.

— Rămâneți îmbrăcată? mă întreabă zâmbind vânzătoarea când ajung la casă și doar aprob din cap cu un rânjet pe buze când îmi arunc bluza aleasă de Cam la gunoi.

Imediat după primul curs, am plecat la cumpărături. Am ignorat cu desăvârșire apelurile primite de la Scott sau mesajele în care mă întreba unde sunt, bombănind din nou împotriva lui Cameron și a nevoii lui de a mă proteja, asigurându-mi o dădacă pentru perioada în care el nu este lângă mine de parcă aș fi fiica președintelui sau ceva. Deoarece m-a dus cu mașina lui la facultate, am

fost nevoită să merg pe jos, prin soare, o distanță destul de mare până la primul magazin care mi s-a părut că are exact ce îmi doresc.

Acum nu îmi mai este cald, dar în mod sigur o să transpir din nou când o să mă vadă Cameron, îmi spun oprindu-mă din drum și privindu-mi reflexia într-o vitrină.

Fusta albastră, strâmtă și lungă până la genunchi, nu ar putea fi socotită sexi, dar modul în care îmi scoate talia și șoldurile în evidență cu siguranță este. Iar bluza... Aici poate că am exagerat puțin. Deși îmi acoperă partea din față, spatele îmi este aproape gol, semănând destul de mult cu un maiou. Un maiou ce face imposibilă purtarea unui sutien, adaug în sinea mea și îmi stăpânesc cu greu un zâmbet imaginându-mi reacția lui Cam.

Este deja amiază când ajung înapoi în campus și mă gândesc dacă să încerc să mai intru la curs sau nu când telefonul îmi vibrează și primesc un mesaj scurt de la Cameron.

Vin după tine, iubito!

Amintirea nopții trecute îmi revine brusc în minte și un gol uriaș își face loc în stomacul meu. Iar dacă îmi amintesc și modul în care m-a trezit în dimineața asta... obrajii îmi iau foc instantaneu și răsuflarea mi se oprește. Modul în care Cameron mă privește mereu, de parcă nu s-ar putea sătura de mine, mă face să mă înfior. Chiar și când m-a îmbrăcat cu blestemata aia de bluză-pulover, tot mă sorbea din priviri!

Acum aproape că îmi regret impulsivitatea și faptul că mi-am luat aceste haine, dar este prea târziu ca să mai schimb ceva, așa că mă așez pe o bancă și aștept să vină furtuna. O furtună cu păr negru și răvășit și niște ochi care mă bagă în boală.

— Spune-mi că te gândești la mine când zâmbești așa!

Vocea ce răsună aproape de urechea mea mă face să tresar și să îmi ridic privirea brusc.

— Adam! exclam surprinsă și primesc un zâmbet încântat drept răspuns.

— Ce faci singură aici? mă întreabă ușor încruntat. Unde ți-e iubitul?

Fir-ar să fie! Țsta mai lipsea acum! Cameron trebuie să sosească și, dacă mi-ar mai trece cu vederea faptul că mi-am schimbat hainele, să mă găsească la o șuetă cu Adam îi va pune capac. Nu l-am văzut niciodată nervos, dar ceva îmi spune că „răzvrătirea” mea nu îl va încânta deloc!

Exact cum mă așteptam, zăresc cu coada ochiului mașina lui Cameron oprind în parcare din apropiere și, după zgomotul cu care a închis portiera, se pare că ne-a văzut deja și e turbat. Se apropie cu pași mari, dar ochii îi sunt pe

mine, măsurând atent felul în care arăt și cum sunt îmbrăcată. Fără să vreau, gândul îmi fuge la faptul că am încălcat două „porunci”: prima – îmbracă-te ca o babă, a doua – nu vorbi cu bărbați, iar asta mă face să chicotesc, făcându-l pe Adam să mă privească nedumerit.

Însă atunci când ajunge lângă noi, Cameron are un licăr jucăuș în privire și aproape că rânjește în timp ce ochii îi coboară ostentativ pe corpul meu. Prinzându-mă de o mână, mă smucește brusc în brațele lui și îmi dă un sărut năucitor care îmi înmoaie picioarele.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! îmi șoptește pe buze când mă lasă în sfârșit să respir, apoi mă trage după el spre mașină strigând indiferent peste umăr un salut către un Adam ce ne privește uluit.

Ajunși lângă mașină, brațele lui mă încercuiesc imediat și mă lipește de el. O mână îi urcă pe spatelui meu gol și pielea mi se înfioară în urma mângâierii, făcându-mă să oftez, iar el geme încântat de reacția pe care o am.

— O să mă înnebunești de cap și o să îmi scoți peri albi, nu-i așa, iubito? mă întreabă zâmbind, iar eu aprob mișcându-mi buza și dând vehement din cap, abținându-mă să nu râd. Atunci nu-mi rămâne decât un lucru de făcut, oftează teatral și îmi deschide ușa mașinii. Să te duc acasă și să... și se oprește, ocolind mașina și urcându-se la volan.

— Și să ce? întreb când văd că nu mai are de gând să continue propoziția.

— Și să fac dragoste cu tine până te cumințești!

CAPITOLUL 23

Hudson

Oftând adânc o dată, îmi ridic privirea prin parbrizul mașinii spre geamurile Dakotei. Nehotărârea mă face să mai rămân în spatele volanului în timp ce aceleași gânduri se învârt din nou în mintea mea. Aceleași care nu mi-au mai dat pace de azi dimineață.

Încă încerc să îmi dau seama exact ce s-a întâmplat și cum am ajuns de la o glumă și niște amărăți de trandafiri la sărutul exploziv de care am avut parte.

Aproape că aș crede că totul a fost un vis, dar al doilea sărut nu a făcut decât să îmi confirme că totul a fost cât se poate de real.

Am încercat să nu arăt modul în care am fost afectat și am continuat să glumesc, dar... La naiba, a fost cel mai răvășitor sărut de care am avut parte și am avut parte de o grămadă până acum!

Un zâmbet larg mi se așterne însă pe față când îmi amintesc cum a reacționat și Dakota. Părea la fel de uluită ca și mine, iar faptul că i-a încurcat numele „iubitului” nu poate însemna decât că am avut și eu același efect asupra ei. Iubit pe naiba! Dacă ar avea un sentiment cât de mic pentru tipul respectiv, nu mi s-ar fi topit în halul ăla în brațe! Și nici nu mi-ar fi răspuns ca și cum doar asta dorea să facă!

De parcă ar ști că mă gândeam la el, tipul blond își face apariția și intră grăbit în bloc, înainte să apuc să cobor și să îl iau de guler. Dacă Dakota nu vrea să îmi spună ce treabă are cu el, o să încerc să îl determin pe tip să îmi spună. Dar tocmai mi-am ratat șansa și nu cred că mai apuc până dimineață.

Ochii îmi fug pe ceasul de pe bord și mă încrunt fără să vreau. Șase fix. Este a treia seară în care blondul își face apariția exact la aceeași oră și tot la șase dimineața pleacă. O avea bruneta vreun fetiș cu ora șase? Sau tipul e ceasornicar și... Pe dracu'! Am ajuns să stau în mașină ca un prost, punându-mi întrebări idioate!

Înfuriat mai mult pe mine însumi decât pe situație, cobor în sfârșit din mașină și mă îndrept hotărât spre apartamentul Dakotei, dar rămân cu mâna în aer atunci când vreau să ciocn. Nu fiindcă mi s-ar fi anchilozat încheietura, ci pentru simplul fapt că ușa se deschide înainte ca degetele mele să o atingă.

— Bună, iubito! Mă așteptai? întreb rânjind când Dakota rămâne înțepenită în ușă, privindu-mă uluită.

Obrajii i se înroșesc brusc și își ține respirația câteva secunde, apoi se încruntă la mine.

— Ce cauți aici?

— Discuția de azi-dimineață a rămas neterminată, îi amintesc, și trebuie să lămurim problema cu Ricardo! și își pleacă privirea încercând să își ascundă un început de zâmbet când încurc voit numele tipului.

De parcă ar ști că vorbim despre el, viezurele blond apare lângă noi și se încruntă și el la mine.

— Iarăși tu?

Dar nu încruntarea lui mă deranjează, ci faptul că are... șlițul descheiat. Gândul că poate tipul este într-adevăr iubitul ei mă face să mă enervez instantaneu și îmi doresc mai mult decât orice să îl pocnesc, dar mă opresc. Nu am absolut niciun drept să o fac, așa cum nu am niciun drept asupra Dakotei.

Abia când aud chicotul ei și Ryan își încheie grăbit șlițul, îmi dau seama că mă holbez de câteva secunde la fermoarul lui. Acum chiar că par un obsedat, fir-ar să fie!

— Ne vedem mâine la șase! spune jenat blondul și se strecoară printre noi, coborând în grabă scările și lăsându-ne privind încurcați unul la celălalt.

Deși încă stau în ușă, privirea îmi este atrasă de un buchet de trandafiri aflat pe o măsuță din sufragerie și zâmbesc încântat că mai are florile de la mine, apoi mă încrunt când, pe aceeași măsuță zăresc o seringă.

— Te droghezi? întreb șocat, apoi îi prind brusc mâinile și îi examinez cu atenție încheieturile, dar pielea albă este perfectă, fără nicio urmă de înțepătură.

Mă privește uluită, apoi își privește mâinile, chinuindu-se vădit să înțeleagă la ce mă refer, apoi observă și ea seringă și înțelege la ce mă gândesc.

— Nu! îmi strigă înapoi, retrăgându-și mâinile și uitându-se la mine ca și cum aș fi înnebunit.

Fără să îmi dau seama, îi cuprind fața în mâini și îi privesc ochii cu atenție. Faptul că sunt limpezi și mă privesc curioși mă derutează și mai tare. Nu mă pot abține și o sărut scurt, apoi o strâng în brațe, oftând ușurat.

— Chiar am crezut că... încep să spun, dar mă opresc în fața privirii ironice a Dakotei care se retrage din brațele mele. La dracu', nu mai știu ce să cred! aproape că strig acum, enervat de faptul că s-a retras. Un tip te vizitează la ore fixe și pretinzi că e iubitul tău, deși cred că ești mai apropiată de poștaş decât de el! M-ai sărutat azi-dimineață de parcă eram singura ta sursă de oxigen, dar îl găsesc aici cu șlițul descheiat. Ba mârâi la mine și te încrunți, ba mă privești de parcă aș fi micul dejun! Și, fir-ar să fie, ce naiba e cu seringă aia?

Hohotul de râs al Dakotei mă face să mă opresc și răsuflu adânc, trecându-mi mâinile prin păr, când îmi dau seama că strig la ea ca un tâmpit.

— Hudson, sunt studentă la medicină, îmi spune când reușește să se

oprească din hohote și îi privesc fascinat ochii care îi strălucesc din cauza lacrimilor provocate de râs. Ryan este un prieten care urmează un tratament injectabil. Se teme de spitale și m-a rugat pe mine să îi fac injecțiile. De aceea vine la ore fixe, la șase dimineața și la șase seara. Injecțiile i le fac în... fund, începe din nou să râdă, iar asta îți explică de ce avea șlițul desfăcut. Și existența seringii.

Ascultând-o, încep să îmi dau seama că totul are logică și chiar m-am purtat ca un nebun.

— Dar nu mi-ai explicat și partea cu săruturile noastre, zâmbesc spre ea, cu o sprânceană ridicată.

Ochii i se măresc ușor și o aud înghițind în sec, veselia dispărându-i brusc. Ne privim câteva secunde și am uitat cu totul de blond și de seringă, amintindu-mi doar de gustul ei și modul în care am simțit-o în brațele mele.

— Și nici nu o să auzi! Îmi spune înroșindu-se puternic, apoi se încruntă din nou și, până să mă dezmeticesc, mă împinge afară, trântindu-mi din nou ușa în nas.

Fir-ar să fie!

Dar măcar am lămurit o parte din problemele ce mă măcinau, restul... e floare la ureche! Știu ce efect am asupra ei și o s-o fac să recunoască chiar dacă va trebui să mă mut la ușa ei! Așa că mă apropii din nou de ușă și ciocăn ușor, fără să fiu deloc surprins când o aud oftând de cealaltă parte.

— Ce mai vrei, Hudson?

— Ne vedem mâine dimineață la șase, iubito!

— De ce?

— Ca să fiu sigur că Ricky îți arată numai fundul, nu și altceva! îi spun râzând și mă îndrept spre scări fără să îi mai ascult bombănelile, încercând să mi-o imaginez în halat alb și cu un stetoscop la gât.

Cameron

— Ești gata? întreb întâlnind privirea lui Hailey în oglindă.

În dimineața asta am îmbrăcat-o din nou, dar i-am cerut acordul tacit pentru fiecare articol de îmbrăcăminte pe care l-am ales, de la lenjeria prea sexi pentru inima mea și până la bluza de mătase pe care a ales-o din priviri și pe care am acceptat-o cu un oftat. Măcar s-a rezumat la blugi și nu a vrut vreo altă fustă ca cea de ieri.

Nu m-au deranjat atât de mult hainele în care s-a schimbat, căci mă așteptam cumva să facă asta. Să încerce să se răzbune pentru modul în care am făcut-o să transpire în ceea ce i-am ales eu. Ba chiar mi-au plăcut. Dar m-a deranjat al naibii de mult că l-am găsit pe Adam lângă ea.

Din prima seară în care l-am văzut în club, am observat modul în care o privește dar, chiar dacă nu mi-a convenit, m-am abținut. Mi-am amintit că mi-a spus că de abia a scăpat de grija excesivă a băieților și că nu își dorește același lucru și din partea mea. Și oricât de greu mi-ar fi, nici eu nu vreau acest lucru. Îmi doresc să lase să iasă la suprafață acea Hailey care ascultă muzică rock și țipă de bucurie când conduce cu viteză mult peste limita legală. Așa că am strâns din dinți și m-am prefăcut că nu îmi pasă de prezența tipului, iar sărutul pe care i l-am dat nu a fost doar pentru ea și pentru mine, pentru a-mi potoli dorul de o dimineață în care nu am fost împreună, ci și pentru el. După privirea lui, știu că m-am făcut înțeleș.

Un zâmbet timid i se așterne pe față, apoi își coboară ochii spre rujul pe care îl ține în mână și pe care, după două secunde de nehotărâre îl pune deoparte, renunțând să îl folosească. Gândul că o face pentru mine, știind cât de mult îmi place gustul ei, mă face să fac și ultimul pas ce ne mai desparte și mă lipesc de spatele ei, cuprinzând-o strâns în brațe.

Gura îmi coboară pe gâtul lung și pe care, printr-o ușoară înclinare a capului, și-l expune și mai mult, dându-mi întreg accesul de care am nevoie. Întreaga mea ființă se luptă cu tentația de a-mi înfige dinții în pielea albă și expusă, dar nu îmi doresc să las urme pe ceva atât de perfect, oricât de poftă mi-ar fi.

Simpla ei apropiere mă excită din nou și știu că mă simte atunci când ochii ei superbi i se măresc ușor. Din prima clipă când am întâlnit-o a avut acest efect asupra mea și încă îl mai are. Sunt la fel de excitat ca și atunci când am strâns-o prima oară în brațe în LA, chiar dacă ne-am petrecut după-masa trecută și noaptea făcând dragoste de nenumărate ori.

Un geamăt îmi scapă când se freacă ușor de mine, apoi zâmbesc încântat. Am avut dreptate când am bănuț că este pasională și nu am fost nici pe aproape de adevăr. Dar nu avea cum să nu fie! Dacă mă iau după băieți sau părinții lor, pasiunea este o trăsătură de familie.

— Astăzi vii la cursuri? mă întrebă când o întorc încet spre mine.

— Astăzi da! răspund și mă încântă bucuria pe care i-o zăresc în ochi.

Chiar dacă pe zi ce trece ne punem întrebări și aflăm tot mai multe unul despre altul, în mod tacit părem să fi căzut de acord să ocolim un subiect: plecarea mea. Faptul că merg la cursuri înseamnă timp câștigat pentru noi, însă sunt mai hotărât ca niciodată să rezolv cumva problema.

— I-am spus lui Hayden că m-am mutat cu tine, îi zic încet și privind-o cu atenție.

Ochii i se măresc și își ține respirația câteva secunde, fără să spună ceva, apoi privirea îmi cercetează atentă chipul, căutând parcă urme de lovituri.

— Nu ne-am bătut! îi spun răsând încet. Surprinzător, deși mă așteptam să mă pocnească, n-a făcut-o! și pare și mai mirată.

— Ce i-ai spus? mă întrebă după câteva secunde, privind-mă bănuitoare.

Se pare că își cunoaște tatăl foarte bine!

Răspunsul meu l-a surprins pe Hayden așa cum m-a surprins și pe mine. Pur și simplu, privind poza ei, cuvintele mi-au venit singure pe buze, rezumând ceea ce simt, dând un nume multitudinii de sentimente pe care Hailey le-a trezit în mine.

Îi cuprind chipul în palme și o sărut ușor, apoi aproape că mă pierd în ochii ei albaștri.

— Adevărul. Că te iubesc! îi răspund și îi aștept cu inima strânsă răspunsul.

CAPITOLUL 24

Hailey

— I-am spus lui Hayden că m-am mutat cu tine!

Cuvintele mă fac să înlemnesc și îl privesc speriată. Știu cum reacționează tata când este vorba de mine, așa că îi privesc atentă chipul lui Cameron, încercând să găsesc urme de lovituri. Dar nu, nu are nicio vânătăie, nicio julitură, niciun semn cât de mic care să îmi dea de înțeles că s-a lăsat cu bătaie. Doar la gândul că cei doi s-ar putea bate din cauza mea și mi se face rău!

— Nu ne-am bătut! îmi spune râzând încet când observă că îi examinez chipul. Surprinzător, deși mă așteptam să mă pocnească, n-a făcut-o!

Iar asta mă uimește și mai mult. Ce i-ar fi putut spune Cameron de nu s-a ajuns la împărțit de pumni?

— Ce i-ai spus? îl întreb bănuitoare.

— Adevărul. Că te iubesc!

Cameron mă privește atent și pare să aștepte un răspuns din partea mea. Ochii de un albastru electrizant îi strălucesc așa cum nu i-am mai văzut niciodată, iar tot ceea ce pot eu să fac este să mă lupt pentru o gură de aer.

Deși pe exterior corpul îmi este blocat și nu pot să fac nicio mișcare, pe interior totul tremură în mine. Inima pare să nu mai aibă loc, iar golul din stomac devine tot mai uriaș, pentru ca mai apoi să înceapă să se umple cu o mulțime de zbateri ușoare, de parcă aş avea un stol de un milion de fluturi în mine.

Parcă citindu-mi pe față întreg zbuciumul interior, Cameron îmi zâmbește ușor apoi, cu un geamăt adânc, mă sărută din nou. Întâi tandru, apoi pasional, transformându-se în sărutul cu care m-am obișnuit atunci când mâinile mele îi cuprind gâtul și îi răspund încercând să îi arăt ce simt.

— Și eu te iubesc! reușesc să șoptesc între două săruturi și mă tem că am spus cuvintele atât de încet încât nu m-a auzit.

Dar modul în care mă privește și mă strânge în brațe, cu ochi strălucitori, mă liniștește imediat. A auzit perfect și îmi depune fericit zeci de săruturi pe întreaga față.

— Acum, ne întoarcem în pat și ne chinuim să îl rupem, conform tradiției din familia ta sau mergem la facultate? mă întreabă râzând.

— La facultate, răspund încă încercând să îmi trag sufletul și îmi mușc buza, abținându-mă să nu râd când se arată dezamăgit.

— Bine, dar astăzi ai tot program scurt! Nu cred că te-am cumințit destul! îmi spune cu o privire plină de promisiuni și mă trage după el spre ieșire.

Nu destul? Unchiul Holden avea dreptate, trebuia să aleg un pat mai

rezistent! Și în ritmul ăsta o să termin un an de facultate în trei. *Dacă* o să mai termin!

— Cât de scurt? întreb speriată.

— Depinde de cât voi reuși să mă abțin! îmi șoptește senzual la ureche și făcându-mă să mă înfior.

O, Doamne, asta înseamnă că ne întoarcem acasă după primul curs!

Dakota

Faptul că văd chipul lui Ryan atunci când mă uit pe vizor, mă face să oftez ușurată. Nu cred că aş rezista încă unui meci verbal cu Hudson la ora şase dimineaţa, mai ales că aproape toată noaptea nu am închis un ochi. Amintirea modului în care m-a sărutat a revenit insistent, oricât de mult am încercat să o alung şi singurul lucru pe care am reuşit să îl alung a fost doar somnul şi altceva nimic.

Ryan se pregăteşte atât de repede pentru injecţie încât nu pot să nu mă întreb dacă o face doar ca să scape o dată de micuţa înţepătură de care îi este atât de teamă sau nu vrea să mai dea ochii cu Hudson. Probabil că şi el se aşteaptă, ca şi mine de altfel, să îl găsim din nou la uşă şi în această dimineaţă.

— Asta e ultima! îi spun şi aproape pufnesc în râs când îl văd cât de uşurat pare.

— Îţi mulţumesc! îmi spune uşor jenat. Ştiu că sunt caraghios cu fobia mea privind spitalele, dar ne cunoaştem de atâta timp şi ştii de ce o am, de aceea am apelat la tine.

Da, ştiu că tatăl lui a fost câţiva ani extrem de bolnav iar vizitele dese la spital ale copilului care era pe vremea aceea Ryan l-au marcat, aşa că aprob doar uşor din cap. Îl înţeleg, dar tot mi se pare comic modul în care tremură în faţa unui ac.

— Tipul care tot apare la uşa ta... începe el, apoi se opreşte.

— Hudson, îmi scapă numele imediat.

— Este cam insistent. Te deranjează? Pot să vorbesc cu el dacă...

— Nu este nevoie, Ryan, mă descurc! îi spun zâbind. Este el insistent, dar... Suntem vecini, este normal să ne tot întâlnim, încerc să îl lămuiesc dar nu sunt prea convingătoare.

— Îţi place! începe să râdă şi făcându-mă să mă încrunt.

— Nu-mi place!

— Ba da, dar nu vrei să recunoşti! Şi îţi place că e insistent şi... te ia pe sus. La propriu şi la figurat!

Oricât de mult aş vrea să îl contrazic, ştiu că are dreptate. Hudson e... unicat! Încă nu am mai întâlnit pe nimeni ca el, pe nimeni care să fie... atât de copleşitor. Căci aşa mă simt, copleşită. De persoana lui şi de ceea ce mă face să simt.

Ryan îmi acceptă tăcerea ca şi răspuns şi, încă râzând, se îndreaptă spre ieşire.

— Ai terminat? aud o voce ușor răgușită atunci când deschide ușa și inima începe să îmi bată atât de năvalnic când o recunosc, încât nici nu mai aud răspunsul lui Ryan.

— Ai întârziat! îi spun încruntată lui Hudson când îl găsesc sprijinit nonșalant de tocul ușii. Acum poți să pleci!

— Oh, nu! Doar că am preferat să aștept. Nu am nici cea mai mică dorință să îi văd fundul lui Ryan! îmi spune râzând.

— Ce dorești, Hudson? întreb oftând și, pentru prima oară, îl văd ezitând.

— Ce vreau eu nu o să se întâmple, îmi spune insinuant, cu voce joasă, apropiindu-și fața de a mea, așa că o să mă mulțumesc cu... o cafea!

Cuvintele lui îmi aduc un nod în gât și simt cum obrazii mi se înroșesc instantaneu. Nici nu vreau să îmi imaginez ce își dorește el!

— Nu mai am cafea!

— Atunci... un ceai, poate?

— Nu am nici ceai! și se încruntă puțin în fața răspunsurilor mele scurte.

— Dar ketchup?

De data asta nu îi răspund imediat, doar îl privesc bănuitoare.

— Pentru ce îți trebuie?

— Să îl întind pe mine și să mă prefac rănit, îmi explică rânjind. Poate așa mă inviți și pe mine înăuntru, că m-am săturat de ușa asta. Mi-ar plăcea să ne jucăm de-a doctorul și pacientul, dar fără injecții. Ai stetoscop?

Ochii îi strălucesc jucăuși și nu îmi pot reține un zâmbet.

— Nu am stetoscop, dar te pot curența puțin cu un aparat de resuscitare!

— Iubito, m-ai curențat de când ne-am cunoscut! îmi spune atât de aproape de mine încât îi simt răsuflarea pe față.

Vocea îi este răgușită și joasă, iar modul în care spune cuvintele mă face să mă înfior, simțind și eu curențul de care vorbește și făcându-mă să înghit în sec. Ochii verzi mă privesc intens și mă pierd în ei, în nuanțele lor deosebite, făcându-mă să uit să mai respir. Din nou.

Cu un gest brusc, mă trage în brațele lui și mă lipește din nou de ușa încă deschisă. Câteva clipe doar îmi privește concentrat gura, părând să se gândească dacă să mă sărute sau nu, apoi, cu un mârâit ușor, mă sărută. Și o face de parcă de asta i-ar depinde viața!

Limba lui o tachinează pe a mea, tatonând și gustând, făcându-mă să uit cine sau unde sunt, să uit orice altceva în afară de el. Când îndrăznesc să îmi ridic mâinile și le împletesc în părul lui, un geamăt mulțumit îi scapă de pe buze și adâncește sărutul în timp ce brațele lui mă strâng și mai aproape.

— Dacă tot aveți de gând să... o faceți, poate că ar trebui să intrați în apartament! aud o voce răsunând lângă noi și îi zăresc pe fratele lui și pe Aria privindu-ne curioși.

Doamne, oare câți vecini or mai fi trecut pe lângă noi și ne-au văzut?

Fără să le răspundă, Hudson mă trage înăuntru și le închide ușa ostentativ în nas, ignorând complet hohotele lor de râs și năucindu-mă cu un nou sărut. Măinile lui îmi mângâie acum corpul, oprindu-se din loc în loc și făcându-mi pielea să se încingă.

— La naiba, iubito! Ești atât de fierbinte! îmi șoptește chinuit pe buze și încercând să își recapete autocontrolul când amândoi începem aproape să tremurăm.

Apoi, după încă un sărut scurt, îmi dă drumul brusc din brațe și deschide din nou ușa.

— Te aștept jos! îmi spune respirând precipitat. Te conduc la... unde te duci! și iese val-vârtej din apartament, lăsându-mă privind nedumerită în urma lui.

Să mă duc? Unde trebuie să mă duc? mă întreb pierdută, încercând să îmi amintesc ce am de făcut. La facultate!

Fir-ar să fie, m-a făcut să uit pe ce lume trăiesc și cred că acum am eu nevoie de resuscitare!

CAPITOLUL 25

Cameron

Hohotele de râs ale lui Hailey și Aria mă fac să zâmbesc. Habar nu am despre ce discută amândouă în bucătărie căci vorbele lor ajung la mine doar ca niște murmure, dar râsul le răsună în toată casa.

Când mi se alătură în living, aduc cu ele două castroane mari pline cu popcorn și câteva sticle de suc și bere.

— Astea sunt pentru mine? întreb uluit.

— Nu, sunt pentru noi! îmi spune Hailey ghemuindu-se lângă mine pe canapea în timp ce Aria se așază comod într-unul dintre fotolii.

Ador momentele liniștite pe care le petrecem seara împreună, prefăcându-ne că ne uităm la televizor sau că învățăm când, de fapt, nu dorim decât să fim cât mai aproape unul de celălalt. Hailey are un mod al ei aparte în care se ghemuiește în brațele mele, exact ca și acum și mă face să o cuprind cu totul între brațele mele și să o sărut.

— Iubito, despre ce ați vorbit de se uită Aria așa ciudat la mine? o întreb șoptit la ureche când observ privirile furișe pe care mi le aruncă șatena.

— Nimic important! îmi spune înroșindu-se ușor. De-ale fetelor.

— Adică despre băieți! trag concluzia evidentă. M-ai vorbit de bine sau de rău?

— De ce crezi că am vorbit despre tine? Poate am vorbit despre alți băieți!

Pentru două secunde, o gelozie nebună pune stăpânire pe mine, apoi îmi dau seama că doar mă tachinează.

— Cred că trebuie să mai lucrăm la cumințirea aia a ta! spun hotărât și abținându-mă să nu râd când își mărește ochii. Dar mai târziu! Acum... la ce ne uităm?

Adevărul este că am crezut că fetele vor să petreacă o seară împreună și mă pregătisem să mă uit la fotbal. În seara asta este finala NFL (Național Football League) și bănuiesc că Hunter și băieții se uită la meci dacă Aria este la noi, însă eu prefer de o mie de ori să mă uit la un film siropos sau la nu știu ce emisiune despre croșetatul ciorapilor dacă asta o face pe Hailey să îmi stea în brațe ca acum.

— La fotbal, evident! îmi spune senină Hailey. E finala NFL și joacă Dallas Cowboys!

— Poftim? întreb uluit, plimbându-mi privirea între cele două și ratând lovitura de deschidere a meciului.

Înainte să primesc însă un răspuns, un Hunter încruntat își face apariția și

chipul i se destinde imediat când o zărește pe Aria.

— Aici erai! exclamă ușurat și o ridică imediat pe șatenă așezându-se el în fotoliu și trăgând-o pe ea în brațele lui.

Abia acum observă modul în care Hailey stă în brațele mele și mă privește o clipă cu ochii mijiți, apoi îl văd oftând și relaxându-se ușor.

— Stați puțin! exclamă surprins privind ecranul televizorului. Voi vă uitați la meci?

— Bineînțeles! îi răspunde Hailey râzând. Vouă vă place *fotbalul*, nouă ne *plac... jucătorii* de fotbal!

Amândoi rămânem cu gurile căscate și privim uluiți la fetele care chicotesc în brațele noastre.

— Jay Hamilton este... mortal! exclamă Aria dându-și ochii peste cap și făcându-l pe Hunter să mârâie nemulțumit.

— Și părul ăla al lui, brunet și ciufulit tot timpul... oftează Hailey, acum e rândul meu să mârâi.

— Și eu sunt brunet și ciufulit uneori, bombăn agasat de faptul că ochii iubitei mele strălucesc privind la alt bărbat.

— Dar tu ai ochi albaștri, iar Jay îi are verzi! îmi spune Aria pe un ton ironic, făcându-mă să mârâi din nou și să mă strâmb la ea.

— Hei, eu sunt brunet, ciufulit și am ochii verzi și nu leșini așa când mă vezi! exclamă Hunter contrariat. Ce are ăla în plus?

— Nevastă și copil! răspund eu ofticat când cele două doar oftează, necatadicsind să ne răspundă.

— Știu! Rya, micuța balerină cu care s-a căsătorit acum doi ani și Julia, fetița lor! mă uimește din nou Hailey cu câte lucruri cunoaște despre respectivul mijlocăș.

— Iubito, dacă îmi spui și ce număr poartă tipul la pantofi, nu mă mai uit la meci! îi spun nemulțumit de adorația ei.

— Patruzeci și cinci! îmi ciripește veselă imediat și amândouă izbucnesc în râs în fața supărării noastre evidente.

Parcă dorind să pună sare pe rană, ecranul televizorului se umple cu chipul lui Jay Hamilton, comentatorul sportiv laudând reușitele mijlocășului. Ar trebui să recunosc că tipul arată bine, este ciufulit și are ochi frumoși, dar noile oftaturi de adorație ale fetelor mă fac doar să îmi doresc să sting televizorul.

— Ochii tăi sunt mai frumoși, tu ești mai sexi și pe tine te iubesc! îmi șoptește Hailey senzual la ureche și toată agasarea îmi dispare într-o secundă când mă sărută și o simt topindu-se în brațele mele.

Doamne, femeia asta m-a zăpăcit de tot și mă are la degetul ei mic!

De parcă ar fi legați cumva între ei sau comunică telepatic, știind unde și cum să se găsească, încet și pe rând, băieții încep să apară în livingul nostru, așezându-se care pe unde apucă și, în scurt timp, în apartamentul nostru este aceeași atmosferă ca și pe stadion. În mod sigur, vecinii așa o aud!

— Dacă așa va fi tot timpul, cred că va trebui să mai cumpărăm niște fotolii! îi spun râzând când o parte dintre ei se așază nonșalant pe jos.

— Te deranjează? mă întreabă privindu-mă atentă.

— Hailey, dacă nu încearcă să te ia de lângă mine, nu mă strâng de gât și nu se mută aici, pot veni oricât de des! îi răspund sincer și pare fericită.

Dar ce este mai surprinzător, nu doar pentru mine cât și pentru cei șase, este pasiunea pe care o arată fetele față de joc. Strigă mai mult decât noi toți la un loc, dau indicații și comentează deciziile arbitrului, chiar înjurând uneori.

— Ușurel, iubito, să nu te lovești! bombăn când, pentru a nu știu câta oară, Hailey sare în sus la o fază a meciului și aproape o scap din brațe.

După nici cinci minute de joc, meciul nu m-a mai interesat, devenind fascinat doar de femeia din brațele mele. Hailey, roșie în obraji, cu ochii strălucind și o însuflețire pe care i-am mai văzut-o doar când m-a „răpit” și conducea cu viteză, nu își dă seama de efectul pe care îl are asupra mea sau o au săriturile ei în poala mea pentru partea din față a pantalonilor ce mi-au devenit brusc prea strâmți.

Dacă mă iau după chipul lui Hunter, atunci când îi arunc o privire rapidă, trece prin același chin ca și mine, căci Aria este la fel de exuberantă.

— Touchdown! strigă Hailey sărind în picioare, împrăștiind jumătate din bolul de popcorn prin încăpere și aproape sperându-ne pe toți șapte când și Aria i se alătură țipând la fel de tare.

Își lovesc fericite palmele una alteia apoi încep să-și miște șoldurile într-un mod care mă face să îmi doresc brusc ca toți cei din încăpere să dispară, să rămânem doar noi doi și, după ce o duc în dormitor, să înscriu și eu. La naiba, mai durează mult meciul ăsta afurisit?!

În pauza meciului, toată lumea se ridică și o adevărată vânzoleală începe prin casă. Sticlele de bere goale dispar ca prin minune, altele pline apărând de nu știu unde și cuptorul cu microunde piue ca apucatul probabil înlocuind popcornul împrăștiat de Hailey. Și, culmea, în toată agitația creată, mi-am pierdut iubita pe care nu o mai zăresc nicăieri.

— Unde-i Hailey? o întreb îngrijorat pe Aria.

— A zis că vine imediat! îmi răspunde ridicând indiferentă din umeri și introducând o altă pungă de popcorn la cuptor.

Vine imediat? *De unde?* Unde a putut pleca fără să îmi spună nimic? Și cum naiba am putut să o pierd într-un biet apartament, mă întreb privind mirat în jur.

— Hei, ai să te obișnuiești în timp! îmi spune Scott râzând și bătându-mă prietenește pe umăr, probabil crezând că sunt disperat din cauza lor și a mișcării lor continue. Am auzit că ai avut o discuție... interesantă cu Hayden! și dă din sprâncene sugestiv.

Cum naiba a aflat? Apoi îmi amintesc de Heaton, tatăl lui și de faptul că a asistat parțial la discuția noastră când secretara disperată l-a chemat în ajutor, probabil crezând că ne vom lua la bătaie.

Dintre toți cei șase, Scott pare să fie cel care m-a acceptat cel mai mult, mârâind la mine mult mai puțin decât ceilalți, mai ales comparativ cu gemenii.

— Poate că nu mă încrunt la tine la fel de mult ca restul, îmi spune parcă bănuind la ce mă gândesc și privindu-mă acum serios, dar sunt cu ochii pe tine! Cât timp Hailey e fericită, cum am văzut-o azi...

— În primul rând, mi-ar plăcea să o găsesc! îi spun zâmbind indiferent la amenințările lui.

— Să o găsești?! Da' ce, e nasture ca să o pierzi? mă întreabă încruntat și apoi își aruncă și el privirea roată, în hărmălaia din jur.

Însă toată lumea amuțește brusc și rămânem nemișcați când pe ușă intră Hailey urmată de... Dakota. Deși e toată roșie în obraji, șatena ne aruncă un zâmbet timid și îl ocolește intenționat cu privirea pe Hudson, făcându-l să mormăie nedeslușit.

— Începe! se aude țipătul lui Stuart din living și toți ne grăbim să ne reluăm locurile în fața televizorului, Hailey trăgând-o după ea pe Dakota.

— Să ți-i prezint oficial pe băieți, îi spune începând să arate cu degetul către ei. Scott și Stuart, frați. Michael și Matt, frați. Hunter și Hudson, frații mei. Iar ea este Dakota, vecina noastră!

— Scorpia de la trei! rânjește Matt și primește imediat una după cap de la Hudson, în timp ce Dakota, spre surprinderea tuturor, începe să râdă.

— Trebuie să îți câștigi dreptul să îmi spui așa!

— Câștigă pe dracu'! se încruntă Hudson și o trage brusc în poala lui, alături de noi pe canapea, arătând clar tuturor că trebuie să păstreze distanța.

— Cred că am pierdut câteva episoade din comedia de vis-à-vis! îmi șoptește Hailey la ureche când observă modul în care fratele ei o strânge pe Dakota în brațe și aceasta acceptă fără să comenteze.

— Iubito, cred că am pierdut un sezon întreg! mărturisesc râzând, în timp ce o cuprind mai bine pe Hailey și mă pregătesc sufletește pentru încă o repriză în care se va foi și sări în brațele mele, frecându-și fundulețul de mine și înnebunindu-mă complet.

Însă surprizele se țin lanț căci și Dakota pare să fie o fană a fotbalului și, bineînțeles, a lui Jay Hamilton, Hudson alăturându-ni-se mie și lui Hunter la încruntături când toate trei încep să ofteze când mijlocășul apare în prim plan. Și ea țipă și sare la fel de mult astfel că, în scurt timp, se pare că toți suntem fascinați mai mult de spectacolul minunat oferit de ele decât de meci.

— Touchdown Cowboys! țipă de data asta Dakota și reîncepe dansul victoriei executat acum de toate trei.

Nu am văzut însă nici înscrierea asta, fiind cu totul fascinat de Hailey. Popcornul zboară din nou în jurul nostru și aş putea jura că am câteva pe sub tricou deși nu știu cum au ajuns acolo, dar nu-mi pot lua privirea de pe bruneta care se mișcă înnebunitor în fața mea și mă face să gem. Din nou.

— Promite-mi că repeți mișcărilor astea și diseară în pat! îi șoptesc chinuit la

ureche atunci când nu mai rezist și o trag din nou în poala mea;

— Dacă vor câștiga Cowboys, promit că o să îți arăt și câteva pe care nu le-ai mai văzut! îmi răspunde cu ochii plini de promisiuni și făcându-mă să gem din nou.

Fir-ar al naibii de meci! Iar Jay Hamilton ăla ar face bine să dea tot ce e mai bun în el și să câștige finala dacă nu vrea să îi rup picioarele!

— A venit pizza! exclamă încântat Michael atunci când soneria reușește să se facă auzită prin gălăgia din casă și se îndreaptă grăbit la ușă.

Dar nu el este cel care se întoarce în living ci... o blondă!

Picioare lungi, îmbrăcate în blugi strâmți și un tricou mulat peste pieptul plin, alături de un chip de păpușă încadrat de plete blonde, tipa dă buzna peste noi, întrebând cu sufletul la gură:

— Cine a înscris?

— Nadine! începe să strige Dakota și se aruncă spre blondă luând-o în brațe, mișcarea ei aproape făcându-l pe Hudson să cadă de pe canapea.

Printre țipetele fetelor, gălăgia televizorului și comentariile băieților, mă întreb cum s-a ajuns aici. Doar în urmă cu o oră, eram singur cu Hailey și ne sărutam liniștiți, pentru ca acum apartamentul să pară o casă de nebuni!

Cu un rânjel încântat pe buze, îmi strâng iubita în brațe și savurez spectacolul din jurul meu.

— Te distrezi! constată ea înclinând – și capul pe un umăr și zâmbindu-mi dulce.

— Al naibii de mult! recunosc râzând. Și tot mai cred că ar trebui să cumpărăm fotoliile alea! adaug când realizez că, fără să își dea seama, Hailey va fi întotdeauna cea care îi va strânge mereu pe toți în jurul ei.

CAPITOLUL 26

Hailey

Nu mă deranjează faptul că blonda care a năvălit în apartamentul nostru atrage privirile băieților ca un magnet până când îl văd și pe Cameron examinând-o atent din cap până în picioare. Brusc, îmi amintesc de o altă blondă, Alice, care era grămadă toată peste el în LA și aproape că mă sperii în fața geloziei care îmi face stomacul să se strângă.

Îi plac blondele!

Ca de obicei, Cameron îmi simte imediat schimbarea de spirit și brațele i se strâng mai tare în jurul meu.

— Iubito, nu te gândești la prostii! îmi șoptește la ureche. Doar mă temeam să nu fim atacați!

— Atacați? îl privesc neîncrezătoare. Cam, sunteți șapte bărbați mari și lați, de ce te-ai teme că ne atacă o blondă? îl întreb cu ochii mijiți.

— Păi, nu ai văzut ce intrare și-a făcut?

E drept că a părut că tipa ar vrea să ne ia la bătaie, dar nu arată nicidecum a terorist. Din contră, parcă ar fi fotomodel!

— Câte iubite brunete ai avut până acum? îmi scapă întrebarea fără să vreau și îl văd mărindu-și ochii surprins.

— Niciuna! primesc răspunsul după o mică ezitare și îmi țin respirația fără să vreau. Te-am căutat pe tine! adaugă apoi zâmbind și mă privește atât de intens încât aș avea nevoie să mă așez dacă nu aș sta deja jos.

— Să nu te aștepți la bacșiș! se aude mârâitul lui Michael peste toată gălăgia din cameră și toți ne întoarcem atenția spre el. Mi-ai trântit zece cutii cu pizza în brațe și ai intrat neinvitată!

— Renunț la bacșiș dacă mă lași să mă uit la meci! își flutură blonda genele și toți pufnim în râs când Michael pare dornic să o strângă de gât. Te rog, mai sunt doar câteva minute din joc și e finala!

— Rămâi! mă trezesc că spun și tipa mă privește de parcă i-aș fi salvat viața, în timp ce Michael se uită dubios la gâtul meu, făcându-l pe Cameron să mârâie amenințător.

Fără să mai aștepte altă invitație, Nadine se îngrămădește dinadins lângă Michael pe fotoliu și, după ce îi spune dulce un „dă-te mai încolo”, își lipește privirea de televizor.

— Jay! o aud și pe ea oftând când chipul mijlocașului apare pe ecran și toate trei pufnim în râs în timp ce băieții o privesc încruntați.

— Ce? întreabă ea nedumerită. Tipul e... wow! Brunet, ochi verzi, păr

ciufulit... M-aș mărita mâine cu el dacă m-ar cere!

— Cred că e însurat deja! îi spune Michael rânjind. Nu sunt eu ciufulit, dar sunt brunet și am ochi verzi, te măriți cu mine?

Din nou meciul trece pe planul doi, toți privind acum la Nadine și așteptând răspunsul ei.

Blonda își întoarce privirea spre el și se oprește o clipă asupra părului, părând tentată să îl ciufulească, apoi se fixează pe ochii verzi și nu sunt surprinsă când o văd înghițind în sec, căci sunt obișnuită cu reacția generală în fața culorii neobișnuite pe care toți bărbații din familia mea au moștenit-o de la bunicul Henry. Apoi, înclinându-și capul pe un umăr, privirea îi coboară pe pieptul tare și abdomenul plat care se pot observa perfect prin tricoul mulat.

Surprinzându-ne pe toți și mai ales pe Michael, se ridică în picioare și îl ridică și pe el, apoi începe să se învârtă încet în jurul lui cu un zâmbet ușor pe buze, analizând atentă fiecare detaliu în timp ce el își întoarce capul după ea, nescăpând-o din priviri.

— Hm, se încinge atmosfera! chicotește Cameron la urechea mea și apoi geme când mă așez mai bine în poala lui. Vorbeam despre ei, iubito! La mine s-a încins de la primul touchdown!

— Știu, recunosc și chicotesc când mă privește disperat. De ce crezi că m-am fâțâit pe-aici ca nebuna?

Ajunsă în spatele lui Michael, privirea lui Nadine se oprește pe fundul strâns perfect de blugi apoi se întoarce spre noi, ceilalți și, mărimdu-și ochii și făcându-și vânt cu o mână, mizează cu buzele cuvântul „hot”, făcându-ne pe toți să izbucnim într-un râs isteric.

— Hai, iubire, că nu mă cumperi la kilogram! rânjește Michael mulțumit de reacția ei. Mă iei sau nu?

— Hm, spune ea mușcându-și buza de jos, măsurându-l încă o dată din cap până în picioare. Să văd ce oferte mai sunt pe piață! și se întoarce spre ceilalți băieți, lăsându-l uluit.

De parcă ne-am fi înțeles, Aria, Dakota și cu mine ne încruntăm la ea, arătându-i fiecare dintre noi foarte clar că Hunter, Hudson și Cameron sunt cumpărați, dar Matt și Stuart se ridică imediat în picioare, încordându-se și arătându-și mușchii lucrați la sală. Doar Scott nu pare interesat să fie achiziționat de frumoasa blondă, rezumându-se să se distreze cu privitul.

— Oh, la naiba! Vândut! exclamă Michael și se rează trăgând-o pe Nadine lângă el. Acum uitați-vă la meci!

Hudson

Cu toată veselia din jur, întreaga mea atenție e concentrată pe Dakota.

Nu știu de unde i-a venit lui Hailey ideea de a o chema și pe ea aici sau cum a convins-o să vină, dar îi sunt dator vândut surorii mele. Amintirea săruturilor de azi dimineată mă chinuie din nou, așa cum a făcut-o întreaga zi, iar faptul că acum o țin pe Dakota în brațe nu mă ajută cu nimic!

— Ești supărat pe mine! constată ea suficient de încet încât să o aud numai eu.

Azi-dimineată m-am stăpânit cu greu să nu cedez impulsului de moment, acela de a o lua pe sus și să o duc în dormitor! Nu pentru că Dakota ar fi fost probabil împotriva, ci tocmai fiindcă situația scăpa de sub control. Nu ar fi fost prima femeie cu care ajung în pat la prima întâlnire, de fapt nici nu am avut vreo întâlnire cu ea, dar... ceea ce a început ca o glumă s-a transformat rapid în altceva. În ce? Habar nu am, dar am de gând să descopăr!

— Nu m-am supărat, iubito! mint sărutând-o scurt. Dar aș fi preferat să mă anunți să nu te mai aștept!

Am condus-o până la facultate păstrând tăcerea amândoi tot drumul, încercând să înțelegem ce tocmai s-a petrecut între noi și am rămas înțeleși că o aștept când iese. Dar am așteptat degeaba! Și sunt supărat!

— Poate te-aș fi anunțat dacă îți știam numărul de telefon! îmi spune zâmbind dulce.

La naiba! Sunt un prost și pe mine ar trebui să fiu supărat!

— Acum îl ai! rânjesc spre ea după ce îi iau telefonul de pe masă și îmi introduc numărul. La apelare rapidă! Și îl am și eu pe al tău! adaug după ce îmi dau un apel. Acum zi-mi unde naiba ai dispărut!

Adevărul este că *ăsta* era motivul pentru care eram bosumflat, că nu știam *unde* sau *cu cine* a plecat. Mă privește câteva clipe tăcută, părând nehotărâtă dacă să îmi spună sau nu.

— Nu s-au mai ținut ultimele două cursuri, recunoaște în cele din urmă. Și doar n-ai fi vrut să stau mai bine de trei ore să te aștept! se burzuluiește ea la mine.

Hm, scorpia s-a întors!

— Începând de mâine, mă suni după fiecare curs și îmi spui ce faci! îi zic cât pot de hotărât și se întoarce uluită spre mine.

— Ce să fac??

Privirea mi se fixează pe gura ei și oftez. Sunt prea mulțumit de faptul că e

în brațele mele ca să începem să ne certăm din nou, așa că fac singurul lucru la care părem să ne înțelegem perfect. O sărut. Corpul care, până cu o secundă în urmă era încordat de indignare, i se relaxează imediat și nu pot să nu zâmbesc încântat de modul în care se topește în brațele mele.

Urletele care răsună în încăpere ne anunță că meciul din care oricum nu am văzut mare lucru s-a terminat și se pare că Dallas Cowboys au câștigat finala.

Dakota îmi sare din brațe imediat, făcându-mă să mă încrunt și să oftez când li se alătură fetelor care dansează din nou de bucurie.

La naiba, din cauza lor o să ajungem să nu ne mai uităm la fotbal! Modul în care toate *patru acum* își leagă șoldurile ar trezi și un mort și chipurile chinuite ale băieților arată același sentiment ca și al meu: frustrare!

— De unde o cunoști pe Nadine? ne surprinde Michael cu întrebarea când toată euforia meciului s-a liniștit, blonda a plecat și cele zece pizza sunt pe terminate.

— Nadine și cu mine am fost colege de liceu! explică Dakota zâmbind. Este dansatoare dar, câteodată, își ajută părinții care au o pizzerie. Nici nu știam că este în țară, căci ultimii doi ani i-a petrecut mai mult în Europa.

— Ce fel de dansatoare? mă trezesc că întreb și Dakota îmi aruncă o privire ucigătoare. Eram doar curios, iubito! Și Michael sigur e mai curios decât mine să afle cu ce se ocupă viitoarea lui nevastă! adaug punându-mi ketchup pe o felie de pizza.

— Dans modern! îmi dă răspunsul printre dinți și rânjesc încântat că pare geloasă.

Brusc, sosul de roșii îmi amintește de discuția de dimineață și îmi ridic privirea spre Dakota. Obrajii care i se înroșesc brusc îmi dau de înțeles că și-a amintit și ea și pofta de mâncare îmi pierde brusc, lăsând loc altei poftă. Așa că, fără să dau vreo explicație, înșfac cu o mână sticla de ketchup și cu cealaltă pe Dakota și o trag înspre ieșire, ignorând privirile uluite ale celorlalți sau chicotelile lor. Dar o idee mă face să mă întorc în bucătărie, trăgând bruneta după mine.

— Hudson, ce naiba faci? Și de ce îi vandalizezi frigiderul lui Hailey? mă întreabă nedumerită când eu caut ca disperatul printre rafturi.

— Aha! Am găsit! exclam fericit când am găsit ce căutam și abandonez sticla de ketchup.

— Un tub de frișcă și sos de căpșuni!? Ce vrei să faci cu ele?

Înainte să îi răspund, o trag în brațele mele și o sărut. Adânc. Așa cum mi-am dorit s-o fac întreaga seară și nu îi mai dau drumul decât când o simt

tremurând după aer.

— Nu știu ce naiba mi-ai făcut și oricât de mult îmi place să faci pe scorpia, nu mai vreau să ne certăm. Amândoi știm că e ceva între noi, ceva ce nu putem să negăm, așa că... în noaptea asta o să ne jucăm de-a doctorul și pacientul, îi șoptesc senzual la ureche și o simt înfiorându-se în brațele mele. Iar astea, iubito, arăt spre spre cele două recipiente, am de gând să le mănânc. De pe tine! Așa că, dacă ai ceva de zis, spune acum, căci odată ajunși la tine nu cred că o să mai poți vorbi. Deci?

Câteva secunde își ține respirația și doar mă privește clipind des, iar eu am un nod uriaș în gât în timp ce îi aștept răspunsul.

— Îmi place mai mult sosul de ciocolată! îmi spune într-un târziu, cu glas ușor răgușit.

La naiba! Acum am uitat eu să respir!

CAPITOLUL 27

Hailey

După ieșirea precipitată a lui Hudson și a Dakotei, băieții au plecat și ei pe rând. Stuart și Matt vorbind despre niște gemene roșcate și nu știu ce club, Scott vorbind și râzând la telefon cu o tipă de care nu am mai auzit, iar Michael bombănind ceva despre comandarea unei pizza. Doar Aria și Hunter au rămas să ne ajute să strângem prin livingul ce arată ca după un război în care muniția principală pare să fi fost popcornul.

— Despre ce crezi că discută? o întreb pe Aria când facem curat și în bucătărie, arătând spre Cameron și Hunter ce ne urmăresc cu privirea din living.

— Nu discută! chicotește ea după ce le aruncă doar o privire fugitivă. Salivează! După noi! I-am înnebunit cu dansurile alea și cred că, de-acum înainte, de câte ori se vor mai uita la vreun meci de fotbal își vor aminti de noi.

Privirea îmi fuge pe telefonul Ariei aflat pe bufet și nu-mi pot abține un zâmbet în fața ideii care îmi vine.

— Ce-ai zice să le mai dăm ceva de care să își aducă aminte?

Zâmbetul ei năstrușnic îmi arată că mi-a prins ideea și butonează rapid pe telefon, melodia *All About That Bass* a lui Meghan Trainor răsunând în încăpere, iar noi începem să dansăm ca și cum nu am ști că suntem privite. De data aceasta, mișcările noastre sunt mult mai lascive și mai mult ne încurcă în treaba pe care încercăm să o facem, dar asta nu mai contează. Contează doar fețele disperate ale bărbaților pe care îi observăm cu coada ochiului.

— Tu chiar vrei să mor de inimă la douăzeci și cinci de ani! auzim mârâitul lui Hunter și ne trezim cu el cu mâinile în șolduri la niciun pas de noi.

— Da ce-am făcut? întreabă Aria pe un ton nevinovat, în timp ce eu încerc să mă îndepărtez subtil fără să reușesc însă să scap de privirea lui încruntată.

— *Ce-ai făcut?* Păi, să vedem... Am popcorn și-n chiloți de la cât ați aruncat cu el, m-am înecat cu berea de vreo trei ori de mi-a ieșit pe nas, pizza mi-a rămas în gât... Și, dacă ai văzut că nu ți-a reușit, ce ți-ai zis? Hai să-i provoc un stop cardiac! Îți dai seama că dacă mor acum, la cât sunt de excitat, nu vor putea să-mi pună nici capacul pe sicriu?

Hohotele noastre de râs cred că se aud acum în întregul bloc, dar nu îmi pasă, nici disperarea lui Hunter și nici privirea încruntată a lui Cameron nu ne mai pot opri din râs.

Cu un oftat, Hunter o pune pe Aria încă râzând pe un umăr și se îndreaptă spre ieșire rânjind satisfăcut.

— Iubito, de-abia aștept să văd cum te descurci cu problema pe care ai

provocat-o!

Abia după ce, în sfârșit, am rămas din nou singuri, Cameron se apropie încet de mine cu o umbră de zâmbet pe față și brațele lui îmi cuprind mijlocul, lipindu-mă de el chiar dacă eu încă mai râd cu lacrimi. O luminiță jucăușă îi strălucește în ochi și pare încântat că sunt atât de veselă.

— Cowboys au câștigat finala... îmi șoptește când reușesc să mă opresc din râs, aplecându-se și sărutându-mă sub ureche, apoi gura îi coboară încet pe gât, depunând săruturi fierbinți și dese. Iar tu ai făcut o promisiune... continuă cu vocea ușor răgușită.

Se pare că dansul meu a avut același efect asupra lui ca și cel al Ariei asupra lui Hunter, căci îi simt excitația lipită de mine și icnesc ușor atunci când se freacă sugestiv de mine.

— Și acum... ce ar fi să îmi arăți mișcărilor alea de care pomeneai?

De data aceasta, nu mai este pic de glumă în vocea lui, singurul lucru ce răzbate evident fiind dorința, în timp ce ochii albaștri îi strălucesc puternic când mă privește cu o intensitate care îmi taie respirația. Însă oricât de pierdută aș fi în fața privirii fierbinți sau a gestului său, scot ultimul sunet la care ne așteptam amândoi.

Hâc!

Fir-ar să fie, iarăși am râs prea mult!

De data aceasta, hohotul de râs care răsună în tot apartamentul este al lui Cameron. Nu pare să fie deranjat de sughițul meu care a stricat tot momentul romantic, ba chiar pare încântat.

— Chiar mă întrebam când o să începi cu asta! recunoaște râzând. Și știi de ce?

— Nu. *Hâc!* De ce?

— Pentru că vreau să verific dacă sărutul meu poate face să îți treacă sughițul sau data trecută a fost o pură întâmplare, îmi șoptește pe buze și apoi mă sărută.

Buzele lui îmi mângâie pentru o secundă gura, parcă testându-i textura, apoi adâncește sărutul. Un geamăt mulțumit îi face pieptul să vibreze atunci când limba lui îmi cercetează fiecare colțișor al gurii, iar mâinile ce i s-au strecurat pe sub tricoul meu îmi înfierbântă pielea. Picioarele mi se înmoaie instantaneu dar, ca și cum ar ști ce efect are asupra mea, brațele lui mă susțin și mă strâng mai aproape.

— Se pare că nu a fost o întâmplare! constată zâmbind încântat când ajungem să tremurăm amândoi iar eu nu mai sughit.

— Normal că mi-a trecut! M-ai lăsat fără aer!

Zâmbetul lui Cameron dispare încet, pe măsură ce îmi studiază intens chipul.

— Iubito, tu mă lași fără aer de câte ori te privesc!

Adevărul este că același sentiment îl am și eu de câte ori îl revăd, chiar și după o absență de câteva minute. Și asta mă sperie! *Tot* ceea ce se întâmplă între noi mă sperie! Nu doar faptul că s-a petrecut atât de repede încât nici nu am apucat să îmi dau seama ce se întâmplă, cât și intensitatea sentimentelor.

Uneori am impresia că, până nu demult, am fost... amorțită. Ca și cum întreaga mea viață de până acum nu am făcut altceva decât să exist, așteptând ca el să apară. Așteptându-l pe *el*! Iar acum... totul se petrece cu o viteză atât de uimitoare încât amesc. Până acum, toată viața mea însemna familia, școala... Aria și cumpărăturile, următoarea petrecere la care o să mergem... Acum, totul pare să se învârtă în jurul lui Cameron.

Am ajuns să fiu dependentă de el, constat cu surprindere. Nu mi-aș mai putea imagina viața mea fără el. M-am obișnuit să dorm în brațele lui, strâns îmbrățișată și simțindu-mă iubită și ocrotită, săruturile lui să mă trezească dimineața înaintea ceasului deșteptător. Să ne luăm micul dejun împreună, să ne bem cafeaua împreună sau să stăm seara îmbrățișați pe canapea, mulțumiți că suntem alături.

Și toate acestea în... cât timp? Au trecut doar două luni de când l-am văzut prima oară și doar două săptămâni de când i-am cerut să mă sărute pe holul căminului și deja locuim împreună! Nu e de mirare că tata e aproape de infarct sau că băieții ne urmăresc ca niște vulturi, e de mirare faptul că *s-a întâmplat*!

Iar peste toate astea, plecarea lui Cameron plutește ca o umbră.

Întreaga lui viață este în Los Angeles: afacerea, familia și prietenii. În Houston sunt doar eu și niște nebuni care încă mârâie la el de câte ori îl văd!

Parcă citindu-mi gândurile pe față, Cameron se încruntă ușor, apoi mă strânge doar în brațe, sărutându-mă pe păr și oftând.

— Și eu sunt speriat, Hailey! Nu am crezut niciodată în dragoste la prima vedere și nu m-am așteptat să simt ceea ce simt pentru tine, mai ales într-un timp atât de scurt. Te iubesc! E simplu! Este prea repede totul? Poate! Dar cine zice că este nevoie de luni de zile ca să te îndrăgostești?

Apoi începe să râdă ușor, ca și cum și-ar fi dat seama brusc de ceva.

— De ce râzi? Îl întreb nedumerită.

— Mi-am amintit de Hayden și de faptul că mi-a spus că s-a îndrăgostit de mama ta în câteva secunde. Iar unchii tăi... Trebuie să fii orb să nu vezi cât de

mult își iubesc soțiile! Iar voi se pare că i-ați moștenit! Te miri de noi? Uită-te la Hunter și la Aria! Sau, și mai bine, la Hudson și Dakota! Ei nu se grăbesc? Hudson a numit-o scorpie, dar i-a pupat ușa din prima zi, iar adineauri ne-a furat frișca din frigider pentru Dumnezeu știe ce are în cap! Iar Michael tocmai a cerut de nevastă o fată pe care a văzut-o cinci minute! Bine, nu înseamnă că se vor și căsători, adaugă strâmbându-se când nu mă pot abține să chicotesc și mă sărută scurt.

Are dreptate! Suntem o familie de nebuni!

— M-ai înnebunit întreaga seară! îmi spune redevenind serios și vocea îi devine răgușită. Mă mai chinui mult sau ai de gând să îmi arăți mișcările alea odată?

— Aici? îl întreb frecându-mă ispititor de el și zâmbesc mulțumită când scapă un geamăt chinuit.

— Iubito, bucătăria e un bun *început!* iar glasul îi este plin de promisiuni. Urmează livingul... și mă sărută, baia... celelalte două camere... și îmi dă jos tricoul de pe mine iar sutienul îmi dispare ca prin farmec. Până dimineață ajungem și în dormitor...

O, Doamne! Asta înseamnă că mâine iar nu mă duc la cursuri!

CAPITOLUL 28

Hudson

— Hudson, ce faci? mă întreabă nedumerită Dakota atunci când mă opresc în prag și mă sprijin cu un umăr de tocul uşii.

Deşi până mai adineaori eram nerăbdător să plec din apartamentul lui Hailey şi doar ce am făcut câţiva paşi, întreaga nerăbdare mi-a dispărut ca prin farmec.

— Aştept să mă inviţi înăuntru! îi spun ridicând din umeri şi mă priveşte uluită.

De aproape o săptămână mă tot învârt pe la uşa ei şi singura dată când am intrat a fost azi-dimineaţă, iar asta doar fiindcă am vrut să scap de privirile Ariei şi ale lui Hunter, nu pentru că m-ar fi invitat ea.

— Eşti... vampir? mă întreabă speriată. Parcă doar ei nu pot intra neinvitaţi într-o casă!

— Nu, dar pot să te muşc dacă doreşti!

Câteva clipe mă priveşte clipind mărunţ, în timp ce eu îmi imaginez deja buzele mele pe gâtul ei şi nerăbdarea reapare. Probabil şi ea îşi imaginează acelaşi lucru, căci o aud înghiţind în sec.

— Deci?

— La naiba, intră odată că mă trage curentul şi până nu încep să cred că ai făcut de-a dreptul o pasiune pentru uşa mea! exclamă exasperată şi privindu-mă bănuitoare. Sau nu! Stai! strigă la mine şi rămân blocat, cu un picior în casă şi unul pe palier. Nu vrei să o mai pupi o dată? mă întreabă ironică.

— Deci te-ai uitat pe vizor! constat mulţumit că a fost suficient de curioasă încât să mă urmărească.

— Normal că m-am uitat! exclamă indignată. Am crezut că am fost atacaţi de un trib de apaşi!

— Da, recunosc spăşit, am fost cam gălăgioşi. Şi cum eram toţi la bustul gol, bănuiesc că semănam cu nişte indieni, doar că arătam mult mai bine. Dar îţi promit că data viitoare îmi pun şi nişte pene în păr, dacă îţi face plăcere. Ai vreun stâlp prin casă? întreb intrând şi închizând uşa după mine, iar ea face un pas în spate.

— Stâlp? aproape că se bâlbâie.

— Da, un stâlp sau o bară.

— Nu, de ce întrebi?

— Păi, ştii tu... Indienii prindeau pieile albe şi le legau la stâlpul caznelor. Dacă tot ne jucăm de-a indienii, măcar să fie cât mai veridic! Eu te leg de stâlp, apoi te chinui cu... săruturi şi mângâieri până îmi leşini în braţe! îi spun rânjind.

Ochii i se măresc brusc, respirația i se oprește și mai face un pas în spate, părând de-a dreptul speriată.

— Ce naiba? bombăn apropiindu-mă de ea. Dakota, am glumit! Cel puțin la partea cu legatul. Restul, rămâne de văzut.

Un zâmbet mic îi ridică colțurile gurii, iar ochii îi licăresc scurt.

— Sună tentant? o întreb în șoaptă când fețele ne mai sunt despărțite de doar câțiva centimetri.

— Mi-ai spus Dakota! șoptește și ea.

Pentru o clipă, mă simt dezorientat. Sunt atât de tâmpit încât să îi încurc numele?! Am mai pățit-o de vreo două ori să încurc numele fetelor cu care eram, dar era cu totul altă situație. Fetele respective nu contau suficient de mult încât să mă chinui să le memorez numele.

— Nu așa te numești? întreb ezitând.

— Ba da, își înclină capul ușor pe un umăr, într-un gest adorabil. Dar e prima oară când îmi spui pe nume.

Oh!

— Până acum mi-ai spus doar „scorpie” sau... și se oprește brusc, ținându-și respirația.

— *Iubito*, continui eu.

— Sau așa!

— Cu siguranța Dakota sună mai bine decât „scorpie”! îi șoptesc înainte să o sărut.

Buzele par să i se topească sub presiunea ușoară a gurii mele și îi absorb răsuflarea eliberată printr-un oftat, adâncind sărutul. Recipientele pe care le țin încă în mâini mă incomodează așa că, fără să întrerup sărutul, o împing ușor până lângă o masă aflată pe holul în care ne-am oprit și scap cât pot de repede de ele. Abia acum mâinile mele îi cuprind corpul cu totul și o lipesc de mine.

Palmele i se opresc pe pieptul meu și, pentru o secundă scurtă, am impresia că ar dori să mă respingă, dar mângâierea ușoară cu care urcă încet îmi dovedește că m-am înșelat. Degetele i se opresc o clipă pe pielea gâtului și atingerea fină îmi înfierbântă pielea. Aproape că aș implora-o să le bage în părul meu, însă nu este nevoie căci o face singură și gemem amândoi atunci când degetele ei strâng în pumni părul, trăgându-mă mai aproape.

Sărutul devine mai pasional și mâinile mele încep să mângâie trupul pe care, până acum, m-am mulțumit doar să îl strâng în brațe.

— Vreau să îți simt pielea, îi șoptesc ridicând ușor marginea tricoului.

Tremurul pe care îl simt atunci când vârfurile degetelor îi ating pielea taliei

mi se transmite și mie, făcându-mă să îmi doresc să scap de materialul ce o acoperă și să și *văd* ceea ce ating. Însă, totodată, nu vreau să mă grăbesc. Îmi doresc să savurez fiecare clipă și fiecare părticică de piele pe care o mângâi.

Dar nu ajung să ridic prea mult tricoul, că mâna ei o oprește pe a mea.

— Nu! îmi șoptește cu voce hotărâtă, chiar dacă ochii îi par încețoșați.

— De ce? reușesc să întreb după câteva secunde în care mintea mea încearcă să îi înțeleagă refuzul.

— Ne cunoaștem de doar patru zile! îmi răspunde retrăgându-se din brațele mele.

La naiba!

— *Doar* patru zile? încerc să par mirat. Mie mi se par cât patru luni! și mă întind din nou după ea, încruntându-mă când nu pare să vrea să se întoarcă în brațele mele.

— E... prea curând!

— Curând? Ți dai seama, au trecut *deja* patru zile! E un motiv să sărbătorim! încerc să glumesc și obțin un zâmbet timid.

— Nu pot s-o fac! rostește ușor jenată.

Câteva clipe, îi privesc tăcut obrajii înroșiți și modul în care își mușcă buzele, arătându-mi fără să vrea cât este de agitată. Știu din experiență că nu mi-ar trebui prea mult să o conving, mai ales la felul în care corpurile noastre par să reacționeze de câte ori suntem aproape, dar „nu” rămâne „nu”. Și sunt suficient de bărbat să îi accept refuzul.

Dar al naibii să fiu dacă în refuzul ăsta o să cuprind și sărutările!

Scăpându-mi un oftat care îi dă de înțeles că m-am resemnat, o trag ușor din nou în brațele mele și o sărut scurt, deși i-aș zdrobi gura cu poftă.

— Ok. Atunci explică-mi pentru ce este sosul de ciocolată și de ce am prădat frigiderul lui Hailey!

Dakota se relaxează acum în brațele mele și îmi zâmbește mușcându-și buza de jos, fără să bănuiască probabil ce efect are gestul ei asupra mea sau unde îmi zboară imaginația. Sau poate știe și o face intenționat!

— Frișca și ciocolata se potrivesc perfect cu... căpșunile din frigiderul meu! începe să chicotească. Și cu... un film de groază, dacă vrei să mai rămâi. Sau poți să pleci!

Deși îmi imaginam cu totul altceva acum câteva minute, mă mulțumesc și cu atât. *Deocamdată*.

— Cu o condiție! îi spun zâmbind. Îmi stai în brațe cât ne uităm la film!

O oră mai târziu, încă zâmbesc. Dakota mi-a adormit în brațe pe canapeaua

din living, ascunzându-și fața în scobitura umărului meu și habar nu am la ce film ne-am uitat căci singurul lucru de care am fost preocupat a fost bruneta din brațele mele.

La prima fază din film în care o grămadă de sânge a țâșnit pe pereți, și-a ascuns fața la gâtul meu, îngrămădindu-se mai bine în mine și făcându-mă să gem în sinea mea. Și ăsta a fost doar începutul.

— Mai este? m-a întrebat cu voce mică, evitând să privească ecranul la scenele sângeroase.

— Acum îi scoate ochii. Ba nu, i-a scos deja! Îi taie mâinile cu fierăstrăul!

Deși nu cred că a apărut vreun fierăstrău în filmul ăsta, am continuat să o sperii până când nu a mai privit deloc la ecran și a adormit. Sunt tentat să o duc în dormitor și să o las să doarmă liniștită dar, pur și simplu, nu pot să o fac căci știu că nu aș putea să plec, iar să dormim împreună nu este o idee bună. Nu atunci când ea mai are nevoie de timp și pe care am promis că o să i-l acord.

Modul în care răsuflarea ei ușoară îmi mângâie pielea gâtului este aproape o tortură pentru mine, dar nu aș renunța pentru nimic în lume la modul în care o simt lipită de mine. Astfel încât, cu un un oftat, sting televizorul și mă pregătesc pentru o noapte de chin și plăcere în același timp.

Amorțea pe care o simt aproape în toți mușchii corpului mă face să îmi doresc să mă mișc, dar mă opresc imediat atunci când palma mea se strânge în jurul unui sân și un oftat ușor îmi mângâie auzul. Probabil că încă mai visez, căci îmi amintesc că am adormit și eu pe canapeaua din sufrageria Dakotei, cu ea în brațe. Complet îmbrăcați.

Cu teamă parcă, îndrăznesc să îmi întredeschid ochii și este rândul meu să oftez. Exact așa cum îmi amintesc, amândoi suntem pe canapea, doar că acum suntem întinși. Spatele îi este lipit de pieptul meu, iar brațele mele o înconjoară. În timp ce o mână îmi este strecurată pe sub tricoul și sutienul ei, asta explicând sânul pe care l-am simțit, cealaltă se odihnește între picioarele ei, ținându-i feminitatea în palmă.

Degetul meu mare trece ușor peste un sfârc și gem din nou când îl simt răspunzându-mi imediat și întărindu-se. Modul în care Dakota își ține răsuflarea îmi spune că gestul meu a trezit-o, așa că îmi iau inima în dinți și o întorc pe spate, ridicându-mă deasupra ei.

— Bună dimineața! îi șoptesc cu voce răgușită de dorință și ochii mi se opresc pe buzele ce și le umezește cu un gest rapid.

— Bună dimineața! primesc răspunsul, iar ochii ei mă privesc uluiți.

Sărutul cu care îi zdrobesc gura nu are nimic din moleșeala cu care ne-am trezit și îi arată cât de mare îmi este dorința, la fel cum i-o arată și faptul că sunt lipit de ea, mai excitat ca niciodată. Mâinile îi urcă pe brațele mele, oprindu-se o clipă pe umeri apoi, cu un gest brusc, se înfig în părul meu în timp ce îmi răspunde la fel de dornică la sărut.

— Iubito, spune-mi dacă să mă opresc și o s-o fac chiar dacă rămân cu sechele pe viață, dar spune-mi *acum* căci, peste un sărut sau două, nu mă mai opresc! îi șoptesc răsuflând precipitat, dându-i ocazia să aleagă și îi aștept cu inima strânsă răspunsul.

Cele câteva secunde în care Dakota doar mă privește, par o eternitate pentru mine. Însă răspunsul așteptat nu îl primesc verbal, ci în modul în care corpul i se relaxează în brațele mele și ochii i se întunecă subit, devenind aproape negri. Mâinile mele îi strâng ușor șoldurile în timp ce mă aplec să o sărut. De data aceasta, fără niciun pic de grabă. Limba mea i-a conturat linia despărțitoare a buzelor, apoi i le-am mușcat ușor, absorbind satisfăcut oftatul pe care îl scapă în urma acțiunii mele.

Abia acum pătrund în gura dulce și devin nerăbdător să gust mai mult. O mână mi se strecoară din nou pe sub tricou și pielea ei caldă mă face aproape să tremur. Dar nu mă grăbesc nici acum. Pentru că în momentul ăsta mi se pare că am tot timpul din lume. Însă Dakota mă surprinde devine nerăbdătoare și, cu un gest brusc, îmi ridică tricoul și mi-l scoate peste cap, punându-și apoi mâinile tremurătoare pe pieptul meu și mângâind ușor.

La naiba!

Îmi ia doar o secundă să întrerup sărutul și să îi scot și eu tricoul și nu pot să mă abțin să nu înghit în sec când ochii mi se opresc pe sânii plini ai căror sfârcuri întărite parcă îmi cerșesc mângâierile. Dar prefer să o sărut din nou, apoi cobor cu buzele pe gât până la piept, ocolind intenționat zona acoperită de mătase, mergând mai jos, pe abdomen, unde îi tachinez buricul în timp ce mâna mi se oprește pe fermoarul blugilor ei.

Chiar dacă mă doare sufletul s-o fac, o mai privesc o dată, dându-i încă o șansă să se răzgândească, dar doar își ridică puțin șoldurile, suficient încât să-i pot scoate pantalonii.

Și toată răbdarea mea s-a dus naibii!

Brațele mele o cuprind și o ridic, îndreptându-mă spre dormitor, dar sunt oprit de chicotitul ei.

— Nu ai uitat nimic? îmi arată cu privirea tubul de frișcă și sticla cu sos de

ciocolată de pe masă.

— Iubito, îți promit că o s-o facem și pe asta, dar nu acum! îi spun continuându-mi drumul. De data asta, vreau să simt doar gustul și aroma pielii tale. O să ne jucăm și de-a vampirii, de-a indienii sau doctorul, dar mai târziu!

Sutienul și bikinii de mătase par să se dizolve în graba mea de a scăpa de ele, la fel cum și restul hainelor mele dispar. Un geamăt mulțumit îmi scapă de pe buze când în sfârșit îi simt trupul gol sub mine și îi arăt printr-un sărut fierbinte cât de mult o doresc, în timp ce mâinile mele îi cercetează fiecare curbă.

Și încă o sărut atunci când pătrund în corpul ei. Doar faptul că este extrem de strâmtă mă face să mă stăpânesc să nu mă scufund cu totul dintr-odată în trupul ei fierbinte și îmi ridic capul uluit atunci când întâlnesc un obstacol. Știu că mirarea mi se citește pe față și mii de întrebări pleacă din ochii mei spre ea, însă Dakota mă surprinde din nou.

— Dacă te oprești acum, chiar te pocnesc! Și o să rămâi la pupatul de uși, ți-o promit!

Să mă opresc? Nimic nu m-ar mai putea opri acum!

Cu mâna stângă îi cuprind șoldul și o ridic ușor spre mine în timp ce degetele celeilalte se împletesc cu ale ei pe pernă, lângă chipul îmbujorat. O singură mișcare este suficientă și sunt cu totul scufundat în ea, iar o plăcere imensă mă cuprinde. Dar modul în care mâna ei mă strânge și corpul i se cambrează sub mine, mă fac să rămân nemișcat.

— Relaxează-te, iubito! O să te doară mai puțin! șoptesc cu greutate, cu fața îngropată în umărul ei și sărutând locul în care pulsul i se zbate într-un ritm amețitor.

Agonie și extaz, asta este ceea ce simt din modul în care mă cuprinde. Abia când simt că se destinde, încep să mă mișc, retrăgându-mă și reintrând ușor, până când începe și ea să îmi iasă în întâmpinare. Cu mișcări timide la început apoi, când pare că durerea a mai trecut, lăsând pasiunea să ne controleze. Sunetul pe care îl scoate atunci când ajunge la împlinire mă aduce și pe mine la limită și o urmez după câteva secunde, eliberându-mă adânc în trupul ei.

La naiba, nu m-am simțit așa de bine în toată viața mea!

— Ești bine, iubito? o întreb îngrijorat când îi observ o lacrimă pe obraz și doar îmi zâmbește timid.

— Sunt bine! A fost... perfect! îmi spune și se întinde după un sărut pe care îl dau mai mult decât încântat.

Întorcându-mă pe spate, o trag deasupra mea și oftez mulțumit când se

ghemuiește imediat în mine.

— Măcar am mai așteptat o zi! începe ea să chicotească și o urmez și eu.

— Se poate spune că am sărbătorit memorabil a cincea zi de când ne cunoaștem! recunosc râzând. Iar mâine o să sărbătorim de două ori!

— De ce de două? mă întreabă ridicându-și capul și privindu-mă curioasă.

— A șasea zi și... ziua mea! spun ridicând din umeri și primesc un pumn în stomac.

— Numai acum îmi spui? Mai bine așteptam până mâine! spune cu ciudă și, chiar dacă m-a lovit destul de serios, mă aplec și îi șoptesc cu o secundă înainte să o sărut.

— Nu aș schimba nimic, iubito!

CAPITOLUL 29

Dakota

Lumina soarelui ce pătrunde pe fereastră mă face să strâmb ușor din nas, deranjată, dar nu îndrăznesc să deschid ochii. Nu încă. Și nu din cauza luminii, ci din cauza bărbatului peste al cărui corp sunt pe jumătate întinsă și ale cărui brațe mă strâng atât de tare lângă el încât nici nu mai pot să mișc.

Nu a plecat!

În ciuda dimineții fierbinți pe care am petrecut-o împreună, o parte din mine se aștepta să îl vadă plecând după ce a obținut ce a dorit, însă Hudson e tot aici, îmbrățișându-mă la fel de strâns ca și în clipa în care a adormit. Capul mi se odihnește pe pieptul tare, fără să îi pot zări chipul și palma mâinii mele stângi pe abdomenul plat. Fără să vreau, degetele îmi mângâie ușor mușchii pe care încă nu am curajul să îi explorez așa cum mi-aș fi dorit.

Nu pot să cred că am făcut-o!

S-ar fi întâmplat oricum, în cele din urmă, dar faptul că m-am culcat cu un bărbat pe care îl știu de doar câteva zile și pe care nu îl cunosc aproape deloc, mă sperie. Nu știu cum a reușit să mă vrăjească într-un timp atât de scurt, dar a făcut-o. Într-un mod cu totul neconvențional, răvășitor și bulversant, a făcut-o!

Amintirea momentelor petrecute cu câteva ore în urmă mă face să mă înroșesc și îmi mușc buza în încercarea de a-mi opri geamătul ce amenință să îmi scape, iar degetele mi se opresc din mângâierea timidă.

— Nu te opri!

Vocea gravă, răgușită de somn sau dorință, mă face să înghit în sec. Mă simt rușinată de faptul că am fost prinsă mângâindu-l și nu știu cum să reacționez. E prima mea „dimineață de după”, cum naiba ar trebui să mă comport?!

Mâna lui Hudson îmi mângâie acum spatele cu o atingere ușoară, urcând și coborând încet pe șira spinării și făcându-mă să mă înfior. Văzând că nu răspund rugăminții lui, îmi ia mâna și depune un sărut apăsător în palmă, apoi o așază din nou pe abdomenul său. Dar în afară de o apăsare ușoară, nu îndrăznesc să fac mai mult.

Punându-mi un deget sub bărbie, Hudson îmi ridică încet chipul și mă privește atent câteva clipe, apoi mă sărută. Tandru și dulce de data aceasta, așa cum nu a mai făcut-o până acum, făcându-mă să tremur involuntar.

— Timiditatea e ultimul lucru la care m-aș fi așteptat de la tine! recunoaște cu un zâmbet mic și îmi e ciudă pe mine. Dar... îmi place la fel de mult! adaugă întorcându-mă pe spate și ridicându-se deasupra mea. Oricât de mult îmi va lua, continuă în șoaptă depunându-mi săruturi mici pe linia maxilarului, va fi o

încântare să descopăr totul despre tine.

Totul? Care tot? Mai „descoperită” și mai „cunoscută” decât acum nu am fost niciodată!

Buzele ce acum îmi sărută mărunț gâtul mă fac să uit la ce mă gândeam și mâinile mi se ridică involuntar pe spatele lui, strângând mușchii întâlniți în cale și făcându-l pe Hudson să geamă adânc. Mă gândesc că am înnebunit atunci când mi se pare că aud o melodie cântând, dar încremenesc când realizez că este doar telefonul. Telefonul *meu* ce sună uitat în living.

— O, Doamne! reușesc să spun când îl împing pe Hudson de pe mine și, goală ca o gaiță, o iau la fugă prin apartament amintindu-mi ce am azi de făcut.

— Ce naiba... aud mormăitul lui, dar sunt mai preocupată de mesajul pe care tocmai l-am primit.

Unde ești? Începem în jumătate de oră!

La dracu'!

— Iubito?

Hudson e deja lângă mine, spre ușurarea mea cu boxerii pe el și mă privește de-a dreptul îngrijorat.

— În treizeci de minute am un examen de laborator! îi spun pe nerăsuflăte și mă întorc repede în dormitor, căutând disperată haine.

— Stai liniștită, o să ajungi la timp! Te duc eu! îi aud vocea serioasă și rămân cu gura căscată atunci când îl găsesc deja îmbrăcat când mă întorc spre el.

— Cum ai făcut asta?

— Ce anume?

— *Asta...* arăt spre el. Te-ai îmbrăcat într-un minut!

Zâmbetul care i se așterne pe față mă face să mă pierd din nou și mă apucă tremuratul pe interior.

— E simplu! Eu n-am avut de unde alege! îmi explică apropiindu-se de mine și privind gânditor în dulap. Uite, ia ăștia și ăsta! îmi întinde o pereche de blugi și un tricou. Și...

Vocea i se oprește brusc iar ochii îi strălucesc ca ai unui copil în fața unei jucării noi atunci când îmi deschide sertarul cu lenjerii.

— Ăștia! exclamă încântat, ridicând o pereche de bikini roșii, legănându-i ușor pe un deget. De-abia aștept să-i dau jos mai târziu de pe tine!

Cu siguranță că obrajii mei au încă aceeași culoare ca și chiloții de pe mine atunci când, douăzeci de minute mai târziu, Hudson oprește mașina cu o frână bruscă. Întreg drumul l-am parcurs cu ochii închiși după plecarea în trombă pe care a făcut-o și, deși nu am dat cu capul de nimic pe parcurs, am fost tot timpul

conștientă de viteza uriașă cu care a condus.

— Vezi, ți-am promis că ajungi la timp! îmi spune râzând de mine când îmi deschide portiera, apoi brațele lui mă cuprind strâns și îmi dă un sărut care îmi taie răsuflarea și mă agită și mai mult. Pentru noroc! îmi șoptește atunci când îmi dă drumul.

Noroc? După sărutul ăsta am noroc dacă o să găsesc laboratorul și mai știu cum mă numesc, materia la care dau examen oricum nu mi-o mai amintesc!

Hailey

— Domnișoară Morgan!

Vocea ascuțită a profesoarei mă scoate din amorțeala în care am căzut și îmi îndrept brusc spatele. Cu toate că sunt sigură că pe chipul meu somnoros se vede clar confuzia, încerc să par inteligentă și interesată de discuția despre care nu am habar, însă privirea încruntată pe care femeia mi-o aruncă peste ochelarii cu ramă groasă îmi arată clar că nu am reușit.

— Ce-a întrebat? o întreb pe Aria printre dinți în timp ce cotul meu se înfige bine în coastele ei.

— Cine? mă întreabă ea cu voce tare, mai amețită decât mine și provocând hohote de râs înjur.

— Puteți să repetați întrebarea? îndrăznesc cu voce mică, dar nu obțin decât un oftat și profesoara își continuă predatul, evident convinsă că nu știu pe ce lume trăiesc.

— Vreau acasă! Vreau să dorm! mormăie Aria când ieșim de la curs și, prinzându-mă de braț, continuă să meargă cu ochii închiși, probabil bazându-se pe mine că nu o las să dea cu capul de vreo ușă.

— Nu ai dormit azi-noapte? întreb ironică și îmi strâng buzele în încercarea de a nu râde de ea.

— Tu și cu ideile tale! mă acuză îmbufnată, mai mult ca sigur referindu-se la dansul din bucătărie.

— Ți-e somn, iubito? apare Hunter de nicăieri și o strânge puternic pe Aria în brațe, apoi o sărută de parcă nu ar mai fi văzut-o de un an. Hai să te duc acasă și să te bag în pat!

Vorbele lui reușesc să o facă să deschidă ochii mari și își ține răsuflarea câteva secunde.

— Prefer să rămân la cursuri. Măcar aici mai dorm câte puțin! îi spune speriată și făcându-ne să izbucnim în râs.

— Promit că o să te las să dormi! îi spune el, trăgând-o deja înspre mașină. Ceva mai târziu! îl aud adăugând și mi se face milă de prietena mea.

Așa cum îmi este milă și de mine. Sunt la fel de somnoroasă ca și ea după ce Cameron a încercat să se țină de promisiune. Am scăpat o cameră și holul și dar am ajuns în dormitor doar când se crăpa deja de ziuă, dar nici atunci nu am dormit!

— Vrei să te duc acasă?

Vocea lui Scott mă face să tresar pe banca pe care m-am așezat și mă scoate din transa în care am căzut.

— Îl aștept pe Cameron! îi răspund luptându-mă să îmi deschid ochii și mă încrunt când îl văd părând distrat de halul în care sunt.

— Ați rupt patul, hm? începe el să râdă și făcându-mă să oftez.

Patul? O, nu! De abia l-am atins! În schimb, am atins o grămadă de alte suprafețe!

— Cine e *aici*?

Întrebarea mă face să privesc uimită în jur și priveliștea care mi se înfățișează ochilor mă trezește mai mult decât ar face-o un duș cu apă rece ca gheața. Nu prea departe de noi, Cameron este îmbrățișat strâns de o brunetă. Modul în care mâinile lui o strâng, îmi face inima să se oprească, iar fericirea pe care i-o văd pe chip mă doare aproape fizic. Pare mai mult decât încântat de întâlnirea cu tipa respectivă și pot vedea de aici cum exclamații scurte le ies la amândoi de pe buze, deși nu am cum să aud ce vorbesc.

Ochii mi se întorc spre Scott cu speranța că îmi va spune că nu văd bine sau delirez din cauza lipsei de somn, dar indignarea de pe chipul lui nu face decât să îmi confirme faptul că nu am probleme de vedere.

Cu toate că îi aud pașii apăsați imediat în spatele meu, nu mă opresc din înaintarea vijelioasă spre cei doi care încă sunt absorbiți unul de altul și nu par să ne observe și pe noi. Deși detest modul în care tremur și gelozia care mușcă cu forță din mine, nimic nu m-ar putea opri să aflu cine este femeia.

— Nicio brunetă, hm?

Vocea mea îi face să tresară și se întorc amândoi înspre mine, uluiți. Dar nu mai uluiți decât sunt eu atunci când Cameron îmi zâmbește încântat că mă vede și se comportă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Chiar te-am crezut! Am crezut că ești sincer cu mine și, în tot acest timp, nu ai făcut decât să minți! reușesc să spun cu voce spartă.

Cameron mă privește nedumerit, parcă neînțelegând vorbele sau comportamentul meu, în timp ce bruneta mă măsoară cu meticulozitate din cap până în picioare, având un mic zâmbet pe buze. Ochii ei albaștri îmi par extrem de familiari, însă nu am puterea să zăbovesc prea mult asupra lor.

— Iubito... face un pas și își întinde mâna spre mine, dar eu mă trag doi pași înapoi.

Îi privesc cu uimire chipul care mi-a devenit atât de drag și pe care nu mi-l mai pot scoate din minte orice aș încerca să fac și totul pare să se frângă în mine în urma trădării sale. Mă simt ruptă în bucăți și îmi înving cu greu tentația de a

mă ghemui sub greutatea a ceea ce simt.

Parcă ghicindu-mi zbuciumul, Scott se pune în fața mea, părând să vrea să mă protejeze cu propriul corp de Cameron.

— Nu o atinge! mârâie amenințător spre Cam. Să nu te mai apropii de ea!

— Hailey! îl aud cum mă strigă și încearcă din nou să ajungă la mine ocolindu-l pe Scott.

Apoi totul se petrece că într-un vis. Cumva, mă trezesc în brațele lui Cameron și gura lui o zdrobește pe a mea într-un sărut pasional ce îmi absoarbe și ultima fărâmbă de putere din mine.

— Iubito, e Raven! Mi-a făcut o vizită surpriză! îmi șoptește pe buze și ochii lui mă privesc intens, încercând să îmi arate că nu mă minte.

Mintea mea încearcă cu greutate să-i înțeleagă cuvintele și doar îl privesc câteva clipe.

— Raven?

Dar înainte să îmi poată explica, atenția ne este atrasă de cei doi de lângă noi. Scott, neuzind probabil cuvintele lui Cameron, încearcă să îl tragă de lângă mine, dar este oprit de brunetă.

— Lasă-i în pace! mârâie ea printre dinți apoi, când Scott nu pare să renunțe, face un lucru la care nimeni nu se aștepta.

Cu o mișcare bruscă, îi pune piedică lui Scott și aproape îl aruncă peste umăr, întinzându-l cât este de lung la pământ, în timp ce ea ajunge aproape așezată peste el. În timp ce el o privește uluit, neînțelegând încă ce s-a întâmplat și cum o fată jumătate cât el l-a ridicat în aer, Raven se apleacă spre fața lui și, cu un zâmbet năstrușnic pe față, îi spune dulce:

— Ușurel, cowboy! Sunt *sora* lui! Acum te-ai liniștit?

Raven! Sora lui! Doamne, cât sunt de proastă e ultimul gând pe care îl am înainte să fiu din nou sărutată de Cameron care pare fericit că am înțeles în sfârșit!

CAPITOLUL 30

Scott

Sora lui?!?

Cuvintele brunetei mă răcoresc imediat, liniștindu-mi nervii pe care îi aveam împotriva lui Cameron și mă concentrez asupra ochilor albaștri care mă privesc acum ironici. Luând-o prin surprindere, cu o singură mișcare reușesc să o întorc sub mine și îi prind mâinile deasupra capului înainte ca micuța războinică să apuce să mă lovească. Acum e rândul meu să zâmbesc ironic.

— Poziția asta îmi place mai mult! șoptesc apropiindu-mi fața de a ei. Cel puțin, la început! adaug râzând și îi sărut vârful nasului, făcând-o să mormăie și să se zbată sub mine.

Dar toată agitația ei îmi atrage privirea spre sâni care tremură ușor pe sub tricoul strâmt și zâmbetul îmi dispare imediat.

— Cred că ar fi mai indicat să te liniștești înainte să se producă reacții nedorite!

Însă nu o vorbele mele reușesc să o liniștească ci faptul că devin brusc excitat, iar dacă mă iau după roșeața din obraji ei, a simțit și ea.

La dracu'! Mă simt ca un obsedat sexual!

Dar bruneta mă uimește din nou când, profitând de neatenția mea, reușește să ajungă din nou deasupra, cu genunchii de o parte și de alta a mea, în timp ce mâinile mele se odihnesc pe șoldurile ei.

— Ok, asta va fi poziția numărul doi dacă îți place atât de mult! exclam râzând. Iar asta... numărul trei, adaug ridicându-mă în șezut și trăgându-i picioarele în jurul meu. Acum poți să te miști cât vrei!

O roșeață puternică îi cuprinde întreaga față și gâtul, iar gura i se întredeschide ușor, lăsând să-i scape un oftat, fapt ce îmi atrage privirea spre buzele senzuale. Fir-ar să fie! Brațele mele o cuprind instinctiv și nu mă pot abține să nu depun un sărut scurt pe ele, curios să le simt textura. Moi și fierbinți. Și dulci. Al naibii de dulci!

— Vrei să mai încercăm și alte poziții, spre deliciul celor din jur, sau o lăsăm pe altă dată, când totul va fi... mai puțin? o întreb cu gura aproape lipită de a ei și vocea îmi este atât de răgușită încât aproape că sunt tentat să mi-o dreg, dar știu că nu ar rezolva nimic.

— Mai puțin? își umezește buzele cu un gest rapid, făcându-mă să gem.

— Mai puțină lume în jur, de preferință nimeni și mai puține haine pe noi, de preferință nimic!

Abia acum pare să realizeze că tocmai ce ne-am tăvălit împreună prin curtea

campusului și o grămadă de ochi sunt fixați pe noi.

— Oh, Doamne! exclamă uluită și îi urmăresc privirea doar pentru a-mi da seama că îi privește pe Hailey și Cameron.

— Da, ai dreptate! „Oh, Doamne!” îi descrie perfect! spun resemnat în timp ce o ajut să se ridice.

— Și lumea se uită la *noi*? întreabă nedumerită. Țștia doi dau foc și aerului de lângă ei!

Privirea mi se oprește pe cei doi și oftez din nou. Cameron îi ține fața în palme și, printre săruturi scurte, habar n-am ce îi șoptește, dar Hailey îl privește pierdută, răspunzându-i în același fel.

— Lumea s-a obișnuit cu ei, răspund ridicând resemnat din umeri. Pe când noi doi suntem o noutate! adaug rânjind și, ridicând din sprâncene, îi dau un cot ușor, făcând-o să se încrunte.

— Ce treabă ai tu cu Hailey?

— Geloasă?

— Curioasă! specifică imediat, pufnind pe nas.

— Sunt vărul ei. Unul dintre ei. Hailey are doi frați și patru veri. O să vină toți să te cunoască imediat ce ajungem acasă.

— Dar de unde naiba știi ei că am venit?

— Întotdeauna știm tot ce este legat de Hailey, răspund indiferent, chiar dacă se încruntă din nou la mine. Asta, plus faptul că fratele meu ne-a văzut și o să-i anunțe, adaug arătându-i-l cu capul pe Stuart ce se apropie de noi rânjind.

— De ce v-ați oprit la trei poziții? întreabă acesta imediat ce este lângă noi. Erau două tipe lângă mine care se apucaseră să ia notițe salivând și cred că i-am văzut pe câțiva făcând poze. Dacă ați fi încercat măcar douăsprezece, se făcea de-un calendar!

Ignorând bombănitul lui Raven, privirea i se fixează pe ea și o examinează atent din cap până în picioare, rânjetul întinzându-i-se și mai mult, surprinzându-mă prin faptul că mă deranjează. Al naibii de mult!

— Hei! îi atrag atenția lovindu-l în umăr. E sora lui Cam!

— Da, și? Asta nu te-a oprit pe tine să o tăvălești prin iarbă! începe să râdă, dar privindu-mă curios.

— Noi plecăm! Mai stați? ne întreabă Hailey, apropiindu-se de noi împreună cu Cameron care o ține atât de lipită de el de parcă s-ar teme să nu fugă.

— Raven vine cu mine! mă trezesc vorbind și patru perechi de ochi mă fixează acum. De ce să o înghesuiți pe bancheta din spate când pot să o duc eu? încerc să mă explic, deși nu am idee de ce fac asta.

— Oh, următoarele trei poziții vor fi în mașină? întreabă Stuart chicotind și îl vâd pe Cameron încordându-se.

— Ce poziții?

— Alea de du-te-vino, de atac și apărare... continuă fratele meu mușcându-și șoldurile sugestiv și dacă nu ar fi privirea tăioasă a lui Cam aș râde de el și de mârâitul lui Raven.

— Nu vin cu tine! spune bruneta pe un ton hotărât și făcându-mă să mă încrunt.

— De ce?

— De ce? întreabă în același timp și Cameron, privindu-ne suspicios. Ce i-ai făcut?

Oh, la naiba! Nimic din ce-aș fi vrut, îmi spun în sinea mea, dar mă abțin să o spun și cu voce tare căci, dacă nu ne-am luat încă la bătaie pentru Hailey, acum se mai adaugă un motiv.

— Nimic! Vino! o prind de mână pe Raven și o trag după mine spre mașină, încheind subiectul periculos.

— Patru mașini la fel? mă întreabă când ajungem în parcare.

— Șase! Două lipsesc! îi spun râzând și observ că ale gemenilor lipsesc.

Pe Hunter l-am văzut mai devreme plecând împreună cu Aria, iar pe Hudson nu l-am mai văzut de când a dispărut ieri cu Dakota și frișca lui Hailey.

— Plus una roșie, dar Hailey a venit astăzi cu Cameron! și îi deschid portiera, invitând-o printr-un gest larg să urce.

— Sunteți ciudați! constată Raven atunci când mă urc și eu la volan și mă privește cu ochi mijiți.

— Nu, iubito! răspund râzând și trăgându-i cu ochiul. Suntem o familie de nebuni, dar o să te obișnuiești repede cu noi. Și o să-ți placă! adaug sigur pe mine pornind mașina și îndreptându-mă spre casă.

Hailey

— Ți-am spus că trebuie să cumpărăm fotoliile alea! îmi șoptește Cameron o oră mai târziu, când livingul nostru este din nou plin și îmi arunc privirea în jur.

Hunter șade pe canapea cu Aria în brațe, iar prietena mea moțăie cu fața îngropată la gâtul lui și nu cred că a apucat încă să doarmă. Alături de ei, Scott și Raven stau încordați și serioși amândoi, parcă încercând să nu se atingă. Nu știu ce s-a întâmplat între cei doi, dar este clar că s-a întâmplat ceva în curtea campusului. Ceva ce mie și lui Cameron ne-a scăpat, fiind prea preocupați unul de celălalt.

Stuart e tolănit comod într-un fotoliu și pare să se distreze de minune doar privindu-și fratele și pe Raven și asta îmi întărește senzația că mi-a scăpat ceva. Matt, care a apărut și el imediat după ce am ajuns acasă, stă într-un alt fotoliu chinându-mi telecomanda televizorului și, în același timp, trimițând mesaje de pe telefon.

— Mai este un fotoliu liber! constat încântată.

— Dar o mulțime de persoane de venit! îmi răspunde imediat Cameron părând sigur pe el că vom avea și alți musafiri.

De parcă ar fi vrut să îi dea dreptate, Michael rupe ușa în stilul caracteristic al familiei și dă buzna în încăpere de parcă ar fi urmărit de cineva.

— Aici erați! constată mulțumit apoi privirea i se oprește pe Raven, măsurând-o atent. Tu a cui ești? întreabă când termină examinarea minuțioasă.

— A mea!

Răspunsul dat imediat de Scott, în timp ce o lipește pe Raven de el și îi dă un sărut scurt, ne amuțește pe toți.

— A ta pe naiba! mormăie Raven încercând să scape din îmbrățișarea de urs dar reușește un singur lucru: îl determină pe Scott să o ia pe sus și se mută în fotoliul liber, trăgând-o pe ea în brațele lui.

— Poate încă nu, dar o să fii! spune atât de sigur pe el încât pufnim toți în râs.

Singurul care rămâne serios și devine extrem de încordat, abia abținându-se să nu sară în sus, este doar Cameron care îl privește pe Scott cu ochii mijiți și mârâie ușor.

— Parcă erai un frate normal! chicotesc în brațele lui și își întoarce privirea ușor speriată spre mine.

— Sunt, iubito! Am învățat-o pe Raven să se apere și știu că s-ar descurca

cu orice tip ar depăși limita, dar bărbații din familia ta nu sunt nimic normal! Bine că Raven nu stă decât câteva zile! răsuflă ușurat, apoi se încruntă din nou. Poate ar trebui să o duc la un hotel, cât mai departe de Scott! spune îngândurat și îi observ pe Raven și pe Scott încruntându-se și ei la noi.

— Cam, a venit să te vadă pe tine, nu o cameră de hotel! Va rămâne la noi!

— Măine am întâlnire cu Hayden și o să fiu ocupat, nu am timp să o păzesc, îmi spune privindu-mă în ochi și inima mi se oprește o secundă.

Au trecut câteva zile în care tata i-a spus lui Cameron că este prea ocupat și nu are timp să se întâlnească cu el, iar noi doar ne-am bucurat de răgazul câștigat. Deși stomacul mi se strânge, încerc să zâmbesc.

— Aria și cu mine o să o luăm la cumpărături! exclam cu o falsă veselie. Ne vom pregăti pentru petrecere!

— Ce petrecere?

Întrebarea este pusă în același timp de Raven și de Dakota care tocmai intră și ea în living, alături de Hudson.

— Petrecerea de ziua noastră! spun frații mei deodată, arătând încă o dată că sunt gemeni.

— Am hotărât! exclam bătând din palme. Voi, băieții, vă ocupați de organizare, ca de obicei, iar noi, fetele... de cumpărături și saloane de înfrumusețare! și o cuprind cu privirea și pe Dakota care îmi zâmbește imediat.

— Ce fel de cumpărături? mă întreabă Cam bănuitor. Iubito, promite-mi că nu cumperi nimic prea decoltat sau scurt! M-ai chinuit destul ieri cu mișcările alea și atunci erai în blugi. Nu cred că inima mea rezistă la încă o tură de fâțâieli în care să îți arăți picioarele sau pielea! Și e valabil și pentru sora mea!

Nici restul băieților nu par prea încântați și o grămadă de sfaturi se aud înjur, dar le ignor.

— Îți dau voie să alegi tu... culoarea! îi spun izbucnind în râs când în ochi i se citește disperarea.

— Dă-o încolo de culoare! mormăie exasperat. Cât timp e până în pământ, are mâneci lungi și e pe gât, poate avea orice culoare!

Și s-a dus naibii promisiunea că nu va mai fi exagerat de proiectiv!

— Cameron, o să fii lângă mine!

— Poți fi sigură că o să fiu! Dar la fel o să fie și restul de Dumnezeu știe câți alți bărbați! Și încă îmi amintesc de o rochie pe care ai probat-o în LA, rochie care *ție* ți-a plăcut iar *mie* mi-a cauzat insomnii!

— Rochia pe care mi-o voi cumpăra va fi răzbunarea mea pentru ziua de astăzi, îi spun zâbind dulce. Așa te vei gândi de două ori de acum înainte când

o să vrei să strângi vreo fată în brațe, chiar și dacă e sora ta, dar eu nu știu!

Însă Cameron mă surprinde când începe să râdă și se apleacă să mă sărute.

— Iubito, ador faptul că ești geloasă! Înseamnă că mă înțelege și pe mine!

Of, la naiba! Tot cum vrea el o întoarce!

CAPITOLUL 31

Hailey

— Nu trebuia să ascult de tine! bombăne Aria în timp ce coboară din mașină și trăneste portiera ceva mai tare decât ar fi necesar. Hunter o să fie turbat că nu i-am respectat instrucțiunile! oftează ea.

— Bag mâna în foc că am primit toate aceleași instrucțiuni! zâmbește sigură pe ea Dakota și ochii ne fug de la una la alta.

— „Să nu se vadă pielea!” spunem toate patru deodată pe același ton ironic și pufnim în râs.

Deja este evident pentru toată lumea că Hunter și Aria sunt o pereche, chiar și Dakota și Hudson se pare că sunt pe drumul bun și vecina mea pare să fi devenit o obsesie pentru fratele meu nebun. Dar Raven...

— Tu de la cine ai primit sfatul ăsta? o întreb și toate trei o privim curioase. Mușcându-și buza și ridicând din sprâncene, ne arată două degete.

— Cameron și Scott! trag eu concluzia și pufnim din nou în râs.

— Exact! zâmbește ea ironică. Și niciunul nu au niciun cuvânt de spus!

Aș contrazice-o, dar mă abțin. Cameron îmi va reproșa *mie* că nu am avut grijă de sora lui, iar Scott... Felul hotărât în care a decretat ieri că Raven este a lui și scânteile pe care le-am văzut între ei îi contrazic vorbele. Însă nu pot să uit că ea va pleca peste doar câteva zile și Los Angeles-ul este destul de departe de Houston. Până la urmă, s-ar putea să nu iasă nimic. Iar asta îmi amintește și de posibila plecare a lui Cameron, fir-ar să fie!

— Sunteți pregătite? întreb încercând și să îmi înghit oftatul și pășesc hotărâtă spre casa din care muzica deja răsună.

Întreaga curte este deja pregătită, o grămadă de mese fiind aranjate pe gazonul perfect îngrijit, iar piscina este înconjurată de șezlonguri ce își așteaptă ocupanții. Băieții ne privesc bănuitori atunci când ne facem apariția, lipsind doar Cameron și Scott.

— Ce-ați cumpărat? întreabă Hunter privind speriat înspre sacoșele pe care fiecare dintre noi le ducem.

— Parcă spuneți că vă luați rochiile! exclamă Hudson. Pungile alea sunt cam mici! Ați cumpărat batiste?

Ignorându-le întrebările, ne îndreptăm spre casă doar chicotind, lăsându-i să își imagineze ce vor și ne întoarcem când suntem deja îmbrăcate.

— O, Doamne! exclamă Hunter și pare nehotărât dacă să o ia pe Aria în brațe sau să o bată.

Prietena mea are o rochiță neagră cu mâneci scurte și un decolteu în formă

de inimă, lungă până la jumătatea coapselor. Destul de cuminte, dar modul în care se lipește de ea, arătându-i fiecare curbă, nu mai are nimic cuminte în el.

Privirea lui Hunter o măsoară lacomă și un sunet între un geamăt și mârâit îi scapă de pe buze când Aria face o piruetă pentru a putea fi observată mai bine.

— Nu îți place? îl întreabă zâmbind ispititor.

— Ba da, recunoaște Hunter oftând și o trage în brațele lui. Dar să nu te prind că te miști de lângă mine că te mănânc! Nu dansezi, nu te fâțâi nicăieri și în niciun caz să nu te-aud că vrei să faci baie!

— Ești vrăjitoare! exclamă Hudson, făcându-ne să ne întoarcem atenția spre el.

Ca și geamănul lui, pare nehotărât cum să reacționeze în fața Dakotei. Rochia ei albă are mâneci treisferturi și este o idee mai lungă decât a Ariei, dar decolteul în formă de V îi coboară periculos de mult între sânii bogați.

— Mulțumesc frumos! îl fulgeră cu privirea pe Hudson. Bănuiesc că trecerea de la scorpie la vrăjitoare este ceva bun!

— Oh, nu! exclamă acesta speriat. Nu la asta mă refeream, iubito! Mă refeream la faptul că îmi ghicești gândurile! exclamă încântat.

— Despre ce naiba vorbești?

— Despre faptul că îmi doream să te văd în halat! Doamne, ce doctoriță sexi o să fii! spune extaziat și îi zdrobește gura cu un sărut pătimaș.

— Deci rochia mea arată ca un halat? întreabă ea bosumflată și Hudson se sperie de-a binelea.

— Iubito, dacă semăna cu un halat, nu îți vedeam nici sânii, nici picioarele! Și cu siguranță nu eram așa excitat! Sigur nu ai uitat să împraci vreo piesă, ceva?

— Cum ar fi...?

— Cum ar fi o pereche de pantaloni! aproape că strigă acum la ea și trage de decolteul rochiei încercând să îl închidă cât mai mult. Care aveți un ac de siguranță sau un capsator? oftează când vede că nu reușește decât să o scuture pe Dakota până ce aceasta îl plesnește peste mâini.

Abia acum pare să observe cum suntem îmbrăcate și noi, Raven și cu mine, și un rânjet i se întinde pe față.

— Oh! exclamă încântat, măsurându-ne atent. Dacă noi am turbat pentru un decolteu, Cameron și Scott au să facă apoplexie! Nu avem nicio șansă să vă facem să vă schimbați? întreabă plin de speranță și toate patru mârâim la el.

— Voi trei! oftează disperat Hunter. Nu le scăpați din ochi până nu vin Cameron și Scott, apoi să se descurce ei cum pot! le spune lui Michael, Stuart și Matt care râd cu gura până la urechi pe seama fraților mei. Habar nu am cine o

să mai apară astăzi pe aici și știți că mama a interzis bățile acasă. Nu vreau s-o supăr pocnind vreun amețit!

Cameron

Deși am ajuns la petrecerea ce pare că este deja în toi dacă mă iau după muzica care se aude din boxe și multitudinea de mașini parcate peste tot, încă mai stau în spatele volanului și încerc să înțeleg ce s-a întâmplat astăzi.

Am terminat ce mai aveam de făcut la clădirea de birouri și Hayden m-a chemat să semnăm contractul pentru celelalte locații. Dar nu asta m-a șocat, căci mă așteptam să o facă, ci ceea ce mi-a zis când m-am ridicat să plec.

— Nu te grăbi să termini! Eu nu mă grăbesc și nu aș dori să neglijezi... școala din cauza contractului!

L-am privit uluit, amintindu-mi că la ultima vizită în biroul lui eram aproape prinși într-un meci de box, cu Heaton pe post de arbitru și o secretară speriată cu degetul pe butonul de apelare rapidă la 911. Acum a părut calm, deși exista o tensionare totuși în corpul impunător. Ochii verzi nu m-au scăpat nicio clipă din analiza amănunțită la care m-au supus și, la ultimele cuvinte, păreau că vor să mă citească până în adâncul sufletului.

Amândoi am știut că nu se referă la facultate și m-a mirat faptul că și-a schimbat atitudinea față de relația mea cu Hailey. Apoi am înțeles. Este evident că pentru Hayden și Kim nimic nu este mai important decât fericirea copiilor lor, acceptând orice și făcând *totul* ca ei să fie fericiți. Acceptându-mă chiar și pe mine dacă asta dorește Hailey.

Să nu mă grăbesc? I-aș fi spus că oricum nu mai contează *când* și *dacă* mai termin treaba pentru care m-am angajat prin contractul ce tocmai l-am semnat, dar nu cred că este pregătit încă pentru asta. Așa că l-am privit în ochi și i-am răspuns cu toată sinceritatea.

— Pentru nimic în lume nu aș neglija... *școala!*

Ochii i-au strălucit o secundă, apoi și-a înclinat ușor capul, părând mulțumit de răspuns.

— Distracție plăcută în seara asta! mi-a spus zâmbind ușor ironic, părând să știe ceva ce eu nu știu. Ne vedem mâine!

Cuvintele lui m-au făcut să mă întorc din ușă și să îl privesc mirat. De ce ne-am întâlni mâine?

— Mâine?

— Petrecerea din seara asta este pentru prietenii gemenilor. Mâine sărbătorim în familie. Kim spune că asta va ține familia unită și nu pot decât să îi dau dreptate.

Cumva, în sinea mea, am certitudinea că Kim este cea care a unit familia

asta, așa cum, fără să își dea seama, Hailey unește noua generație.

— Atunci ne vedem mâine! i-am spus înainte să ies.

Iar acum... stau ca prostul în mașină și nu-mi vine să cred că, în sfârșit, Hayden a acceptat faptul că fac parte din viața lui Hailey! Mai rămâne să accepte și băieții căci, în ciuda comportamentului lor de până acum, știu că nu au încredere în mine. Și nu pot scăpa de sentimentul că în seara asta o să am parte de ceva surprize din partea lor.

Însă tresar când lângă mine parchează una dintre Ferrari-urile negre și Scott coboară privindu-mă mirat, probabil întrebându-se de ce stau în mașină, așa că îmi alung gândurile și cobor și eu.

Înainte să apucăm să ne salutăm măcar, pe lângă noi trece un grup de fete îmbrăcate doar în niște minuscule costume de baie și care chicotesc spre noi. Le arunc doar o privire scurtă apoi mă întorc uluit spre Scott, așteptând explicații.

— Petrecere la piscină! ridică acesta din umeri de parcă aceasta ar explica totul.

Abia acum observ că, deși unele persoane sunt îmbrăcate, majoritatea sunt în costume de baie, unii plimbându-se uzi prin întreaga casă. Imaginea lui Hailey în costumul de baie alb care data trecută m-a făcut să uit unde și cu cine suntem îmi revine imediat în minte și nu știu ce să fac mai întâi: să gem sau să mârâi.

Încercând să îmi imaginez cam ce mă așteaptă, mă strecor cu pași mari printre cei care dansează sau doar povestesc și deja suntem afară, lângă piscina uriașă care pare să fiarbă din cauza mulțimii de corpuri care se aruncă sau ies din ea.

Ochii îmi reperează imediat cele două brunete care dansează cu mâinile în aer. Mâneci lungi. Amândouă. Spatele acoperit. Amândouă. Până aici este perfect!

Dar simt că pământul îmi fuge de sub picioare când mă apropii cu adevărat de ele și reușesc să le văd în întregime.

Parcă simțindu-mi prezența, amândouă se întorc spre mine și nu știu care dintre noi este mai surprins: ele, văzându-mi furia evidentă, sau eu. Sau Scott, care mai are puțin și scoate flăcări pe nări, la fel ca și mine.

Căci rochiile care păreau atât de cuminți de la depărtare arată cu totul altfel decât am crezut! Foarte asemănătoare, cea de pe Hailey este roșie, iar cea de pe Raven albastră, dar amândouă au un decolteu amețitor și lungimea unei cămăși de-a mele!

— Ați uitat să vă luați fustele sau pantalonii pe voi! reușesc să mormăi cu greutate trecând cu privirea de la una la cealaltă și am nevoie de toată stăpânirea

de sine pe care o găsesc ca să nu o arunc pe Hailey pe-un umăr și să o încui într-o cameră.

— Nu-ți place ce ne-am cumpărat? mă întreabă Hailey cu un zâmbet pe față și strălucirea din ochii albaștri îmi spune că se distrează copios pe seama mea.

— Îți puteam împrumuta eu o cămașă și ai fi fost mai îmbrăcată! nu pot să-mi opresc geamătul care îmi scapă când îi observ picioarele complet dezgolate.

Picioare care sunt observate foarte bine și de alte persoane, căci o grămadă de ochi sunt ațintiți asupra noastră. Nu departe de noi, nelipsitul Adam are privirea lipită de Hailey și, alături de alții, se pare că s-au distrat de minune la spectacolul pe care cele două l-au prezentat.

Oricât de îngrijorat aş fi din cauza lui Raven, ştiu în sinea mea că Scott va avea grijă de ea şi îi fac un semn discret bărbatului de lângă mine că n-are decât să încerce să se descurce cu ea. Acesta o priveşte câteva clipe şi îmi vine să zâmbesc când îl văd că îşi strânge nervos pumnii. Nu ştiu ce este între ei doi, dar va avea nevoie de nervi de oţel ca să-mi strunească sora încăpăţânată şi să iasă şi nebătut din asta! Bine că Raven pleacă în curând!

— Asta e moda în LA? întreabă el arătând cu bărbia spre tentativa de rochie ce îmi îmbracă sora, însă aceasta doar îl priveşte sfidător, punându-şi mâinile în sân în timp ce se apropie de ea.

Luând-o prin surprindere, prinde de tivul rochiei şi trage sănătos de el.

— Scott, ce naiba faci?

— Ce ți se pare că fac, iubito? întreabă privind disperat la picioarele lui Raven. Încerc s-o lungesc, evident! şi oftează când vede că nu reuşeşte. Vrei să te răzbuni pe mine pentru aseară că te-am forţat să-mi stai în poală sau pentru că m-am oprit la poziţia trei?

La ce naiba de poziţii se tot referă ăştia doi? Dar nu primesc nicio lămurire din bombănitul lui Raven iar Scott, după un sărut scurt pe care încerc din răspuţeri să mă fac că nu îl văd, o trage după el spre masa de unde ceilalţi ne privesc râzând.

— Şi acum să revenim la tine! îmi întorc atenţia spre Hailey.

Tocurile ameţitoare pe care le are în picioare o fac să fie aproape cât mine de înaltă şi ador felul în care ochii ei mă privesc de la acelaşi nivel.

— Tocurile îmi plac! recunosc cu un zâmbet chinuit şi îmi cobor din nou privirea spre picioare. Măcar ai chiloţi pe tine?

— Am încercat să îţi ascultăm sfatul: rochiile au mâneci lungi şi spatele acoperit. Două condiţii din patru. Şi mi-am amintit de rochia pe care i-ai cumpărat-o lui Raven în LA. Cu ocazia asta te-am şi verificat şi, fiindcă nu ai

mințit și într-adevăr a fost pentru ea, ți-am mai făcut o concesie: rochia lui Raven e mai lungă cu doi centimetri decât a mea. Și am costumul de baie pe mine! adaugă abia abținându-se să nu izbucnească în râs în timp ce eu clocotesc pe dinăuntru.

Așa că fac singurul lucru care știu că o ametește. O sărut! Brațele mele îi cuprind talia subțire și o lipesc de mine în timp ce îi gust gura dulce de care mi-a fost dor întreaga zi. Abia când o simt înmuindu-se în brațele mele și în jur încep să răsunе diverse strigăte, îi dau drumul.

Fără să îmi iau privirea din ochii ei și cu un rânjel pe față, îmi scot cu gesturi lente tricoul din pantaloni, satisfăcut de uluirea de pe fața ei.

— Ce ai de gând? mă întreabă îngrijorată.

— Ai vrut să mă încingi? Felicitări, ai reușit, iubito! Acum o să mă răcoresc! și îmi dau jos tricoul, aruncându-l la întâmplare.

Privirea îi fuge roată și zâmbesc încântat că se încruntă atunci când exclamațiile câtorva fete se aud. Este geloasă și posesivă. Ca și frații ei. Ca și mine. Dar devine îngrijorată abia când mă descalt, iar mâinile îmi coboară spre fermoarul blugilor.

— Cameron... ai slip pe tine?

— Nu, doar boxeri.

— Și te dezbraci?

— Da, iubito. Vrei să îi dau și pe ăia jos? îi șoptesc la ureche și o aud ținându-și respirația.

Oh, la naiba! Puțin îmi pasă că suntem ca la circ și toată lumea este cu ochii pe noi! Brațele mele o cuprind și îmi dau drumul în piscina de lângă noi, împrăștiind apa în jur. Amândoi râdem atunci când ieșim la suprafață, dar râsul ni se oprește brusc când ne privim în ochi.

Ca și atunci când ne-am cunoscut, picioarele lui Hailey îmi încercuiesc șoldurile, iar mâinile îi sunt pe umerii mei. Cu toate că suntem mult mai îmbrăcați de data aceasta, dorința pentru ea este la fel de bruscă și fac ceea ce atunci nu am îndrăznit să fac: o sărut!

Buzele i se topesc sub gura mea și geamătul ușor care îi scapă mă face să îmi strâng brațele și mai mult în jurul ei, încercând să o aduc cât mai aproape. Lumea din jurul nostru a dispărut cu desăvârșire și nu mai sunt conștient decât de ea, de femeia din brațele mele și al cărei corp se potrivește perfect cu al meu.

— Te iubesc! îi șoptesc pe buze și ochii i se întunecă de dorință. Te iubesc când ești rebelă și sălbatică ca acum sau când ești timidă și te înroșești toată când te ating cum știu doar eu. Iubesc faptul că ești geloasă și posesivă, căci asta arată

că și tu mă iubești. Iubesc fiecare părticică din tine! De la ochii care îmi taie răsuflarea de câte ori îi privesc până la sunetul pe care îl scoți atunci când sunt în tine. Iubesc să mă trezesc alături de tine, la fel de mult cum iubesc să adorm cu tine în brațele mele. Fiecare clipă petrecută departe de tine este un chin pe care doar gândul că o să fim din nou împreună mi-l alină.

Trag aer adânc în piept și îi privesc chipul de care nu mă mai satur, făcându-mi curaj să continui.

— Poate că nu e locul sau momentul potrivit pentru asta, dar... Fir-ar să fie! Așa ne-am cunoscut și n-aș schimba nimic! Iubito, vrei să te căsătorești cu mine? și scot cu greutate din blugii uzi inelul cumpărat cu două zile în urmă.

Ochii i se măresc și albastrul lor se mai întunecă o nuanță în timp ce mă privește uluită, apoi îi coboară spre inelul pe care îl întind, în timp ce eu îi aștept răspunsul cu inima bătând năvalnic. Teama că poate m-am grăbit îmi face stomacul să se strângă și nu mai îndrăznesc nici să respir. Două lacrimi îi apar și se desprind cu greu de pe genele ude și asta mă face să gem pe interior, căci nu sunt în stare să mai scot niciun sunet.

Apoi, cu o încetineală chinuitoare, privirea îi urcă din nou în ochii mei și strălucirea din ea îmi dă răspunsul așteptat cu o secundă înainte să îl rostească.

— Da! Mă căsătoresc cu tine! îmi șoptește fericită și se întinde pentru un sărut pe care îl dau încercând să pun în el tot ceea ce simt și nu am reușit să spun în cuvinte.

CAPITOLUL 32

Cameron

Răspunsul lui Hailey îmi face inima să crească atât de mult încât, pentru o secundă, am impresia că nu mai are loc în pieptul meu. Dar, prin întreaga fericire și euforie în care plutesc, ajung totuși la mine, ca din depărtare, o grămadă de exclamații și aplauze și asta îmi aduce aminte că nu suntem singuri.

Fără să întrerup sărutul, o prind pe Hailey în brațe ca pe o mireasă și ies din piscină, îndreptându-mă spre casă. Cu coada ochiului, o observ pe Raven care ne privește lăcrimând, cu mâinile la gură, în timp ce Aria și Dakota aplaudă și strigă fericite. Doar băieții ne privesc uluiți, încremeniți parcă de gestul meu. În momentul ăsta însă, nu îmi mai pasă de nimic!

Un culoar larg se formează printre cei aflați în jurul piscinei, lăsându-ne drumul liber spre casă și ignorăm cu desăvârșire felicitările care ne sunt strigate,

fiind preocupați doar unul de celălalt. Nu îmi pasă nici de apa care se scurge din hainele noastre și nu mă opresc decât atunci când suntem în camera lui Hailey și închid ușa după noi.

Abia acum o las din brațele mele și, câteva secunde lungi, ne sorbim doar din priviri. Palmele mele îi cuprind obraji și nu mă pot abține să nu o întreb din nou, cu teama că nu am auzit bine de prima dată.

— Acum suntem doar noi doi. Vrei să repeți, te rog?

Un zâmbet dulce îi luminează fața dar glasul îi este plin de hotărâre atunci când repetă cuvintele pe care le aștept.

— Da, Cameron! Mă căsătoresc cu tine!

Printre săruturile flămânde, reușim să scăpăm de hainele ude de pe noi și nu îmi pot opri un chicotit atunci când aproape că ne răsturnăm pe pat.

— Tot te-am făcut să te schimbi! îi explic când mă privește curioasă de veselia mea bruscă și își dă ochii peste cap în timp ce se chinuie să nu râdă.

Dar veselia lasă loc doar dorinței când realizăm că suntem goi, lipiți unul de altul. Însă nu vreau să mă grăbesc, așa că buzele mele îi sărută întreaga față și cobor apoi pe corpul pe care îl ador și care mi se oferă cu atâta dăruire. Sărut fiecare bucățiță de piele pe care o întâlnesc și buzele mele sunt sărutate la rândul lor de pielea catifelată. Cobor încet pe valea dintre sâni, zâmbind atunci când geamătul de nemulțumire a lui Hailey se aude și continui până pe pântecul plat, tachineându-i jucăuș buricul. Dar este rândul meu să gem atunci când buzele îmi întâlnesc pielea sensibilă din interiorul coapsei iar Hailey tremură ușor în urma mângâierii.

Sânii plini au sfârcurile întărite și parcă îmi cerșesc mângâierea, mângâiere pe care le-o dau cu cea mai mare plăcere și nu mă opresc până când Hailey nu îmi șoptește numele cu un glas tremurător, cerând mai mult. Abia acum pătrund în corpul ei și gemetele noastre de plăcere se îngemănează în sărutul pătimaș ce ne unește gurile.

Suntem uniți în toate modurile posibile și, totuși, parcă doresc mai mult. Așa că mă ridic în genunchi și Hailey mă înconjoară cu totul. În timp ce brațele mele o cuprind strâns, minunându-mă de modul perfect în care mi se potrivește, picioarele ei lungi mă înconjoară, făcându-mă să o pătrund și mai adânc, scufundându-mă cu totul în ea. Mă cuprinde perfect, de parcă ar fi fost creată special pentru mine, iar eu pentru ea. Corpurile ni se mișcă împreună, ca într-un dans amețitor, căutând să ajungem și mai aproape, mai adânc, în timp ce sufletele ne sunt la fel de unite. Niciodată nu am simțit ceea ce simt atunci când sunt cu Hailey, dar asta... ce simt acum... întrece orice mi-aș fi imaginat

vreodată!

Tremurul ușor ce o cuprinde îmi spune că este aproape de împlinire și mâinile ei îmi strâng mai tare mușchii spatelui.

— Prezervativ! reușesc să murmur cu greutate când îmi amintesc în ultima secundă de faptul că nu o protejez.

— Nu! Vreau să... te simt... cu totul! îmi răspunde șoptit și corpul ei mă strânge deja în convulsii, făcându-mă să gem de plăcerea pe care o simt.

Și o ascult. Cu o singură mișcare, ajung cât pot de adânc și, pentru o clipă, îi savurez spasmele în jurul meu apoi mă eliberez și eu într-un orgasm năucitor în timp ce trupul ei absoarbe fiecare fărâmbă din mine.

— Doamne, cât te iubesc! recunosc atunci când reușim să ne recăpătăm răsuflările, dar trupurile ne sunt încă înlănțuite.

— Și eu te iubesc la fel de mult! îmi spune privind-mă în ochi și schimbăm mii de promisiuni nerostite prin intermediul privirilor.

— Ți-e frig! constat când corpul ud îi este scuturat de un fior slab și, cu toate că nu m-aș mai desprinde niciodată de ea, o fac totuși și o ridic în brațe îndreptându-mă spre baie, unde dau drumul la apa fierbinte să curgă peste noi și să o încălzească.

Brațele mele îi cuprind mijlocul și stăm strâns îmbrățișați prinvindu-ne în ochi, satisfăcuți trupește și sufletește, mulțumiți că suntem împreună. Privirea lui Hailey coboară spre palmele ce i se odihnesc pe pieptul meu și ochii i se opresc pe inelul care arată că îmi aparține. Îi iau mâna stângă și depun un sărut pe palmă, apoi îi realez mâna pe mine, încântat de modul în care îi simt mângâierile. Sărutul pe care îl schimbăm este cel mai dulce de până acum, plin de promisiuni și arătându-ne unul altuia ceea ce simțim.

— Hailey, am o problemă! îi spun oftând în timp ce o privesc ștergându-și părul lung și privirea îi coboară pe corpul meu.

— Din nou? întreabă chicotind.

— În afară de *asta*, zâmbesc trăgând-o în brațele mele, încântat de geamătul ușor care îi scapă. Hainele mele sunt ude și, dacă nu vrei să cobor așa, arăt spre corpul meu gol, crezi că ai putea să îmi faci rost de niște haine?

— Sunt toate noi, îmi spune când se întoarce cu un braț de haine și se încruntă când vede hainele pe care i le-am ales eu din dulap. Cam, e ziua fraților mei și aș prefera să port o rochie! bombăne strâmbându-se la blugii și tricoul de pe pat.

— Ți-ai arătat picioarele destul! Dacă tu porți mini, eu vin la bustul gol! rânjesc încântat când văd că își fixează ochii pe pieptul meu, mușcându-și buza.

Când reușim să ne întoarcem la petrecerea care este în toi, suntem întâmpinați cu urale și Hailey se lipește timidă de mine în fața exuberanței cu care suntem primiți, în timp ce eu zâmbesc mai fericit ca niciodată.

Odată ajunși la masa unde se pare că suntem așteptați, fetele o smulg cu forța pe Hailey de lângă mine și privesc îngrijorat modul în care este trasă în toate părțile și îmbrățișată și pupată de cele care parcă au înnebunit. Niciun cuvânt articulat nu le iese de pe buze, doar sunete și țipete ascuțite în timp de sar ca nebunele în jurul ei. Aproape că sunt tentat să o smulg din mijlocul lor, dar zâmbetul fericit al lui Hailey mă oprește și o privesc pierdut cum râde între prietenele ei și le arată încântată inelul care provoacă o altă tură de țipete ce acoperă până și muzica puternică din jur.

— Felicitări! Bine ai venit în familie!

Vocea lui Stuart mă face să îmi mut cu greu privirea de pe Hailey și mi-o întorc înspre băieți. Stuart și Matt par să se împace cu ideea, Scott și Michael par mai rezervați, iar gemenii... mă privesc încruntați.

— I-am spus că faci apoplexie dacă o vezi cu rochia aia! exclamă înciudat Hudson. Acum uite ce a ieșit! Le-ai excitat pe toate! și îmi întorc privirea uluită de la el la fete. Scott, tu cum te simți?

E drept că toate sunt surescitate și îmi îngrămădesc logodnica de parcă ar fi o sardea, dar *excitate*?!

— Felicitări! îmi spune și Scott ignorându-l pe Hudson, bătându-mă pe umeri și zâmbind, apoi se concentrează din nou asupra fetelor care, în loc să se liniștească, par tot mai agitate.

Însă privirea lui este fixată pe Raven, iar asta mă face să mă încrunt. Am fost atât de preocupat de supărarea lui Hailey când m-a văzut îmbrățișând-o pe Raven, încât nu am mai fost atent la ce s-a întâmplat între cei doi. Și este evident că *ceva* s-a întâmplat! Îmi amintesc îmbrățișările de ieri și sărutul de azi, iar dacă mă iau după felul în care Scott a reacționat când a văzut-o azi...

Râsul colorat al lui Hailey mă face să zâmbesc din nou și o extrag cu greu din grupul de fete, mulțumit doar când spatele ei este lipit de mine iar mâinile mele îi înconjoară mijlocul.

— Mai ușor cu râsul că iar începi să sughiți! îi șoptesc la ureche și doar se freacă de mine, chicotind atunci când gem.

— O dată am fost neatent la tine și uite unde s-a ajuns!

Tonul lui Hunter este glumeț și îl privesc uimit. Dintre toți băieții, la el mă așteptam să reacționeze cel mai urât și totuși nu o face. O privește cu dragoste pe Hailey și nu îmi pot opri un oftat de mulțumire pe care știu că ea îl simte.

— Deci *tu* ești de vină pentru faptul că ei sunt împreună! exclamă Hudson râzând. Să știu pe cine să dau vina mâine, când tata ne va lua pe rând la pumni!

— O, Doamne! Tata! exclamă Hailey și se întoarce atât de speriată spre mine încât mă pufnește râsul.

— Iubito, știi să dai primul ajutor în caz de infarct? o întreabă Hudson pe Dakota și aceasta ne privește uimită. Tata e cam nebun când vine vorba de Hailey și cred că doar amenințările ei că pleacă l-au potolit până acum. Însă de data asta chiar cred că va fi nevoie de aparatul ăla de curentat cu care m-ai amenințat pe mine!

— L-ai curentat? începe Hunter să râdă. De ce? Nu a știut cum să folosească frișca furată de la Hailey? și izbucnim toți în râs când Hudson începe să bombăne, iar Dakota se face stacojie.

Ceva mai târziu, toată lumea încă încearcă să găsească modul cel mai potrivit prin care să îl anunțăm pe Hayden că Hailey și cu mine ne căsătorim. Cu toată discuția amicală pe care am avut-o azi cu el, știu că nu se va bucura prea tare la aflarea veștii și las un oftat să îmi scape în timp ce sunt în bucătărie și mai iau câteva beri.

— Îmi desfaci și mie una?

Vocea afectată mă face să mă întorc și privesc curios spre blonda platinată care stă aproape lipită de mine. Este necesar să fac un pas înapoi pentru a o putea observa mai bine și nu-mi pot opri un rânet. Un corp perfect îmbrăcat într-un minuscule costum de baie roșu al cărui sutien îi acoperă sânii plini doar la limita decenței, niște picioare lungi și un chip de păpușă ce nu se potrivește deloc cu tonul ei insinuant.

Modul în care își duce sticla pe care i-o întind la buzele date cu un roșu aprins, mă face să mă încrunt. Oare...?

— Nu te-am mai văzut pe-aici, îmi spune măsurându-mă atentă și lingându-se pe buze.

— O să mă mai vezi! răspund ironic, dar nu pare să îi pese.

— Mă bucur să aflu asta! și se apropie punându-și o mână pe pieptul meu. Dacă până acum am avut dubii, gestul ei îmi confirmă bănuielile.

— Tu ești ispita? o întreb indiferent și ochii albaștri i se măresc surprinși.

— Ce vrei să spui?

— Știi foarte bine la ce mă refer, așa că lasă-te păgubașă. Câte mai sunt? încep să râd atunci când își retrage mâna.

— Două, recunoaște oftând. O roșcată și o brunetă. Nu știau ce îți place.

— Spune-le să renunțe. Nu sunt interesat și gestul vostru nu o să facă

altceva decât să o supere pe Hailey.

Ochii albaștri mă măsoară încet și un zâmbet i se întinde din nou pe față.

— Chiar dacă ei nu m-ar fi rugat s-o fac, tot m-ai fi tentat. Te-am urmărit întreaga seară și de-abia am așteptat să te dezlipești de ea și să te prind o clipă singur.

— Cred că ar fi mai indicat să te îndepărtezi de el până nu îți dezlipesc eu una!

Vocea extrem de joasă și tăioasă a lui Hailey mă face să tresar și mă întorc brusc spre ușa bucătăriei. Fulgerele din ochii ei nu prevestesc nimic bun pentru blonda care pare că și-a înghițit limba. Și nici pentru mine, chiar dacă nu am greșit cu nimic.

Cu toate că tremură de furie, Hailey e mai frumoasă ca oricând și nu aș da-o pe nicio altă femeie de pe pământ! Privirea ei o urmărește pe blonda care se strecoară cu greu pe lângă ea, apoi se întoarce spre mine și un zâmbet micuț i se așterne în colțul gurii în timp ce se apropie încet de mine.

— O blondă? mă întreabă ironică și își apleacă ușor capul pe un umăr în gestul care îmi place atât de mult.

— Frații tăi, îi răspund și amândoi pufnim în râs. Însă mi-ar fi plăcut să văd bătaușa din tine în acțiune, recunosc șoptit în timp ce o strâng în brațe și mă aplec și o sărut.

— Mă păstrez pentru războiul de mâine! îmi spune ghemuindu-se la pieptul meu și amândoi oftăm cu gândul la reacția lui Hayden.

CAPITOLUL 33

Hailey

— Câteodată am impresia că mă urâți! spun în timp ce mă postez în spatele fraților mei și îi pocnesc pe amândoi în același timp după cap.

Hohotele de râs care răsună în jur nu îmi calmează nervii și nici chiar șoapta prin care Cameron îmi rostește numele nu reușește să o facă.

— Acum ce am mai făcut? exclamă Hudson în timp ce amândoi sar în picioare, privindu-mă uluiți.

— Cum v-ați simți voi dacă eu aș încerca să le conving pe Aria și Dakota să vă părăsească pentru alții? și obțin doar un mârâit explicit de la ei.

— N-ai anulat? întreabă Hudson.

— Am uitat! exclamă Hunter agasat. Hailey, totul a fost plănuțit fără să știm de cererea din seara asta. Totul între voi se petrece atât de repede și am dorit să fim siguri că nu ești doar o plăcere trecătoare pentru el! La naiba, îmi place Cameron, tuturor ne place, spune făcând un gest cu mâna înspre ceilalți, altfel ar fi avut picioarele rupte până acum și l-am fi expediat pachet de unde a venit! Dar... nu știi *nimic* despre el! Poate fi un afemeiat sau să-l intereseze doar banii! și îmi aruncă o privire cu subînțeles.

— Hei! strigă Raven către el, luând o atitudine bătaioasă. Cam are mai mulți bani decât ai moștenit tu de la părinți! obținând doar o privire indulgentă din partea lui Hunter. Și cine s-a găsit să vorbească despre femei! Voi?

— Ușurel, iubito! îi spune Scott râzând și trăgând-o imediat lângă el. Lasă-i să se lămurească! Fratele tău s-a descurcat până acum cu noi și nu are nevoie de abilitățile tale de ninja!

Abilități de ninja? Iar am pierdut ceva!

— Cu toată atracția evidentă dintre voi, ne-am temut că... își continuă Hunter explicația și se oprește trecându-și mâna nervos prin păr. Am vrut să-l testăm, atâta tot! Ești sora mea, la dracu' și nu am de gând să las pe nimeni să îți facă vreun rău!

— Nu v-a trecut prin cap că Hailey va fi cea care va suferi? întreabă ușor Cameron și Hunter îl fulgeră cu privirea.

— Mai bine să sufere acum mai puțin decât să regrete o viață! primește răspunsul imediat. Niciunul nu ne așteptam să o ceri în seara asta și... am uitat să anulăm!

Câteva secunde lungi, doar îmi privesc frații tăcută. Amândoi mă privesc fix, de parcă și-ar aștepta sentința. Un oftat îmi scapă de pe buze și palma lui Cameron se așază imediat la baza spatelui meu, parcă dorind să îmi amintească

de faptul că e alături de mine și liniștindu-mă instantaneu.

Într-un fel, izbucnirea lui Hunter a fost un rău necesar. În sfârșit, frații mei au spus ce au de spus și nu s-au mai limitat la obișnuitele mârâieli și priviri încruntate. Poate că sunt exagerat de protectori și grija lor mă sufocă uneori, dar o fac doar fiindcă mă iubesc. În plus, mă așteptam să facă ceva în privința lui Cameron.

Ochii mi se întorc spre Cam care își strânge buzele în încercarea de a-și opri râsul și râsuflu ușurată când văd că nu este supărat.

— Bine, am înțeles de ce ați făcut-o! spun abținându-mă cu greu să nu râd și eu. Dar *trei* ispite? Una nu era de ajuns?

— De unde să știm ce îi place? îmi explică Hudson clipind mărunț din ochi. Și, fiindcă tot suntem la momentul adevărului, să zici mersi că ăștia nu au ascultat de mine, că ar fi fost și a patra ispită: un tip!

De data aceasta, hohotele de râs nu mai pot fi reținute, singurul care se încruntă fiind doar Cameron, care își strânge imediat brațele în jurul meu.

— Ce naiba?! Un *tip*? Dacă ar fi fost așa, singurul în pericol de aici... ai fi fost tu! spune rânjind spre Hudson care își mărește ochii speriat și o trage imediat pe Dakota în fața lui.

— Tu ai iubită, eu am o iubită, așa că stai naibii departe de mine! exclamă el și deja am lacrimi în ochi de la atâta râs.

Însă cu toată veselia din jur, fiecare își trage iubita lângă el. Hunter o lipește pe Aria de el, Scott se ascunde în spatele lui Raven, Matt și Stuart fac câte doi pași înapoi, iar Michael și-o așază în poala pe Nadine.

— În pericol de a fi pocnit! îi lămurește Cameron și toată lumea râsuflă ușurată.

Însă ochii mi se măresc surprinși de apariția blondei de lângă vărul meu.

— Mie îmi scoateți ochii că mă grăbesc, dar ați uitat că primul „logodit” dintre noi este... Michael! și acesta înghite în sec când toate privirile se întorc înspre ei în timp ce Nadine încearcă să se retragă de lângă el.

— A fost o glumă, iar eu nu am acceptat! spune aceasta cu voce mică și este smucită înapoi în poala lui.

— *Încă!* specifică Michael ridicând din sprâncene și cu un zâmbet încrezător pe față. Și sper s-o facă înainte să îmi iasă pizza și pe urechi de la câte comenzi a trebuit să fac în ultimul timp!

Hâc!

E singurul sunet care se mai aude când toți îi privim uluiți. Asta când naiba s-a întâmplat? Și, fir-ar să fie, din nou sughit!

— Toți bărbații din familia ta sunt așa repeziți? mă întreabă Cameron întorcându-mă spre el și ignorând întrebările cu care sunt asaltați Michael și Nadine.

— Din câte am auzit... *hâc*... da! Mătușa Samantha spune că un Morgan odată îndrăgostit... *hâc*... rămâne îndrăgostit! iar ochii îi fug imediat înspre Scott. Părinții mei s-au căsătorit... *hâc*... extrem de rapid, la fel și unchii mei.

Hâc!

— Măine o trimit pe Raven acasă, exclamă speriat. Nu vreau să aflu că până la sfârșitul săptămânii viitoare e gata măritată și are și-un copil! apoi își concentrează atenția din nou spre mine. Este valabil și pentru femeile Morgan? și răsuflarea mi se oprește în gât din cauza intensității cu care mă privește Cameron.

— Nu știu. *Hâc!* Sunt prima femeie născută Morgan de șapte generații! recunosc zâmbind și mă privește uluit. Acum sărută-mă până când... *hâc*... nu îmi dau sufletul sughițând! adaug și mă întind după un sărut pe care îl primesc imediat, făcându-mă să uit de orice altceva este în jur.

Hayden

— Când îi văd pe copiii ăștia, încep să mă simt bătrân! bombăne Holden trântindu-se pe un scaun lângă mine și făcându-mă să râd.

— *Suntem* bătrâni! îi spune Heaton oftând și el.

— O, nu! Am spus că mă *simt* bătrân, nu că *sunt*! Știu că am o vârstă dar, de obicei, mă simt ca la douăzeci și cinci de ani, însă acum... Uitați-vă la ei!

Ochii îmi fug înspre cei șase băieți și zâmbesc. Au crescut și au devenit bărbați și nu cred că există părinți mai mândrii decât noi!

— S-a dus vremea în care se certau care să ne stea în poală sau când se milogeau să ne jucăm cu ei! Acum... suntem toți trei dați deoparte, iar atenția lor este concentrată pe fetele de lângă ei, constată Heaton și oftăm din nou, amintindu-ne de vremurile când eram de vârsta lor.

Întreaga curte este cuprinsă de o vânzoleală continuă aflată sub directa îndrumare a lui Kim care, cu un zâmbet permanent pe buze, dă fiecăruia câte ceva de făcut.

— Am crezut că tu și Kim sunteți ceva special, chicotește Holden, dar ăia doi sunt mai ceva ca voi! face un semn discret cu capul înspre Hailey și Cameron.

Ceva mai retrași de restul, se privesc pierduți în lumea lor, absorbiți doar unul de altul, șoptindu-și Dumnezeu știe ce. Deși mă doare sufletul când observ gesturile tandre ale lui Cameron, o mângâiere pe obraz, o șuviță rebelă așezată cu grijă după ureche sau câte un sărut furat, probabil abținându-se din cauza mea, fericirea de pe chipul lui Hailey mă face să îmi înghit nemulțumirea.

— I-am auzit pe băieți că aseară i-au pregătit o surpriză lui Cam: trei ispite, începe Heaton să râdă, dar a trecut cu brio testul!

— *Trei?* ăștia sunt mai nebuni ca noi! exclamă Holden. Dar nu mă mir că l-a trecut! Nepoata mea a devenit o femeie extrem de atrăgătoare și Cameron pare înnebunit după ea. Exact cum erai tu după Kim! îmi dă un cot în coaste. Oare au rupt vreun pat până acum? Te-ai pregătit să devii bunic? și mai că i-aș șterge rânjetul de pe față cu un pumn.

— Sper că glumești! mă mulțumesc să mârâi către el.

— Sunt foarte serios! exclamă el. Le-am spus și când au cumpărat mobila: patul este cel mai important! Și tu ar trebui s-o știi mai bine decât mine la câte paturi ai rupt cu Kim! începe el să râdă.

Nu pot să cred că după atâția ani, fratele meu nebun mai crede că am rupt paturi și sunt pe cale să i-o spun, pentru a nu știu câta oară, dar vorbele îmi

rămân blocate și tresărim toți trei când auzim niște țipete. Ochii ni se întorc doar pentru a ne vedea soțiile îngrămădind-o pe Hailey în Cameron, toate trei scoțând sunete nearticulate și țopăind în jurul lor.

Senzația de déjà vu pe care o am îmi trimite fiori pe șira spinării și mă uit neîncrezător spre frații mei.

— Ultima dată când Marlene a chițăit așa și a țopăit ca un iepuraș a fost când... începe Holden să spună dar îi continuă vorbele Heaton.

— Într-o cabană din Aspen, când au văzut inelul de pe degetul lui Kim! spune pe nerăsuflăte și mă ia cu ametele de la cât de repede mă ridic în picioare.

Distanța dintre mine și grupul extaziat o străbat din doar câțiva pași uriași, urmat îndeaproape de frații mei. Cu coada ochiului îi observ pe toți ceilalți lăsând baltă ceea ce făceau și apropiindu-se și ei, iar asta îmi mărește neliniștea interioară.

— Spune-mi că ai luat o notă mare la un examen sau ai câștigat jack-potul la loterie și nu este ceea ce cred eu! reușesc să mârâi cu greu când ajung lângă ei și toată lumea mă privește speriată.

Hailey are spatele lipit de Cameron și brațele acestuia o încercuiesc mai strâns când mă apropii și am senzația că este la un pas de a o ascunde în spatele lui, de parcă ar vrea să o protejeze de mine, fir-ar să fie!

Dar respirația mi se oprește brusc când ochii îmi coboară spre mâna lui Hailey și, de pe degetul inelar, piatra unui inel scânteiază ușor în soarele de după-amiază, parcă făcându-mi în ciudă și adevărind cele mai negre temeri ale mele.

Ochii albaștri ai fiicei mele mă privesc speriați cum nu au mai făcut-o niciodată, făcându-mă să mă îngrunt și mai mult și îmi întorc privirea spre cea de la care i-a moștenit, cu speranța că îmi va spune că am vedenii. Dar Kim îmi zâmbește extrem de fericită și doar ridică ușor din umeri.

— O fi dintr-o cutie cu cereale! încearcă Holden să destindă atmosfera apăsătoare din jur și nu sunt în stare decât să mârâi la el.

Pentru prima dată în viața mea, nu îmi găsesc cuvintele. Inima îmi bubuie în piept, stomacul mi se strânge, iar plămânii par să nu aibă oxigen suficient.

— Am niște pastile de inimă la mine dacă aveți nevoie! îmi spune Dakota și agită un flacon atât de aproape de ochii mei încât mă face să mă uit cruciș și răsuflu ușurat când Hudson o trage de lângă mine.

— Nu sunt un boșorog cu probleme de inimă! exclam iritat și îmi întorc privirea din nou spre Hailey care își umezește nervoasă buzele, apoi îmi șoptește ușor:

— Tata...

Privirea plină de speranță cu care mă fixează și rugămintea mută din ochii ei îmi rupe sufletul în două. Ca într-un film derulat cu viteza mare, imagini cu ea îmi apar în fața ochilor. Prima oară când am ținut-o în brațe, primul cuvânt rostit și primul pas făcut. Imagini cu ea râzând sau plângând, bosumflată când nu i se făcea pe voie... Imagini cu ea așteptându-mă serile în care întârziam la birou, nedorind să mergă la culcare până nu o sărutam de noapte bună... Imagini cu ea crescând și devenind tânăra femeie de acum...

— Vino aici! îi spun cu greu și o trag în brațele mele, strângând-o la piept de parcă ar pleca pentru totdeauna.

— Pentru Dumnezeu! Ai făcut femeile să plângă! exclamă Holden. Și mai lasă și pe alții să o felicite! adaugă smulgând-o pe Hailey din brațele mele și învârtindu-se cu ea în timp ce Kim se ghemuiește lângă mine și se întinde fericită să o sărut. Nepoata mea favorită se mărită și îmi va face nepoței! strigă el râzând și făcându-mă să mă încrunt din nou.

— *Singura* ta nepoată! îi dă Hailey replica obișnuită râzând și ea, chiar dacă are lacrimi pe obraji.

— Nu se știe niciodată!

Vocea lui Matt răsună extrem de clar și hotărâtă și toți ne întoarcem nedumeriți spre el doar pentru a-l vedea de mână cu o fată. O blondă micuță care de abia îi ajunge până la umăr, cu niște ochi mari și albaștrii și roșie toată în obraji.

— Îmi împrumuți puțin pastilele alea? întreabă el și ia flaconul din mâna unei Dakote încremenite.

De fapt, constat privind în jur, toată lumea pare surprinsă de apariția fetei care este necunoscută tuturor.

De parcă ar împărți bomboane de Halloween, cel mai tânăr dintre copiii noștri ne pune la toți șase câte o pastilă în mână și se întoarce lângă blonda minionă pe care o strânge în brațe și o sărută scurt.

— Mamă, tată... spune zâmbind spre Holden și Marlene, v-o prezint pe Rachel Morgan. *Soția mea!* și o sărută pasional din nou în timp ce toată lumea a amuțit. Ah, și o să fiți buni peste vreo șapte luni! Acum puteți să luați pastila!

CAPITOLUL 34

Hailey

Vorbele lui Matt se pare că ne-au transformat părinții în statui, precum Medusa, și aproape că sunt tentată să sun la salvare. Adevărul este că nici noi, tinerii, nu suntem mai puțin uluiți.

— Asta e cea mai tare aniversare din viața mea! sparge Hudson primul tăcerea apăsătoare ce ne înconjoară. Am primit cadouri pe care o să le țin minte cât voi trăi: o cerere în căsătorie în direct, o căsătorie gata consumată și... o prăjitură cu surprize la cuptor! Face referire la sarcina lui Rachel. Iubito, ți-am spus că pastilele nu vor fi suficiente și să aducem chestia aia de curentat!

De parcă asta ar fi deschis un robinet, toată lumea începe să vorbească și niciunul nu mai ascultă, în timp ce eu răsuflu ușurată. După anunțul lui Matt, logodna mea neașteptată pare un lucru extrem de cuminte.

— Eu nu mai înțeleg nimic! șoptește Raven debusolată apropiindu-se împreună cu Scott de mine și Cameron. De ce este toată lumea atât de șocată?

— În primul rând, niciunul dintre noi nu a mai văzut-o pe această Rachel vreodată! le explic și ei și lui Cam, care pare la fel de derutat. Iar Matt este ultimul la care ne așteptam să se însoare, fiind cel mai tânăr dintre noi. Scott și gemenii au douăzeci și cinci de ani, Stuart douăzeci și trei, eu aproape douăzeci și doi, Michael douăzeci și unu, iar Matt... chiar dacă pare mai matur datorită fizicului, împlinește în curând doar douăzeci. De *asta* suntem șocați!

— Oh, la naiba! Liniște!

Vocea mamei răsună deasupra tuturor și îl aud pe Cam chicotind când vede că toți o ascultă.

— Ați speriat fata! explică acum pe un ton calm și se apropie de cei doi care au stârnit furtuna și care par să se distreze de ceea ce au iscat. Scumpa mea, știu că părem o familie de nebuni dar o să te obișnuiești cu noi. Cu toate am trecut prin șocul ăsta la început, cu excepția fiicei mele, Hailey, care a avut norocul că s-a născut o Morgan. Te simți bine? o întreabă pe femeia ce stă ascunsă în brațele lui Matt de parcă s-ar teme să nu fie linșată.

— Sunt doar gravidă, nu bolnavă! ne uimește pe toți și începe să râdă. Iar Matt m-a prevenit la ce să mă aștept, adaugă ea privindu-și soțul care o soarbe din priviri.

— Până aici! sunt primele cuvinte pe care le aud din partea unchiului Holden, deși sunt sigură că a mai comentat ceva dar nu a fost auzit în hărmălaia generală.

Cu un gest scurt, își aruncă în gură pastila ce până acum a strâns-o în pumn,

mestecând-o imediat și se întoarce spre Marlene, care încă este nemișcată.

— Iubito, ești ok? o întreabă extrem de grijuliu și obține ca răspuns doar o înclinare ușoară din cap. Ai luat pastila? Atunci, ia-o! spune când mătușa mea neagă din cap și așteaptă liniștit să o mestece și ea. Acum, hai să ne cunoaștem nora! și o trage după el până în fața tinerilor căsătoriți și toți așteptăm curioși să vedem ce mai urmează.

Este pentru prima dată în viața mea când îl văd pe Holden descumpănit și pare să nu își găsească cuvintele în timp ce ochii îi sunt fixați pe micuța blondă din fața lui. Toți bărbații din familia mea sunt înalți, având în jur de un metru nouăzeci, cu diferențe de doi, trei centimetri între ei, iar Rachel nu cred să aibă mai mult de un metru șaizeci și cinci, făcând-o să pară chiar mai copil pe lângă soțul ei.

— Câți ani ai, iubire? o întreabă rar, de parcă ar fi un copil mic.

— Douăzeci, îi răspunde ea la fel de rar și pe același ton, făcându-l să-și mărească ochii uimit în fața atitudinii ei, apoi răsuflă ușurat.

— Bine măcar că nu ești minoră! exclamă încântat și își arată primul zâmbet de la aflarea veștii.

Apoi, surprinzându-ne pe toți și mai ales pe Rachel, o trage în brațele lui într-o îmbrățișare de urs, făcându-l pe Matt să se încrunte și să încerce să își recupereze nevasta, dar nu se alege decât cu niște palme peste mâini din partea tatălui său.

— Acum nu mai sunteți singurii care au și fată! le spune Holden mamei și tatălui meu cu o asemenea mândrie de parcă Marlene tocmai ar fi născut-o pe Rachel, iar mie îmi trage cu ochiul, făcându-ne pe toți să izbucnim în râs. Să mergem într-un loc mai retras, adaugă prinzându-și nora de după umeri și îndreptându-se spre casă, să îmi povestești cum naiba de a vrăjit tembelul de fiu-meu o păpușă ca tine!

În urma lor, Marlene pare să își fi recăpătat și ea glasul și, în timp ce îl îmbrățișează strâns pe Matt, îi spune încântată:

— Mă bucur pentru tine, e o dulceată de fată! Dar tot nu înțeleg de ce ai ascuns-o până acum! adaugă dându-i un pumn în umăr lui Matt de-l face să icnească și îl trage apoi după ea spre casă. Să mergem după ei, până nu o omoară Holden cu glumele lui sau, Doamne ferește, o leagă de vreun pat pentru următoarele șapte luni de teamă să nu piardă sarcina, cum a dorit să facă cu mine!

Abia acum, pomenirea sarcinii îmi amintește de faptul că ieri am făcut dragoste neprotejați și îmi întorc privirile spre Cameron. Ochii de un albastru

electrizant mă privesc concentrați și un zâmbet mic îi apare pe buze. Amintirea felului în care l-am simțit adânc în mine revine brusc în minte și îmi simt obrajii dogorind subit, deși tot corpul îmi este scuturat de un fior.

Mijlocul îmi este cuprins de o mână, în timp ce cealaltă îi urcă ușor pe spate în sus, lipindu-mă treptat cu totul de el, iar respirația mi se oprește în fața privirii lui intense.

— O să ne oprim în drum spre casă la o farmacie, îmi șoptește ușor, atent să nu îl audă și altcineva. Dacă vrei! adaugă după o scurtă pauză și îmi înghit cu greu nodul din gât când înțeleg de fapt ce vrea să spună.

Dacă vreau??

— Ești însărcinată?

Vocea disperată a tatălui meu ne face să tresărim și mă întorc brusc înspre el. Deși întrebarea îmi era adresată mie, ochii lui verzi îl fulgeră pe Cameron. Se pare că m-am înșelat când am crezut că am scăpat atât de ușor!

— Nu sunt și nici nu vreau să fiu curând! răspund știind că astfel răspund pentru amândoi și îmi întorc privirea spre Cameron.

O luminiță de regret strălucește pentru o clipă în ochii lui și mai mult îi simt oftatul decât îl aud, dar îmi zâmbește înțelegător.

— O să ne gândim la copii după ce ne căsătorim! îi spune și el și fața tatălui meu se luminează brusc.

— Bun, atunci pot să arunc asta! arată spre pastila din palmă și dă să o arunce, însă începe să jongleze cu ea până o prinde din nou. Asta însemnând... *când?* întreabă redevenind tensionat.

— Hayden, lasă-i în pace! apare mama lângă noi și este smucită brusc în brațele lui cu gestul obișnuit.

— Iubito, sunt doar curios și am întrebat frumos! îi spune sorbind-o ca de obicei din priviri, de parcă ar fi singuri. Am fost cuminte, așa cum ți-am promis și nu am sărit la bătaie! o sărută pe frunte, oftând adânc. Dar, fir-ar să fie, aș vrea să știu la ce să mă aștept! Și când!

— Hayden, eu zic să te aștepti la orice! îi spune mătușa Samantha apărând și ea lângă noi. Băiatul ăsta, și îi trage cu ochiul lui Cameron, este mai rapid decât tine! Ție ți-au luat vreo trei luni ca să o ceri pe Kim, el a făcut-o după nicio lună! La viteza cu care se mișcă, cadoul de ziua ta va fi probabil vestea că vei fi bunic, așa că pregătește-te de-acum! Voi ați conceput gemenii în luna de miere, parcă văd că ăștia doi fac tripleți! și începe să râdă în hohote.

— Când e ziua ta? întreabă Cam râzând și el din cauza disperării ce pare să îl fi cuprins din nou pe tata.

— De Crăciun. De ce întrebi?

— Doar șase săptămâni! se încruntă Cameron și pare să se gândească temeinic la ceva. Depinde și de Hailey, bineînțeles, dar eu cred că ne putem descurca și să îți împlinim dorința! Ce zici, iubito?

— Despre ce? întreb speriată de întorsătura pe care a luat-o discuția.

— Ne ajung șase săptămâni să îi cunoști pe ai mei, să facem nunta și să concepem un copil? De ultima parte putem începe imediat să ne ocupăm, iar săptămâna viitoare zburăm la Los Angeles și îmi cunoști părinții. Mai rămâne să vedem cum rezolvăm cu nunta.

— Jasmine LaFleur! spun cele două simultan și tata se albește la față.

Deși mama și Sam râd cu lacrimi acum, Cameron pare extrem de serios în timp ce îmi așteaptă răspunsul, iar tata își aruncă pastila în gură, mestecând-o nervos.

— O vrei și pe-a mea? de abia reușește să rostească mama printre hohote și îi întinde palma pe care se mai găsește o pastilă. Sau putem da jos de pe una dintre mașini o baterie și improvizăm un defibrilator! Dakota cred că ar fi încântată să te curenteze puțin!

Privirea îmi fuge roată și mi se oprește doar câteva clipe pe cele două femei ce par extrem de fericite pentru mine, apoi zăbovește puțin peste tata care pare să mestece bomboane, nu pastile de inimă, iar ochii lui o caută pe Dakota de parcă se așteaptă în orice moment să îl atace și, într-un final, se fixează în ochii lui Cameron.

Dragostea cu care mă privește îmi face inima să bubuie în piept și parcă totul se lichefiază în mine în timp ce picioarele mi se înmoaie brusc. Două brațe de oțel mă cuprind imediat și mă susțin, iar strălucirea plină de promisiuni din ochii albaștri mă face să înghit în sec.

— Doar șase săptămâni? reușesc cu greu să întreb și un zâmbet încântat i se așterne pe chip.

— Vor trece mai repede decât îți imaginezi, iubito! îmi șoptește la ureche. Iar diseară mergem direct acasă, fără să ne mai oprim... la farmacie! îmi spune pe buze și îmi zdrobește gura cu un sărut plin de pasiune.

Holden

— Acum ne puteți spune și nouă cum s-a întâmplat... asta? și trei perechi de ochi mă privesc uluite, iar Marlene îmi dă una în umăr făcându-mă să tresar.

— De ce naiba toată lumea se gândește că aș dori amănuntele picante?! Știu cum se fac copiii, nu este nevoie să îmi mai spună nimeni!

— Când v-ați căsătorit? pune Marlene degetul pe rană și aștept răspunsul mai mult decât curios.

— Acum două zile! răspunde Matt zâmbind, însă privirea îi este pe Rachel.

Cei doi s-au așezat pe un fotoliu, Matt ținându-și nevasta cât mai aproape de el de parcă i-ar fi teamă că i-am fura-o. Dar îmi amintesc că și eu eram la fel. La naiba, sunt și acum și profit de orice ocazie ca să o strâng în brațe pe Marlene!

— Două zile! exclam uimit. Și unde ai ținut-o ascunsă astea două zile? În debara?

Râsul colorat al lui Rachel răsună în toată încăperea și o privesc uimit, râsuflând ușurat. Bine măcar că are simțul umorului, altfel i-ar fi cam greu în familia asta de zăpăciți! Arată ca și cum s-ar simți perfect în brațele lui Matt, iar acesta pare schimbat. În ciuda tinereții lui, arată brusc... maturizat. Este mai mult decât evident că este îndrăgostit până peste cap de micuța blondă și nu îmi pot opri un zâmbet. O fi el tânăr, dar s-a transformat într-un bărbat de care nu pot decât să fiu mândru!

— Am cunoscut-o pe Rachel acum aproape doi ani, în clubul în care mi-am sărbătorit împlinirea vârstei de optsprezece ani, începe în sfârșit să povestească Matt degajat în timp ce îi mângâie ușor abdomenul soției lui. Dar... a dispărut din club înainte să aflu prea multe despre ea. Fără să îmi spună, Rachel s-a mutat la New York după doar două zile. Am pierdut legătura și nu ne-am mai întâlnit până acum două luni, cu totul întâmplător, când a venit să își viziteze niște prietene.

— După ce a urlat la mine vreo cinci minute, chicotește Rachel, a hotărât că nu mai plec nicăieri și m-a tras după el la un hotel unde ne-a încuiat într-o cameră și a zis că nu mă mai lasă să ies până nu accept să mă întorc în Houston.

Cu coada ochiului, o observ pe Marlene încuviințând din cap și o privesc uluit.

— Tu ce tot dai cap și aprobi? A sechestrat fata!

— Într-o cameră de hotel! punctează ea. Tu m-ai înghesuit într-o toaletă!

— Poftim? exclamă cei doi tineri din fața noastră, dar nu îi bag în seamă, fiind concentrat asupra lui Marlene.

— A fost cea mai bună mișcare pe care am făcut-o în viața mea, iubito!

Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri privirea ei speriată când am sărit paravanul despărțitor dintre toalete, dar aş face-o de încă un milion de ori!

— Ți-am promis o viață plină de surprize și... o ai! arăt înspre cei doi.

— Și te-a convins! exclamă ea încântată, cu lacrimi în ochi și ignorându-mă pe mine total.

— Nu! oftează Matt.

— Ne-am certat! Nu sunt obișnuită să mi se comande, iar Matt... Din câte am înțeles, știți exact cât de posesivi sunt cei din familia dumneavoastră și, totodată, că nu acceptă un refuz. Astfel că, dacă a văzut că nu rezolvă nimic urlând la mine... se oprește înroșindu-se puternic și își întoarce privirea către Matt.

— Am încercat cu frumosul! continuă acesta rânjind.

— Adică ați rupt patul! trag concluzia și mai primesc un ghiont de la Marlene.

— Să nu-mi spui că te-a ținut închisă în camera aia de hotel până acum! exclamă ea speriată.

— Oh, nu! râde din nou Rachel. Imediat ce a adormit, m-am îmbrăcat și nu m-am mai oprit decât la aeroport de unde am luat primul avion spre New York, sigură că nu o să-l mai revăd niciodată.

— Și? întreb nerăbdător când nu mai spun niciunul nimic.

— Și am angajat un detectiv! se încruntă Matt. M-aș fi dus după ea, dar habar nu aveam nici măcar în ce cartier, iar adresa nici atât.

Detectiv? Sunt sigur că am o față de tâmpit în timp ce îmi fixează fiul pe care parcă nu îl mai recunosc. Dar trebuie să admit că îmi place că a fost atât de hotărât.

— Așa aş fi procedat și eu! o spun cu voce tare, iar Marlene își dă ochii peste cap. Zi mai departe că devine tot mai palpitant!

— Acum câteva zile, m-am trezit cu el la ușă, amenințându-mă că mă răpește dacă trebuie, dar mă întorc cu el în Houston. Și m-am întors. Acum două zile ne-am căsătorit și aseară am aflat de copil, încheie ea scurt povestea, ridicând ușor din umeri.

— Totuși, nu înțeleg de ce nu ne-ai spus nimic! exclamă Marlene, privindu-l încruntată pe Matt.

— Am vrut să fiu sigur că nu se răzgândește! îi răspunde acesta râzând. În plus, a reacționat ciudat doar cunoscându-mă pe mine, nu am vrut să risc să vă cunoască pe toți și să se sperie decât când era prea târziu. Adică acum!

— Și am stricat aniversarea gemenilor și anunțul logodnei lui Hailey! spune Rachel cu regret.

— Iubito, nu am stricat nimic! o strânge Matt în brațe. În familia asta o să ai parte de atâtea surprize încât nu o să te plictisești niciodată! Precum ai văzut, pastilele de inimă se împart precum bomboanele.

— Asta pot și eu să îți garantez! adaugă și Marlene ridicându-se și îi îmbrățișează pe amândoi cu lacrimi în ochi. Bine ai venit în familie! Acum du-te și prezintă-ți nevasta tuturor! și îi împinge de la spate spre ieșire.

Cei doi sunt primiți cu strigăte de bucurie pe care le auzim din casă și o aud pe Marlene oftând.

— Nu cred că sunt pregătită să fiu bunică!

Smucind-o în brațele mele, o sărut flămând, până o las fără aer, apoi încep să râd.

— Iubito, îți amintești când a apărut Kim în viața noastră și de impactul pe care l-a avut? Ei bine, se pare că totul se repetă însă, de data aceasta, din cauza fiicei ei. Hailey s-a logodit cu Cameron, Hunter și Aria nu cred că mai au mult, Hudson oftează după nepoata doctorului „desfă-picioarele-și-spune-MMM”. Scott pare topit după Raven, iar Stuart dispare cam des în ultimul timp ca să nu bănuiesc că ne pregătește și el ceva. Și tare aș vrea să știu cine naiba este Nadine, căci este evident că ne-a vrăjit celălalt fiu, Michael!

— Oh, Doamne! exclamă ea speriată. Dacă povestea se repetă, o să avem o grămadă de nunți și botezuri în viitorul apropiat!

Un zâmbet larg mi se așterne pe față și îi întorc fața spre mine. Câteva clipe doar îi privesc chipul pe care îl iubesc atât de mult, apoi încep să chicotesc.

— Nu, iubito! Înainte de toate acestea, înseamnă altceva: o grămadă de paturi rupte! și izbucnesc în râs în timp ce o trag după mine în curte.

CAPITOLUL 35

Cameron

Privirea îmi fuge roată prin curtea familiei Morgan și nu îmi pot reține zâmbetul care mi se întinde pe toată fața. În ciuda vânzolelii permanente și a agitației nebune ce pare să fie o caracteristică a acestei familii, trebuie să recunosc că sunt uimitori!

Matt a fost dat deoparte fără pic de milă de către fete, iar Rachel este înconjurată acum de ele și o grămadă de întrebări sunt aruncate spre micuța blondă care, culmea, pare în elementul ei. Doar frânturi de fraze ajung până la mine dar, din ceea ce reușesc să aud, cred că cei de la FBI ar putea lua lecții de la ele despre cum să conducă un interogatoriu.

La doi pași de mine, Matt are parte de același tratament din partea băieților, doar că ceva mai subtil. Mai puține întrebări dar, printre râsetele care se aud, el primește și câțiva pumni din când în când, fără să pară deranjat de ei. Pot doar să îmi imaginez câte bătăi au fost probabil între ei pe vremea când erau copii, dar chiar mi-aș dori să pot să mă întorc în timp și, nevăzut de nimeni, să asist la o încăierare între băieții Morgan.

Însă orice aș face, ochii mi se întorc asupra lui Hailey. Și înghit în sec. Ochii îi strălucesc și buzele senzuale îi sunt întredeschise într-un zâmbet ce îi luminează întreaga față, iar o roșeață delicioasă îi colorează obraji. Profitând de faptul că atenția fetelor e concentrată asupra lui Rachel, privirea îi coboară spre mâna stângă și pieptul mi se umflă de fericire când o văd mângâind inelul cu cealaltă mână. Inelul de logodnă. Dar îmi țin răsuflarea atunci când o palmă îi coboară și, doar două secunde, își mângâie pântecul.

A părut cu adevărat speriată când am vorbit despre copii și trebuie să recunosc că, până nu demult, și eu aș fi fost la fel de speriat. Am glumit pe seama lui Hayden, dar gluma a dispărut cu desăvârșire în timpul discuției. Gestul ei scurt mă încălzește pe interior, îmi produce o erecție instantanee și sunt la un pas de a mă duce să o iau de acolo și să o duc cât mai urgent acasă.

— E însărcinată!

Vocea lui Hayden mă face să tresar și sunt surprins să îl găsesc lângă mine. Și el o privește pe Hailey și probabil că i-a observat gestul, deci nu are rost să mă mai ascund.

— Nu știi! recunosc ridicând din umeri. Există o singură șansă, dar... îmi doresc să fie, și mă opresc încurcat. Până nu demult, nici nu îmi trecea prin cap să mă însor, iar la copii nu m-am gândit niciodată. Apariția lui Hailey a fost ca o bombă care mi-a explodat în față, amețindu-mă total și schimbând ceea ce îmi

doresc de la viață.

Deși este ciudat că îi destăinui viitorului meu socru toate aceste lucruri pe care nu le-am discutat nici cu propriul meu tată, mă simt... în largul meu. Cumva, în ciuda faptului că a dorit de câteva ori până acum să mă omoare, Hayden are acest efect asupra mea. Simt că, din întreaga lume, el este cel care înțelege cel mai bine ceea ce simt sau prin ce trec. Și, la naiba, i-am spus lui că o iubesc pe Hailey chiar înainte să i-o spun ei!

— Ca bărbat, te înțeleg perfect, mă surprinde recunoscând fără să își mute privirea de pe Hailey, dar ca tată... adaugă întorcându-și atenția spre mine, sunt tentat să te castrez!

— Îți apreciez sinceritatea, recunosc abținându-mă cu greu să nu izbucnesc în râs.

— Despre ce naiba vorbiți? întreabă Heaton apărând lângă noi, urmat imediat și de Holden.

— Eh, știi tu, chestiile obișnuite: despre castrat și copii! răspunde Hayden degajat, ridicând din umeri.

— Castrat? Ai uitat ce frumos s-a purtat Joanne cu tine când v-a prins făcând dragoste în camera de cămin a lui Kim? Și nu uita că ai și doi băieți! Cum te-ai simți dacă ar veni acasă castrați de viitorii socri?

— *Aproape* făcând dragoste! specifică Hayden râzând și privirea lui o caută imediat pe Kim, probabil amintindu-și momentele respective.

Ca și cum ar fi legați printr-un fir nevăzut, aceasta își întoarce privirea spre el și se înroșește ușor în obraji. Ochii le strălucesc la amândoi și aproape că aş putea jura că își pot vorbi fără cuvinte.

— Joanne? Joanne Larsen e mama lui Kim? întreb uluit de faptul că o cunosc pe bunica lui Hailey și, totodată, înțelegând acum de ce nu era Hayden de acord ca fiica lui să stea la cămin, dacă ei doi au avut asemenea aventuri acolo.

La cum îl cunosc acum, bănuiesc că a făcut de pază în fața ușii ei până a convins-o să se mute cu el!

— Las-o în pace pe Joanne, că este o drăguță! Și despre ce copii discutați? se uită bănuitor Holden la noi. Să nu-mi spui că și Hailey... și privirea îi fuge spre grupul de fete. Ia stai așa! și pare concentrat să socotească ceva. Voi doi sunteți împreună de nicio lună, deci tot eu o să am primul nepot! exclamă fericit apoi se încruntă și o ia aproape la fugă înspre nora lui, cu noi urmându-l îndeaproape și râzând.

Observând direcția în care se îndreaptă și hotărârea cu care o face, Matt și băieții se iau și ei imediat după noi. Holden împrăștie cu gentilețe grupul de fete

și sunt bucuros când Hailey ajunge din nou în brațele mele. Ajuns lângă micuța blondă, Holden o prinde de mâini și își coboară capul până stau față în față.

— Rachel, iubito, spune-mi că faci o fetiță!

Blonda îl privește speriată, neînțelegând la început la ce se referă, apoi începe să râdă.

— Domnule Morgan, abia ieri am aflat că sunt gravidă, nu am cum să știu sexul copilului!

— Holden! îi spune el, părând derutat. Domnul Morgan e tata! Și nu mă ameți mai tare decât sunt! *Promite-mi* că faci o fetiță! insistă el și ignorând râsul celor din jur.

Hâc!

Sunetul deja cunoscut mă face să râd și mai tare și o strâng fericit pe Hailey în brațele mele, uitând de cei care ne înconjoară.

— Vino aici! îi șoptesc pe buze. Ai stat prea mult departe de mine și uite ce pățești! Sughiți din nou!

Îi dau sărutul după care tânjesc de minute bune și aproape gem când corpul i se lipește de al meu, potrivindu-se perfect.

— Ce naiba?! Tată, îmi stresezi nevasta și copilul! îl auzim pe Matt exasperat și toată lumea izbucnește din nou în râs când își ia soția în brațe și pare hotărât să o ia la fugă.

— Holden, lasă fata în pace! apare și Marlene și își fulgeră soțul cu privirea. Ai înnebunit de tot? Sau de la pastila aia ți se trage? se încruntă spre Dakota.

— De fapt, reușește aceasta cu greu să vorbească printre hohotele de râs și strânsoarea lui Hudson, nu erau pastile de inimă, erau... doar vitamine! Iar sexul copilului este stabilit de către tată. Bărbatul este cel care are doi cromozomi diferiți, x și y, femeia are doar x.

Holden se uită cruciș la Dakota, apoi se încruntă.

— Partea cu vitaminele am înțeles-o, restul...

Ochii i se măresc brusc când înțelege, în sfârșit, și se întoarce spre Matt, prinzându-l acum pe el de mână.

— Fiule, promite-mi că naști o fetiță! spune cât se poate de serios și Hailey aproape că îmi cade din brațe din cauza râsului.

— Vino cu mine! îi șoptesc și, împletindu-mi degetele mâinii cu ale ei, o trag după mine spre casă, sperând ca, în nebunia generală creată de Holden, dispariția noastră să treacă neobservată.

Ajunși în livingul uriaș, o trag în brațele mele și îi dau sărutul adevărat după care tânjeam și pe care m-am abținut să i-l dau de față cu toată lumea ca să nu

încing și mai mult spiritele. Buzele î se topesc sub gura mea de parcă ar fi o bucățică de gheață uitată sub soarele fierbinte al unei zile de vară și gem mulțumit când îi aud sunetul care îi scapă. Mâinile mele îi mângâie corpul, strângând-o mai aproape, făcând-o să geamă și ea când îmi simte dorința.

— Crezi că ar observa cineva dacă te duc în fosta ta cameră și rămânem acolo pentru... nu știu, următoarele luni? o întreb chinuit și începe să chicotească.

— Cred că au observat deja, dar se vor abține să vină după noi.

— Șase săptămâni mi se par o eternitate în momentul ăsta, recunosc atunci când o privesc în ochi și mă simt vrăjit.

Dar pomenirea celor șase săptămâni ne aduce aminte la amândoi și de restul discuției.

— Ai spus că nu dorești copii, îi amintesc și mâna îmi coboară de pe talia ei, într-o mângâiere ușoară, până pe pântec și îi simt tremurul ușor pe care îl generează gestul meu.

— Îmi doresc copii, spune după o clipă de gândire, dar nu acum. Aș vrea să ne cunoaștem mai bine între noi înainte să ne cunoaștem copilul, adaugă ridicând ușor un umăr și privindu-mă încurcată.

— Iubito, îți cunosc fiecare curbă, fiecare bucățică de piele catifelată. Ești la fel de frumoasă și pe interior ca și pe exterior și nimic din ce aș mai afla despre tine nu va schimba ceea ce simt. În plus, s-ar putea să fie cam târziu pentru discuția asta și deja să ne fi conceput copilul, îi mângâi din nou abdomenul.

Doar la gândul că, poate chiar în acest moment, Hailey ar putea fi însărcinată, mă încălzește pe interior și mă face la fel de fericit ca atunci când a acceptat să îmi devină soție.

— Știu că te-am grăbit cu tot ceea ce s-a întâmplat între noi, dar nu mă pot abține. Și nu regret nimic! Aș face totul la fel sau chiar mai repede! recunosc zâmbind și obțin de la ea un chicotit. Poate că suntem nebuni că ne mișcăm atât de rapid dar, iubito, nebunia și rapiditatea este ceva obișnuit în familia ta și nu ar trebui să te mai mire nimic.

Mâna ei micuță se așază peste a mea și mă privește ușor speriată, umezindu-și buzele cu un gest rapid. Cu un oftat adânc, îi sărut ușor fruntea și îmi îngrop fața în părul înmiresmat în timp ce o strâng în brațe.

— Bine, dacă așa dorești, o să... avem grijă de acum încolo. Iar dacă s-a întâmplat... avem timp nouă luni să ne cunoaștem.

Ochii ei albaștri au lacrimi în ei atunci când îi ridică spre mine, dar un zâmbet îi luminează fața.

— Tu te încadrezi perfect în nebunia și rapiditatea asta, așa că nu da vina doar pe mine și familia mea! Și chiar dacă, în general, nu mă deranjează că ne grăbim, în ce privește copiii aș prefera să mai așteptăm.

Modul în care o sărut îi spune că sunt perfect de acord cu ea și nu mă deranjează faptul că totul se petrece atât de repede. Din contră, dacă ar fi după mine, mâine am fi căsătoriți, iar poimâine părinți!

— Nicio șansă să vizităm totuși camera ta? o întreb ridicând din sprâncene și cu un zâmbet sugestiv pe față, ceea ce o face să râdă și să se dea repede câțiva pași înapoi.

Hailey se leagănă ușor în fața mea, părând să cugete adânc asupra propunerii și nebănuind cât de ispititoare o face gestul ei.

— Ținând cont că tocmai am aflat că tata a luat vitamine și nu pastile de inimă, cred că ar fi mai indicat să ne întoarcem până nu îi cauzăm un infarct! A avut parte de destule surprize pentru o zi și să ne găsească făcând dragoste în camera mea de față ar putea constitui un șoc! Îmi spune în timp ce mărește ușor distanța față de mine, mergând cu spatele.

Dar chiar dacă se îndepărtează, ochii ei strălucesc jucăuși și par să încerce să mă provoace. Așa că mă întind după ea și, un gest brusc, o smucesc în brațele mele în timp ce mărai nemulțumit.

— Treci aici și sărută-mă până nu te duc sus și te leg de pat!

Deși corpul ei este maleabil și se mulează imediat lângă al meu, buzele noastre nu mai ajung să se atingă.

— O legi pe dracu'! aud un mărai surd și mă întorc uluit spre sursa lui doar pentru... a primi un pumn în plină față și care aproape că mă pune în fund.

La naiba, pe cine am mai supărat acum?!

CAPITOLUL 36

Hailey

Ascunsă bine în spatele lui Cameron, îi strâng în pumni tricoul și clipesc des încercând să îmi revin. Am fost atât de pierdută în îmbrățișarea lui încât nu am recunoscut vocea furioasă și am văzut doar pumnul ce l-a lovit pe Cam. Rapiditatea cu care m-a ascuns imediat în spatele lui, punându-și corpul în fața mea ca pe un zid, m-a amețit mai rău și încă încerc să ghicesc cine este cel care ne-a atacat, căci nu pot să văd nimic din cauza spatelui lat și nu am auzit decât două mârâieli.

Dar faptul că, Cameron nu a răspuns în același fel, deși îl simt tremurând de furie, mă face să bănuiesc că este cineva cunoscut.

— Pentru Dumnezeu! Ați înnebunit? iar eu dau drumul brusc tot aerului pe care îl rețineam în mine atunci când recunosc vocea.

— Gábriellé! îndrăznesc să îmi scot capul de după Cameron și rămân uluită în fața imaginii din fața mea.

Steve și bunicul stau încordați, amândoi cu pumnii strânși și pregătiți parcă să îl omoare pe Cam, în timp ce, de la doar doi pași în spatele lor, Gábriellé și bunica ne privesc îngrozite.

— Parcă te ocupai de securitate! aproape că scui pă Steve cuvintele în timp ce se întinde după mine. Și ar fi bine să îmi explici de ce o smuceai pe Hailey în halul ăla și de ce o amenințai că o legi!

— Nu te privește pe tine! mârâie Cam din nou. Și ce naiba cauți *tu* aici?

Deoarece am făcut greșeala să ies din spatele lui Cameron, acum mă trezesc prinsă de amândoi de câte o mână și smucită în două părți, în timp ce privesc când la unul, când la celălalt, uluită să descopăr că se cunosc.

— La naiba, potoliți-vă amândoi până nu îmi despicați nepoata în două! Hailey, treci aici!

Toți trei înțepenim câteva secunde în fața vocii grave. Steve, probabil din respect, Cameron probabil aflând abia acum cine este, iar eu șocată de asprimea din vocea lui. Niciodată, dar absolut niciodată bunicul Henry nu a mai vorbit cu tonul ăsta cu mine și înghit în sec.

Profitând de faptul că Steve mi-a dat drumul, mă refugiez imediat în brațele lui Cameron care își înfășoară instinctiv mâinile în jurul meu. Mă mir că nu mă ascunde din nou în spatele lui, dar probabil consideră că nu mai este necesar. Dar cred că se înșală, căci gestul meu îi șochează pe cei patru nou sosiți! Steve începe să mârâie din nou, bunicul se încruntă atât de tare încât sprâncenele i se unesc într-o linie continuă, Gábriellé scoate un icnet de surpriză, iar bunica...

începe să râdă, părând să se distreze de nebunia creată.

Îmi întorc privirea spre Cameron și inima mi se strânge când îi observ fața roșie de pe obraz rezultată în urma pumnului lui Steve.

— Îmi pare rău! șoptesc cu ochii în lacrimi și mângâi obrazul vătămat, apoi mă întind și sărut locul. Te doare?

— A fost doar un pumn, nu mor din atâta lucru, iubito! exclamă el râzând în timp ce își mângâie maxilarul. M-am tot așteptat în ultimul timp să o încasez de la unul sau altul, dar nu mă așteptam să mai apară încă doi!

— *Iubito?* Despre ce naiba vorbești? aproape că strigă Steve, uitându-se uluit de la mine la Cam.

— De ce dracu' strigați așa? dă mama năvală în încăpere urmată îndeaproape de toți ceilalți și sunt la un pas să mă pufnească râsul când Steve și bunicul aproape că iau poziție de drepti în fața ei și arată ca niște copii certați.

Privirea mamei trece pe rând peste noi toți, ochii mărimdu-i-se atunci când observă obrazul lui Cameron și se întoarce încruntată înspre Steve.

— Spune-mi că l-ai lovit și te pocnesc și eu! și îl văd pe tata mușcându-și buzele ca să nu pufnească în râs.

De fapt, e singurul care ar avea curajul să râdă, căci toți ceilalți stau înlemniți.

— Iubito, adu-ți aminte ce tare te-a durut când ai dat cu pumnul! îi spune el și îmi țin răsufarea.

Mama a dat cu pumnul? Când? În cine? Și eu de ce nu știu?

— Iar tu poți să confirmi cât de tare dau! îi răspunde ea imediat, fulgerându-l cu privirea. Cu stânga! adaugă pe un ton mai calm și aş putea jura că își ascunde un zâmbet.

— Are o stângă grea! confirmă tata privind în jur, apoi un rânjel încântat i se întinde pe față. Și o dreaptă și mai grea. Mike Johnson cred că mai are și acum semnul de când i-ai spart buza!

O hărmălaie de nedescris se pornește la auzul vorbelor lui, dar observ că doar tinerii o fac în timp ce restul zâmbesc pe înfundate. Deci toți știau despre asta, doar noi, copiii, nu!

— Mama ta a practicat artele marțiale? mă întreabă atât de încet Cam încât abia îi disting cuvintele.

— Nu am văzut-o să lovească pe nimeni în toată viața mea! recunosc la fel de încet, căci nu vreau să o supăr și mai tare.

— Poate a făcut-o în secret! Ar trebui să mă tem și de ea? Văd că toți ceilalți o fac!

Deși este la câțiva pași de noi, mama își întoarce capul și îl privește zâmbind dulce pe Cameron.

— Fă-o vreodată pe Hailey să plângă și vei avea motiv să te temi!

Ochii mei o privesc uluită și îl aud pe Cameron înghițind în sec în timp ce amândoi înțepenim.

— Henry, tu ce naiba ai păzit? se întoarce acum spre bunicul, însă acesta o soarbe din priviri, încântat de atitudinea ei bățăioasă.

Chiar dacă își iubește toate trei nurorile, întotdeauna a fost evident pentru toată lumea că mama este preferata bunicului, dar nimeni nu pare deranjat de asta. Este... ca și cum ar fi ceva normal și de la sine înțelese.

— Ce să păzesc? Începe el să râdă. Când am intrat, băiatul ăsta o smucea pe Hailey și o amenința că o leagă de pat! Ce-ai fi vrut, să îl ajut? continuă el ignorând mârâitul tatii. L-aș fi pocnit eu dar, fir-ar să fie, am șaptezeci și cinci de ani și Steve mi-a luat-o înainte!

Spre surprinderea mea, bunica se apropie de noi și îl îmbrățișează râzând pe Cameron.

— Mă bucur să te revăd! Și iartă-l pe Steve, dar bărbații din familia asta au o fixație în ce o privește pe Hailey: *nimeni* nu are voie să se apropie de ea. Iar tu ai făcut-o! Destul de mult și extrem de repede, adaugă ea chicotind și îmi ia mâna privindu-mi inelul. Felicitări, scumpa mea! și mă îmbrățișează și pe mine.

— Vă cunoașteți? reușesc cu greu să îmi găsesc vocea și privirea mirată îmi fuge de la unul la celălalt.

— Steve a avut o tentativă de spargere acum câteva luni, probabil vreun fan disperat, și și-a schimbat întregul sistem de supraveghere. M-a înnebunit la cap să o fac și eu. Cică nu stă liniștit știindu-mă singură în casa aia mare și... așa l-am cunoscut pe Cameron. Hayden a fost foarte fericit când a aflat că am făcut modificările și, povestind despre asta, i-a venit ideea să mai modifice și el câte ceva la supraveghere. Steve și cu mine i l-am recomandat pe Cameron.

— De ce nu mi-ai spus că îmi cunoști bunica? îl întreb nedumerită.

— Pentru că *nu știam* că Joanne este bunica ta! Doar astăzi am aflat și eu de la Hayden. Și să fiu al naibii dacă înțeleg ce este cu Steve. Sunteți rude?

— Este un fel de... unchi. Nu suntem rude de sânge, dar este ca și fratele mamei și nașul gemenilor, încep să râd când îl văd clătinând nedumerit din cap. Știu, o familie mare și nebună!

Hayden

Kim se ghemuiește mai bine în brațele mele în stilul ei caracteristic și un oftat ușor îi scapă de pe buze. Stăm amândoi, relaxați, pe unul din balansoarele din grădină și privim la cei din jurul nostru. Glume și râsete răsună de peste tot și nu îmi pot opri un zâmbet.

— Îți mulțumesc! îi șoptesc la ureche, apoi sărut ușor pielea de sub ea, încântat de modul în care o simt înfiorându-se ușor.

— Pentru ce?

— Pentru asta, fac un semn cu capul spre ceilalți. Pentru că te-ai măritat cu mine. Pentru copiii frumoși pe care mi i-ai dat și pentru viața minunată pe care o avem.

Minute bune doar stăm și privim liniștiți în jur. În soarele de după-masă, curtea noastră pare decupată dintr-o carte de povești. Parcă doar ieri ne-am mutat aici și stăteam cu Kim pe un balansoar, exact ca și acum, când au apucat-o durerile nașterii. Iar acum gemenii au douăzeci și cinci de ani. Fir-ar să fie, ce repede trece timpul!

Ochii mi se opresc pe cei doi băieți ai noștri și pieptul mi se umflă de mândrie. Doi bărbați frumoși, de care orice tată ar fi mândru.

— Hunter și Aria? chicotesc când îi observ pe cei doi. Cine ar fi crezut?

— Uneori parcă ești orb! De luni de zile o soarbe din priviri și mă mir că a așteptat atât. Răbdarea nu este punctul lui forte!

Normal că ea a observat! Încă mă mai uimește cum poate să ghicească asemenea lucruri. Cei doi stau pe un șezlong în aproape aceeași poziție ca și noi și Hunter îi povestește ceva în timp ce ea îl privește în ochi, cu un zâmbet pe față.

— Se potrivesc atât de bine! adaugă Kim și pot să jur că are lacrimi în priviri după vocea ușor voalată pe care o aud. Mă așteptam ca ei să fie primii care se căsătoresc, adaugă chicotind, dar m-am înșelat. Matt le-a luat-o înainte tuturor, dar nu mă mir. Rachel este o scumpă! Și ce părere ai de Dakota? se întoarce înspre mine, privindu-mă curioasă.

Ochii îmi fug pe Hudson și Dakota și mă pufnește râsul. Bruneta se chinuie să scape din brațele lui de câteva minute bune, dar nu reușește decât să îl facă să o strângă și mai tare.

— Va avea de furcă cu ea! recunosc. Pare o fire încăpățânată, dar o să-l joace pe degete după cum vrea și o să aibă o viață palpitantă împreună.

Ochii albaștri ai lui Kim se măresc considerabil când se întoarce din nou

spre mine.

— Crezi că rămân împreună?

— Iubito, băieții noștri s-au distrat până acum și nici nu mai știu numărul fetelor care au trecut prin... curtea noastră, spun râzând deși nu la curtea noastră mă gândeam și primesc un ghiont din partea ei, semn că știe exact la ce m-am gândit. Era și timpul să se potolească. Uită-te și tu în jur! Ce e diferit de anii trecuți?

— Fetele! Și faptul că știu cum le cheamă! chicotește ea. Mai ții minte că într-un an, Hudson striga după fata cu care era ba „frumoaso”, ba „păpușă”? l-am întrebat de ce nu o strigă pe nume și mi-a destăinuit disperat că nu mai știe cum o cheamă și nu vrea să o supere!

— Nu doar fetele, *ei* s-au schimbat! Parcă totul se repetă. Până să apari tu, și noi trei eram la fel. Totul s-a schimbat în clipa în care ți-ai dat fundulețul jos din mașină când ai venit în Houston. Așa și acum. Hailey s-a îndrăgostit și parcă toți s-au molipsit de la ea! Sunt la fel de repeziți toți șase și parcă văd că ne așteaptă o grămadă de nunți în următoarele luni.

O văd pe Kim încruntându-se ușor și îi urmăresc privirea până mi se oprește pe Hailey și Cameron. Cei doi se privesc în ochi, șoptindu-și Dumnezeu știe ce și par cu totul indiferenți la ce îi înconjoară.

— Îmi place Cameron, spune cu ezitare. O iubește pe Hailey, nu mă îndoiesc de asta și ea e îndrăgostită de el, dar...

Nu reușește să își termine vorba că Steve se apropie de noi împreună cu tata și amândoi mă privesc încruntați.

— Cum naiba s-a întâmplat *asta*? mă întreabă făcând un semn cu capul înspre Hailey și Cameron. Și cum de băiatul ăla mai e în viață? adaugă privindu-mă nedumerit.

— Ai fi surprins cât de repede s-a întâmplat! bombăn și tata izbucnește în râs.

— S-a mișcat mai repede chiar și decât voi doi!

Adevărul este că, într-un fel, îi sunt recunoscător lui Steve pentru că a făcut ceea ce noi toți ne-am dorit: l-a pocnit pe Cam, dar nu o să recunosc asta cu voce tare dacă nu vreau să dorm pe canapea.

— Matt o să mă facă străbunic cât de curând, să mă aștept la asta și din partea lor?

Întrebarea tatii îmi amintește de gestul lui Hailey și de confesiunea lui Cameron, făcându-mă să mă încrunt.

— Eu zic să nu mai pleci în nicio excursie în viitorul apropiat! îi răspunde

râzând Kim. La viteza cu care se mișcă copiii ăștia, și o plimbare până la magazin te poate face să pierzi o nuntă sau un botez!

— Ce ai vrut să spui legat de Hailey și Cameron înainte să te întrerupă Steve? o întreb pe Kim atunci când toată lumea a plecat și ne strecurăm în pat.

Kim mă privește ușor speriată și asta mă face să mă încrunt, iar modul în care se ghemuiește în brațele mele, de parcă ar cauta protecția mea, nu mă prea liniștește.

— Iubito? o întreb prinzând-o de bărbie și ridicându-i chipul spre al meu.

— Ții minte când ai plecat la New York și te-am rugat să nu o faci?

— Când ai plecat și tu la Los Angeles și ai avut accidentul? și aprobă ușor din cap.

— Astăzi după-masă, uitându-mă la ei, am avut aceeași senzație! îmi spune cu voce mică și se scutură ca și cum ar fi cuprinsă de un fior.

Ochii ei albaștri mă privesc lung și pot vedea cu claritate că este într-adevăr neliniștită. De-a lungul căsătoriei noastre, am descoperit că, de câte ori se întâmpla ceva cu vreunul dintre copii, de la o răceală obișnuită până la un cap spart sau o mână ruptă, Kim întotdeauna presimțea ceva dinainte și am învățat să mă încred în instinctul ei.

— Ce senzație? întreb cu un nod în gât.

— Aceea că se va întâmpla ceva rău! șoptește atât de încet încât abia îi înțeleg cuvintele, dar este suficient pentru a mi se opri respirația.

CAPITOLUL 37

Hailey

— Iubito, trezește-te! Aproape am ajuns!

Mai mult decât șoapta lui Cameron, săruturile pe care mi le depune pe pielea sensibilă de sub ureche mă trezesc din somnul nu prea adânc în care am căzut pe timpul zborului spre Los Angeles. Aproape că sunt tentată să mă prefac că mai dorm, doar pentru a mai rămâne puțin în brațele lui și să-i mai simt buzele fierbinți făcându-și magia pe gâtul meu. Aproape, căci îmi amintesc motivul pentru care mergem în LA și emoțiile mă năpădesc din nou.

Mergem să îi cunosc pe părinții lui Cameron.

Acest gând este suficient să îmi facă pleoapele să se deschidă brusc, doar pentru a întâlni ochii strălucitori ai lui Cam.

— Bună dimineața!

Atât vocea răgușită cât și modul fierbinte în care mă privește mă fac să înghit în sec și ochii mi se opresc pe buzele ale căror colțuri sunt ridicate într-un început de zâmbet, făcându-mă să le umezesc pe ale mele cu un gest scurt.

— Bună dimineața! abia apuc să răspund și eu căci gura îmi este cuprinsă într-un sărut fierbinte ce aproape că mă lăsa fără suflare. Tu nu ai dormit deloc? Îl întreb când reușesc să trag o gură de aer.

— Am preferat să te privesc pe tine! îmi răspunde și își apropie buzele de urechea mea, continuând în șoaptă. Și am fost prea excitat ca să adorm!

Cu toate că știu că ar fi imposibil să îl audă cineva, privesc repede în jur prin avion în timp ce simt că obrații mi se înroșesc subit.

— Stai liniștită, nu cred că a observat cineva! îmi spune chicotind când privirea îmi coboară spre poala lui și ochii mi se măresc. Iar dacă ar fi observat, ar fi fost suficient să se uite la tine și m-ar fi înțeles imediat!

Ca să îl pedepsesc puțin, îi zâmbesc dulce și mă ridic, îndreptându-mă spre toaleta avionului și ignorând geamătul de dezamăgire pe care îl scoate când mă îndepărtez de el. Dar adevărul este că simt nevoia să îmi clătesc fața cu apă rece și să îmi refac machiajul. Nu obișnuiesc decât să îmi fac conturul ochilor și să aplic puțin rimel, dar vreau ca atunci când îi voi cunoaște pe părinții lui să arăt perfect.

Măinile îmi tremură ușor de emoție și golul din stomac nu are nicio legătură cu faptul că sunt într-un avion. Dacă nu mă vor plăcea? Dacă nu vor fi încântați de cea pe care fiul lor a ales-o să îi fie soție? Dacă... O grămadă de întrebări și fiecare dintre ele mai adaugă puțină tensiune la cea pe care o simt deja.

Raven s-a întors acasă de câteva zile și știu că le-a povestit despre mine,

pregătind terenul oarecum, dar asta nu mă liniștește, însă amintirea felului în care și-a luat rămas bun de la Scott îmi aduce o umbră de zâmbet.

Deși a spus că este un frate normal, Cameron nu a scăpat-o din ochi și a avut grijă ca Raven să nu rămână nicio clipă singură cu Scott, aducându-i pe amândoi la disperare. S-a făcut că nu observă săruturile furate de vărul meu, dar când i s-a părut că lucrurile se încing, i-a atras atenția pe un ton foarte serios:

— E doar în ultimul an de liceu și are numai nouăsprezece ani, nu douăzeci și cinci ca tine. Ia-o mai ușurel, că te pocnesc!

Însă cel pocnit a fost chiar el. Raven a mormăit doar că se descurcă și singură, că nu are nevoie ca fratele ei să îi fie bona și i-a dat un pumn în umăr de s-a trezit învinețit a doua zi. Dar avea dreptate. Nu i-a permis prea multe lui Scott, chinuindu-l atât la propriu cât și la figurat și, din câte am văzut, l-a lovit și pe el de câteva ori, mai în glumă sau mai în serios.

Singurul lucru pe care nu l-am înțeles nici eu, nici Cameron a fost numărătoarea pe care o țineau cei doi, mai exact Scott. A spus ceva de genul „ne-am oprit la șase, dar vom continua când ne reîntâlnim”, dar Raven a știut la ce se referă căci ochii i-au fugit speriați spre Cam și obraji i-au luat foc. Iar dacă ar fi să mai iau după privirile lungi pe care le-au schimbat pe aeroport, această reîntâlnire va fi curând, probabil în LA, departe de ochii de vultur ai fratelui ei.

Întorcându-mă spre locurile noastre, mă opresc brusc pe culoarul avionului și mă încrunt. Una dintre stewardese stă înțepenită lângă Cameron și pare să se distreze de minune. Însă ce mă deranjează cel mai mult este faptul că este *blondă*. Ce naiba are de toate blondele trag la el ca muștele la... miere?

— Iubito, ți-am comandat o cafea, îmi spune Cam aruncându-mi un zâmbet ce îmi înmoaie picioarele și mă privește nedumerit când îmi observă supărarea. Ce s-a întâmplat? mă întreabă imediat și faptul că blonda rămâne lângă noi, privindu-mă curioasă, mă enervează și mai mult.

— Sunt obișnuită ca logodnicul meu să facă dragoste cu mine în fiecare dimineață, îi explic pe un ton nevinovat blondei, accentuând cuvântul logodnic, iar astăzi nu se poate! și îmi țugui buzele ca un copil căreia i se refuză o prăjitură. Și chiar dacă am fi putut să rezolvăm problema în toaleta avionului, cum am mai făcut-o și în alte dăți, m-a trezit prea târziu. Mai avem doar vreo jumătate de oră de zbor, iar lui îi trebuie *minim* o oră ca să termine! adaug șoptind conspirativ și aplecându-mă spre stewardesa ai căror ochi verzi mai au puțin și sar din orbite și se linge pe buze privind la Cameron. În plus, avionul e cam plin și nu cred că ar fi trecut neobservată escapada noastră, deoarece amândoi suntem extrem de gălăgioși! adaug dându-mi teatral ochii peste cap și

mă trântesc bosumflată pe scaunul meu, punându-mi mâinile la piept și privind pe geam.

Reușesc cu greutate să mă abțin să îi privesc pe cei doi ca să le văd reacția, dar blonda îmi dă răspunsul cu efectul pe care l-au avut vorbele mele asupra ei atunci când scapă un icnet. O fi de ciudă? De poftă? Sau indignare? Cred că toate trei la un loc, căci viteza cu care dispare de lângă noi este atât mare încât simt în păr curentul de aer pe care îl produce plecarea ei.

— O oră?!? aud chicotitul încântat al lui Cameron în urechea mea și accept fericită brațele pe care le înfășoară în jurul meu, lipindu-mă de pieptul lui. Dar trebuie să recunosc că am fost tentat să te urmez la toaletă, continuă el în timp ce vocea îi scade până devine doar o șoaptă răgușită care îmi transmite fiori în tot corpul. Iar în momentul ăsta, mă abțin cu greu să nu te pun în poala mea chiar acum, aici și să te fac să scoți sunetele alea de care pomeneai!

Geamătul pe care îl scapă își găsește ecou adânc în ființa mea, producând ravagii și ajung să gem și eu, strângându-mi puternic pleoapele și coapsele când cuvintele lui, se transformă în imagini.

— Ador când ești geloasă! continuă Cameron pe același ton răscolitor. Și o să am grijă ca tot ce ți-ai imaginat să se îndeplinească!

Capul mi se întoarce brusc spre el și înghit în sec în fața privirii lui care aproape că mă arde.

— Cum adică să se îndeplinească? întreb cu voce pierdută.

— Când ne întoarcem, închiriem un avion privat, îmi explică și acum iau foc de-a dreptul din cauza ochilor electrizanți și a promisiunilor pe care le zăresc în ei. Nu cred că o să reușesc să rezist chiar o oră, dar drumul e lung și putem să o facem de mai multe ori. Pe scaune sau la toaletă, oriunde vrei, însă îți garantez un lucru: o să poți țipa cât vrei! și îmi zdrobește gura cu un sărut năucitor care îmi împrăștie și ultima fărâmbă de luciditate din mine.

— Ți s-a lipit fundul de scaun? mă întreabă Cameron vreo două ore mai târziu și abia își abține râsul.

Raven a venit după noi la aeroport și, după ce am strâns-o în brațe, am fost fericită să plecăm și să scăpăm de privirile invidioase ale stewardesei care ne-a urmărit de când am coborât din avion.

Acum însă, mașina este parcată în fața casei părinților lui Cameron și mie îmi vine să mă strecur sub scaun și să rămân ascunsă acolo. Cu toate acestea, îmi dau seama că mă comport ciudat. Nu sunt o sălbatică dar, fir-ar să fie, până în urmă cu o lună nici nu știam ce este ăla un iubit, iar acum voi fi prezentată viitorilor socrii.

Oh, la naiba! îmi spun în sinea mea și cobor hotărâtă din mașină, spre încântarea lui Cameron. Sunt o Morgan, doar nu o să mă sperii de o pereche de părinți! Cam a înfruntat pentru mine întreaga mea familie de nebuni, a rezistat încruntăturilor, mârâielilor, amenințărilor cu moartea și chiar a încasat un pumn. Nu cred că o să sară nimeni la gâtul meu, deci cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla sunt câteva priviri urâte și niște mârâieli, eventual.

Însă, odată coborâtă din mașina pe care Cam o încuie imediat de parcă i-ar fi teamă să nu mă întorc din nou pe scaunul ăla cu lipici, pașii mi se opresc brusc și privesc atentă în jur. Din cauza emoțiilor, nu am observat cartierul în care am intrat, dar acum ochii mi se măresc ușor. De-o parte și de alta a străzii largi, vile elegante sunt înșiruite, vile ce au în fața lor gazoane impecabile și o multitudine de flori. Un cartier select și liniștit.

Pentru prima dată mă întreb care o fi situația materială a părinților lui, deși nu ar conta nici dacă locuiesc într-o rulotă. E pură curiozitate. Dorința de a ști mai multe despre cel care mi-a zdruncinat viața din temelii într-un timp atât de scurt.

— Ați ajuns!

Vocea feminină mă face să tresar și să mă întorc brusc spre ușa de la intrare în vilă. Un bărbat și o femeie stau în prag cu un zâmbet larg pe față, așteptând să ne apropiem. Cuprinzându-mă cu un braț, Cameron mă conduce spre ei și pare de-a dreptul fericit când mă prezintă.

— Mamă, tată, ea este Hailey, viitoarea voastră noră! mă strânge mai tare lângă el, dându-mi un sărut pe creștet.

— Doamnă Bennett, domnule Bennett! le întind mâna și reușesc să răspund cu un zâmbet timid în fața curiozității lor evidente.

— Lynn și Ed! mă corectează doamna Bennett imediat, apoi adaugă chicotind. *Eu* sunt Lynn și *el* e Ed!

Nu era nevoie de specificare, dar îmi dau seama că gluma ei micuță este destinată să îmi împrăștie mie încordarea și zâmbetul mi se adâncește imediat. Scurta privire pe care îndrăznesc să o arunc spre Cameron aproape că mă topește pe interior și îmi dizolvă și ultima emoție pe care o mai am, căci el nu îi privește pe *ei*, ci pe *mine*, așteptând să vadă ce părere am *eu* despre ei, nu ei despre mine.

Apoi, totul se petrece extrem de repede. Sunt îmbrățișată și pupată de atâtea ori încât amețesc și mă trezesc în brațele lui Cameron, pe un fotoliu, deși habar nu am cum am ajuns acolo. Brațele lui mă strâng aproape, ca și cum s-ar teme că părinții lui mă vor fura, dar este mult mai relaxat acum.

Ochii mi se opresc pe cei care vor fi socrii mei și nu îmi pot opri un zâmbet.

Amândoi sunt bruneți cu ochi albaștrii, dar este evident că Raven seamănă cu tatăl ei și Cameron cu mama. Ed este mai vorbăreț și glumeț, dar Lynn are aceeași privire care fixată odată pe mine, pare să îmi ajungă până în adâncul sufletului, chiar dacă nu îmi dă starea de imponderabilitate pe care mi-o dă cea a lui Cameron.

Sunt supusă la o grămadă de întrebări, unele mai discrete, altele mai directe, dar răspund tuturor cu răbdare și ignorând chicotelile lui Cam care pare să se distreze pe seama mea și a interogatoriului la care sunt supusă.

— Ați stabilit data? Întreabă Lynn curioasă, iar noi ne uităm unul la celălalt.

— Încă nu, răspunde Cameron fără ca privirea lui să-mi părăsească ochii. Dar va fi până de Crăciun. Avem un termen de respectat! și începe să râdă.

Încetul ușor de surpriză pe care îl scoate mama lui ne face să ne întoarcem atenția spre ea.

— Ești însărcinată?

Îmi țin răsuflarea o secundă, apoi îmi dau seama că este normal ca toată lumea să ne întrebe asta, ținând cont de cât de repede s-a întâmplat totul între noi.

Întrebarea ei ne aduce aminte că nu am mai uitat să folosim protecție, dar nici nu am mai oprit la farmacie pentru singura dată în care am uitat, iar asta mă face să înghit în sec.

— Nu! le răspunde Cameron când limba mea pare să fie amorțită. A fost o glumă făcută de Holden, unchiul lui Hailey, și care... Nu contează! Vrem să o facem până de Crăciun! adaugă și se apleacă să mă sărute.

— Atunci ar trebui să treceți pe la apartament și să îl pregătiți! spune fericită Lynn și o privesc nedumerită.

Ce apartament? Și ce să pregătim?

— Pentru ce? Întreabă și Cameron.

— Pentru ca să vă puteți muta în el! primim răspunsul de la Ed, de parcă ar fi ceva de la sine înțeles.

Respirația mi se oprește brusc și privirea mi se întoarce spre Cameron. Nu am discutat despre asta, dar am crezut că este de la sine înțeles că vom rămâne în Houston. Ochii lui îmi cercetează atenți chipul și aș putea să jur că îmi citește gândurile și mă aștept să spună imediat că nu ne vom muta aici, însă încruntarea și oftatul pe care îl scapă sunt lucrurile la care nu mă așteptam.

După câteva secunde care mie mi se par lungi cât o eternitate, Cameron mă strânge mai aproape de el și se apleacă până când buzele îi sunt aproape lipite de ale mele. Ochii îi strălucesc și un zâmbet mic îi apare pe chip chiar înainte să

spună cuvintele care mă lăsa din nou să respir.
— Nu! O să rămânem în Houston!

CAPITOLUL 38

Hayden

— Cum adică, a plecat în LA?

Vocea lui Holden mă face să îmi mut cu greu privirea de pe Kim și doar oftez.

— S-a dus să-i cunoască pe părinții lui Cameron, îi explic, apoi îmi întorc atenția din nou spre Kim.

De la petrecerea gemenilor, în urmă cu o săptămână, nu a mai pomenit nimic de senzația aia a ei, dar este agitată. Îmi dau seama după felul în care se mișcă în permanență prin casă, parcă negăsindu-și locul. Și asta mă face și pe mine să fiu agitat.

— Dar nu se mută acolo, nu-i așa? pune Sam degetul pe rană și Kim aproape că-și scapă cana de cafea din mână.

— Treci aici și liniștește-te până nu pățești *tu* ceva! îi spun trăgând-o lângă mine.

Ochii ei se fixează în ai mei și îi pot citi neliniștea din suflet așa cum întotdeauna am știut ce gândește. Modul în care se ghemuiește în brațele mele, căutând parcă să se ascundă de ceea ce simte, îmi rupe sufletul. Aș face *orice* să o pot liniști dar, de data aceasta, nu sta în puterea mea.

Ne iubim în egală măsură toți trei copiii, însă băieții au devenit bărbați care știu ce doresc de la viață și se pot descurca și singuri. Și Hailey a crescut și, așa cum m-a atenționat Kim de nenumărate ori, a devenit un adult, dar fiind singura fată din familia asta nebună, toți ne purtăm cu ea excesiv de protectiv. Așa a fost de când s-a născut și așa va fi mereu, indiferent de vârsta pe care o va avea. Iar faptul că Hailey e plecată pentru prima dată de acasă fără cineva din familie cu ea, nu ajută cu nimic.

Și sunt la fel de mândru de ea ca și de băieți! Pe lângă faptul că este deosebit de frumoasă, fiica noastră a moștenit tăria de caracter a mamei ei deși încă nu este conștientă de acest lucru, dar asta îi va fi de ajutor în viață.

— Iubito, e cu Cameron, îi șoptesc când Kim se ghemuiește lângă mine. Nu știu noi prea multe despre el, dar *știu* că o iubește și va avea grijă de ea. Nu o să pățească nimic!

— Să nu-mi spui că se mută acolo după căsătorie! exclamă și Marlene și o simt tresărind pe Kim.

Nimeni nu a îndrăznit să îi întrebe dacă vor pleca sau nu, tocmai de teama de a afla răspunsul. Deși ceva îmi spune că, Cameron o iubește prea mult pe Hailey pentru a o duce departe de familia ei, sunt egoist ca orice părinte și, fir-ar să fie,

vreau să rămână aici, în Houston!

— Nu se mută nicăieri! spune Holden sigur pe el și toți îl privim nedumeriți.

— De unde știi? îl întreabă Kim neîncrezătoare.

— Păi, cine mai mârâie la el în LA? Nimeni! Acolo este doar Steve, iar ăla nu cred că are răbdare să mârâie, lovește direct! începe el să râdă. Și apoi, s-au mutat deja împreună! S-au produs o grămadă de schimbări în blocul ăla!

Tot corpul îmi înțepenește imediat și îmi privesc uluit fratele. Cum adică s-au mutat împreună? Cine altcineva s-a mai mutat? Și eu de ce nu știu nimic?

— Ce naiba tot spui?

— Păi, se pare ca voi nu ați mai trecut pe la bloc de ceva timp! constată el râzând. Eu am făcut-o! O singură dată, recunosc, dar am rămas surprins să văd ce modificări s-au făcut!

Doamne, câteodată chiar îmi vine să îl plesnesc pe fratele ăsta al meu! Ori vorbește prea mult și dă amănunte care nu mă interesează, ori trebuie să scoți cu cleștele vorba de la el.

— Spune odată ce știi! mârâi la el și începe să rânjească din nou.

— Hailey s-a mutat cu Cameron, Aria cu Hunter, Hudson doarme pe la Dakota de vreo săptămână. Matt a rămas cu Rachel în apartamentul nostru, iar Michael, Scott și Stuart stau în al vostru, face un semn cu capul înspre Heaton și Samantha.

Toți cinci stăm și îl privim ca pe o ciudățenie.

— Ești ca o babă! îi spune Marlene chicotind ușor. Ai spionat copiii?!

— Eram doar curios! răspunde el rânjind. Și v-am spus să cumpărăm tot blocul ăla!

Dar nu mai sunt atent la el. Cam s-a mutat la Hailey, dar Hunter cu Aria și Hudson cu Dakota? Și noi nu știm nimic! Halal părinți!

Palma lui Kim îmi mângâie ușor coapsa și îmi întorc privirea spre ea, liniștindu-mă instantaneu.

— Se iubesc, lasă-i în pace! îmi șoptește și îmi dau ochii peste cap fără să vreau, făcând-o să chicotească și mă bucur că pare că s-a mai liniștit.

Cameron

Răsuflarea lui Hailey îmi mângâie ușor pielea gâtului și, dacă nu mi-ar fi teamă că o să o rănesc, aș strânge-o și mai tare lângă mine. Un oftat ușor îmi scapă de pe buze când îmi amintesc strălucirea din ochii ei când am spus că vom rămâne în Houston.

Am observat șocul de pe chipul părinților mei și m-a durut sufletul pentru dezamăgirea pe care au arătat-o că nu ne mutăm în LA. Poate că Hailey ar fi fost de acord în cele din urmă să se mute, dar știu că ar fi fost nefericită. Nu am discutat dinainte unde vom locui, însă am știut în sinea mea, poate din clipa în care mi-a cerut să o sărut pe holul căminului, chiar nu am fost imediat conștient de asta, că nu voi mai putea pleca.

Iar după primul moment de surprindere, părinții mei s-au împăcat cu ideea.

— Crezi că sunt supărați pe mine că te iau de lângă ei?

— Nu, iubito! Oricum nu locuiam cu ei și eram destul de mult plecat! Încerc să o liniștesc.

Printr-o simplă întoarcere, mă ridic deasupra lui Hailey și o privesc atent. Ochii albaștri mă privesc intens încercând să vadă dacă mint și simt că mă pierd în ei. Șoapta ei, ușor răgușită din cauza somnului, își găsește calea prin interiorul meu făcându-mi inima să bată mai tare și oprindu-se... exact între picioare.

— Bună dimineața!

Sărutul tandru pe care îl dau se transformă repede în pasional și devine flămând când îi simt corpul tremurând ușor sub mine.

— Hailey, nu contează unde locuim atâta timp cât suntem împreună! Dar nu vreau nici să te văd nefericită din cauza dorului de ai tăi și *știu* că îți va fi dor! Și eu sunt apropiat de ai mei, dar familia voastră... e ceva aparte, adaug râzând și un zâmbet minunat i se întinde pe față. Îi cred în stare să se mute toți aici, numai ca să fie aproape de tine!

Fericirea pe care i-o citesc pe chip îmi face inima să crească și m-aș muta și în Alaska dacă trebuie, numai să o văd așa tot timpul.

— Logodnica mea s-a lăudat că fac dragoste cu ea în fiecare dimineață! Îi șoptesc în timp ce buzele îmi coboară pe gâtul ei, lăsând urme fierbinți pe unde trec. Nu vreau să creadă lumea că ai mințit! continui în timp ce gura coboară tot mai jos, spre pieptul ce îmi așteaptă deja mângâierea.

— Blonda aia mai avea puțin și sărea pe tine, trebuia să fac ceva! spune cu greutate din cauza mângâierilor mele și nu-mi pot opri zâmbetul care îmi scapă și care i se imprimă ei pe piele. Și n-am mințit în totalitate. *Facem* dragoste în

fiecare dimineață!

Și chiar facem! Ador modul în care îi simt trupul cald lângă mine când mă trezesc și felul în care corpul ei mă primește întotdeauna, de parcă tot timpul ar fi pregătit pentru mine.

— M-am hotărât să merg și eu la Universitatea din Houston! declară hotărâtă Raven ceva mai târziu, în timp ce luăm toți micul dejun.

Ignor privirile uluite ale părinților mei și chicotul discret al lui Hailey și ochii mi se opresc pe sora mea. O roșeață ușoară îi colorează obrazii, dar pare mai hotărâtă decât oricând.

— Ești sigură că vrei să te muți în Houston pentru facultate sau decizia ta are vreo legătură cu doi ochi verzi? o întreb curios.

— Cu amândouă! recunoaște ridicând din umeri.

— Ce ochi verzi?

Încruntătura tatii ne face să zâmbim, dar Raven schimbă subiectul după ce se strâmbă discret la mine pentru că am dat-o de gol.

— Ți-am anunțat prietenii că vii cu logodnica și te așteaptă diseară să vă întâlniți în clubul lui Steve. Nu m-a crezut nimeni că te-ai logodit! începe ea să râdă.

Îmi și imaginez ce fețe au făcut!

De când am plecat în Houston, am vorbit rareori cu ei la telefon și nimănui nu i-am zis de Hailey. Știu care le va fi reacția. Vor crede că doar glumesc, că nu se poate să mă fi îndrăgostit, nu tocmai eu, care nu puneam prea mult preț pe o relație. Și nu îmi doresc ca Hailey să audă povești despre legăturile pe care le-am avut până am cunoscut-o.

— Mi-ar plăcea să îți cunosc prietenii! îmi spune dulce, cu o umbră de curiozitate pe chip.

Fir-ar să fie!

— Bine, iubito, o să-i cunoști! Dar promite-mi că nu o să crezi toate prostiile pe care le auzi despre mine! îi spun aproape speriat și ea începe să râdă.

— Oh, dar exact pentru asta vreau să-i cunosc!

Așa că iată-ne intrând în clubul lui Steve. Hailey arată într-un mod care m-a făcut să gem atunci când și-a făcut apariția în living. Rochia neagră cu mâneci treisfert și un decolteu adânc în forma de V ce-ar arăta cuminte pe majoritatea femeilor, însă pe ea... arată criminal. Aproape că am fost tentat să o ridic în brațe și să mă întorc în camera noastră de unde să nu mai plecăm nicăieri. Să o ținuiască de pat și să îi dau rochia aia jos de pe ea centimetru cu centimetru, cu dinții dacă se poate. Și mi-am promis că o s-o fac atunci când ne vom întoarce.

Deși nu este foarte mulată, rochia îi scoate în evidență pieptul perfect și atrage ochii asupra fiecărei curbe. Dar ceea ce mă chinuie cel mai mult sunt picioarele ei lungi și perfecte și care se văd extrem de bine. Și de mult! Și care par interminabile din cauza pantofilor cu toc.

— Ai zis că-ți plac tocurile! mi-a șoptit languros, lipindu-se de mine și am înghițit cu greu atunci când ochii ei, aflați aproape la același nivel cu ai mei, mi-au aruncat o privire fierbinte.

— Hei, Cam!

Vocea lui Brandon îmi atrage atenția spre masa unde se pare că suntem așteptați și răsuflu adânc când văd privirile uluite cu care suntem examinați.

— Să nu te dezlipești de mine! îi spun cât pot de serios. Nu te îndepărtezi de mine, nu dansezi cu nimeni! adaug și, spre disperarea mea, nu primesc decât un chicotit drept răspuns.

Ajunși lângă masă, mai multe perechi de ochi o examinează foarte atent pe Hailey și nu mă pot abține să nu o strâng lângă mine în fața privirilor curioase.

— V-o prezint pe Hailey Morgan, logodnica mea!

Se aștern câteva secunde de tăcere stânjenitoare, apoi hohote de râs izbucnesc, lăsându-ne nedumeriți.

— Era cât pe ce să te credem! exclamă Brandon printre hohote, făcându-mă să mă încrunt. Este superbă, recunosc, dar ai uitat un amănunt, continuă el în timp ce mie îmi vine să-i pocnesc una din cauza modului în care o privește pe Hailey.

— La ce te referi? întreb aproape pe punctul de a exploda.

— Este *brunetă*! Și noi toți știm că tu nu umbli decât cu blonde! și o simt pe Hailey înțepenind în brațele mele.

O, la dracu'!

CAPITOLUL 39

Cameron

Pentru câteva clipe, îl privesc pe Brandon uluit. Ne știm de când eram copii dar, în momentul ăsta, parcă este un străin a cărui gură vorbește fără el.

Nici nu știu când am făcut să dispară distanța dintre noi și m-am trezit cu mâinile la gâtul lui.

— Adică eu tocmai ți-am prezentat-o pe logodnica mea, *brunetă*, și tu îi spui că eu umblu numai cu blonde?! Cât de tâmpit poți să fii?

Zâmbetele tuturor dispar brusc și redevin toți serioși în timp ce privirile le fug de la mine la Hailey. De data asta însă o privesc cu totul cu alți ochi și sclipirile pe care le văd în ochii câtorva dintre ei mă deranjează mai mult decât reacția lor inițială. Nu îmi place absolut deloc modul în care unele priviri se opresc pe decolteul lui Hailey sau stăruiesc pe picioarele ei care chiar și pe mine mă bagă în boală. Fir-ar să fie, nu trebuia să mă las înduplecat și trebuia s-o conving să vină în pantaloni!

Însă Hailey ne surprinde pe toți când începe să râdă și aplecându-și ușor capul pe un umăr, mă privește mușcându-și buza cu poftă de parcă eu aș fi o prăjitură și ea o persoană care nu a mai gustat dulce de mult timp. O mână i se așază pe brațul meu și îmi face un semn ușor să îi dau drumul lui Brandon, în timp ce ochii îi strălucesc jucăuși. Îmi înghit cu greu nervii și îl eliberez pe Brandon, întorcându-mi atenția spre ea în timp ce-i aștept cu un nod în gât izbucnirea, mai ales după reacția pe care a avut-o în avion.

— Blonde zici, hm? îl întreabă pe Brandon cu o sprânceană ridicată. Cam... câte au fost până acum?

Brandon își întoarce privirea speriată spre mine, parcă așteptând să îi spun eu ce să zică și mă rog din tot sufletul să se gândească înainte de a mai spune o prostie. Sau adevărul. Oricare ar fi dintre ele, știu că lui Hailey nu îi va plăcea răspunsul.

— Ăăă... Nu știu! Nu le-am numărat! răspunde cu jumătate de gură și mă chinui să nu se vadă că răsuflu ușurat.

— Multe? Puține? insistă Hailey și deja devin neliniștit, în timp ce pe Brandon pare să îl strângă cămașa.

În jurul mesei este acum o liniște deplină, în contrast cu restul agitației din club. Văzând că Brandon nu răspunde, Hailey își pocnește degetele de două ori în fața ochilor lui.

— Hei! Ai adormit? Sau încă mai numeri? Mă interesează doar cele din ultimii cinci ani, nu și prietenele de la grădiniță!

Ochii lui Brandon se măresc extrem de mult și încerc să îmi ascund cu mâna zâmbetul ce mi se așterne pe față în timp ce Hailey îi servește o porție de ironie marca Morgan.

— Ăăă... încearcă el să spună, apoi se oprește brusc când logodnica mea brunetă se apleacă ușor înspre el.

— Ești bâlbâit! exclamă ea ca și o constatare și ochii îi sclipesc ca două stele, arătându-mi că se distrează de minune pe seama prietenului meu. Inspiră adânc și concentrează-te la mine, poate reușești să legi două cuvinte! Îl sfătuiește ca pe un copil.

De data aceasta, izbucnesc în râs și mă alătur hohotelor ce răsună în jurul întregii mese.

În sinea mea, sunt extrem de ușurat că Hailey nu s-a supărat pentru ieșirea deloc politicoasă a lui Brandon și, mai ales, că nu s-a supărat pe mine. Am un trecut pe care nu am cum să-l schimb și pe care nu i l-am ascuns. I-am promis că o să fiu întotdeauna sincer cu ea și am fost.

— Ok, oprește-te, că nu vreau să faci vreo comoție! își continuă Hailey atacul. Înțeleg că, pe lângă faptul că ești necioplit și bâlbâit, nu știi nici să numeri!

Brațele mele îi cuprind mijlocul și o lipesc de mine, încântat de modul în care a reacționat. Ochii îi strălucesc și colțurile gurii senzuale îi sunt ridicate în încercarea de a-și opri râsul, lăsând loc unor gropițe adorabile în obraji.

— Hailey, puteau fi toate blondele din lume, tu faci mai mult decât toate ele la un loc! îi șoptesc cu o clipă înainte să o sărut.

Și continui să o sărut ignorând chicotelile celor din jur, chinuit de gândul că aș fi preferat să fim acum acasă, în pat, nu în mijlocul unei mulțimi de oameni.

— Mă bucur că nu te-ai supărat! îi șoptesc când îi eliberez cu regret gura.

Ochii îi sunt ușor încețoșați și modul în care mă privește mă face să înghit în sec.

— De ce să mă supăr pe tine? Einstein nu a făcut decât să fie sincer! face un semn cu capul înspre Brandon. Și apoi, nu știu să mă bat, ca Raven. I-am avut întotdeauna pe băieți pe lângă mine și au făcut-o ei și când nu era necesar.

O oră mai târziu, aproape că mă dor măselele de la cât am scrâșnit din dinți. Deși mi-a spus că nu s-a supărat, Hailey mi-o plătește în stilul ei: nu s-a mai dezlipit de pe ringul de dans!

În nici zece minute mi-a amestecat toți prietenii cu doar două zâmbete și câteva fluturări din gene, făcându-i pe toți să o privească extaziați și pe mine să ajung să mârâi și să mormăi. Ba chiar și pe cele patru fete din grup le-a câștigat imediat și

acum își scutură toate cinci corpurile în ceea ce ele numesc dans. Nu-mi pasă ce fac celelalte, dar pot să jur că Hailey se mișcă așa dinadins ca să îmi facă mie în ciudă!

— Cine sunt? îl întreb pe Brandon fără să îmi iau ochii de pe Hailey.

Exact ca și frații ei, grupul nostru este format din cinci prieteni care ne știm de când eram copii. Fetele au fost cele care au apărut și au dispărut, dar noi am rămas aceeași.

— Nu contează, rânjește el. Dacă mai vii peste o lună, o să fie altele, știi bine.

Da, știu. Nici ei, ca și mine până când am întâlnit-o pe Hailey, nu pun prea mult preț pe aventurile pe care le au. Însă nu aș schimba pentru nimic în lume libertatea lor cu ceea ce am acum.

— Aș fi jurat cu mâna pe inimă că cea care va reuși să te amețească suficient de tare încât să te însori, va fi o blondă!

— Să știi că nici eu nu îmi explic de ce au existat numai blonde în viața mea! recunosc uimit fără să îmi iau privirea de pe Hailey. Nu a fost nimic intenționat, așa s-a nimerit. De parcă aș fi așteptat-o pe ea!

Modul în care Hailey își mișcă șoldurile în momentul ăsta mă face să gem din nou, apoi să mârâi când observ câțiva bărbați fixând-o cu priviri pofticioase. Sătul de micuța ei răzbunare, mă ridic brusc și îmi fac loc printre mulțimea de oameni, mulțumit atunci când brațele mele o înconjoară și spatele ei se lipește de pieptul meu.

— Mă mai chinui mult? o întreb în timp ce îi sărut pielea sensibilă de sub ureche și sunt încântat când o aud gemând ușor și se întoarce spre mine, întinzându-se pentru un sărut. Vino cu mine! îi șoptesc și Hailey mă urmează curioasă.

— Unde mergem? mă întreabă nedumerită atunci când ieșim din club și o trag după mine prin întunericul luminat doar ici și colo de felinare.

— La piscină! îi răspund și mă opresc să o privesc. Unde ne-am cunoscut!

Ochii îi strălucesc imediat și parcă se reflectă toate stele de pe cer în ei în timp ce un zâmbet minunat îi luminează fața.

— Cam, zona piscinei e închisă la ora asta!

— Știu, tocmai de aceea mergem acum. Știu codurile de acces, iar logodnica mea este rudă cu patronii. În plus, din ce am observat, toți angajații te privesc ca și cum le-ai fi șefă, așa că nu cred că vom fi deranjați.

Într-adevăr, întregul personal al clubului pare să o cunoască pe Hailey și, știind acum legătura ei cu Steve și Gábriellé, nu mă mai mir. Brandon și ceilalți

au fost mirați de acest lucru, mai ales că ei sunt niște obișnuiți ai locului și nu au mai văzut-o până acum pe-aici pe Hailey, dar nu am considerat necesar să le explic.

Și apoi, adevărul este că m-am gândit la asta de când am ajuns la club.

— Cameron, e beznă totală! chicotește Hailey când ajungem. Și ce vrei să facem aici?

— Așteaptă un minut! îi spun în timp ce o așez pe un șezlong, iar ea mă ascultă imediat, plină de încredere.

Deși este întuneric, cunosc locul și cu ochii închiși, așa că îmi găsesc ușor drumul spre vestiarul de unde înșfac niște prosoape și mă întorc repede la Hailey.

Întors lângă ea, o strâng în brațe și o sărut așa cum mi-am dorit să o fac de prima dată când am văzut-o.

— Ești pregătită de o baie? îi șoptesc în timp ce mâna mea îi desface deja fermoarul rochiei.

— Nu am costum de baie! protestează fără convingere.

— Nici eu! Dar dacă îmi amintesc corect, ai rămas oricum fără sutien și data trecută.

Deși acum este răcoare, corpurile noastre ard. Ard de dorință, așa cum o fac de câte ori suntem împreună.

— Iubito, este trecut de miezul nopții. Nimeni nu are cum să ne surprindă și îmi doresc enorm de mult să facem dragoste aici, unde ne-am cunoscut. Numai la asta mă gândesc de când am venit! recunosc în timp ce buzele mele îi coboară pe gât în jos, urmând rochia ce îi dezgolește încet trupul.

De teamă să nu refuze, îi opresc cuvintele cu un sărut. Și o sărut până când amândoi suntem goi. Abia acum o iau în brațe și mă scufund încet în apa răcoroasă. Brațele ei îmi cuprind gâtul în timp ce picioarele care m-au chinuit întreaga seară se încolăcesc în jurul meu, în exact aceeași poziție de acum aproape două luni.

Hailey se lipește de mine și, cu o singură mișcare, mă scufund în corpul ei, făcând-o să geamă, mulțumită. Un geamăt îmi scapă și mie de pe buze când o simt cuprinzându-mă strâns. Fără să ne spunem niciun cuvânt, facem dragoste în tăcere, vrăjiți unul de altul și înconjurați doar de întunericul din jur.

Mult mai târziu, uscați și râzând, ne întoarcem în clubul în care prietenii mei ne privesc rânjind, mai mult ca sigur imaginându-și de ce am dispărut atât de subit.

Însă tot farmecul serii dispare și înghit în sec când, în jocul de lumini din interior, zăresc la masa noastră pe ultima persoană pe care îmi doream s-o văd și

care îmi zâmbește de parcă numai pe mine mă așteaptă: Alice.

Iar dacă mă iau după modul în care corpul lui Hailey se încordează în brațele mele, a văzut-o și ea și a recunoscut-o.

Fir-ar să fie, acum chiar o să se supere pe mine cu toate că, din nou, nu am nicio vină!

CAPITOLUL 40

Hailey

Tot farmecul serii și vraja ce parcă ne-a înconjurat cu câteva minute în urmă par să dispară în momentul când o observ pe blonda nou venită la masa noastră și care îl soarbe din priviri pe Cameron de parcă eu aș fi inexistentă și nu m-ar strânge lipită de el. Însă inima mi se oprește o clipă, apoi pornește într-un ritm amețitor atunci când o recunosc pe blondă: Alice.

Aceeași blondă cu care era Cameron când l-am cunoscut. Chiar și acum, după atâta timp, îmi amintesc perfect modul în care s-a întins peste el pe șezlong și felul în care m-am simțit, de gelozia inexplicabilă care m-a cuprins. Însă atunci era al ei, acum... Acum este al meu!

Îngrijorarea pe care o citesc în ochii lui Cameron îmi face stomacul să se strângă și las să îmi scape un oftat. Știu că este îngrijorat de modul în care o să reacționez. Am dorit să îi cunosc prietenii și să aflu mai multe despre el și viața pe care o avea în LA înainte să mă cunoască pe mine. Ei bine, am aflat! Are niște prieteni minunați. Chiar și Brandon îmi place, cu toată sinceritatea lui dezarmantă.

Dar Alice nu făcea parte dintre persoanele pe care îmi doream să le cunosc și, se pare, nu face parte nici din planul lui Cameron. Știu că tocmai acesta a fost motivul pentru care nu a fost prea încântat să ne întâlnim cu prietenii lui. Nu băieții au fost cauza, ci fostele lui iubite pe care aș putea să le întâlnesc.

— Te-ai întors! exclamă încântată blonda după ce Cameron o salută cu o ușoară înclinare din cap.

— Doar pentru câteva zile, îi răspunde el și își drege ușor vocea. Măine plecăm.

Ochii lui Alice se măresc ușor când aude pluralul folosit și își întoarce atenția spre mine, măsurându-mă din cap până în picioare și știu exact momentul în care mă recunoaște după surprinderea care i se așterne pe față.

— Ești tipa de la piscină!

— Da, Hailey este tipa de la piscină! recunoaște Cameron. Dar este și logodnica mea! și mă strânge mai aproape de el când blonda mă fulgeră cu privirea.

Câteva clipe, Alice și cu mine doar ne măsurăm una pe cealaltă. Părul lung și auriu îi cade în valuri lejere pe umeri. Ochi verzi, de un verde crud și o piele de porțelan, de parcă ar fi păpușă. E la fel de frumoasă pe cum îmi aminteam, ba chiar mai frumoasă acum că o văd de aproape și asta mă neliniștește puțin. Nu am mai avut niciodată de-a face cu o „fostă” și habar nu am cum să reacționez.

În plus, privirile tuturor de la masă sunt fixate pe noi, curioși să vadă ce urmează.

— E brunetă! constată cu voce plată întorcându-și privirea spre Cameron și nu mă pot abține să nu mă strâmb ușor la Brandon când îl observ că rânjește fericit că nu este doar el singurul care s-a minunat cu voce tare.

Oh, la dracu'! Așa o spun cu toții de parcă aş avea vreo boală!

— Stai liniștită, nu se ia! exclam agasată de faptul că toți se iau de părul meu și câteva chicoteli se aud înjur.

— E unicat! îi răspunde imediat Cam, dar mă privește pe mine. Nu aş schimba-o cu nicio altă femeie, indiferent de culoarea părului! mă privește cu ochii strălucind.

Albastrul lor și privirea intensă îmi face respirația să mi se oprească și înghit în sec. În momentul ăsta, chiar nu mai contează câte iubite a avut până acum sau culoarea părului lor. Contează doar modul în care întotdeauna mă privește *pe mine*, ca și cum aş fi cea mai specială de pe pământ.

— Din cauza ei ai stat atâta timp plecat? continuă Alice să facă abstracție de mine.

— Din cauza ei nu mă mai întorc! îi răspunde imediat Cameron, surprinzând-o din nou. Ne căsătorim peste câteva săptămâni, adaugă și, ignorând icnetul ei, se apleacă înspre mine. De-abia aștept! îmi șoptește pe buze și mă sărută pasional.

— Așa de repede? Probabil aveți un motiv! exclamă blonda acum ironică. Așa te-a „prins”?

Două motive, îmi spun în sinea mea. Pe lângă momentul din seara în care m-a cerut, se mai adaugă și cel de acum câteva minute, din piscină, când Cameron din nou nu a folosit prezervativ.

— Momentan nu există decât motivul că ne iubim, îi răspund la fel de ironică. Dar Cam se străduiește din greu să mai existe și altul! și îl simt încordându-se lângă mine, în timp ce blonda rămâne cu gura căscată.

— Interessant, spune ea în cele din urmă, făcându-mă să mă încrunt. Nu te credeam interesat de însurătoare sau copii. Când ne-am despărțit, spuneai că nu ești pregătit de o relație, însă motivul real a fost ea.

De data aceasta, eu sunt cea care o privesc surprinsă. Vocea îi este calmă, ca și când ar face o constatare oarecare, însă nu am putut să nu-i observ tristețea din privire și îmi țin respirația când realizez un lucru evident: este îndrăgostită de el! Dar asta pot să înțeleg. Știu ce efect are asupra mea o singură privire de-a lui Cameron!

— Da, Hailey a fost motivul, chiar dacă pe atunci nu credeam că o să ne mai întâlnim vreodată! recunoaște, în mod surprinzător, Cameron.

Uluirea se așterne pe fața lui Alice și privește câteva secunde când la mine, când la Cam, de parcă nu ar înțelege cum s-a întâmplat asta.

— Te-ai despărțit de mine după ce doar ai zărit-o pe ea?!?

— Nu ți-am promis niciodată nimic, Alice! Ai știut din primul moment în ce te bagi și a fost alegerea ta, așa că nu te purta acum ca și cum te-aș fi înșelat. Am fost corect cu tine și am terminat totul în clipa în care am văzut-o pe Hailey.

— Mă scuzați! Cameron, am o problemă legată de... Știu că deranjez, dar dacă tot ești aici... Nu contează! Hailey, ți-l pot fura câteva minute?

Îmi mut cu greu privirea de pe chipul transfigurat de furie al lui Alice doar ca să îl văd pe Ross, șeful pazei de la club, stând stingherit lângă noi.

— Venim acum! răspunde Cameron, luându-mă de mână și pare fericit că are un motiv să plece de lângă Alice.

— Eu rămân!

Afirmația mea surprinde pe toată lumea, chiar și pe mine, iar Cam mă trage la câțiva pași distanță de masă.

— Nu o să înțeleg nimic din ce veți discuta și mă descurc cu o blondă spălăcită! îi spun înainte să apuce să scoată un cuvânt și sunt pregătită să-mi susțin punctul de vedere, dar el mă strânge doar în brațe și, după un sărut scurt și înfocat, începe să râdă.

— Iubito, nu mi-e teamă că nu o să te descurci! Te-am văzut până acum „în acțiune” și știi ce poți. Sunt sigur că poți să ștergi cu ea pe jos din doar câteva cuvinte și așa paria pe tine și la o bătaie. Alice ar rămâne fără părul ăla blond de care e atât de mândră în două secunde, iar ție nu ți s-ar mișca un fir! îmi spune așezându-mi o șuviță de păr după ureche și privindu-mă cu ochi strălucitori, de parcă și-ar imagina bătaia respectivă.

— Atunci? întreb bucuroasă de încrederea pe care o are în mine.

— Dar știi și cât de rea poate să fie Alice! adaugă serios de data aceasta. Nu vreau să te supere cu absolut nimic. În primul rând pentru că urăsc doar simpla idee să fii supărată, iar apoi... pentru că o să te răzbuni pe mine, ca de obicei. O să te apuci de vreun dans din buric sau o să te îmbraci mâine mai ispititor decât pot suporta.

Deci s-a prins că exhibițiile mele de pe ringul de dans au fost făcute pentru el!

— Mă descurc câteva minute, Cam! Doar sunt o Morgan!

— Exact din cauza asta mă și tem! începe din nou să râdă, apoi mă trage în

brațele lui și mă sărută.

Ca de obicei, sărutul lui mă lasă fără suflare și simt că mă topesc pe interior în timp ce exteriorul îmi tremură ușor, iar picioarele mi se înmoaie.

— Două minute! îmi șoptește pe buze oftând, de parcă ar fi un chin să se despartă de mine. Promite-mi că nu o lași să te supere! și accept imediat cu o înclinare ușoară din cap, iar el se întoarce spre prietenul lui. Brandon, ai grijă de ea! Să nu lași pe cineva să o atingă, că te omor! Și e valabil și pentru tine! adaugă, apoi se îndepărtează mergând câțiva pași cu spatele și privindu-mă îngrijorat de parcă m-ar lăsa în cușca leilor.

Dar nici nu s-a îndepărtat bine că privirea veninoasă a lui Alice s-a fixat pe mine, arătându-și adevărata față. Probabil că până acum s-a abținut din cauza lui Cam și am sentimentul că vor fi cele mai lungi două minute din viața mea. Ochii verzi aruncă fulgere spre mine și, dacă o privire ar putea ucide, aș fi moartă cât ai clipi din ochi.

Însă tot ce doresc este să îi arăt că nu îmi pasă, așa că mă așez la masă chiar lângă ea, făcându-l pe Brandon să devină agitat și să mă privească îngrijorat.

— Eu tot nu înțeleg cum a reușit una ca tine să îl prostească pe Cameron! îmi spune blonda cu o voce din care aproape că picură acidul.

Și... începe distracția!

— I-am sărit în brațe și i-am cerut să mă sărute! îi spun adevărul și o privesc ironică.

Câteva clipe mă privește descumpănită, dar nu pare să mă creadă. Apoi, un rânjet îi schimonosește trăsăturile frumoase.

— Hm, și ce bine sărută! spune lingându-se pe buze. Iar la pat... e uimitor!

Doamne, asta-i nebună! Nu-mi vine să cred că stăm la o masă într-un club și discutăm despre talentele lui Cameron în pat! Dar știu că își dorește doar să mă rănească, amintindu-mi că și ea a trecut prin patul lui, fir-ar să fie de treabă!

— Normal că e uimitor! încerc să spun pe un ton cât mai calm, deși în sinea mea fierb de-a dreptul. A exersat cu blonde ca tine și, când a devenit expert, m-a ales pe mine, o brunetă! îi dau de înțeles că știu că a avut numai iubite blonde până la mine.

Râsul celor de la masă o fac să se înroșească brusc și parcă nu mai este atât de drăguță cu pete pe față, îmi spun mulțumită în sinea mea.

— Iar tu ai experiență mai multă decât noi toate la un loc! îmi spune ironică și o privesc uluită din cauza a ceea ce sugerează.

— Hei, fără jigniri! îmi sare imediat în apărare Brandon, devenind dintr-odată serios.

— Ce vrei să spui?

— Spun un simplu adevăr! Își continuă Alice atacul. Când te-am văzut prima dată, erai cu șase bărbați. Poate Cameron a uitat cum se învâртеau ăia în jurul tău, dar eu nu.

Sunt tentată să îi spun cine erau cei șase, dar știu că nu m-ar crede oricum. Mâna mi se strânge pumn instinctiv și întreaga mea ființă îmi spune să îi pocnesc una, însă îmi amintesc că tata i-a spus mamei că a durut-o atunci când i-a lovit pe el și pe Mike, așa că mă abțin. Apoi, ca o revelație, îmi amintesc și altceva: modul – în care a reacționat Hunter acum vreo doi ani, când o cunoștință de-a lui se uita cam lung la decolteul meu în ciuda atenționărilor și un zâmbet mic îmi scapă.

— De la cei șase am învățat *asta!* mârâi printre dinți și mâna îmi urcă pe ceafa ei apoi, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, cu un gest scurt, o dau cu capul de masă.

Măcar să o doară numai pe ea, nu și pe mine, îmi spun în sinea mea și nu îmi pot opri hohotul de râs când toți cei de la masă sar uluiți în picioare în fața gestului meu.

— M-ai umplut de sânge!

O, Doamne! Râsul îmi dispare brusc când Alice își ridică chipul. Din nas îi curge abundant sânge și lacrimi i se preling pe obraji, făcându-mă să înghit în sec. Cum naiba am putut să fac asta?

Nu am lovit pe nimeni niciodată și nici nu mi-am dorit s-o fac, astfel încât privesc îngrozită spre chipul blondei, realizând abia acum gestul meu și consecințele lui. Roșul sângelui ce i se scurge pe bărbie îmi face stomacul să tremure puternic, în timp ce totul pare să înceapă să se învârtă în jurul meu.

Ca din depărtare, îmi aud numele strigat și reușesc să mă întorc doar pentru a-l vedea pe Cameron apropiindu-se în fugă de mine.

— Hailey, ești bine? Ce ți-a făcut?

Glasul îi este extrem de îngrijorat iar ochii îi fug peste întregul meu corp, căutând să vadă dacă sunt rănită.

— Ea, nimic! Nici nu m-a atins, dar cred că eu i-am spart nasul! Îi spun speriată și Cameron abia acum îi aruncă blondei o privire fugitivă.

— Da, i l-ai spart! aprobă el cu un zâmbet atât de mândru de parcă cine știe ce faptă bună aș fi făcut, dar pe mine mă ia din nou cu amețeli când aflu.

Mi-am îngrijit frații și verii de multe ori atunci când se lua la bătaie și nu doreau să afle părinții noștri și niciodată nu mi-a fost frică de sânge. Însă acum nu pot să înțeleg senzația pe care o simt. Totul din jurul meu pare să fie cuprins

de o ceață ce se întunecă din ce în ce mai mult și încerc cu disperare să mă concentrez pe ochii albaștri ce mă privesc acum speriați.

— Iubito! aud ca din depărtare vocea disperată a lui Cameron și ultimul lucru pe care îl mai simt sunt brațele lui în jurul meu.

Apoi nimic. Doar întuneric.

CAPITOLUL 41

Cameron

— Grăbește-te! aproape că strig la Brandon, dar nu îmi iau privirea de pe chipul palid al lui Hailey.

— M-aș grăbi dacă nu ar fi atâtea mașini! Îl aud bombănind și știu că merge cât de repede poate.

Modul în care simt corpul lui Hailey în brațele mele, moale și fără pic de vlagă în el, mă sperie mai mult decât m-a speriat vreodată ceva. Poate doar clipa în care mi s-a prăbușit în brațe ar putea egala disperarea pe care o simt acum.

— Iubito, trezește-te! mă rog de ea pentru a nu știu câta oară în timp ce îi mângâi obraji palizi.

De parcă ar răspunde rugilor mele, pleoapele străvezii i se zbat ușor, ca o bătaie de aripi de fluture, apoi ochii i se deschid și simt că renasc în momentul în care privirile ni se întâlnesc. De bucurie că și-a revenit, îi depun zeci de săruturi mărunte pe întregul chip și mă opresc doar când o aud chicotind.

— Te-am speriat!

— Al naibii de tare! recunosc imediat în timp ce o strâng cât mai aproape de mine.

— Nu sunt de porțelan și mi-ar plăcea un sărut adevărat! șoptește cu greu în îmbrățișarea mea.

Vrea un sărut?! Îi dau sărutul după care tânjesc și eu, gemând atunci când buzele i se topesc sub gura mea și nu mă opresc decât când îi simt tremurul ușor al brațelor ce mi-au încolăcit gâtul.

— Unde mergem? mă întreabă privind curioasă pe geam.

— La spital, și ochii ei albaștri mă fulgeră imediat.

— Cameron, doar am leșinat, nu sângerez de moarte! Alice e cea care are nevoie de spital! și își încrețește nasul într-un mod adorabil.

Încă nu îmi vine să cred ce a putut să facă, dar sunt extrem de mândru de ea. Mă bucur să știu că nu s-a lăsat călcată în picioare și regret doar că nu am putut să văd cu ochii mei cum s-a întâmplat. În primele momente, chiar m-am temut că nebuna de Alice s-a atins de ea și aproape că am urlat la Brandon că nu a avut grijă de ea.

— De unde naiba ai învățat figura aia? o întreb râzând și mă privește rușinată.

— De la Hunter, răspunde mușcându-și buza și chicotește când îmi ridic sprâncenele neîncrezător. Adică... l-am văzut făcând odată asta și... m-am gândit să o aplic și eu. Nu știam că o să îi sparg nasul!

Privesc pierdut spre chipul ce este ridicat spre mine și nu pot să nu mă minunez de femeia uimitoare din brațele mele. Într-un moment este cea mai dulce persoană pe care am cunoscut-o, pentru ca în următorul să devină o adevărată bătaușă.

— Ți-am spus că ești sălbatică! încep să râd când îmi amintesc de drumul nostru cu mașina la restaurantul de lângă lac.

— Doamne! exclamă Hailey aproape sărindu-mi din brațe. Dacă Alice depune plângere împotriva mea? Cam, o să fiu arestată!

Dacă nu ar fi devenit din nou palidă, aş râde de teama ei.

— Stai liniștită, iubito! Am vorbit cu Ross și va avea grijă el de ea. Și de nasul ei.

— Ce vrei să spui?

— Nimeni nu va susține varianta ei, în caz că vrea să depună plângere și... dar mă opresc când văd remușcarea de pe fața ei.

Nu are rost să îi spun că am vorbit cu Ross și va șterge înregistrările video ale clubului, pentru orice eventualitate și nici că nu aş lăsa pentru nimic în lume să pățească ceva, căci altceva mă îngrijorează.

— Hailey, de ce ai leșinat?

Câteva clipe mă privește tăcută, apoi ridică un umăr, în gestul ei obișnuit.

— Nu știu, Cam. Nu am mai leșinat niciodată, îmi spune ușor neliniștită. Când am văzut-o pe Alice plină de sânge... Sunt obișnuită cu sângele de la băieți, cred că am fost doar... speriată de gestul meu. Speriată că am fost capabilă de ceva atât de... *brutal*.

— Nu te simți rău, nu te doare nimic? insist eu.

— Nu, mă simt perfect! îmi răspunde cu un mic zâmbet și oftează ușurat.

— Brandon, du-ne, te rog, acasă!

— În sfârșit! exclamă acesta bucuros. De zece minute mă învârt în jurul spitalului și niciunul dintre voi nu a observat! și amândoi pufnim în râs.

— Oprește mașina!

Râsul îmi dispare când Hailey se albește din nou la față și strigă atât de brusc încât Brandon oprește mașina în mijlocul drumului, blocând circulația.

— Ți-e rău? întrebăm amândoi deodată, dar ea privește doar fix pe geam și se mulțumește să clatine din cap.

Urmărindu-i privirea, ochii mi se opresc pe o farmacie și mi se măresc când înțeleg la ce se gândește. Nu pot să cred cât de tâmpit sunt și că nu mi-a trecut și mie prin cap!

Cinci minute mai târziu, o farmacistă între două vârste ne zâmbește amabilă,

ne întreabă ce dorim și i-aș zâmbi și eu înapoi, distrat de situație, dacă nu aș simți-o pe Hailey atât de încordată lângă mine.

— Zece cutii de prezervative, o pastilă de a doua zi și un test de sarcină! spune ea pe nerăsuflăte de parcă ar cumpăra legumele pentru o ciorbă și farmacistă ne privește uluită.

— Dacă folosiți prezervativele, nu aveți nevoie de pastilă. Și dacă luați pastila, nu aveți nevoie de test, ne explică ea rar de parcă ne-ar da instrucțiunile unei aparaturi complicate.

— Și adăugați ceva pentru dureri de cap, adaugă Hailey neperturbată, apoi asist la cea mai ciudată conversație din viața mea, în timp ce mă abțin cu greu să nu izbucnesc în râs.

— Ce tip de prezervative? întreabă farmacistă, iar Hailey arată cu degetul spre mine.

— Întrebați-l pe el, că el o să le poarte! și îi indic tăcut cutiile, neîndrăznind să scot niciun sunet.

— Ce fel de pastile? întreabă din nou farmacistă, de data aceasta uitându-se la Hailey. Pe astea *tu* trebuie să le iei!

O, Doamne! Îmi dau seama că arătăm ciudat, cu Hailey încordată ca un arc și eu cu un zâmbet larg pe față, dar sunt sigur că nu arătăm a tâmpiți!

— Și acum testul de sarcină, oftează femeia după ce s-au înțeles asupra pastilelor. Pe care tot *tu* îl faci, căci dacă îl face el, nu reușiți să aflați nimic. De care?

— Negativ! răspunde Hailey prompt și nu îmi mai pot abține râsul.

— Iubito, nu cred că există teste cu rezultatele gata afișate! reușesc cu greu să spun printre hohote și o trag în brațele mele.

Chiar dacă oftează exasperată, Hailey se ghemuiește la pieptul meu și sunt mulțumit că leșinul nu i-a afectat simțul umorului.

— Pastilele de dureri de cap pentru cine sunt? întreabă din nou farmacistă.

— Pentru el! răspunde Hailey retrăgându-se din brațele mele.

— Dar nu mă doare capul! spun uluit.

— Oh, o să te doară! primesc răspunsul imediat și un zâmbet prevestitor de rele i se așterne pe chip. De la abținere, dacă nu o să folosești prezervative! și înghit în sec în fața amenințării directe pe care o primesc.

Știu că i-am promis că o să am grijă, dar în seara asta, la piscină, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost doar cum să o simt mai aproape. Nu mi-a dat prin cap să iau ceva cu mine când am plecat la club și ea ar fi putut să mă oprească în orice clipă, dar momentul a fost prea magic pentru a ne împiedica de

ceva atât de banal ca lipsa unui prezervativ.

Rânjetul cu care suntem întâmpinați la mașină de către Brandon ne arată clar că știe de ce am oprit la farmacie.

— Să nu îndrăznești să spui ceva, că te pocnesc și pe tine! îl amenință Hailey cu un deget, apoi se strecoară repede în mașină, trântind portiera după ea.

— Doamne, ce femeie drăcoasă ți-ai găsit! îmi șoptește el când este sigur că nu mai poate fi auzit. Ai renunțat la toate tipele care îți erau leșinate la picioare pentru una care te învârte pe degetul mic! și începe să râdă când doar îi zâmbesc încântat.

Hailey

— Se pare că te distrezi de minune! bombăn când îl văd pe Cameron urcând fericit în mașină.

Ochii i se opresc o clipă pe plasa cu lucrurile cumpărate de la farmacie și pe care am pus-o ostentativ în mijlocul banchetei, între noi, dar o ia și o mută cu nonșalanță dincolo de el, pe mine trăgându-mă în poala lui.

— N-au reușit șase nebuni să mă țină departe de tine, plus un tată turbat, crezi că o va face o amărâtă de pungă de hârtie? mă întreabă în timp ce brațele lui mă cuprind strâns de parcă s-ar teme să nu cumva să o iau la fugă.

Unde naiba aș putea fugi într-o mașină? Și, în plus, nici nu îmi doresc. Să fiu în brațele lui este exact locul în care doresc să fiu, așa că mă ghemuiesc cât mai bine la pieptul lui, mulțumită de felul în care mă simt și zâmbind atunci când îi aud râsul ușor.

Nebunia întregii seri îmi revine în minte și nu-mi pot opri un oftat.

— Nu te mai gânde la asta! îmi șoptește Cam în timp ce buzele lui îmi conturează fața, coborând pe linia maxilarului cu săruturi mici până ajunge în colțul gurii mele.

Abia acum mă sărută cu adevărat, dar este cel mai dulce sărut pe care l-am primit vreodată! Buzele lui depun doar o ușoară presiune pe ale mele, parcă dorind să le simtă consistența, apoi le mângâie pe fiecare în parte, tacticos, de parcă am avea tot timpul din lume. Limba lui îmi trasează linia despărțitoare a gurii, tachinează și apăsând ușor, cerând parcă voie să adâncească sărutul.

Simt că întreaga piele mi se furnică și mâinile mele îi strâng cămașa în pumni atunci când, cu un oftat, îi cer mai mult. Un geamăt vibrant îi scapă când adâncește sărutul și redevine așa cum îl știam, fierbinte, carnal și flămând. În timp ce brațele lui mă strâng mai aproape, pare să vrea să îmi ajungă până la suflet, lăsându-mă fără suflare și tremurând.

— Dați-o încolo de treabă! îl auzim bombănind pe Brandon. O să îmi topiți pielea de pe banchetă! Nu vă mai puteți abține până acasă? Ajungem imediat!

Chiar dacă râdem, gurile ne rămân lipite, de parcă ne-ar fi teamă să ne îndepărtăm mai mult de un milimetru unul de celălalt. Nici când ajungem în fața casei, Cameron nu mă lasă din brațe și mormăie cu greu un mulțumesc, ducându-mă pe sus în casă, în timp ce Brandon demarează râzând.

Odată ajunși în cameră, corpul îmi este strivit de ușa pe care de-abia am reușit să o închidem după noi și ne sărutăm cu disperare.

— Doamne, cât te doresc! îmi șoptește în timp ce rochia de pe mine aproape

că se topește sub mâinile lui nerăbdătoare și tresărim puternic amândoi când o bătaie răsună în ușă.

— V-ați uitat punga cu... cumpărături! Sau am ajuns prea târziu? auzim chicotitul lui Brandon, iar Cam întredeschide ușa doar cât să prindă de punga buclucașă, apoi îi trăneste ușa în nas și se întoarce spre mine.

Pentru o clipă, privește încruntat spre plasă, apoi mă ia de mână și, așezându-se pe pat, mă trage în poala lui în timp ce revarsă conținutul alături de noi. Ochii lui mă privesc atenți și serioși câteva clipe, apoi îmi zdrobește gura cu un nou sărut ce mă face să mă simt atât de fierbinte încât totul mi se topește pe interior.

— Din tot ce-ai cumpărat în noaptea asta, un singur lucru vreau să-l folosim, îmi spune cu o voce joasă și îngroșată de dorință. Asta! și ridică testul de sarcină. M-am săturat de prezervative și vreau să te simt cu adevărat. Ca în seara asta, la piscină, și își închide ochii strâns, părând să își amintească momentul.

Apoi, ochii i se deschid și înghit în sec în fața privirii care îmi face inima aproape să se oprească.

— Nu am cuvinte care să exprime ceea ce simt pentru tine. Să-ți spun că te iubesc mi se pare prea puțin. Dar te iubesc și te doresc cum nu am crezut că o voi putea face vreodată! M-ai amețit din clipa în care te-am simțit în brațele mele când am căzut în piscină și, de atunci, am rămas la fel de amețit. Cu cât te am mai mult, cu atât îmi doresc și mai mult și niciodată nu o să îmi ajungă.

O mână îi coboară de pe talia mea și i se oprește pe pântec într-o mângâiere ușoară care îmi transmite fiori prin corpul.

— Îmi doresc să nu ieși pastila de a doua zi și aș fi fericit și dacă mâine ai naște. Te vreau cu totul. Îți vreau corpul, inima și sufletul. Te iubesc când ești blândă și bună sau când te înroșești atunci când te ating așa cum știu doar eu, dar ador și partea sălbatică din tine! Poate că te grăbesc, dar sunt iremediabil îndrăgostit de tine și nu mă pot abține!

Ochii îi strălucesc puternic și privirea lui adâncă îmi face stomacul să tremure ușor.

— Așa că vrei să faci testul ăla odată, iubito, că am asemenea emoții de când am intrat în farmacia aia, încât aproape că îmi doresc să fie Dakota prin apropiere și să îmi dea și mie din pastilele alea ale ei!

— Erau doar vitamine! chicotesc și el se ridică și mă împinge spre baie.

— Nu contează! Fă-l odată, până nu mă apuc să mestec prezervativele din cauza stresului!

O jumătate de oră mai târziu, stăm amândoi și privim fix spre testul de

sarcină, fără să scoatem niciun cuvânt. Aproape că amețesc de la cât de mult mi-am ținut răsuflarea, dar nu îndrăznesc să trag aer în piept.

— Spune ceva! șoptesc atât de încet încât nu sunt sigură că am fost auzită și tresar când Cameron, cu o singură mișcare de mână, aruncă toate cutiile de pe pat pe jos, iar el se ridică deasupra mea.

— Dacă desenez a doua linie cu o carioca, se pune? mă întreabă zâmbind și răsuflu ușurată.

Oricât de zâmbitor ar fi și oricât de bine încearcă să-și ascundă dezamăgirea, eu tot i-o pot simți.

— Nu cred că are vreun efect asupra mea, dar știu altceva ce ar putea să schimbe rezultatul! îi spun mușcându-mi buza atunci când mă privește întrebător. Putem încerca până ne reușește! adaug și inima îmi crește în piept când îi observ sclipirea de fericire din ochii lui superbi când se apleacă asupra mea.

CAPITOLUL 42

Hunter

— Încă tot nu-mi vine să cred că Hailey se mărită! Noi unde naiba am fost?

Îi arunc lui Hudson o privire scurtă și doar ridic din umeri; Aceași întrebare mi-am pus-o și eu și încă nu i-am găsit răspunsul.

— Totul a început în LA, când au căzut în piscină, nu-i așa? Întreabă el mai mult retoric. Și sunt mai mult decât sigur că sutienul lui Hailey nu s-a desfăcut accidental! Fir-ar să fie, nu sunt nici două luni de atunci, cum s-a ajuns aici?

Plimbarea lui agitată prin livingul apartamentului mă agită și pe mine și nu mă pot opri să nu mârâi la el.

— Stai naibii jos odată că m-ai amețit! Și ce te-a apucat? Oricum nu mai poți schimba nimic! În plus, parcă îți plăcea de Cameron. Mie îmi place, mamei îi place, chiar și tata îl place, iar asta e ceva!

— Tocmai! Asta e... ciudat! Tata să accepte pe cineva lângă Hailey?! Știu! exclamă dintr-odată aproape făcându-mă să tresar. De la pastilele Dakotei i se trage!

— De la vitamine? îl întreb nedumerit.

— Dar dacă *nu* au fost vitamine? își rotește ochii caraghios și apoi îi fixează pe ușa bucătăriei din spatele căreia se aud ca un murmur vocile Ariei și Dakotei. Și știi ce mă sâcâie? spune continuând să se fâțâie prin cameră. În LA au stat câteva secunde împreună, dar când Hailey a sărit aici pe el, se cunoșteau. De unde?

Asta aș vrea și eu să știu!

— Când nu era cu noi, era cu Aria! se oprește el în fața mea și mă privește cu ochii mijiți. Nu ți-a spus nimic?

— Nu! pufnesc ușor și mai iau o gură de bere din sticla din fața mea. Aria și cu mine avem alte... preocupări decât să discutăm despre cum i-a sucit Cameron mințile lui Hailey, și obțin un rânjet din partea fratelui meu.

— Știu! exclamă el dintr-odată pocnind din degete și făcându-mă să îl privesc bănuitor.

Nu-mi place ce urmează de obicei după ce Hudson spune cuvântul ăsta. Când eram copii, era vorba despre vreo boacănă pe care o pune la cale. Când eram adolescenți, despre vreo farsă. Acum, aproape că îmi este teamă să aflu.

— Ce știi?

— Aria știe *totul* despre Hailey. Sunt prietene de o grămadă de timp și, practic, ea este ca și sora noastră. Mai puțin pentru tine, bineînțeles, adaugă rânjind când mă încrunt la el. Și asta... tu și ea, este altă chestie care m-a

surprins și care tare aş vrea să ştiu cum de s-a întâmplat!

— Nu o să afli! i-o tai scurt, privindu-l ameninţător şi obţin doar un hohot de râs din partea lui.

— Bine, dar lasă-mă să-ţi spun ce idee mi-a venit ca să aflăm despre Hailey şi Cameron. O interogăm pe Aria!

Berea pe care o înghiţeam aproape că îmi ţâşneşte pe nas şi îmi privesc fratele de parcă ar fi un extraterestru apărut brusc.

— Te-ai tâmpit?

— Nu! Ascultă-mă puţin! E iubita ta, aşa că tu o să fii cel care o ţine, iar eu o să pun întrebările. Dacă nu vrea să răspundă, o gâdili sau îi faci ce ştii tu, numai să vorbească. Şi, dacă nici aşa nu vrea să ne spună, o rog pe Dakota să ne facă rost de serul adevărului sau altă prostie de genul! Un cocteil de medicamente, orice o face să...

— Să stai departe de Aria sau te pocnesc! îl ameninţ cât pot de serios, dar Hudson îşi dă doar ochii peste cap.

Exact atunci se întorc şi fetele în living. Privirea lungă, printre ochi mijiţi, pe care i-o aruncă Ariei mă face să o prind de mână şi să o trag imediat în braţele mele de teamă că nebunul îşi pune planul în aplicare.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă Dakota privindu-l suspicioasă. Despre ce vorbeţi? Şi de ce te uiţi la Aria de parcă ai vrea să o ataci?

Doamne, fata asta e uimitoare! Deşi are firea exact opusă faţă de fratele meu, îl suportă pe nebun şi pare să îl ghicească imediat. Nu ştiu cum a reuşit Hudson să o facă, dar se pare că operaţiunea „îmblânzirea scorpiei” s-a încheiat cu succes şi acum el este cel care îi mănâncă din palmă.

— Spune-mi unde s-au cunoscut Hailey şi Cam! o întreabă el pe Aria şi braţele mele se strâng în jurul ei în timp ce mă pregătesc să ripostez în caz de vreun atac.

— În LA! răspunde ea nedumerită de atitudinea lui bătaioasă.

— La piscină?

— Da, dar... şi mă priveşte încurcată, părând nehotărâtă dacă să ne spună sau nu. De fapt, s-au mai întâlnit o dată, cu o zi înainte să plecăm, la mall. Nu mârâiţi la mine! adaugă imediat când ne întâlneşte privirile. Nu am asistat la discuţie, doar i-am găsit împreună într-o cabină de probă.

— Ce făceau? întreabă imediat Hudson.

— Tricotau la patru mâini! bombăn exasperat.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, chicoteşte Aria, dar mă mir că nu a luat foc cabina de la cât de fierbinte era aerul în jurul lor!

Da, asta sună a Hailey și Cameron!

Înainte să pot reacționa, Aria îmi sare din brațe și se îndepărtează câțiva pași.

— Nu-mi spuneți că iar îi pregătiți ceva lui Cameron!

O, la dracu'! Privirea ei aruncă fulgere spre noi și oricât de mult îmi place când o văd nervoasă, nu-mi place să fiu *eu* ținta ei.

— Iubito, nu-i pregătim nimic lui Cam! Încerc să o îmbunez și mă încrunt când se ferește de mâna mea întinsă.

— Atunci ce-i cu toate întrebările astea? Întreabă Dakota alăturându-i-se imediat și făcându-l pe Hudson să o privească speriat.

— Eram doar curioși! Încearcă el să explice, dar nu cred că proteste pe cineva.

Înainte să mai apucăm să spunem ceva, în apartament își fac apariția Matt și Rachel, împreună cu Michael și Nadine. Imediat după ei, apar și Scott și Stuart, ultimul însoțit de o brunetă pe care nu am mai văzut-o până acum. De parcă ar avea un al șaselea simț, cele trei se alătură imediat Ariei și Dakotei făcând front comun cu ele și transformând livingul nostru într-o zonă de război: cele cinci fete stau aliniate într-o parte a camerei, iar noi șase aliniați în fața lor. Aproape că mă pufnește râsul când o văd pe bruneta necunoscută privind nedumerită în jur, dar este de admirat că și-a ascultat instinctul și s-a alăturat populației feminine din încăpere.

— Ce naiba se petrece aici? bombăne Scott, singurul dintre noi care nu are nicio amazoană care să îl privească urât.

— Țștia doi pun iarăși întrebări despre Hailey și Cameron! explică Aria și nu-mi place deloc modul în care bate mărunț din picior.

— Cine e Hailey? întreabă cu voce mică noua brunetă, dar nu primește niciun răspuns.

— Și nu vor să accepte o dată că Hailey se mărită cu Cam! adaugă Dakota și se încruntă atât de tare spre Hudson încât îl aud înghițind în sec.

— Cine e Cameron? întreabă din nou bruneta, neprimind nici acum niciun răspuns.

— Până aici! Dacă vă luați de Cameron, o să aveți de-a face cu mine! face Rachel un pas mic în față și își încrucișează mâinile la piept, iar noi o privim uluiți.

Până acum eram obișnuiți să i se ia apărarea doar lui Hailey, dar se pare că acum cei doi formează un tot unitar.

— Mi-ați supărat nevasta gravidă! bombăne Matt și bruneta tresare privind

speriată la cele patru fete de lângă ea și care nu prezintă niciuna semne de graviditate.

— Cine-i gravidă?

— Oh, la naiba! Devon, vino aici! își iese din fire Stuart și o trage în brațele lui, râzând și sărutând-o scurt. Cameron și Hailey se vor căsători indiferent dacă vreți voi sau nu, așa că renunțați la prostia asta! Și acum, gruparea pe perechi să vă pot prezenta ca lumea că mi-ați amestecat iubita!

Ca la un semn, fiecare fată se trezește înșfăcată de câte unul dintre noi, iar eu sunt mulțumit când Aria este din nou în brațele mele și îi simt corpul lipit de al meu.

— Să nu te prind că te mai dezlipești de mine! îi șoptesc la ureche și îmi aruncă peste umăr o privire încruntată.

— Mi-ai promis că o lași în pace pe Hailey!

— Și m-am ținut de promisiune! îi răspund sincer. Hudson avea niște nedumeriri, atâta tot!

Atenția ne este atrasă apoi de Stuart și cea pe care o strânge în brațe. Bruneta cu ochi verzi pare să fie încă speriată de nebunia din apartamentul nostru, iar gesturile bruște prin care ne-am recuperat fiecare dintre noi iubita nu par să o fi liniștit niciun pic.

— Stai calmă, scumpo, nu ne aruncăm decât pe iubitele noastre! Încearcă Hudson să o liniștească după ce îi suntem prezentați. Și nici nu mușcă! adaugă rânjind apoi, contrar celor tocmai spuse, se aruncă pe gâtul Dakotei care începe să chicotească.

— Deci *tu* ești motivul pentru care Stuart dispărea atât de des! îl aud pe Scott și îl văd privind curios la iubita fratelui său, făcând-o să se înroșească.

— Suntem o familie de nebuni și nu am vrut să o sperii de la început! Începe Stuart să râdă și o strânge mai tare pe Devon.

Deși o persoană normală ar fi luat-o la fugă la vederea micuțului război între sexe în care ea a nimerit, fata pare să se fi adaptat extrem de repede și ne privește cu atenție, trecând încet cu privirea peste fiecare dintre noi.

— Credeam că numai Stuart este un nebun posesiv și gelos, spune ea clătinând din cap, dar se pare că este o trăsătură de familie. *Toți* sunteți așa! exclamă uluită și primește drept răspuns o grămadă de râsete. Dar nu am aflat încă cine sunt Hailey și Cameron și de ce le-am luat apărarea!

— Hailey este singura fată din familia asta și punctul nostru sensibil, îi explică Stuart. O să o cunoști în curând. Măine se întoarce din LA unde a fost să își cunoască viitorii socri. Și m-am gândit că ar fi bine să îi cunoști pe toți *înainte* de nunta lui Matt și Rachel de săptămâna viitoare.

— Îți explicăm noi cum stă treaba cu bărbații din familia Morgan! îi spune Dakota și o prinde pe Devon de mână, trăgând-o după ea spre bucătărie.

Ca la un semn, toate fetele le urmează în timp ce noi rămânem oftând după ele. Mi-aș dori să pot asculta fără să fiu văzut ce povești se spun despre noi, dar atenția îmi este atrasă de Scott care se ridică brusc și se îndreaptă hotărât spre ușă.

— Tu unde pleci? îl întreb nedumerit.

— Ați spus că Hailey și Cameron se întorc mâine, nu-i așa? și aprob doar din cap. Atunci mă duc să-mi fac bagajul.

— De ce? Unde pleci? întreabă Hudson rânjind.

— Mi-am adus aminte că am ceva de rezolvat! răspunde ridicând din umeri. Ceva ce implică niște poziții și... un drum la LA! și iese rânjind pe ușă în timp

ce noi toți pufnim în râs.

CAPITOLUL 43

Scott

Cu toate că oboseala zborului până la Los Angeles îşi spune cuvântul, nu-mi permit să nu fiu atent. Ştiu că şansele de a mă întâlni cu Hailey şi Cameron pe aeroportul plin de sute de oameni într-o continuă mişcare sunt extrem de mici, dar există şi nu-mi doresc să risc să dau ochii cu ei.

Spre deosebire de noi, Cameron a părut să fie mai înţelegător şi indulgent în privinţa lui Raven, dar nu mă las înşelat de aparenţe.

Ştiu că fiecare mişcare din apropierea ei mi-a fost urmărită cu ochi de vultur, aşa cum ştiu şi faptul că, dacă nu ar fi fost distras din plin de Hailey, nu m-aş fi putut nici apropia atât de mult de ea.

Simt cum un zâmbet încântat mi se întinde pe faţă când îmi amintesc modul aparte în care am cunoscut-o pe Raven, dar îmi dispare imediat atunci când, la câţiva zeci de metri de mine, îi zăresc pe cei doi. La naiba! Cum de am norocul să dau exact de ei în mulţimea de oameni care ne înconjoară? Şi, ca totul să fie perfect, privirea lui Hailey se opreşte pe mine. Ochii i se măresc uşor când mă recunoaşte, dar mă surprinde total când îmi trage discret cu ochiul şi apoi se întinde să îl sărute pe Cameron, distrăgându-i astfel atenţia şi permiţându-mi să mă pierd în mulţime înainte de a fi observat şi de către el.

Cu toate că sunt tentat ca primul lucru pe care îl fac este să iau legătura cu bruneta care deja îmi lipseşte, mă abţin. Nimeni nu ştie despre drumul meu în LA, cu excepţia băieţilor, bineînţeles şi, pentru moment, aşa vreau să rămână. Încă nu înţeleg nici eu însumi cum a reuşit puştoaica asta să îmi intre atât de repede pe sub piele şi asta este motivul pentru care mă aflu aici.

În zilele care au trecut de la plecarea ei, am întors problema pe toate feţele şi am ajuns la concluzia că doar felul aparte în care ne-am cunoscut a fost cel care m-a incitat. Însă m-am amăgit singur. Nu mi-am putut-o scoate din minte oricât am încercat, aşa că sunt mai mult decât hotărât să aflu dacă, aflaţi în alt loc şi în cu totul alte circumstanţe, reacţia noastră va fi aceeaşi.

Cu un oftat, dau taximetristului adresa Joannei şi mă uit nerăbdător la ceas. Este doar ora zece seara, iar mâine dimineaţă, fiind luni, Raven va fi la liceu. O grămadă de ore în care am timp să îmi fac un plan şi, în acelaşi timp, să mai petrec puţin timp cu cea care îmi este ca şi propria mea bunică.

La ora trei fără cinci, parchez maşina în faţa liceului lui Raven şi mă sprijin de portiera Ferrari-ului negru mat, privind atent în jur. Maşina a fost cumpărată de către Hayden şi lăsată special în garajul Joannei pentru cazurile în care cineva din familie este prin Los Angeles şi are nevoie, lucru care mie acum îmi vine

perfect. Ferrariurile sunt o altă nebunie a familiei noastre dar, la câte nebunii avem, ce mai contează una în plus sau în minus?

Privirea mi se fixează pe uşile clădirii din faţa mea când se deschid brusc şi o grămadă de adolescenţi se revarsă pe ea. Chiar dacă, aparent, rămân la fel de relaxat, inima mea îşi accelerează bătăile doar la simplul gând că o să o revăd. Fir-ar să fie, mă simt ca un puştan!

Nu ştiu dacă privirile pe care le atrag sunt din cauza maşinii sau a persoanei mele şi nici nu îmi pasă. Singura privire pe care vreau să o văd este cea a unor ochi albaştrii care mi-au bântuit ultimele nopţi.

Am însă nevoie de toată forţa pe care o găsesc în mine ca să rămân lipit de maşină atunci când Raven îşi face apariţia. Fir-ar să fie! Până acum nu am băgat în seamă uniforma liceului, însă modul în care arată pe ea mă face să bombăn. Ce naiba de tâmpit poate să impună o fustă atât de scurtă?

Cămaşa albă şi cravata roşie ar putea părea cuminiţi dacă sânii plini ai lui Raven nu ar umple partea din faţă într-un mod perfect. Dar fusta în carouri, plisată, este cea care mă bagă în boală, neajungându-i decât la mijlocul coapselor şi lăsând vederii picioarele lungi. Chipul îi este luminat de un zâmbet şi o văd chicotind la vorbele spuse de una dintre cele câteva fete care o însoţesc.

Însă nimic nu mă pregăteşte pentru tipul îmbrăcat în echipamentul de fotbal cu emblema liceului pe el şi care o ridică în braţe pe Raven, învârtindu-se râzând cu ea. Deşi sunt sigur că mârâitul meu sonor nu s-a auzit până la ei, Raven îşi întoarce brusc capul spre mine şi ochii i se măresc atunci când mă zăreşte.

Observându-i atenţia, tipul o lasă jos şi nu-mi pot opri un rânjel satisfăcut atunci când bruneta îi înlătură mâinile rămase pe talia ei. Fără să îşi ia ochii de la mine, spune doar câteva cuvinte fetelor de lângă ea şi porneşte cu paşi mici spre mine.

— Ce cauţi aici? mă întreabă când ajunge la doar un pas distanţă şi se opreşte, punându-şi mâinile în şolduri.

— Aştept pe cineva!

Ochii i se mijesc şi mă măsoară atentă, probabil derutată de zâmbetul care îmi scapă atunci când gestul ei îi întinde şi mai bine cămaşa peste sâni.

— De ce?

Întrebarea mă ia prin surprindere şi nu îi ştiu răspunsul nici eu, astfel încât încerc să schimb subiectul.

— Am învăţat pe cineva de la acest liceu să numere doar până la şase şi mi-ar plăcea să continui să îi predau... matematică. De data asta, fără supraveghetori! şi sunt încântat când îi văd obrajii colorându-se uşor.

— Poate că eleva nu mai dorește să... ia lecții. Sau și-a găsit alt profesor, îmi spune seriosă, fără să pot citi nimic altceva pe chipul ei.

Alt profesor? La dracu'! Ochii îmi fug spre fotbalistul care ne privește foarte atent și instinctiv mârâi amenințător, fapt ce îi aduce brunetei un zâmbet pe față.

— Mă îndoiesc că ăla știe să numere mai mult de... până la doi, eventual, mormăi agasat și îmi reîntorc privirea spre ea.

Ochii albaștri sclipesc jucăuși și Raven pare să se distreze pe seama mea. Dar mai este ceva în ei, ceva ce mă liniștește imediat: o luminiță. O luminiță care îmi spune că se bucură că mă vede.

— Fir-ar să fie! Treci aici! îi spun și o prind de cravata roșie, trăgând-o în brațele mele printr-un gest brusc, zdrobindu-i gura cu un sărut.

Un geamăt de mulțumire îmi scapă atunci când o simt lipindu-se de mine și îi regăsesc gustul. Sunt conștient că suntem în fața unui liceu și o mulțime de priviri sunt fixate pe noi, așa că mă întorc brusc, lipindu-i corpul de mașină și ascunzând-o de privirile indiscrete cu propriul meu trup.

Modul în care îmi răspunde sărutului mă face să strâng puternic din ochi și oftez atunci când îi eliberez gura. Am crezut că ceea ce a fost între noi la Houston a fost doar o nebunie de moment, dar nu m-am înșelat niciodată mai tare asupra unui lucru. Perioada în care am fost despărțiți nu a făcut decât să mă facă să o doresc și mai mult și se pare că sentimentul este reciproc, căci Raven mă surprinde atunci când îmi dă un pumn în umăr și se rățoiește la mine.

— Ce naiba ți-a luat atât ca să vii?

Cuvintele ei îmi fac inima să crească în mine, determinându-mă să o sărut din nou, uitând unde suntem.

— Cu toate că sunt tentat să îți arăt poziția șapte și să te urc pe capota mașinii, nu cred că este indicat să îi învăț și pe colegii tăi mai tineri *matematica* mea. O să te las doar să îți imaginezi pentru moment această poziție, îi șoptesc și îi văd ochii strălucind. Mai ai ceva de făcut aici sau putem pleca?

— Nu, am terminat! șoptește umezindu-și buzele.

— Bun, atunci treci în mașină și hai să plecăm de aici până nu uit unde suntem și mă trezesc cu profesorii tăi în cârca mea! îi spun lăsând să îmi scape un geamăt de frustrare atunci când îi deschid portiera.

— Unde mergem? mă întreabă atunci când demarez în trombă și respirația ei ușor precipitată mă face să zâmbesc.

— Pentru prima dată de când ne-am cunoscut, avem ocazia să fim singuri. Fără nimeni care să îmi urmărească fiecare mișcare sau să mă atenționeze să mă opresc, răspund privind atent la drumul din fața mea și cuvintele îi sunt adresate

atât ei cât și mie însumi. Nu cred că părinții tăi s-ar bucura prea mult să mă vadă, așa că o să mergem la Joanna. Ești de acord?

Abia acum îmi întorc privirea spre ea așteptându-i nerăbdător răspunsul și zâmbesc când o văd umezindu-și cu un gest rapid buzele, apoi înghițind în sec.

— Ok, răspunde scurt, însă privirea pe care nu și-o ia din ochii mei este limpede precum cristalul și tonul vocii este hotărât.

Sunt atât de nerăbdător să fim singuri încât, atunci când ajungem acasă, o trag după mine pe scări în sus pe sub privirile uluite ale Joannei, Raven abia apucând să murmure un salut.

— Scott! mă dojenește încercând să-și tragă mâna din a mea, iar asta mă determină să mă opresc privind în jos la ea.

Chicotitul Joannei ne face pe amândoi să ne întoarcem atenția asupra ei și vorbele o surprind pe Raven.

— Stai liniștită, scumpo! Scott e un Morgan și sunt obișnuită cu atitudinea lor posesivă! Din această cauză nici nu m-am mirat când și-a făcut aseară apariția.

Oh, la naiba!

— *Aseară?* Ai venit de aseară și nu mi-ai zis? izbucnește bruneta și mă trezesc cu un nou pumn în umăr și care, deși îl simt destul de bine, mă face doar să rânjesc.

— Iubito, nu cred că tatăl tău ar fi fost încântat să se trezească la miezul nopții cu mine la ușă!

În ciuda privirii furibunde pe care mi-o aruncă, sunt mai mult decât încântat de faptul că și-ar fi dorit să ne vedem de aseară, așa că o trag după mine și nu mă opresc decât când o sărut fierbinte și îi zdrobesc corpul de ușa camerei mele. Pe dinăuntru.

— Ți-a fost dor de mine! afirm în șoaptă atunci când toată tensiunea din corpul ei dispare și simt cum se topește în brațele mele.

Nu mă aprobă, dar nici nu mă contrazice. Doar ochii ei superbi aruncă o flacără spre mine, flacără ce mă încinge și mai mult. Palmele mele îi cuprind șoldurile și, cu un singur gest, este cu totul în brațele mele iar picioarele ei îmi înconjoară mijlocul.

— Opt! șoptește sub buzele mele și gem când realizez că Raven continuă numărătoarea pozițiilor pe care am început-o în Houston.

Devin și mai conștient de faptul că are pe ea doar o fărâmbă de fustă al cărei material îi este ridicat de palmele mele, iar asta aproape că mă aduce în pragul nebuniei. Distanța până la pat o străbat din doar câțiva pași și nu mă opresc decât

când îi simt trupul sub mine. Gemetele noastre se împletesc în sărutul fierbinte, apoi rămânem nemișcați, privindu-ne în ochi.

În ciuda faptului că o doresc mai mult decât am dorit vreodată pe cineva, nu pot să nu mă gândesc cât este de tânără. „*Are doar nouăsprezece ani, las-o mai încet!*” îmi revin în minte vorbele lui Cameron și nu îmi pot opri un oftat.

— Oricât de mult îmi doresc să trecem de la teorie la practică, pot să mai aștept până vei fi pregătită! îi spun cu greu și fiecare vorbă scoasă mă mai chinuie puțin.

Raven mă privește atentă și pot vedea pe chipul ei lupta internă ce se dă în ea. Modul în care își mușcă buzele involuntar mă face să gem din nou și o sărut din nou, flămând. Însă îmi ridic chipul, surprins, atunci când mâinile ei mi se strecoară pe sub tricou, încingându-mi pielea în locurile în care mângâierile ei timide ajung.

— Iubito?

— Scott, dă-o încolo de teorie! O să înnebunesc dacă nu trecem la practică! îmi spune hotărâtă.

O singură clipă îi cântăresc decizia, apoi degetele mele îi atacă nasturii cămășii în timp ce Raven trage cu aceeași disperare de tricoul meu. Nu cred că am mai dezbrăcat vreodată pe cineva cu asemenea grabă și mă străduiesc cu greu să îmi domolesc nerăbdarea atunci când, în sfârșit, corpurile noastre goale se lipsesc unul de celălalt.

— Doamne, cât ești de frumoasă!

Ochii îmi fug peste corpul superb ce mi se oferă cu atâta dăruire și gem adânc atunci când Raven, cu un oftat ușor, se întinde după mine. Renunț cu greu la gura senzuală și buzele îmi cutreieră încet peste întregul trup, lăsând urme fierbinți și umede în urmă în timp ce mâinile ei îmi strâng mușchii spatelui în pumni.

— Scott... șoapta plină de dorință prin care îmi rostește numele îmi topește și ultima fărâmbă de stăpânire pe care o mai am.

— O secundă, iubito! reușesc cu greu să murmur și mâna îmi bâjbâie în sertar după prezervativul de care aproape am uitat.

Sărutul tandru pe care îl dau atunci când mă scufund în corpul ei fierbinte încearcă să îi arate cât de mult regret durerea pe care i-o provoc și îi absorb geamătul adânc pe care nu și-l poate abține. Dar Raven mă surprinde din nou când îmi iese imediat în întâmpinare, mișcându-se în același ritm cu al meu. Ascultă de fiecare șoaptă a mea, îmi răspunde cu mângâieri la fiecare mângâiere și gemem amândoi adânc atunci când corpurile ni se cutremură simultan de

plăcere.

Abia când respirațiile ni se mai liniștesc puțin, mă întorc pe spate și strâng lângă mine femeia ce parcă a fost creată special pentru mine și în brațele căreia am simțit ce nu am mai simțit niciodată, lăsând să îmi scape un oftat.

— De ce oftezi? mă întreabă ridicându-și capul de pe pieptul meu și mă privește ușor speriată.

— Iubito, avem o problemă! îi spun oftând din nou. De fapt, două!

Ochii i se măresc ușor și își linge buzele din nou cu gestul rapid pe care am ajuns să îl ador, dar nu își coboară privirea.

— Ce probleme?

— Una ar fi fratele tău și cum să facem să nu mă omoare când va afla că i-am sedus sora mai mică, iar a doua... e cea mai grea.

— Mai grea decât să ne descurcăm cu Cameron? mă întreabă uluită, iar eu doar aprob cu o înclinare ușoară din cap.

Câteva clipe, doar îi privesc chipul frumos. Ochii superbi ce parcă oglindesc în ei cerul senin de după o furtună mă privesc încrezători, iar obrații îi sunt ușor înroșiți după momentul de împlinire. Știu că ceea ce îmi doresc se poate realiza destul de greu și nici nu știu părerea ei despre asta, dar sunt hotărât să nu cedez așa că, în timp ce inima îmi bate năvalnic, aproape că îmi țin răsuflarea în așteptarea răspunsului ei.

— Iubito, crezi că va fi greu să îi convingem pe ai tăi să te lase să te muți la Houston?

Ochii i se măresc brusc și o pot auzi cum înghite în sec dar, după doar câteva clipe, începe să zâmbească.

— Sunt sigură că o să te descurci cumva și vei găsi o soluție, doar ești un Morgan! îmi spune sigură pe ea și se întinde după un sărut pe care îl dau mai mult decât fericit.

CAPITOLUL 44

Cameron

— Mă bucur atât de mult pentru Matt și Rachel!

Vocea emoționată și ușor tremurândă a lui Hailey mă face să zâmbesc. Nunta celor doi i-a dat o stare de agitație întreaga săptămână și, într-un fel, mă bucur că astăzi va avea loc și totul se termină. Mă bucur doar parțial căci, dacă pregătirile m-au exasperat prin faptul că Hailey a fost destul de ocupată și m-a târât după ea la tot felul de cumpărături și întâlniri cu femeile din familie, tot din cauza nunții Hailey fost în acest timp într-o stare de romantism de care nu pot să spun că mă plâng. Din contră, m-a încântat. Extrem de mult, aş putea spune.

Mi-a arătat o latură a ei pe care am fost fericit să i-o descopăr. Am făcut dragoste mai des decât de obicei și Hailey a fost mult mai tandră decât până acum, înnebunindu-mă de-a dreptul cu modul dulce în care s-a topit de fiecare dată în brațele mele. La fel de mult cum m-a înnebunit în timpul zborului înapoi spre Houston.

Așa cum i-am promis, am închiriat un mic avion pentru întoarcere, iar ea mi-a răsplătit gestul cu modul în care am făcut dragoste aproape tot drumul. Aproape că gem și acum când îmi amintesc cum, după ce am reușit cu greu să o conving că nimeni și nimic nu ne vor deranja, a lăsat acea bucățică sălbatică din ea să iasă la suprafață și s-a dezlănțuit, luându-mi mințile cu totul. Nu am făcut dragoste în toaleta avionului, rezumându-ne doar la cabina a cărei pat l-am răvășit de-a dreptul, dar a fost mai mult decât perfect și, cu siguranță, mai mult decât mi-am imaginat.

I-am îndeplinit dorința exprimată în zborul spre LA, chiar dacă a fost o dorință spusă din gelozie și numai ca să o necăjească pe stewardesă și cred că am fost și la fel de gălăgioși pe cât a spus, dacă ar fi să mă iau după zâmbetele pe care le-am văzut, din fericire doar eu, pe fețele personalului de zbor. Dacă le-ar fi văzut și ea, bănuiesc că și-ar fi ascuns fața la pieptul meu până acasă și nu cred că aş mai putea să o mai urc vreodată într-un avion. Dar așa, am continuat amândoi să plutim printre nori chiar și după ce am aterizat și am coborât din avion.

— Sunt gata! exclamă ridicându-se de la măsuta de toaletă și se întoarce spre mine în timp ce eu o privesc flămând.

Oare o să mă satur vreodată să o privesc?

Ochii albaștri îi strălucesc de emoție și buzele întredeschise îi tremură ușor într-un zâmbet timid. Chipul frumos și obrajii îmbujorați îi sunt încadrate de câteva șuvițe scăpate intenționat din cocul de bucle lejere în care și-a strâns părul

întunecat, însă înghit în sec atunci când privirea îmi coboară. Corpul perfect îi este îmbrăcat într-o rochie de mătase de culoarea caldă a fildeşului și care atrage privirea asupra pielii umerilor goi. Nici nu realizez când am străbătut distanța de câțiva pași dintre noi, dar gem de plăcere atunci când buzele mi se opresc în locul de pe gât în care îi simt pulsul.

Deși arată mai mult decât superb, nu mă pot opri să nu o întreb:

— Nu puteai avea măcar o breteluță, ceva care să nu-mi dea palpitații și care să mă asigure că rochia asta minunată nu va cădea de pe tine?

— Am făcut-o lungă până în pământ! murmură în timp ce își lipește spatele de mine și își apleacă ușor capul într-o parte, oferindu-mi mai mult acces la gâtul ei.

— Și are o crăpătură la fel de lungă! îi amintesc și gem adânc din două motive: primul ar fi modul în care îi simt corpul înmuindu-se în brațele mele și o susțin încântat, lipind-o și mai mult de mine, iar al doilea ar fi felul în care crăpătura respectivă îi arată piciorul stâng la fiecare pas pe care îl face.

În plus, gândul că Adam, nelipsitul Adam va fi și el prezent, mă deranjează mai mult decât vreau să recunosc. Știu că se cunosc de când erau copii și au crescut împreună, că este prietenul băieților, la fel de bine cum știu și că este îndrăgostit de Hailey.

Nu pot spune că tipul ar fi făcut sau zis ceva care să îmi dea un motiv să îl pocnesc. Din contră. A păstrat distanța cuvenită și chiar m-a acceptat în cercul lor de prieteni purtându-se amabil cu mine, însă tot i-am surprins de câteva ori privirea cu care o urmărea pe Hailey. Fierbinte și mocnind de dorință.

— Cameron, mergem la o nuntă, nu mă pot îmbrăca în blugi! chicotește Hailey în fața disperării din glasul meu. La care nu o să mai ajungem dacă vei continua să... și geme adânc când buzele mele se apasă mai tare pe pielea fină din apropierea urechii.

Cu un geamăt la fel de adânc, îi mai sărut o dată gura senzuală și îi întind poșeta, apoi îi ofer tăcut brațul. Are dreptate! Dacă mai stăm puțin, riscăm să dăm naibii totul și să ne întoarcem în pat! Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să o scot din rochia asta și să îi desfac părul lung, lăsându-l să ne învăluie în momentul în care... Fir-ar să fie! Mai bine nu mă mai gândesc!

Curtea casei lui Holden este superb amenajată și plină deja de invitați atunci când ajungem. Jasmine LaFleur, organizatoarea evenimentului, se plimbă privind în jur, atentă la fiecare detaliu. Dacă nu aș fi petrecut destul de mult timp în jurul lor în ultimele zile, aș fi fost tentat să îi dau femeii o diplomă pentru ceea ce a reușit să organizeze într-un timp atât de scurt dar așa, știu că nu ar fi reușit

să o facă fără ajutorul considerabil al unei anumite persoane.

— Mama ta și-a ratat cariera! îi șoptesc lui Hailey. Totul este perfect!

Cu un micuț chicotit și ridicând ușor dintr-un umăr cu gestul pe care îl ador, își aruncă rapid privirea în jur apoi se oprește asupra femeii ce pare o versiune puțin mai matură a ei și ai cărei ochi sunt fixați pe noi.

— Mama are o grămadă de talente ascunse. După atâția ani, încă mai reușește uneori să îl surprindă și pe tata!

— De asta sunt sigur! Hayden este un bărbat remarcabil și numai o femeie deosebită ar fi putut să îi câștige dragostea. Iar dacă acum, după atâția ani, atracția dintre ei este atât de evidentă, bănuiesc că în tinerețe a fost ceva de-a dreptul exploziv!

— Oh, mai mult decât atât, dacă ar fi să mă iau după ce spun mătușile mele! începe ea să râdă.

Kim

— Să nu te prind că plângi!

Dojana lui Hayden mă face să mă întorc spre el și încruntarea ușoară cu care mă privește îmi aduce imediat un zâmbet pe față.

— Nu plâng! Sunt doar lacrimi de bucurie!

— Sunt lacrimi! bombăne el în timp ce mă smucește în brațele lui cu gestul binecunoscut și mă ghemuiesc imediat la pieptul lui.

— Să te văd pe tine la nunta lui Hailey! îi spun și îl simt încordându-se imediat.

— Mai sunt patru săptămâni până la Crăciun, bombăne el. Poate se refereau la Crăciunul următor! spune plin de speranță și ochii ni se fixează pe fiica noastră.

— E frumoasă! spune mândru. La fel de frumoasă ca și tine! adaugă, iar brațele i se mai strâng puțin în jurul meu.

— *Sunt frumoși! Amândoi!* îl corectez și ochii întorși imediat spre mine i se măresc.

— Frumos îți șade! Te uiți după viitorul tău ginere!

— Mama te-a făcut „bunăciune” la cinci minute după ce te-a cunoscut! îi reamintesc și un zâmbet încântat i se așterne pe față în timp ce își întoarce privirea spre cei doi tineri.

— Dar ai dreptate! oftează el acum adânc. Sunt frumoși! Și au strălucirea aia aparte de câte ori sunt împreună. Ca noi!

Chiar o au! Iar Cameron nu se dezlipește de ea exact ca și Hayden de mine. Nu cred că s-a îndepărtat la mai mult de un pas de Hailey și pot observa de aici intensitatea cu care o privește.

Un zâmbet îmi scapă atunci când văd lungimea rochiei fiicei mele. Cumva, în sinea mea, știu că are de-a face cu posesivitatea lui Cameron. Doamne, băiatul ăsta nu ar putea semăna mai mult cu Hayden nici dacă ar fi fiul lui! Dar zâmbetul mi se adâncește atunci când observ că celelalte perechi se învârt în jurul lor. De când era mică, cei șase băieți au gravitat în jurul lui Hailey iar acum, chiar dacă au devenit bărbați și au toți propriile iubite, continuă să o facă.

— Am o problemă! apare Holden lângă noi și ne privește disperat.

— Ce problemă?

— Părinții lui Rachel sunt niște oameni serioși! ne explică rotindu-și ochii într-un mod caraghios.

— Adică? cere Hayden lămuriri suplimentare știind că „seriosul” normal și

„seriosul” lui Holden nu sunt niciodată același lucru.

— Adică am glumit cu ei și abia dacă au zâmbit! Nu au simțul umorului deloc!

Asta chiar este o problemă! Holden nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului și a rămas aceeași persoană pusă pe șotii ca și acum douăzeci și cinci de ani. Doar că nu toată lumea de vârsta noastră a rămas la fel de tânără cum se pare că am rămas noi.

— Rachel are simțul umorului! se chinuie Hayden să nu râdă de disperarea fratelui său.

— Norocul meu! oftează Holden ușurat. Însă nu vreau ca părinții ei să creadă că... Nu contează, am nevoie de ajutorul tău, Kim! și se uită plin de speranță la mine.

— Al *meu*? întreb cu voce mică în timp ce Hayden îl privește bănuitor.

— Da, al tău! Tu întotdeauna cucerești pe toată lumea! Stai puțin de vorbă cu ei, să vadă că există și oameni normali în familia asta! Te rog! insistă el în fața nehotărârii mele.

O oră mai târziu, Matt și Rachel și-au reînnoit jurămintele, de data aceasta în fața tuturor. Micuța mireasă a atras privirile tuturor cu frumusețea ei, dar mai ales privirile lui Matt. Acesta nu și-a luat ochii de pe ea nicio secundă măcar și chiar și acum o urmărește la fiecare pas de parcă i-ar fi teamă să nu i-o fure cineva.

— Lăsați bocitul și zi-mi ce au spus! apare Holden lângă noi și nu mă pot abține să nu mă strâmb la el în timp ce îmi șterg discret lacrimile care l-au agasat din nou pe Hayden.

Eu am plâns, Samantha a plâns, Marlene a plâns. Chiar și Hailey și iubitele băieților au plâns din cauza slujbei emoționante!

Câteva clipe îl privesc tăcută și sunt tentată să îl mai necăjesc puțin, dar îngrijorarea sinceră de pe fața lui mă face să mă răzgândesc.

— Te-ai speriat degeaba! Ai vorbit despre copii și i-ai amețit!

— Cum naiba să amețești când vorbești despre copii?! exclamă nedumerit.

— Ai pomenit de copiii *noștri*! De băieți, de fete... Știau câte ceva despre fiecare de la Rachel, dar tu i-ai amețit cu o grămadă de nume. Le-am explicat care al cui este, ce iubită are și s-au mai liniștit. Și îl iubesc pe Matt!

Privirile ni se întorc spre părinții lui Rachel care povestesc râzând cu tânăra pereche și pot auzi oftatul de ușurare al lui Holden, apoi ne surprinde pe toți când izbucnește într-un hohot de râs.

— Ce naiba te-a apucat? bombăne Hayden în timp ce mă trage mai aproape

de el de parcă s-ar teme să nu fiu atacată de fratele prea vesel.

— Mi-am dat seama de un lucru! ne spune Holden printre hohote și Hayden se încruntă când realizează că el este cel privit. Măcar eu am niște cuscrii normali, cu o familie normală și, după ce se vor obișnui puțin cu noi, totul va fi perfect. Dar tu... și începe să hohotească din nou, la cum văd lucrurile între Hudson și Dakota, te vei înrudi cu doctorul „desfă-picioarele-și-spune-MMM”!

— Oh, la dracu’! exclamă Hayden speriat și disperarea ce apare pe fața lui ne face pe toți să pufnim în râs.

CAPITOLUL 45

Hayden

La dracu'!

Nici nu mai știu a câta oară înjur în mintea mea, dar vorbele lui Holden nu-mi pot ieși din cap. Vecinul nostru de palier a fost singurul lucru care nu mi-a plăcut din toată perioada în care Kim și cu mine am locuit în apartament. Nu mi-a plăcut din prima clipă în care l-am văzut și nu mi-a plăcut nici acum, după atâția ani, când l-am revăzut la mutarea copiilor. Mă enerva atât de mult existența lui că niciodată nu i-am reținut numele și nici acum nu vreau să-l știu.

Fir-ar să fie! Și acum mă enervez când îmi aduc aminte cum o privea pe Kim, cum încerca tot timpul să îi iasă în cale și se oferea tot timpul să o ajute cu ceva de parcă eu eram handicapat! Trebuia să îl pocnesc atunci când am avut ocazia, dar asta ar fi însemnat să îmi încalc promisiunea făcută lui Kim, aceea de a mă purta frumos cu vecinii pe care eu și frații mei îi stresam destul și așa.

Dar să devenim rude??? La naiba, asta e prea de tot!

— O să fie ca în tinerețe! exclamă Holden râzând și mai tare de față pe care bănuiesc că am făcut-o.

— Exact ca în tinerețe o să te și pocnesc! reușesc să mârâi printre dinții încleștați și mă enervez și mai tare când toți cinci se distrează pe seama mea, inclusiv Kim.

Măcar acum nu mai plânge, îmi spun în sinea mea încercând să îmi găsesc măcar o alinare atunci când îi văd ochii strălucind de veselie.

— Doamne, o să aștept cu nerăbdare reuniunile de familie! continuă Holden să mă chinuie. Parcă îl și văd pe „doctor MMM” umblând ca un cățeluș după fundul lui Kim, pe Hayden urmărindu-l cu un cuțit, Dakota fugind după Hayden cu niște pastile de calmare și pe Hudson fugind după Dakota!

De data aceasta, nu mă mai abțin. Ghiontul pe care i-l dau lui Holden în coaste, într-un mod cât mai discret, ca să nu speriem invitații, îl face să icnească, dar nu îl potolește.

— Să te văd cum mai râzi când o să-l invit și pe vechiul lui coleg de apartament, îi spun cu un zâmbet pe buze. Știi tu, blondul ăla cu care i-ai interzis Marlenei să discute!

Ochii lui Holden se măresc considerabil și râsul i-a dispărut cu desăvârșire.

— Ești... malefic! îmi spune încruntat acum. Vrei să te răzbuni pe mine și o să mă faci să nu îmi pot vedea nepoata!

Câteva clipe, îl privesc uluit. De-a lungul timpului, logica fratelui meu m-a surprins de multe ori, dar acum nu mai înțeleg nimic.

— Ce legătură are una cu alta? îl întreabă Marlene.

— Păi are! exclamă exasperat. Ăla o să umble după fundul tău, eu îl omor și din pușcărie nu o să-mi pot vedea nepoata!

De data aceasta e rândul meu să râd de el.

— Nu vreau să te supăr dar... eu nu-l văd pe Matt ca pe un tată de fată!

— Facem pariu? mă întreabă imediat.

— Sunteți nebuni!

Ignor dojana din glasul lui Kim și o trag imediat în brațele mele, simpla ei apropiere liniștindu-mă imediat.

— Accept! spun zâmbind ușor.

— Dacă Matt v-a avea fată, tu îi vei cumpăra nepoatei mele prima mașină!

— De acord! La câte mașini am cumpărat și vom mai cumpăra de la ei, cei de la Ferrari îmi vor face o reducere substanțială. Dar dacă va fi băiat?

— Atunci îi cumpăr eu mașina primului tău nepot sau nepoată! îmi răspunde Holden imediat.

Accept cu o înclinare ușoară din cap, dar privirea îmi fuge imediat spre Hailey.

În locul special amenajat pentru dans, ea și Cameron se leagănă îmbrățișați pe o melodie numai de ei știută și care nu are nicio legătură cu muzica ce răsună în jur. Cam o sărută din când în când și modul intens în care se privesc unul pe celălalt mă face să mă înmoi pe dinăuntru. La naiba, nu sunt pregătit să devin bunic, dar toate discuțiile astea despre nunți și nepoți fac să pară totul mai... atractiv.

„Există o singură șansă să fie însărcinată” îmi amintesc vorbele lui Cameron și oftez. La atracția care există între ei și la cât seamănă băiatul ăsta cu mine, aș putea jura că șansele s-au înmulțit. Exponențial. Este mai hotărât decât mine, se mișcă mult mai rapid, iar Hailey nu are planul pe cinci ani cum l-a avut Kim. Așa că oftez din nou și o întorc pe Kim cu fața la mine. Cu un deget sub bărbie, îi ridic chipul și mă pierd în ochii ei albaștri, ca de obicei. Ador sclipirea din ei așa cum ador și încrederea cu care mă privește, încrederea că, indiferent de ceea ce simt, o să fac ceea ce trebuie și cum e mai bine.

— Ar trebui să profităm de faptul că Jasmine bântuie pe-aici și să îi spunem să nu își mai planifice nimic în următoarele săptămâni. Se pare că mai avem o nuntă de organizat până de Crăciun.

Un zâmbet minunat i se întinde pe față și ochii îi strălucesc în timp ce se ghemuiește în brațele mele în stilul ei caracteristic, întinzându-se pentru un sărut pe care i-l dau imediat. Aș face *orice* să o văd fericită, pe ea și pe copii, chiar

dacă asta înseamnă să i-o dau pe Hailey lui Cameron, chiar și să devin rudă cu „doctorul MMM”, fir-ar să fie!

Apoi totul din jur dispare și mă concentrez numai pe gustul ei inconfundabil de ciocolată și de care am devenit atât de dependent...

Matt

Îmi cer scuze părinților lui Rachel și o trag după mine pe ringul de dans, cuprinzându-i apoi corpul în brațele mele în timp ce ea își dă capul pe spate ca să mă poată privi.

Doamne, cât îi ador acest gest! Exact așa s-a uitat la mine și când ne-am cunoscut și am rămas ca fulgerat. Deși îmi ajunge doar până la umăr, o singură privire de-a ei m-a făcut să mă simt mic și slab. Și disperat atunci când a plecat, lăsându-mă să cred că nu o s-o mai văd niciodată.

Știu că nu a fost corect din partea mea atunci când am încuiat-o în camera de hotel și nici faptul că nu am protejat-o, dar n-aș schimba nimic. Nebunia mea a adus-o înapoi în viața mea și sunt al naibii de hotărât să fac în așa fel încât să nu regrete niciodată.

— Cum te simți? Nu ești obosită? o întreb îngrijorat în timp ce ne legănăm ușor pe muzică.

— Mă simt perfect! îmi șoptește și o privesc pierdut.

Ochii albaștri îi strălucesc puternic, chipul îi strălucește, ea strălucește... Cu totul!

Rochia de mireasă o face să arate ca o prințesă și nu mi-am putut lua ochii de pe ea întreaga ceremonie. Habar nu am ce a spus preotul și nici nu îmi pasă. Singurul lucru care contează este că e a mea, așa cum mi-am dorit din prima clipă. Am intrat cu tancul în viața ei și i-am dat-o peste cap, dar nu regret nicio secundă. Așa micuță cum este, este perfectă pentru mine și are o tărie care se potrivește perfect și cu familia mea nebună. Deși a intrat în a treia lună de sarcină, nu s-a plâns nici măcar o dată! Fără grețuri, fără schimbările de stări de care m-au prevenit băieții și cu care m-au șicanat.

— Ești sigură? Putem să ne retragem oricând! îi șoptesc pe buze cu o clipă înainte să o sărut.

— Sunt sigură! îmi răspunde când îi eliberez gura și chicotește ușor. Dacă tot plecăm în luna de miere abia mâine seară, vreau să stăm cât mai mult. De ce plecăm numai mâine? mă întreabă încruntându-se ușor. Și unde mă duci?

— Vreau să mergem mâine dimineață la doctor. Doar ca să putem pleca

liniștiți! adaug repede când mă fulgeră cu privirea. Să fim siguri că totul e în regulă și poți suporta un zbor atât de lung.

— Zbor lung? Matt, unde mă duci?

— Europa. În rest, tu alegi. Unde anume și cât vrei să stăm în fiecare loc. Trebuie doar să ne întoarcem peste vreo trei săptămâni, bănuiesc, pentru nunta lui Hailey și Cameron.

Privirile ni se întorc spre cei doi care dansează la câțiva pași de noi și râdem amândoi când îi vedem pierduți în lumea lor.

— Nu aş lipsi pentru nimic în lume! îmi spune Rachel atât de hotărâtă încât o privesc surprins.

Deși nu ar trebui să mă surprindă. Hailey le-a cucerit pe iubitele noastre la fel de mult cum le-am cucerit și noi. Cu toate că sunt atât de diferite între ele, verișoara mea le-a făcut să devină la fel de unite cum suntem și noi, băieții. Toate șase merg la ea pentru orice problemă ar avea, este confidenta lor. Merg toate împreună chiar și la cumpărături și, din ce mi-a povestit Rachel, au ajuns să fie cunoscute în magazine ca un tot unitar. Un grup nebun care se potrivește cu nebunia din familia mea.

— Nu te deranjează faptul că te muți înapoi în Houston? Că vei fi departe de părinții tăi? o întreb privind-o atent.

Ochii albaștri mă fixează câteva secunde, apoi un zâmbet i se întinde pe față.

— Matt, o să îmi fie dor de ei, dar o să îi vizităm cât vom putea de des. Iar după ce nasc, să te aștepți să îi ai mereu prin preajmă! adaugă chicotind. Și nu vreau să ne mutăm din apartament! mă surprinde. Cel puțin, nu încă!

Nu i-am spus că aş vrea să ne mutăm, dar am vorbit deja cu părinții mei despre începerea construirii unei case. Toți copiii avem deja terenuri cumpărate, iar mama s-a apucat deja de desenat planuri. Cred că a început proiectul din seara în care le-am prezentat-o pe Rachel!

— De ce? o întreb surprins că a ghicit la ce mă gândisem.

— Să renunț la blocul în care locuim toți?! Nici vorbă! exclamă râzând. Îmi place la nebunie modul în care ne speriem vecinii când dăm buzna pe scări în jos sau îi înghesuim în lift! și îmi strâng buzele în încercarea de a nu izbucni în râs. O știi pe doamna Johns de la etajul cinci? iar eu aprob cu o înclinare ușoară din cap. Acum două zile, am întâlnit-o în lift. Eram doar cu Hailey, dar s-a îngrămădit automat într-un colț de parcă se temenea că o atacăm. Iar săptămâna trecută ne-am întâlnit pe scări. S-a lipit de zid și ne-a privit speriată de parcă aveam de gând să o rostogolim pe scări în jos!

De data aceasta nu-mi mai pot opri râsul și hohotul îmi scapă involuntar

când îmi imaginez scenele respective. Bănuiesc că numărul nostru și exuberanța de care dăm dovadă îi face pe vecini să ne compare cu o ceată de indieni, dar să te sperii de două fete?!

Apoi râsul îmi dispare subit. Gândul că Rachel fuge pe scările alea îmi taie respirația, mă face să mă încrunt și mâna îmi fuge spre pântecul ei, mângâind ușor. Simt că mă topesc pe interior și inima îmi crește în piept de câte ori mă gândesc că acolo se dezvoltă copilul nostru.

— Iubito, promite-mi că o să folosești liftul! Nu vreau să pățești ceva!

— Îți promit că nu o să sar câte două trepte deodată! Începe să râdă. Matt, sunt gravidă, nu handicapată! Și nu aș face niciodată nimic ce i-ar putea face rău copilului! mă dojenește ușor.

— Ce crezi că este? o întreb și este pentru prima dată când îmi pun întrebarea. Sau ce îți dorești să fie?

Ochii îi strălucesc imediat și un zâmbet timid i se așterne pe buze, tentându-mă să i le sărut. Și o fac, mulțumit de felul minunat în care îmi răspunde.

— Băiat, șoptește când îi eliberez cu regret gura dulce. Știu că tatăl tău va fi dezamăgit, dar îmi doresc un băiat care să semene cu tine.

— Ați început luna de miere?

Vocea lui Hudson ne face să ne desprindem cu greu privirile unul de celălalt și să ne întoarcem atenția spre el. Strângând-o aproape de el pe Dakota, la fel cum a făcut întreaga seară, ne privește rânjind.

— Doar mâine, spun cu regret.

În momentul ăsta chiar îmi doresc să fiu singur cu Rachel, să pot să o sărut așa cum vreau, peste tot.

— Atunci aveți timp de poze! exclamă râzând Dakota și o trage după ea pe Rachel spre ceilalți cu o viteză care mă face să mă încrunt și să oftez.

La cât este Rachel de zburdalnică, aproape că îi dau dreptate tatii și, pentru un moment, mă simt tentat să o leg de pat următoarele luni ca să fiu sigur că nu pățește ceva. Dar fericirea de pe chipul ei mă face să îmi înghit nemulțumirea și mă alătur grupului care deja se strâmbă în fața fotografului.

CAPITOLUL 46

Cameron

— Când ai venit?

Deși întrebarea i-o pun lui Raven, ochii mei sunt fixați pe Hailey, care șade alături de Aria la masă și râd amândouă.

— Ne-am întors azi-noapte! primesc răspunsul și îmi întorc uluit privirea spre ea la auzul pluralului folosit, la fel de uluit pe cât am fost azi dimineață când și-a făcut apariția la brațul lui Scott.

Disparația lui Scott din ultimele câteva zile m-a pus puțin pe gânduri și abia acum realizez cât de evazive au fost răspunsurile băieților când am întrebat de el. Dar ultimul lucru la care m-aș fi gândit ar fi fost plecarea lui la Los Angeles!

De parcă ar avea un al șaselea simț, acesta apare imediat lângă noi și modul posesiv în care își pune mâna în jurul surorii mele mă face să mă încrunt. Am crezut că a fost o simplă joacă între ei în cele câteva zile în care Raven a stat în Houston, dar se pare că m-am înșelat. Al naibii de mult, aș putea spune!

La rugămintea lui Hailey și nedorind să stric ziua specială a lui Matt și Rachel, m-am abținut să pun întrebările care îmi stăteau pe limbă azi dimineață, apoi nu am mai avut ocazia să o fac. Până acum.

Felul în care Raven se lipește imediat de el și privirea rapidă pe care o schimbă între ei îmi adâncește încruntarea și mă face să mârâi. Apropierea dintre ei pare să fie cu totul alta, mai profundă, mai... intimă. Ochii mi se măresc când înțeleg adevăratul motiv și, dintr-un singur pas, fac să dispară distanța dintre noi.

De parcă s-ar fi așteptat la reacția mea, Scott o ascunde pe Raven la spatele lui și, deși stă drept în fața mea, pare să se aștepte să îl lovesc, confirmându-mi astfel bănuiala.

— Are doar nouăsprezece ani! reușesc să spun cu greu printre dinții încleștați.

— Hailey are numai cu doi mai mulți, iar asta pe tine nu te-a oprit, îmi spune calm. Așa cum nici noi, cu toate mârâielile și amenințările noastre nu te-am putut ține departe de ea. Deci poți să mârâi cât vrei la mine, poți să mă și pocnești dacă vrei, dar nu o să schimbi nimic. Nu poți să schimbi ceea ce simțim unul pentru celălalt! Crezi că eu nu sunt conștient cât e de tânără? îmi spune după o scurtă pauză și pare a fi supărat pe el însuși. Am încercat să stau deoparte dar... La naiba, nu am reușit mai mult de două zile!

— Ți-am spus că vreau să mă mut aici!

Raven apare din spatele lui Scott și acesta doar o strânge lângă el, părând uimit să afle că ea mi-a zis ceva despre asta. Hotărârea pe care o găsesc în ochii

surorii mele mă face să zâmbesc. Știu cât de încăpățânată poate să fie, încăpățânare care îi va face o grămadă de zile fripte lui Scott, iar asta pot să o consider ca un fel de răzbunare.

— Nu contează părerea mea, e drept, recunosc ridicând din umeri, dar nu cred că mama și tata te vor lăsa să pleci!

— O să îi convingi tu! spune Raven hotărâtă și obține de la mine un pufnet scurt.

— De ce aș face asta?

— Fiindcă te rog eu! îmi zice sora mea cu voce mică și îmi aruncă privirea cu care m-a prostit întotdeauna când își dorea ceva. Te rog, Cam! Chiar vreau să locuiesc aici! îmi doresc să fiu aproape de Scott, de tine și de Hailey!

Aproape că sunt tentat să o refuz, dar știu că nu aș rezolva nimic. Hotărârea din ochii lui Scott îmi spune clar că, dacă Raven nu se mută aici, pleacă el și oricum vor fi împreună. Și îl cred în stare! Dacă am învățat ceva până acum despre bărbații din familia Morgan, este că sunt în stare de orice și merg până în pânzele albe atunci când își doresc cu adevărat ceva, mai ales când e vorba de femeile pe care le iubesc. Iar Scott pare îndrăgostit până peste cap de sora mea!

— O să încerc să îi conving și o să te susțin în toată nebunia asta, îmi scapă un oftat. Cu o condiție! le spun atunci când realizez că nu am cum să câștig băătăia asta.

— Care? întreabă amândoi deodată, surprinși totuși că am cedat.

— Locuiești cu mine și cu Hailey și nu vreau să aud de căsătorie sau copii până nu termini liceul!

— Nu pot locui cu voi! sare ca arsă Raven și mă face să mă încrunt.

— De ce? Parcă doreai să fi aproape de noi?

— Cam, vă căsătoriți în curând! O să mă simt în plus și nu vreau să vă deranjez!

Fir-ar să fie, aici are dreptate. Știu că Hailey s-ar bucura dacă Raven ar locui cu noi, dar știu și că asta ar face-o să fie și mult mai rezervată, iar cu asta nu sunt de acord. Ador modul în care facem dragoste pe unde ne apucă în apartament, așa cum ador și sunetele pe care le scoate de câte ori o facem. Nu îmi doresc să o văd abținându-se doar ca să nu ne audă Raven!

— O să cumpăr sau o să închiriez și eu un apartament în blocul ăla. La cât sunt de îngroziți vecinii de vânzoleala noastră permanentă, sigur găsim pe unul care dorește să vândă! spun cu jumătate de gură, însă observ strălucirea de fericire din ochii lui Raven. Dar... adaug imediat și o văd acum ținându-și răsuflarea, locuiești în el *singură*. Nu vreau să se întâmple „accidente”, îmi

întorc privirea spre Scott, care aprobă cu o ușoară înclinare din cap, înțelegând imediat la ce mă refer. Vreau să termin liceul și să îți păstrezi notele pe care le-ai avut și până acum.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! strigă Raven aruncându-se în brațele mele și depunându-mi săruturi mici pe toată fața.

— Nu-mi mulțumi încă. Fă-o *după* ce îi convingem pe mama și pe tata! râd din cauza bucuriei ei.

— Toți trei o să îi convingem ușor! spune aproape sărind de bucurie în jurul meu.

— Oh, nu! mă încrunt la ea. Doar noi doi! Dacă află tata de Scott, nu doar că nu te vei mai muta aici, dar vei fi încuiată în cameră și nu vei mai ieși decât cu pază! și mă bucur că îl văd pe Scott aprobând din cap, știind că am dreptate. Mai vorbim mâine, iar în noaptea asta dormi la noi! adaug hotărât și puțin îmi pasă că Raven se bosumflă în brațele lui Scott.

Cu un oftat, mă întorc să mă îndrept spre Hailey. Sunt conștient că orice aș face, nu voi putea să-l țin departe pe Scott. Indiferent dacă îmi convine sau nu, lucrurile se întâmplă și prefer să îmi am sora aici, sub ochii mei și să o pot controla, decât la mii de kilometri depărtare.

Însă picioarele mi se opresc brusc atunci când observ că masa la care, până cu câteva minute în urmă, Hailey și Aria râdeau împreună, este goală. Îmi arunc privirea roată și o văd pe Aria dansând bine strânsă în brațele lui Hunter și aproape îmi simt măselele pocnind de la scrâșnetul pe care îl scot când o zăresc și pe Hailey dansând... cu Adam. La dracu'!

Deși Adam păstrează o distanță rezonabilă și nu face altceva decât să danseze cu ea, zâmbetul de pe fața lui și privirea intensă cu care o fixează mă face să scrâșnesc din nou din dinți în timp ce mă îndrept grăbit spre ei. Spre norocul lui, melodia se termină chiar când ajung lângă ei, scutindu-mă astfel să fac vreo scenă prin modul în care le-aș întrerupe dansul.

— Cameron! Am profitat de faptul că ai fost puțin ocupat și am invitat-o la un dans pe Hailey. Sper că nu te deranjează? mă întreabă privindu-mă deschis în față și părând sincer.

— E în regulă! reușesc să mărai un răspuns în timp ce o trag pe Hailey în brațele mele cu un gest care arată clar că simt exact opusul a ceea ce am spus.

— Cam, doar am dansat! mă dojenește Hailey ușor după ce Adam s-a îndepărtat de noi.

— Știu, iubito, dar... și îmi strâng ochii pentru o clipă, lăsând să îmi scape un oftat.

Nu știu dacă este indicat să îi spun că Adam e îndrăgostit de ea. Poate că știe, poate că nu.

— Nu-mi place de el! recunosc privind-o atent. Nu-mi place cum te privește! Și îmi amintesc că ți-am mai spus o dată că nu vreau să vorbești cu el! Și nici cu alți bărbați! adaug cu speranța să pot schimba subiectul.

— Ești gelos! constată încântată și mă abțin să nu râd în fața sclipirii din ochii ei și a zâmbetului minunat care îi curbează buzele.

— Ți-am spus că sunt! îi amintesc. Ai spus că nu vrei să fiu la fel de posesiv ca frații tăi și încerc din răputeri să mă abțin, dar dacă Adam se mai apropie de tine, tot o să îl pocnesc până la urmă!

Hailey

Aproape că pufnesc în râs la vorbele lui Cameron, dar îmi strâng buzele și doar un chicotit îmi scapă. Se abține?!? Dumnezeuule, dacă așa se poartă când se abține, cum ar fi să nu o mai facă?

Îmi alege hainele în fiecare zi și nu o dată l-am auzit bombănind că dorește să locuim într-o zonă friguroasă doar pentru a putea pune cât mai multe haine pe mine! Mergem împreună la facultate, mă duce până la ușă la fiecare curs și îl găsesc la ușă atunci când cursul se termină! Habar nu am când ajunge el la cursurile lui și cum de iese atât de repede, dar se pare că se descurcă.

Mă ține lipită de el, la propriu, în fiecare minut în care este lângă mine. Chiar și când merg în oraș cu fetele, vine cu noi. E drept că aici se potrivește cu Hunter și Hudson, căci și ei par să se teamă să ne lase să ieșim singure, dar sunt... discreți, să zicem. Stau liniștiți deoparte toți trei, lăsându-ne să ne facem de cap, mulțumindu-se să ne urmărească cu ochi de vultur.

Însă, în mod ciudat, nu mă deranjează. Am crescut fiind urmărită în permanență de șase nebuni posesivi, ce mai contează unul în plus?!

Și ador felul în care îi simt în permanență privirea pe mine. Ochii lui albaștri și privirea electrizantă și flămândă cu care mă urmărește îmi produc aceeași fiori pe piele ca și în prima clipă în care ne-am văzut. Și mă încălzesc pe interior. Nu, nu doar mă încălzesc, mă fac să mă topesc de-a dreptul!

Nu o dată m-am trezit cu el peste mine în cabina de probă a vreunui magazin, sărutându-mă flămând. Mi-a explicat o dată cât de mult și-a dorit să o facă în LA, când ne-am întâlnit a doua oară și m-a ajutat cu fermoarul rochiei pe care o probam și pare că acum vrea să recupereze ceea ce nu am făcut atunci.

Se poartă la fel de nebunește și de posesiv cu mine exact cum se poartă... tatăl meu cu mama, constat uluită. Mi-am dorit să am și eu ceea ce au ei și am găsit!

Chiar și acum, ochii îi sunt fixați în ai mei, făcându-mă să nu mai știu de nimic altceva din jur. Nu îmi pasă că suntem în mijlocul unui ring de dans, la nunta vărului meu, iar noi doar ne ținem în brațe. Parcă știind tot ce îmi trece prin minte, brațele lui se strâng mai mult în jurul meu, încingându-mi pielea și făcându-mă să mă înfior în același timp. Sărutul pe care mi-l dă e dulce, dar și flămând, părând să nu se mai sature de mine.

Însă, de data aceasta, mai este ceva în el. Un fel de neliniște pe care i-o zăresc și în privire atunci când îmi eliberează gura cu regret. Dar, așa cum el pare întotdeauna să știe ce gândesc, tot așa știu și eu. Și îi înțeleg motivul.

— Cam, Adam a fost și va rămâne doar un simplu prieten, indiferent de ceea ce simte pentru mine! îi spun hotărâtă, sperând să îi alung tensiunea ce pare să îi fi cuprins tot corpul de când ne-a găsit dansând.

Câteva clipe mă privește atent, încercând parcă să îmi citească până în adâncul sufletului. Palma lui dreaptă îmi cuprinde obrazul, iar degetul mare îmi mângâie buzele pe care tocmai le-a sărutat.

— Nu l-am suportat din prima clipă în care l-am văzut! recunoaște cu un oftat. Chiar dacă, într-un fel, îl înțeleg, îi înțeleg sentimentele, asta nu mă oprește să îmi doresc să îl pocnesc de câte ori se apropie la mai puțin de zece metri de tine! Fir-ar să fie, îmi vine să sar la gâtul oricui te privește mai mult de cinci secunde, dar Adam scoate tot ce este mai rău în mine! Și l-aș fi pocnit până acum dacă nu aș ști că asta te-ar face să te simți prost!

La naiba! Cum am ajuns să discutăm atâta despre Adam?

— Sărută-mă! îi spun hotărâtă și mă bucur să văd felul în care ochii îi strălucesc când își amintește de momentul în care aproape m-am aruncat pe el pe holul căminului, apoi primesc sărutul cerut.

— Hei! mai sunt și copii pe-aici! aud vocea unchiului Holden și ne face cu ochiul atunci când ne întoarcem tresărind înspre el. Mi-ați excitat deja toți invitații și, din cauza voastră, am și văzut câteva perechi grăbindu-se spre casă! adaugă șoptind și chicotește când obrații îmi iau foc. Luați-vă o cameră, rupeți un pat, dar nu dați foc la cort cu... *chestia* asta a voastră! dă din mâini înspre noi, apoi se îndepărtează râzând.

Însă îi dau dreptate atunci când privirea mea o întâlnește pe a lui Cameron și amândoi respirăm cu greutate din cauza dorinței pe care o simțim. Mâna îmi este prinsă brusc și geamătul adânc lui Cam aproape că mă face și pe mine să gem atunci când mă sărută scurt.

— Fir-ar să fie, iubito! Sper să mă pot abține până acasă! apoi o ia cu pași mari înspre mașină cu mine aproape fugind în urma lui și ignorând cu desăvârșire invitații pe care îi sperie în cale.

CAPITOLUL 47

Hailey

— Iubito, te mai gândești mult sau te-ai hotărât?

Poftim??

Cameron a condus până acasă cu o viteză care cu siguranță îi va aduce câteva amenzi și aproape jumătate din drum a avut privirea fixată pe mine, făcându-mă să răsuflu ușurată doar când mașina a oprit cu un scrâșnet puternic de roți în fața blocului. Am apucat să urc doar câteva trepte apoi, cu un mârâit nerăbdător, m-a luat în brațe ca pe o mireasă și a urcat tot câte două trepte până la etajul trei.

— Puteam să luăm liftul! am îndrăznit să spun cu voce mică, dar privirea lui disperată mi-a dat răspunsul imediat.

Da, nu ar fi fost o idee bună. Probabil că l-ar fi blocat înainte să plece de la parter, asta în cazul în care ar fi avut răbdare să îl aștepte!

Am făcut dragoste cu pasiune, înnebuniți de dorința care ne-a chinuit întreaga zi și de faptul că a trebuit să ne limităm doar la simple săruturi. Până acum.

— Ce să hotărâsc? întreb cu greutate, încercând să îmi recapăt suflarea și să îmi pun ordine în gândurile care par să fi zburat în toate părțile.

Ochii lui îmi cercetează atent chipul și, cu un deget, îmi înlătură o șuviță de păr de pe obraz. O face atât de lent și cu o privire atât de intensă încât înghit instinctiv în sec și întreg corpul îmi este cuprins de flăcări și fiori în același timp.

— Doamne, cât te iubesc! îmi spune cu glas răgușit, privindu-mi întâi buzele, apoi urcând în ochii mei. Te doresc atât de mult și oricât aş avea din tine, tot nu mă satur! Te vreau cu totul și, chiar și așa, parcă tot nu îmi este de ajuns!

Vorbele lui și felul în care le spune îmi fac stomacul să tresalte de emoție și mii de fluturași parcă se zbat înăuntrul meu în timp ce inima îmi bate ca nebuna.

— Și eu te iubesc, Cam! Și sunt a ta! Cu totul!

Ochii îi strălucesc încântați și un zâmbet minunat i se așterne pe față.

— Atunci hotărăște data, iubito! mai sunt doar patru săptămâni până la Crăciun!

— Vrei să te ții de promisiunea făcută tatii?

— Și asta, dar nerăbdarea mea nu are nimic de-a face cu Hayden. Vreau să ne petrecem primul Crăciun împreună, ca o familie. Ca soț și soție. Așa că nu mă mai fierbe și alege o zi sau mâine te car după mine la Primărie și o să devii doamna Bennett înainte să poți să clipești!

Cu toate că îmi zâmbește, vocea îi sună aproape disperată și, în sinea mea, îl

cred în stare să o facă.

— Nu ne grăbim? îl întreb cu voce mică, îndrăznind să dau glas singurei nesiguranțe pe care o am.

Cameron mă privește atent câteva clipe, apoi mă sărută scurt și apăsător.

— Nu, iubito! Păstrăm ritmul! Tot ce s-a întâmplat între noi a fost... extrem de rapid, iar o nuntă fulger se potrivește perfect în peisaj! Știu că mama ta s-ar descurca să organizeze o nuntă și într-o zi, dacă ar fi nevoie, dar vreau totuși să îi dăm ceva timp, ca totul să fie perfect!

Buzele îi coboară pe gâtul meu, mușcând ușor din loc în loc și încingându-mi din nou întregul corp. Gândurile mele, încă răvășite, par să se împrăstie din nou în fața mângâierilor și atingerilor sale și un geamăt ușor îmi scapă atunci când îl simt din nou adânc în mine. Dar se oprește și buzele i se întorc la gura mea, oferindu-mi un nou sărut flămând ce mă atinge până la suflet.

— Alege o zi, iubito! îmi șoptește și albastrul electrizant al ochilor lui aproape că mă hipnotizează cu dorința pe care o zăresc în ei.

— Trei săptămâni! spun cu greutate. Peste trei săptămâni! repet și abia acum Cameron începe să se miște, întâi înnebunitor de încet apoi, cuprinzându-mă strâns în brațe și lipindu-mă cât se poate de mult de el, lasă pasiunea să îl cuprindă.

Mormăitul pe care îl aud vibrând în pieptul pe care am adormit este cel care mă trezește, abia apoi aud și eu cauza lui: soneria de la ușă. Ochii îmi fug spre ceasul de pe noptieră și mă încrunt când văd că este doar ora patru dimineața.

— Cam, e cineva la ușă!

Ochii i se deschid leneși, dar somnul pare să îi dispară imediat când mă zărește aplecată asupra lui. Un licăr de încântare strălucește în ei și, înainte să apuc să râsuflu măcar, Cameron se întoarce peste mine și mă sărută. Mâinile lui cutreieră febrile peste întregul meu corp, ridicându-mă spre el în timp ce am parte de un sărut năucitor.

Aproape că uit motivul care m-a trezit, dar soneria se aude din nou și abia acum pare să o audă și Cameron.

— Ce naiba...? apoi ochii i se măresc și aproape că sare din pat, împiedicându-se în așternuturi. Raven!

Raven?!? Ce legătură are Raven?

— I-am spus că noaptea asta doarme la noi! îmi explică el atunci când clipirile mele dese din ochi îi dau de înțeles că nu știu despre ce vorbește.

La noi? De ce nu la Scott? Dar mă abțin să pun întrebarea cu voce tare, căci nu vreau să afle Cameron că l-am ajutat pe vărul meu să scape nevăzut pe

aeroportul din LA.

— Du-te și deschide-i până nu scoală tot blocul! spun repede și îi întind o pereche de pantaloni de trening pe care îi trage cu greutate pe el, împiedicându-se din nou din cauză că atenția îi este concentrată pe mine și pe corpul meu gol și nicidecum pe cracii pantalonilor.

Amândoi răsuflăm cu greutate, mai mult decât înfierbântați în urma acțiunilor lui de mai înainte și îmi scapă un chicotit când, înainte de a ieși pe ușa dormitorului, Cameron se întoarce la mine și îmi zdrobește gura cu un nou sărut în timp ce îi scapă un geamăt de frustrare.

— Vin imediat! îmi spune îndreptându-se spre ușă, apoi se întoarce din nou. Avem somnifere prin casă?

— Nu avem, de ce? îl întreb nedumerită.

— Ca să fiu sigur că Raven adoarme imediat și adânc și nu o să te abții să scoți sunetul ăla care îl scoți atunci când...

— Sau poate adoarme la ușă până îi deschizi tu! îi spun și mă pufnește râsul în fața disperării cu care iese din dormitor.

Nu cred că a durat mai mult de două minute să iau și eu ceva pe mine și îl găsesc pe Cam agităndu-se ca un uragan.

— Știi unde e camera, ai mai dormit în ea, îi arată cu mâna lui Raven apoi se întoarce spre Scott și aproape că mă aștept să îl dea afară.

— V-am deranjat? întreabă acesta privind la Cameron cu o sprânceană ridicată și cu o mână la gură, mai mult ca sigur ca să nu i se vadă zâmbetul.

— Nu, doar ne-ați trezit, iar noi când ne trezim... începe să explice Cam, apoi se încruntă la cei doi. Nu contează! Tu, la culcare! Iar tu, se întoarce spre Scott, dimineață la opt ești aici. Avem niște vecini de speriat și unul de convins să vândă dacă mai vrei ca Raven să se mute aici! și, de data aceasta, chiar îl împinge pe ușă afară, indiferent la hohotele de râs ale vărului meu sau la chicotelile lui Raven. Și să dormi cu căștile în urechi! îi strigă acesteia după ce a închis ușa, apoi se întoarce spre mine, oftând ușurat. Gata am rezolvat și asta, iubito, putem să ne întoarcem unde am rămas! și mă trage nerăbdător în dormitor, încuind hotărât, ușa camerei în urma noastră.

Cameron

Dacă săptămâna trecută, cu pregătirile pentru nunta lui Matt și Rachel, mi s-a părut o săptămână nebună, acum am aflat cu adevărat ce înseamnă nebunia!

La ora opt dimineața Scott și Raven au fost la noi și, toți patru, am început să batem pe la ușile vecinilor. Norocul ne-a surâs pe la etajul șapte unde, după ce întâi s-au speriat de noi, un cuplu de vârsta a treia a acceptat imediat să vândă, fericit că scapă dintr-un bloc cu nebuni. Bănuiesc că și faptul că am acceptat imediat prețul care l-au cerut a contribuit, la fel ca și ajutorul oferit imediat de Scott. Cred că ar fi în stare să îi mute singur, cu brațele goale, doar ca să fie sigur că Raven se mută cât mai curând.

Odată ce am rezolvat cu apartamentul, Scott mi-a condus sora la aeroport, urmând ca în următorul sfârșit de săptămână să trag o fugă până acasă și să încerc să îmi conving părinții să o lase pe Raven să se mute în Houston.

Nu-mi vine să cred că fac asta! Probabil am înnebunit! Sau sunt atât de îndrăgostit încât îmi doresc ca toată lumea din jurul meu să fie la fel de fericită.

— Ești sigură că nu avem nevoie de pastile de la Dakota? o întreb râzând când parchez în fața casei părinților ei, iar Hailey chicotește.

— Am rugat-o pe mama să pregătească terenul! Tata probabil că va mai mârâi din când în când la tine, dar nu va avea nevoie de pastile! Și suntem așteptați! adaugă arătând spre decapotabila roșie a lui Jasmine LaFleur, deja parcată în fața intrării.

Trei ore mai târziu, mă simt pierdut și singurul care pare să mă înțeleagă este, culmea, tocmai Hayden!

Hailey șade pe canapeaua din living, flancată de Kim și Jasmine și în jurul lor sunt zeci de reviste, cataloage și albume. Dacă mă iau după discuțiile lor, probabil că Houstonul va fi golit de flori în ziua nunții noastre!

Când discuția despre pahare se întinde mai mult de treizeci de minute, după ceas, nu mă mai pot abține și mârâi disperat printre dinți spre viitorul meu socru, făcându-l să râdă în hohote.

— Înțeleg rostul paharelor de șampanie, dar n-am putea apoi să servim doar bere și lumea să bea din sticle?

— Stai liniștit, nu mai durează mult! îmi spune el râzând, bătându-mă pe umăr. Ai noroc că toate trei sunt expeditiv, altfel dura o lună numai alegerea veselei!

Privirea mi se întoarce spre chipul îmbujorat al lui Hailey și înghit în sec. Ochii îi strălucesc și pare fericită, iar asta îmi este suficient ca eu să tac și să mai

rabd.

Însă revin la disperare când Hailey mă anunță că nu poate veni cu mine în Los Angeles, având programare la croitoreasă pentru rochia de mireasă și aproape că o rog să reprogrameze, dar strălucirea de nerăbdare din ochii ei mă oprește.

Astfel că iată-mă în drum spre aeroport, singur, după ce am dus-o pe Hailey la facultate. Cu fiecare kilometru parcurs și care mă desparte și mai mult de ea, cu atât mă simt mai disperat. Cum naiba să stau fără ea două afurisite de zile?

Înainte să mă răzgândesc, întorc mașina și mă îndrept spre apartament. Știu că Hailey nu va sta decât la primul curs, din care a trecut mai mult de jumătate, îmi dau seama uitându-mă la ceas, apoi se întoarce acasă, abia apoi urmând să plece la probă. O să mă milogesc de croitoreasa aia să lucreze zi și noapte, dar Hailey vine cu mine în weekend-ul ăsta!

Însă inima mi-o ia puternic la galop și mă înfurii instantaneu când observ mașina lui Adam oprind în fața blocului chiar înainte ca eu să intru în parcare. O neliniște ciudată mă cuprinde și opresc urmărind cu sufletul la gură ceea ce se întâmplă.

Adam coboară grăbit și, ocolind mașina, deschide portiera pasagerului din dreapta, ajutând-o să coboare pe... Hailey! Ținând-o pe după umeri, dispar amândoi pe ușa blocului în timp ce eu privesc șocat în urma lor. Ce mama mă-sii se întâmplă?

Nu-mi vine să cred ceea ce tocmai am văzut și greutatea de pe piept mă apasă atât de tare încât strâng volanul în mâini până când am impresia că îl rup. Nici nu realizez câte minute am stat împietrit, privind la ușa pe care au dispărut cei doi, tot așa cum nu știu nici cum am ajuns în fața ușii apartamentului.

Câteva secunde privesc doar clanța pe care o strâng în palmă atât de tare încât încheieturile degetelor mi s-au albit și îmi doresc să nu mă fi întors din drum. Însă dorința de a ști dacă Hailey într-adevăr mă înșală este mai mare decât bănuiala ce mă chinuie pe interior așa că, răsuflând adânc, pătrund în apartament.

Doar doi pași reușesc să fac, apoi mă opresc blocat în fața imaginii ce mi se arată.

Hailey stă întinsă pe canapeaua din living iar Adam, șezând alături, e aplecat peste ea și o îmbrățișează.

Bănuiesc că urletul pe care îl aud este al meu, dar nu mai sunt conștient de nimic atunci când îl smulg pe Adam și, întorcându-l spre mine, îl lovesc cu toată furia care clocotește în interiorul meu. Nu îmi pasă că aud oase trosnind și nici

că el nu ripostează, singurul lucru care mă face să mă opresc este mâna rece ca gheața a lui Hailey pe care o simt pe brațul meu și vocea ei terifiată care mă roagă să mă opresc.

— Cameron! Oprește-te, te rog! Lasă-l în pace!

Îmi întorc privirea uluită spre cea pe care o iubesc mai mult decât orice altceva pe lume și dau drumul corpului lui Adam să se prelingă ușor pe lângă perete până jos.

— Îi iei apărarea? *Lui?* Nu pot să cred! iar țipătul meu furios cred că s-a auzit în tot blocul.

— Cam, nu înțelegi! îmi spune frângându-și mâinile și lacrimi mari îi curg pe obraji.

— Ai dreptate, Hailey! Nu înțeleg *nimic!* recunosc coborând puțin vocea. La dracu'! Nici nu mi-a decolat avionul și ești în brațele lui!

Chipul atât de drag îi este ridicat spre mine și este palid, aproape străveziu. Mă doare disperarea pe care o văd pe fața ei, aproape la fel de mult cum mă doare și trădarea ei, așa că îmi închid ochii strâns, încercând să alung imaginea din fața mea. Dar e mai rău! În spatele pleoapelor închise apare o altă imagine, aceea cu ei doi îmbrățișați și aproape că rămân fără aer în fața durerii pe care o simt și care pare să dorească să îmi sfâșie pieptul.

Ridicându-se cu greu de pe jos, Adam își șterge cu dosul mâinii gura însângerată și se apropie cu un pas, făcându-mă să îmi mut atenția de pe Hailey asupra lui. Dar el nu mă privește pe mine. Ochii îi sunt fixați pe femeia care mi-a dat întreaga viață peste cap și care îl privește speriată atunci când pare că vrea să zică ceva. Cei doi fac un schimb de priviri al cărui înțeles îmi scapă și mă înfurie și mai mult.

— Nu e ce crezi! șoptește Hailey atât de încet încât îi înțeleg cu greu cuvintele.

— Vrei să știi ce cred? aproape că strig din nou. Am crezut că o să înnebunesc numai la gândul că o să stau departe de tine câteva zile! *Asta* am crezut! *Ăsta-i* motivul pentru care m-am întors! Voiam să-ți spun că puțin îmi pasă de rochia de mireasă, că poți fi îmbrăcată și în cea mai jerpelită pereche de blugi, atâta timp cât spui „Da”, nu mai contează. Dar am găsit... *asta!* și fac un gest larg, care îi cuprinde pe amândoi. Oare ce scuză găseai dacă veneam peste un sfert de oră și vă găseam în dormitor, în patul *nostru?*

Deși o aud icnind în fața acuzelor pe care i le aduc, nu o mai pot privi. Îmi închid din nou ochii strâns și imagini cu noi făcând dragoste îmi apar, chinându-mă și mai mult. Gândul că ar fi împărțit și cu el același pat, înlocuindu-mă pe

mine, îmi produce o durere aproape fizică.

— Asta crezi tu despre mine? aproape că şuieră spre mine și sunt uluit când o văd tot pe ea nervoasă, cu ochii fulgerând.

— Da, asta cred! spun clar și răspicat, deși am imediat senzația că nu fac altceva decât să mint.

Hailey tresare puternic și face un pas în spate de parcă vorbele mele ar fi lovit-o fizic, dar privirea îi devine rece și tăioasă.

— Cred că ar fi mai bine să pleci. Cu puțin noroc, mai prinzi avionul ăla și poți să pui o distanță uriașă între noi!

Cuvintele spuse pe un ton calm și jos arată ca și cum nu i-ar pasă deloc de mine și mă dor mai tare decât dacă le-ar fi strigat. Cu un singur pas, mă apropii de ea atât de mult încât corpurile noastre aproape se ating. Capul îi este dat pe spate și ochii ei mari mă privesc de parcă s-ar teme să nu o lovesc, lucru care mă face să înjur înfundat. Oricât de mult ar greși sau oricât de tare m-ar răni, niciodată nu i-aș putea face rău!

Buzele tremurânde îmi atrag privirea spre ele și aproape că gem când îmi amintesc gustul lor și modul în care obișnuiau să se topească sub gura mea. Aceleași buze pe care le-a sărutat probabil și Adam.

— Îl vrei pe *el*? Îl ai! Păstrează-l sănătoasă și stai naibii departe de mine!

Nu sunt conștient nicio clipă de drumul parcurs până la aeroport și nici când îmi fac îmbarcarea. Devin conștient de durerea din interiorul meu doar atunci când avionul survolează orașul și un geamăt adânc îmi scapă de pe buze.

Da, am plecat și vor fi două mii cinci sute de kilometri între noi, dar inima mea va rămâne întotdeauna aici, în Houston. Făcută țândări și zdrobită, la picioarele lui Hailey.

CAPITOLUL 48

Hunter

— Te-ai dezobișnuit să dormi singur?

Întrebarea lui Hudson mă face să mă întorc mârâind spre el și rânjetul lui mă enervează și mai mult decât sunt deja. Aria este plecată trei zile și... da, îi simt lipsa al naibii de mult, dar nu trebuie să îmi amintească și el asta! În plus, și cursul la care suntem este al naibii de plictisitor. Măcar dacă la facultate aș mai putea să mă gândesc la altceva, cele trei zile ar trece mai ușor!

Vibrația telefonului mă face să tresar și mă încrunt mai tare atunci când și Hudson și-l scoate din buzunar pe al lui, căci este evident că amândoi am primit același mesaj, simultan. Iar asta nu poate fi de bine. Doar două secunde privim ecranele pe care apar două cuvinte și amândoi țâșnim în picioare, luând-o la fugă spre ieșire, ignorând profesoara care ne privește cu gura căscată plecarea furtunoasă și fără nicio explicație.

Hailey. Acasă.

Mâinile îmi tremură în timp ce îmi pun din nou telefonul în buzunar și schimb doar o privire cu Hudson care fuge alături de mine.

— Unde naiba e Cameron? întreabă printre dinți și nu l-am văzut niciodată atât de serios pe fratele meu.

— Cam e în LA vreo două zile, îi amintesc apoi înjur copios. Ce mama măsii caută Adam acasă la ea? dau drumul întrebării care mă chinuie de când am primit mesajul de la el.

Știu că Hailey nu a pățit nimic, căci mesajul ar fi conținut cuvântul „spital”, nu „acasă”, dar tot sunt aproape speriat. În sinea mea, cumva, simt că totul are legătură cu Adam.

Adam *este* prietenul nostru, dar este mai mult decât evident faptul că este îndrăgostit de Hailey. O iubește de ani de zile dar, din cauza noastră, a păstrat distanța toți acești ani. Apoi, brusc, a apărut Cam și orice șansă de a-i câștiga inima lui Hailey a dispărut. În afară de încercarea de a se apropia de ea la petrecerea de ziua lui, nu a mai făcut niciun gest. Pare să se fi împăcat cu ideea că a pierdut-o și a păstrat distanța, dar privirea cu care o urmărește de câte ori este în preajmă îl dă de gol. Îi dă de gol sentimentele.

Dar, așa cum eu nu sunt orb, nici Cameron nu este. Nu l-a suportat pe Adam din prima clipă în care l-a văzut și îl înțeleg perfect. Nici mie nu mi-ar conveni să știu că un alt tip o iubește pe Aria, indiferent cât de retras ar sta.

Până acum, ca și cum ar fi existat o înțelegere tacită între ei, Adam s-a ferit să se apropie, Hailey să mai vorbească prea mult cu el și în niciun caz singură,

iar Cameron s-a abținut să îl pocnească, deși l-am văzut tentat de câteva ori.

Faptul că atunci când ajungem la mașini îi vedem și pe Scott, Stuart și Michael apropiindu-se în fugă, mă face să înjur din nou. Dacă și ei au primit mesajul, înseamnă că problema este mai serioasă decât am crezut inițial. O singură privire schimbăm între noi și toți cinci ne urcăm în mașinile cu care pornim în trombă.

Probabil că arătam ciudat, cinci mașini negre, identice, gonind pe străzile din Houston, însă puțin îmi pasă. Singurul lucru care mă mai liniștește cât de cât este distanța scurtă până acasă și pe care o străbatem în doar cincisprezece minute.

Deși dăm buzna în apartament, toți cinci încremenim în livingul în care nu se află decât... Adam.

Urmele de pe fața lui mă fac să înjur din nou și pot doar să sper în sinea mea că nu este ceea ce bănuiesc. O buză îi este spartă, un ochi îl are umflat, fața îi este plină de pete ce în curând știu că o să devină vânătăi. Iar dacă mă iau după cantitatea de sânge de pe tricou, sigur și nasul i-a fost spart.

— Unde-i Hailey? întreabă Hudson cu un glas hârâit și o pornește spre dormitor chiar înainte ca Adam să ne indice ușa.

Dar nu ajungem până acolo. Hailey își face apariția, probabil auzind intrarea noastră furtunoasă și încremenim din nou. Nu plânge, dar ochii mari și sticloși îmi arată clar că a făcut-o până nu demult și albastrul lor este scos în evidență de paliditatea chipului și buzele livide. Mâinile îi tremură ușor, dar are în privire o răceală și o hotărâre pe care nu i-am mai văzut-o niciodată și care îmi dă fiori. Chiar și când Hudson o strânge la pieptul lui, corpul îi rămâne rigid, de parcă ar fi în stare de șoc.

Pentru o clipă, răsuflu ușurat. Hailey e bine, nu a pățit nimic. Cel puțin fizic, căci emoțional... e mai mult decât evident că este distrusă.

— Ce dracu' s-a întâmplat? îmi șuier întrebarea printre dinți în timp ce mă întorc spre Adam și mă apropiu de el, pregătit să îi mai dau și eu câteva dacă el este motivul pentru care Hailey a ajuns în halul ăsta.

— Să nu te-atingi de el!

Vocea hotărâtă a lui Hailey mă face să îmi întorc privirea către ea. Cu un gest scurt, se eliberează din brațele lui Hudson și se poziționează în fața lui Adam, uluindu-ne pe toți.

— Poftim?

— Am zis să nu vă atingeți de el! Niciunul dintre voi! repetă amenințătoare.

— Atunci spune-mi ce naiba se întâmplă! aproape că strig la ea și îmi vine

să mă plesnesc singur când o văd tresărind speriată.

Niciodată, dar absolut *niciodată* nu mi-am speriat sora și mă simt ca ultimul om din cauză că tocmai am făcut-o, fir-ar a naibii de treabă!

Brațele mele o cuprind și o strâng la pieptul meu, sărutându-i părul și urându-mă și mai mult atunci când îi simt tremurul.

— Iartă-mă, nu trebuia să strig la tine! Dar spune-mi ce s-a întâmplat! Îmi imaginez ce este mai rău și mai am puțin și o iau razna! îi spun luându-i fața în palme și privindu-i chipul răvășit.

— Adam m-a condus acasă și Cameron ne-a găsit... îmbrățișați. S-au bătut și... Cam a plecat. *De tot*.

Sunt uluit de ceea ce aud dar, mai ales, de modul detașat în care o spune. Doar ultimele cuvinte și numele lui Cameron au făcut ca vocea să îi scadă în intensitate, ajung aproape o șoaptă.

Ochii îmi fug din nou spre Adam care, pur și simplu, stă nemișcat și tace. Descrierea lui Hailey este lapidară, dar îmi pot imagina ușor toată povestea. Aproape că îmi vine să râd acum când văd loviturile de pe fața lui Adam. A scăpat ușor. Dacă eram eu în locul lui Cameron, era mort de mult!

— Cum adică... te îmbrățișai cu *el*?!? dă glas Hudson întrebării pe care toți am fi vrut să o punem.

Hailey ne ignoră pe toți cinci, așa cum ne ignoră și întrebările. Se întoarce spre Adam și, după un schimb de priviri care mă fac să mă încrunt și din care nu înțeleg nimic, acesta pur și simplu pleacă.

— Hailey, ce s-a întâmplat de fapt? Cameron nu ar fi plecat atât de ușor, oricâte îmbrățișări ai schimba cu Adam! o întreabă Scott atunci când ea se întoarce spre noi și își împletește brațele la piept.

— A plecat fiindcă *eu* i-am cerut-o!

Pe dracu'! Suntem atât de șocați de ceea ce auzim încât doar ne uităm unii la alții, incapabili să scoatem un sunet!

— Și vreau să îmi promiteți ceva! adaugă ea pe același ton rece și neutru. Nu vă duceți după Cameron! Nu îl căutați, nu îl sunați!

— Pe naiba! O să am o discuție cu prostul ăla și dacă e ultimul lucru pe care îl fac! pufnește Stuart și Hailey îi aruncă o privire atât de furioasă încât îl aud înghițind în sec.

— Promiteți-mi! Acum! Și să îmi promiteți că îi veți convinge și pe tații noștri să nu o facă!

Hailey pare mai hotărâtă ca oricând și mă doare sufletul când văd transformarea de care a avut parte. Nici urmă nu mai este în ea din fata veselă și

zâmbitoare care era până acum. Doar o femeie rece și distrusă.

Pumnii mi se strâng involuntar și îmi amintesc când l-am amenințat pe Cameron că îl omor dacă o face să plângă. Poate că nu plânge acum, sau nu mai plânge, dar a distrus-o, fir-ar a naibii de tâmpit!

— Vă rog, promiteți-mi!

Rugămintea îi sună sfâșietor și, în ciuda a ceea ce simt și sunt tentat să fac, accept. Cu toții acceptăm.

Cameron

Sunetul telefonului mă face să tresar, dar nu am puterea să deschid ochii. Pleoapele îmi sunt atât de grele de parcă ar avea o tonă, iar gustul acru pe care îl simt în gură mă face să mă încrunt. Ce naiba?!

Apoi... îmi amintesc.

Totul îmi revine în memorie cu forța unui tren în viteză și mă simt ca și cum aș fi fost lovit de unul. Mă ridic cu greu pe marginea patului și privesc disperat în jurul meu.

Întregul apartament este întors pe dos în urma furiei pe care mi-am revărsat-o. Niciun scaun nu mai este în picioare și cioburi de sticlă se văd peste tot. Privirea îmi coboară lângă mine și oftez când văd cele câteva sticle goale de whisky de pe jos. Ele explică gustul pe care îl am în gură, dar nu mi-au alinat cu nimic durerea din suflet. Poate au amorțit-o puțin pe parcursul celor câteva ore în care am zăcut inconștient, însă acum e la fel de vie ca și atunci când i-am văzut...

Gândul la Hailey mă face să îmi doresc să urlu, dar mă rezum doar la a geme adânc în timp ce îmi cuprind cu disperare capul în palme. Doamne, de-aș putea s-o uit! Însă nu am norocul ăsta! Cu fiecare clipă în care îmi revin din mahmureală, imagini noi cu ea îmi apar în fața ochilor, chinându-mă și mai mult.

Nervos din cauza sunetului agasant, apuc telefonul și sunt tentat să dau cu el de perete dar mă opresc în ultimul moment, atunci când văd numele lui Brandon pe ecran. Un hohot ironic îmi scapă de pe buze și nu simt niciun regret atunci când îi resping apelul. Mai mult ca sigur că Raven l-a anunțat ce s-a întâmplat! Am auzit vocea surorii mele de câteva ori în ultimele două zile, la fel și pumnii cu care mi-a tratat ușa, dar nu am catadicsit să îi deschid. Nu vreau să o văd, nici pe ea, nici pe... nimeni. Prefer să stau scufundat în propria mea disperare. Singur.

Și totuși, ceva mă intrigă. Mă așteptam ca până acum cel puțin unul din cei nouă bărbați Morgan, dacă nu chiar toți, să fi tăbărât pe mine. Aproape că m-aș fi bucurat. Măcar durerea ar fi devenit fizică și poate ar mai fi mascat puțin din chinul sufletesc. Fără să îmi dau seama, mă trezesc căutând în agenda telefonului la apeluri pierdute și mă încrunt. Zeci de apeluri și tot atâtea mesaje, dar toate de la părinții mei, de la Raven sau Brandon. Nimic din partea familiei Morgan, nimic din partea... ei.

Normal că nu m-ar căuta! Nici măcar ca să-mi explice, fir-ar să fie! Dar dacă

doream explicații, trebuia să rămân și să o las să vorbească, așa... nu am decât să îmi imaginez motivul pentru care i-am găsit împreună.

Chipul ei palid și ochii temători și plini de lacrimi mă urmăresc de atunci neîncetat. Fie că sunt treaz sau dorm, o văd și acum în fața ochilor. Atât de clar și de aproape încât sunt tentat să întind mâna și să o ating!

— Cameron, deschide! aud vocea furioasă a lui Brandon, alături de pumnii cu care lovește în lemn.

— Pleacă! îi strig fără să catadicsesc măcar să mă ridic.

— Deschide naibii ușa sau ți-o sparg!

Hotărârea ce răzbate din glasul lui mă face să îl cred în stare să o facă, așa că mă ridic cu greu și, cu un mers împleticit și ocolind cu greu mizeria de pe jos, ajung la ușa pe care o deschid cu un gest nervos.

Brandon își ține respirația și ochii i se măresc atunci când mă zărește, apoi îi mijește în fața rânjetului ironic pe care îl afixez.

— Arăți ca dracu'! mormăie trecând pe lângă mine și intrând în apartament.

— Atunci arăt mai bine decât mă simt! îi spun trântind ușa de la intrare și urmându-l în livingul răvășit.

Câteva clipe doar stă cu mâinile în șolduri și privește dezgustat dezordinea din jur, apoi privirea i se întoarce spre mine.

— Hailey?

Până acum, numele ei mi s-a învârtit încontinuu în gând, dar să-l aud rostit cu voce tare se simte ca un cuțit înroșit în foc și vârât până la prăsele în sufletul meu chinuit.

— Am găsit-o în brațele lui Adam, șoptesc disperat și îmi dau drumul sfârșit în singurul fotoliu ce pare că a scăpat de furia mea.

Brandon habar nu are cine este Adam și confuzia se citește clar pe fața lui.

— *Hailey?* Aceeași brunetă care i-a spart, nasul lui Alice cu o mișcare de wrestling doar pentru că era geloasă pe fosta ta iubită?

Un hohot scurt îmi scapă de pe buze când îmi amintesc ce mândru am fost de ea, apoi mă încrunt când îmi amintesc și cât de palidă era când a leșinat. La fel de palidă ca și acum două zile.

Însă înainte să îi răspund, înjur. Soneria de la intrare se aude din nou și chiar nu mai doresc pe nimeni în jurul meu!

— Nu sunt acasă decât pentru bărbaii Morgan! strig în urma lui Brandon care se duce să deschidă și râd ironic de unul singur la gluma care mi-a ieșit.

Dar toată veselia îmi dispare și sar în picioare, încordat ca un arc, atunci când îi zăresc fața lui... Adam!

— Tu chiar îți dorești să mori! mârâi furios și mă îndrept spre el să termin ce am început în Houston dar am fost oprit de Hailey.

Iar acum sunt oprit de către Brandon, care se pune între noi, palmele lui situate pe piepturile noastre ținându-ne la distanță.

— Cam, ascultă-l!

— Nu vreau nici să-l văd, darămite să îl ascult! mârâi și încerc din nou să ajung la cel pe care îl consider vinovat de toată nebunia.

— Ba o să mă ascuți! îmi spune acesta atât de calm încât mă liniștesc imediat. Dar *după* ce faci un duș rece ca să te trezești și te schimbi. Ai început să puți!

— Nu îți convine mirosul meu, dispari! Nu *eu* te-am chemat și nici nu mă interesează ce vrei să spui!

— O să te intereseze! Și o să regreti fiecare cuvânt pe care i l-ai adresat lui Hailey!

Văd roșu în fața ochilor doar pentru simplul fapt că îndrăznește să îi pomenească numele, dar ceva din vocea lui îmi atrage atenția, la fel ca și hotărârea pe care i-o văd în privire.

— Spune-mi că e bine! Spune-mi că măcar *ea* e bine!

— Fă dușul ăla, Cam! îmi spune sec și, înainte să îmi dau seama, îl ascult.

Un sfert de oră mai târziu, mintea îmi este ceva mai clară, am scăpat de gustul acru ce îmi umplea gura, dar furia e tot aici, mocnind latent și așteptând să izbucnească.

Bănuiesc că Brandon este cel care a strâns în timpul ăsta câte puțin prin jur, dar nu îmi pasă și mă trântesc într-unul dintre fotolii doar ca să nu fiu tentat din nou să îl pocnesc pe Adam. Acesta face câțiva pași prin încăpere, apoi se întoarce brusc spre mine. Însă cuvintele lui sunt ultimul lucru pe mă așteptam să mi-l spună.

— Sunt îndrăgostit de Hailey de când mă știu și probabil că o să fiu întotdeauna! și îl văd pe Brandon tresărind și încordându-se imediat, pregătit să intervină.

— Ieși dracu' din casa mea până nu te omor! reușesc să spun cu, greu printre dinții încleștați și mâinile îmi strâng atât de tare brațele fotoliului, încât mă dor.

— Dar ea niciodată nu a văzut în mine decât un prieten, continuă el netulburat. Nici măcar ca pe un prieten de-al ei, adaugă pe un ton amar, doar... prietenul băieților. O singură dată am încercat să mă apropii cu adevărat de ea, însă te cunoscuse deja pe tine și nu am avut nicio șansă. Mi-a spus să stau deoparte și am stat. Nu din cauza *ta*, ci fiindcă *ea* mi-a cerut asta.

— Erați destul de apropiați când...

— Poți să îți lași gelozia prostească și posesivitatea aia nebună deoparte măcar câteva minute?

I-aș șterge calmul de pe față cu un pumn care să-i umfle și celălalt ochi, dar știu în sinea mea că are dreptate, așa că îmi înghit nodul din gât și îi fac semn să continue.

— Îl așteptam pe Hunter să iasă de la curs și îți spun asta ca să nu îți treacă iarăși cine știe ce prostii prin cap, și am văzut-o pe Hailey ieșind. Părea... nesigură pe picioare și a leșinat înainte să pot ajunge lângă ea. Am dus-o la mașină și am pornit spre spital. Și-a revenit pe drum și m-a implorat să o duc acasă. Asta am făcut. Aproape că a leșinat din nou când am ajuns în apartament și am forțat-o să se întindă. Mă rugam de ea să mă lase să o duc la spital când... ai intrat tu. Nu a existat nicio îmbrățișare sau naiba mai știe ce *crezi* tu că ai văzut!

Nu știu când m-am ridicat în picioare și nici când am început să mă învârt ca un nebun prin cameră. Singurele lucruri pe care le văd în fața mea sunt chipul ei palid și lacrimile din ochi. M-a lăsat să o acuz de cele mai cumplite lucruri și de abia mi-a murmurat câteva cuvinte.

În ultimele două zile m-am întrebat de mii de ori de ce nu mi-a spus nimic, de ce nu a încercat să îmi explice și abia acum înțeleg. Pe lângă faptul că nici nu i-am prea dat ocazia să o facă, *îi era rău*. Atât de rău încât probabil că abia avea putere să stea în picioare.

O furie oarbă mă cuprinde din nou însă, de data aceasta, este îndreptată numai spre mine. Spre mine și spre prostia mea. Am ajuns să o cunosc atât de bine încât să știu ce gândește doar aruncându-i o privire, dar atunci am fost orb. Nu am văzut cât îi este de rău și că abia poate să vorbească.

— De ce nu mi-ai spus *tu*? mă întorc brusc înspre Adam. Ai stat doar și ai tăcut și...

Mă opresc brusc când îmi amintesc schimbul de priviri dintre ei și pe care abia acum îl înțeleg.

— Hailey te-a rugat să nu îmi spui! Îmi dau seama singur și Adam aprobă cu o înclinare din cap.

— A fost primul lucru pe care l-a rostit când și-a revenit. Să nu îți spun *ție*! Nu mi-a spus de ce, dar părea îngrijorată că o să afli! Așa că am tăcut! Am ținut totul în mine, chiar dacă îmi venea să-ți urlu cât ești de idiot!

Ignor epitetul pe care nu numai că îl merit, dar nici măcar nu se apropie de ceea ce merit cu adevărat și îmi amintesc că era îngrijorată și după primul leșin

de aici, din LA și că a refuzat și atunci să meargă la spital. Atunci credea că...

— E însărcinată?! mai mult întreb decât afirm și amândoi se încruntă la mine.

— Nu știu! răspunde Adam cu un oftat. I-a pus pe băieți să îi promită că nu te vor căuta și te vor lăsa în pace. La fel și pe Hayden și frații lui! iar asta îmi explică de ce nu mi-au rupt ușa până acum.

— Dar tu ai venit!

— Te-aș fi sunat, însă știam că nu ai să-mi răspunzi. Dar asta nu e totul! îmi spune cu o voce gravă și simt că pământul îmi fuge de sub picioare. Am venit sperând că o găsesc aici!

Mintea mea încearcă să-i înțeleagă vorbele și uit să mai respir în fața bănuielii pe care o simt.

— Cu toții am căutat-o și, chiar dacă ăsta era ultimul loc în care m-aș fi așteptat să fie, am zis să încerc...

Din doar doi pași, mâinile mele îi strâng gâtul și corpul îi este zdrobit de perete.

— Ce dracu' încerci să-mi spui? aproape că urlu la el. Unde e Hailey?

Deși este aproape vânat la față din cauza strânsorii mele, îi pot vedea teama din privire și îmi dau seama că nu are nicio legătură cu gestul meu brutal.

— Aste e, că nu știm! A dispărut de două zile!

CAPITOLUL 49

Cameron

Niciodată nu mi s-a părut atât de lung zborul până la Houston!

Disperarea care m-a cuprins când am reușit să înțeleg cu adevărat cuvintele lui Adam nu a făcut decât să se adâncească cu fiecare minut care a trecut. Acum câteva ore credeam că nu o să pot suferi mai mult decât o făceam, dar m-am înșelat! Ceea ce simt acum... depășește orice mi-aș fi putut imagina! Și aș prefera de un milion de ori să sufăr pentru că Hailey m-a înșelat sau m-a părăsit, dar să știu că este bine, decât... să nu știu *nimic* de ea!

Fără să vreau, privirea îmi fuge spre ușa cabinei avionului pe care l-am închiriat, nemaiavând răbdare să aștept următorul zbor. Este foarte asemănător cu cel pe care l-am închiriat când m-am întors cu Hailey după ce i-a cunoscut pe părinții mei și, cu toate că ușa este închisă, cu ochii minții îmi imaginez interiorul cabinei și amintirile năvălesc peste mine ca un talaz uriaș, amețindu-mă.

Îmi amintesc perfect modul în care am făcut dragoste, felul în care Hailey... Doamne, aproape că îi simt gustul pe buze și parfumul în nări! Un geamăt de disperare îmi scapă de pe buze când îmi închid pumnul și tot ceea ce strâng în el este doar aer. Nu pielea ei catifelată, nici părul ca o mătase vie.

— Unde ești, iubito?

Șoapta îmi scapă de pe buze și îmi dau seama că am spus cuvintele cu voce tare doar când Adam și Brandon se întorc spre mine.

Pe lângă asta, o altă întrebare mă chinuie la fel de mult. Dacă e bolnavă? Îmi amintesc paloarea ei la primul leșin și cât am fost de disperat până și-a revenit. Chiar am crezut-o atunci că motivul a fost gestul neașteptat cu care i-a spart nasul lui Alice. Dar acum... Nimeni nu leșină din senin!

— Au căutat la spitale?

— Inițial, nu! recunoaște Adam. Nu știa nimeni despre leșin, Hailey nu le-a spus nici lor înainte să... și se oprește brusc, neputând să rostească cuvântul. Erau deja toți disperați, nu mai știau unde să caute, așa că le-am spus. Au cernut prin sită fiecare spital din Houston și pe cele din orașele din apropiere. Au căutat chiar și la... morgă.

Cuvântul rostit atât de încet încât abia de îl aud îmi provoacă rău. Fizic. Și refuz categoric să cred că Hailey ar putea păți ceva.

Așa că încerc să mă agăț de speranța că poate, doar *poate*, e însărcinată. De când a făcut testul în LA, nu ne-am mai protejat. Nu am făcut-o neapărat ca să avem un copil, pur și simplu am lăsat totul pe mâna destinului. Dacă urma să

concepem un copil, ar fi fost doar rezultatul iubirii noastre, ceva care urma să ne lege și mai mult.

Gândul că poate chiar acum Hailey îmi poartă copilul, mă încălzește și mă înmoaie cu totul pe dinăuntru. Pentru o secundă, aproape că sunt fericit, apoi furia revine. Furie împotriva mea, a geloziei mele, a prostiei fără margini de care am dat dovadă. În loc să fiu alături de ea, să ne bucurăm împreună, nu am făcut decât să o rănesc. Nu-mi va ajunge o viață întreagă ca să mă revanșez față de ea la cât i-am greșit, asta în cazul în care o să mă ierte vreodată!

Primul loc spre care mă îndrept este apartamentul nostru. Spațiul gol din parcare și faptul că îi lipsește mașina pare fie o reflexie a golului pe care îl simt în suflet. Deși nu am nicio speranță că o să o găsesc aici, mă trezesc din nou în fața ușii, strângând puternic clanța în mâini și, chiar dacă încheieturile îmi sunt albe, de data aceasta este dintr-un cu totul alt motiv. Mi-aș dori să pot da timpul înapoi și doar acum să îi văd pe ei. Să am șansa să reacționez altfel.

În ciuda liniștii depline din apartament, nu mă pot abține și o strig, plin de speranță, dar singurul lucru pe care îl aud este... tăcerea. Hailey nu mai apare, așa cum obișnuia să o facă, cu un zâmbet fericit pe față pentru că mă vede și nici nu îmi sare în brațe, întinzându-se pentru un sărut.

— Și acum? Ce facem? mă întreabă Brandon și făcându-mă să ies din amintiri.

— Acum mergem la părinții ei!

— Te omoară! îmi spune aproape speriat.

— O merit! îi răspund sincer, ridicând din umeri. Și le dau voie să o facă, dar numai *după* ce o găsesc.

— Wow! exclamă Brandon când oprim în fața reședinței Morgan și un zâmbet mic îmi scapă când înțeleg motivul mirării lui, chiar dacă pentru mine a devenit ceva obișnuit.

Nouă Ferrari negre mate și patru roșii. Patru?!? Kim, Samantha, Marlene și... Hailey.

Viteza cu care cobor îmi dispare după doar câțiva pași, când îmi amintesc că și Rachel a primit una cadou la nuntă.

Ușa casei se deschide brusc și îmi țin răsuflarea când o văd pe Kim. Ochii ei îmi amintesc dureros de ochii lui Hailey și o văd aruncându-și privirea plină de speranță în jurul meu, la fel cum îi observ și dezamăgirea și disperarea când nu își vede fiica.

— Chiar am sperat că e... cu tine! îmi spune încet, aproape șoptit, apoi face ultimul gest la care mă așteptam: mă ia în brațe. O să te omor! În chinuri! Dar *după* ce-mi aduci fata acasă! mă amenință extrem de serioasă când mă eliberează, apoi mă trage după ea în casă.

Nouă perechi de ochi identici mă fixează amenințătoare și nouă mârâieli adânci răsună simultan. Cu coada ochiului, observ tresărirea lui Brandon și, dacă nu ar fi situația disperată în care ne aflăm, aș râde de faptul că pare pregătit să o ia la fugă.

Singurul care se apropie de mine și o face și el cu ezitare, este Hayden și, câteva clipe, doar mă privește atent. Pot vedea în ochii lui o multitudine de sentimente, de la furie până la disperare.

— În ultimele două zile, mi-am imaginat zeci de moduri în care te pot omorî! îmi spune cu o voce extrem de răgușită. Și nimic nu m-ar fi putut opri, nici chiar rugămintea lui Hailey! iar ochii i se întunecă brusc atunci când îi pomenește numele. Doar faptul că... mi s-a amintit că și eu am făcut cândva aproape aceeași greșală ca și tine, am acționat fără să mă gândesc! Deci știu că dragostea te poate determina să faci gesturi necugetate și pe care apoi să le regreti! adaugă întorcându-și privirea spre Kim.

Deși înghit în sec în fața amenințărilor fățișe, ochii îmi fug spre femeia de care se pare că ascultă toți. Aș putea jura că, dacă nu ar fi fost ea, până acum eram rupt în bucăți.

— Spune-mi că știi unde este! adaugă Hayden întorcându-se din nou spre mine și îi pot auzi speranța din voce.

— Dacă aș ști, aș fi cu ea, nu aici! recunosc și îl văd răsuflând dezamăgit.

— Cam, ar trebui să dormi! Măcar puțin!

Ochii mi se întorc spre Raven și abia acum mă întreb ce caută aici și când a venit, deși trebuia să mă aștept la asta. Toate fetele sunt aici, învârtindu-se la fel de neputincioase ca și Kim, Samantha sau Marlene. Ca noi toți, de altfel. Chiar și Matt și Rachell și-au întrerupt luna miere.

Împreună cu Scott și Brandon, am căutat în tot Houstonul. Din nou și din nou. Nu mi-a păsat că băieții au verificat o dată, am mai făcut-o și eu. Cu același rezultat.

Și au mai trecut două zile.

Două zile în care am căutat cu toții în toate locurile în care am crezut că ar putea fi. Hayden a angajat și o armată de detectivi particulari și tot nimic.

— Nu pot să dorm! îi răspund cu întârziere surorii mele.

— Măcar încearcă!

Vocea Ariei sună aproape poruncitor și o văd strâmbându-se la mine atunci când mă încrunt.

— Cam, o cunosc pe Hailey! În ultimii trei ani am fost nedespărțite și nici dacă mi-ar fi fost soră nu aș fi putut să o iubesc mai mult. E bine! îmi spune ea plină de încredere. Hailey e o Morgan! Are o tărie de care nici nu își dă seama, dar acum suferă. A crescut protejată, poate *prea* protejată, adaugă încruntându-se spre Hunter care vorbește la telefon la câțiva pași de noi, iar acum... își linge rănilor. Și o înțeleg perfect! adaugă fulgerându-mă cu privirea... Și înțeleg și *de ce* se ascunde!

— Știi unde este! spun uluit când realizez că, dintre noi toți, Aria este cea mai liniștită.

— Oh, nu! Nu am nici cea mai mică idee! zâmbește trist. Am spus doar că o înțeleg! Dacă ar fi rămas, ar fi trebuit să se lupte cu toți nebunii ăștia ca să-i convingă să nu vină după tine! și îl văd pe Hunter plecând privirea. Noi, fetele, am fi bombardat-o cu întrebări, cu... compătimirea noastră, iar Kim și mătușile cu grija excesivă. Exact de ce nu are nevoie! Nicio secundă nu mi-ar trece prin minte că ar putea să facă ceva... ireparabil! spune cu hotărâre și inima mi se oprește în piept. Probabil că dorește să își pună ordine în gânduri. În ceea ce simte. Și nu o putea face decât detașându-se de toate astea. De noi! Iar faptul că a plecat fără să lase nici măcar un indiciu unde este, deși știe exact cum reacționăm noi, îmi spune că am dreptate. Va apărea la fel de brusc cum a dispărut, atunci când va fi pregătită!

Siguranța cu care vorbește mă face să răsuflu puțin mai ușurat. Și îi dau dreptate. Faptul că înainte să plece i-a pus să promită că nu vor veni după mine arată că știa la ce să se aștepte din partea lor, dar tot nu mă liniștește. Nu pot uita chipul ei palid și lacrimile de pe obraji, imagine care mă torturează de-a dreptul.

Fără să spun nimic, mă ridic și plec din nou. Conduc fără nicio țință prin oraș, încercând să mă gândesc ce îmi scapă. Se apropie Crăciunul și veselia și bucuria pe care o văd pe fețele oamenilor face notă discordantă cu ceea ce simt eu. Dacă nu ar fi fost prostia mea, acum eram la fel de fericiți, așteptând cu nerăbdare să treacă cele câteva zile până la momentul în care ne-am fi unit destinele.

— Unde ești, iubito? întreb pentru a nu știu câta oară, în timp ce stau la un semafor.

Îmi este ciudă pe mine pentru că, deși o cunosc la fel de bine ca pe mine însumi, nu-mi pot da seama unde se ascunde. Știu că nu ar pleca undeva departe! Chiar dacă nu dorește să fie cu cei din familie, întotdeauna va dori să îi simtă

aproape, iar asta însemna că este...

Ochii mi se opresc pe un indicator care anunță ieșirea din oraș și îmi țin respirația. Restaurantul unde m-a dus când ne-am reîntâlnit la cămin! Nu mai țin minte dacă avea și camere sau nu, eram prea preocupat atunci de ea, dar felul în care inima mi-o ia la goană îmi spune că mă apropii de adevăr.

Însă sunt mai mult decât dezamăgit când opresc în parcare restaurantului și observ că nu are la etaj decât câteva încăperi, probabil utilizate de personal sau proprietari. Aproape că gem când îmi amintesc cât de veselă și fericită era când am fost aici ultima dată și pașii mă duc spre aceeași masă la care am stat și atunci cu ea.

Este seară și e vremea cinei, iar restaurantul este destul de plin, dar nici urmă de Hailey.

— Mai aveți cabane libere? aud întrebând un bărbat de la o masă alăturată și mă întorc tresărind.

— Ce cabane?

Nici nu am realizat că m-am ridicat și nici că strâng cu destul de multă putere brațul ospătarului.

— Avem cabane de închiriat pe celălalt mal al lacului! îmi răspunde acesta aproape speriat de gestul meu și abia acum îmi amintesc de drumul ce părea să înconjoare lacul și pe care m-am plimbat cu Hailey.

Deși conduc ca un nebun pe drumul desfundat, tot mi se pare o eternitate până ajung la micile cabane împrăștiate prin pădure și îndrăznesc să respir doar atunci când, în fața uneia dintre ele, zăresc parcată mașina lui Hailey. Cu toate că afară este deja semiintuneric, nicio lumină nu se zărește la geamurile cabanei dar, dacă mașina este aici, atunci este și Hailey.

Încerc să nu înjur atunci când încerc clanța ușii cu mâna tremurând și o găsesc descuiată și nici să îmi imaginez ce ar putea păți. Cum naiba să stai singură într-o cabană, în pădure și să nu-ți încui ușa?

În întunericul mai dens care mă întâmpină în interior, reușesc cu greutate să deslușesc o încăpere care pare să fie atât cameră de zi, cât și bucătărie. Dar nici urmă de Hailey, așa că îmi fixează atenția pe cele două uși pe care le observ. Una dintre ele este ceva mai îngustă și bănuiesc că este baia, așa că mă îndrept, cu stomacul tremurând și un nod uriaș în gât, spre cea care duce probabil la un dormitor.

Dar simt că reasc din nou atunci când, în patul dublu din încăperea micuță, o zăresc pe Hailey.

Doarme întoarsă pe o parte, ușor ghemuită și îi pot auzi suspinele pe care le

scapă și în somn. Lacrimile care îi pătează obrajii palizi îmi fac picioarele să mi se înmoaie și mă trezesc îngenunchat lângă patul ei, sorbindu-i din priviri chipul. Fiecare fibră din mine urlă să o iau în brațe, să o sărut până îi iau toată durerea pe care tot eu i-am provocat-o și să nu îi mai dau drumul până nu o aud din nou râzând, dar știu că nu este atât de simplu.

Nu știu dacă mă va ierta vreodată pentru lipsa de încredere pe care am avut-o în ea și vorbele dure pe care i le-am aruncat și mai mult ca sigur că mă va alunga imediat ce mă va vedea, iar eu nu sunt pregătit pentru asta. Nu după patru zile în care am tânjit să îi văd chipul!

Așa că îmi strâng mâinile în pumni în încercarea de a mă abține să o ating și mă așez în singurul fotoliu din încăpere. Trimit repede un mesaj lui Kim în care spun doar că am găsit-o și că e ok, apoi îl închid de tot. Nu spun nici unde suntem, nici când ne întoarcem. Momentan e suficient să știe că am găsit-o și e bine și nu vreau să fim deranjați.

Apoi, îmi fixez privirea pe chipul iubit și aștept. Cu inima grea, stomacul tremurând și un nod uriaș în gât, aștept să se trezească și să îmi dea verdictul...

CAPITOLUL 50

Hailey

Aroma unui parfum binecunoscut îmi gădilă nările și mă face să gem, disperată. Nu pot să cred că și în somn amintirea lui Cameron continuă să mă chinuie! Și totuși, trădându-mi mintea, corpul meu inspiră adânc mirosul, bucurându-se că îl regăsește. Pentru doar o secundă.

Devin brusc conștientă de căldura care îmi învăluie corpul și mă ghemuiesc mai bine sub pătura care mă acoperă. Apoi, brusc, îmi țin răsuflarea. Oricât aș fi de distrusă, știu cu siguranță că am adormit îmbrăcată, ghemuită doar sub durerea pe care o simt în suflet. Așa cum știu și că nu am aprins veioza de pe noptieră și a cărei lumină parcă încearcă să îmi pătrundă pe sub pleoapele grele și umflate de plâns.

Ochii mi se deschid brusc și tresar, apoi inspir adânc atunci când întâlnesc privirea electrizantă a lui Cameron fixată pe mine.

Inima mea începe să bată nebunește și sunt tentată să întind o mână, să îl ating, să verific dacă este adevărat și nu doar un alt vis de al meu. Pentru o singură clipă, îmi permit să mă bucur că îl revăd. Apoi, îmi amintesc... Toată neîncrederea lui în mine și, mai ales, faptul că a putut să creadă că m-ar interesa altcineva decât el. Tocmai el, care mă cunoaște atât de bine, poate mai bine decât mă cunosc eu însămi.

Palmele mi se strâng pumni sub pătura pe care probabil Cameron a pus-o pe mine și toată furia împotriva lui îmi revine, amplificată și de faptul că doar stă și mă privește. Pătrunzător și atât de intens de parcă ar dori să îmi citească sufletul. Nu scoate niciun cuvânt, pare doar să aștepte să spun eu ceva.

— Ai pierdut avionul?

Nici eu nu îmi recunosc vocea răgușită după atâtea zile de plâns și îl văd încruntându-se ușor atunci când o aude. Sau poate o face din cauză că vorbele mele îi amintesc de faptul că i-am spus să plece.

Și totuși, nu spune nimic. Doar stă și mă privește, părând să aștepte să continui.

— Nu l-am pierdut, șoptește când este evident că nu o să mai spun nimic, iar vocea lui, la fel de răgușită ca și a mea, mă face să înghit în sec. Din păcate, adaugă oftând.

Înseamnă că a plecat! Dar mai înseamnă și că s-a întors! De ce? Pentru mine? S-a întors pentru că a *dorit* să o facă sau pentru că aflat că am dispărut? Inima îmi bate atât de năvalnic încât îi aud ritmul nebunesc în urechi și zeci de întrebări îmi vin în minte, întrebări la care aș dori atât de mult să le aflu

răspunsul.

— Cine ți-a spus?

Privirea i se apleacă o secundă și știu că nu ar dori să dea răspunsul, dar nu vrea nici să mă mintă.

— Adam, răspunde ținându-mă din nou. A venit după mine și mi-a explicat cât de tâmpit am fost.

Pentru o clipă, îmi închid strâns ochii. Sper din tot sufletul că nu s-au bătut din nou și, mai ales, sper să nu fi aflat și despre leșin.

Însă nu pomeneste nimic de el, deși îi văd îngrijorarea oglindită în privire.

— Ai fost doar sincer! îi spun ridicând din umeri și încercând să par indiferentă.

— Iubito...

— Să nu îmi mai spui așa! îl întrerup în timp ce furia mă ridică în șezut. Ți-ai pierdut dreptul să o faci în momentul în care ai crezut că aş putea să...

Vorbele mi se opresc pe buze și nu am puterea să repet cu voce tare ceea ce mi-a spus atunci.

Înghite vizibil în sec și încerc să nu bag în seamă durerea pe care i-o văd în ochi. Abia acum observ că are o barbă de cel puțin două zile și este tras la față. Pe lângă îngrijorare, îi pot vedea pe chipul tras și cearcănele care parcă îi scot mai tare culoarea deosebită a ochilor în evidență.

Sunt conștientă de faptul că plâng doar când se ridică brusc și se așază pe pat lângă mine, iar degetele lui mari îmi șterg lacrimile de pe obraji după ce îmi ia fața în palme.

— Te implor, nu mai plânge! îmi șoptește disperat și fiecare lacrimă de-a mea pare să îl chinuie și mai mult. Dacă aş putea, aş șterge fiecare cuvânt pe care l-am rostit atunci! Și te-aș ruga în genunchi să mă ierți, dar știu că nu merit asta. Așa cum nu te merit nici pe tine!

Vorbele îmi alină puțin disperarea și, fără să vreau, îmi apăs obrazul în palma lui, fericită să îi simt căldura și atingerea de care mi-a fost atât de dor. Gestul meu parcă rupe un zăgaz în el și mă trezesc zdrobită de pieptul lui.

Deși aş vrea să am puterea să nu o fac, nu mă pot abține și mă ghemuiesc lângă el, simțindu-mă vie pentru prima oară după patru zile.

— Dar o s-o fac! O să fac *orice* îmi ceri, doar să mă ierți! adaugă în timp ce îmi sărută chipul și îmi absoarbe cu buzele lacrimile ce încep din nou să curgă nestăvilite. Nu pot trăi fără tine, iubito! Am fost un prost! Dar te iubesc atât de mult încât am înnebunit când l-am văzut pe Adam lângă tine! Nu e o scuză, știu, spune repede atunci când mă aude oftând, dar nu mă pot abține!

Cuvintele șoptite printre săruturi îmi fac inima să-mi crească în piept. Nu-mi vine să cred că doar cu puțin timp în urmă eram disperată că nu o să îl mai revăd vreodată, iar acum sunt în brațele lui!

Ochii îi strălucesc puternic atunci când privirea îi coboară spre gura mea, dar se abține să mă sărute cu adevărat. Și nici nu știu dacă îmi doresc să o facă. Da, îl iubesc așa cum nu am crezut că voi putea iubi vreodată pe cineva, dar nu este suficient doar asta.

— Nu faptul că ești gelos mă doare! Încerc să îi spun adevărul. M-am obișnuit cu asta! Știi bine că băieții... Așa am fost crescută și nu pot spune că mă deranjează cu adevărat! Ce mă doare este faptul că nu ai încredere în mine! Că ai putut să crezi că...

Vocea mi se frânge brusc când îmi reamintesc cuvintele dure pe care mi le-a adresat și îl simt ținându-și răsuflarea.

— Iubito...

— Dar îmi amintesc și cum m-am simțit *eu* când am văzut-o pe Alice. Chiar și când te-am văzut prima dată și nici măcar nu ne cunoșteam, m-am simțit tentată să o lovesc!

— Ai și făcut-o până la urmă! spune și un zâmbet mândru îi apare pe față.

— Dar nu este corect! Nu este normal să batem pe toți cei din jurul nostru! exclam speriată.

— Hailey, fie că îți place sau nu, indiferent de faptul că ești fată, ești o Morgan la fel de mult ca oricare altcineva din familia ta! Ești posesivă și geloasă în egală măsură ca oricare dintre băieți! Iar eu ador asta la tine! Ador când lași partea sălbatică din tine să iasă la suprafață! Iubesc felul în care vibrezi toată atunci când te enervezi la fel de mult ca atunci când te topești în brațele mele. În același timp, te înțeleg. Dar vreau să încerci să mă înțelegi și tu pe mine! Îți pot promite că o să încerc să mă schimb, dar nu cred că voi reuși vreodată să o fac cu adevărat! Întotdeauna voi fi gelos pe oricare bărbat care se va uita la tine sau îți va adresa și numai o vorbă, dar o să încerc să mă abțin și să nu mai lovesc pe nimeni. Însă tu... Din partea mea, poți să pocnești pe cine vrei, începe să râdă, apoi râsul i se oprește brusc. Numai să nu mai leșini!

Acum e rândul meu să îmi țin respirația și mă aștept să mă întrebe ce s-a întâmplat, dar mă surprinde din nou. Nicio întrebare nu zboară spre mine, niciun reproș. Doar un sărut ce îmi acaparează gura, cel mai dulce sărut pe care mi l-a dat până acum. Buzele lui le mângâie pe ale mele, cerșind și ele parcă iertare.

— Vreau doar să ai încredere în mine, orice ar fi, așa cum am și eu încredere în tine! reușesc să spun cu greutate când îmi eliberează gura cu regret.

Ochii îi strălucesc și privirea lui îmi cutreieră fața de parcă ar dori să memoreze fiecare trăsătură.

— Te iubesc atât de mult încât mă sperie! îmi spune cu un oftat. Și ți-am spus de la început că singurul lucru care m-ar putea ține departe de tine este faptul că tu să îmi *ceri* să plec! Nu te-am lăsat să îmi explici atunci prea multe și prea târziu am aflat de ce nu ai făcut-o. M-am simțit, rănit... trădat... dar nu aș fi plecat! Am făcut-o doar când tu mi-ai *cerut* asta!

Aceeași durere pe care am văzut-o atunci în ochii lui o pot vedea și acum, dar este mult mai intensă de data aceasta, nefiind ascunsă în spatele furiei care a dispărut.

— Am crezut că înnebunesc zilele acestea! îmi spune strângându-mă la pieptul lui de parcă s-ar teme să nu mă ia cineva de lângă el sau să dispar.

Iar eu sunt fericită să mă ghemuiesc în brațele lui. Ca întotdeauna când sunt lângă el, mă simt iubită și ocrotită. L-am alungat la nervi, așa cum și el a reacționat în fața aparențelor. Are dreptate! Suntem doi nebuni geloși și posesivi! Poate că suntem egoiști când vine vorba despre celălalt, dar nu înseamnă că ne iubim?

— Sărută-mă! îi șoptesc și primesc imediat sărutul de care mi-a fost dor.

Nu săruturile tandre pe care mi le-a dat până acum, ci un sărut care îmi ia răsuflarea. Gura lui o zdrobește pe a mea, plină de pasiune, într-un sărut răvășitor. Punem în el tot dorul care ne-a chinuit în ultimele zile și toată disperarea pe care am simțit-o amândoi.

Măinile ni se încurcă și se agață în încercarea de a trage hainele de pe noi, dar gurile nu ni se despart decât o clipă atunci când suntem nevoiți să o facem ca să ne tragem tricourile peste cap și gemem amândoi frustrați chiar și pentru clipa aia. Abia când trupurile goale ni se regăsesc lipite, nerăbdarea pare să dispară.

— Spune-mi că m-ai iertat și te măriți cu mine! îmi șoptește pe buze și îi simt nesiguranța în voce, chiar dacă ochii lui mă ard cu intensitatea cu care mă privește.

Poate că m-a durut comportamentul lui, dar m-a durut cu mult mai mult să nu îl am lângă mine. Chiar dacă am stat patru zile ascunsă, nu am avut nevoie de ele ca să știu ce simt. Mi-a fost dureros de dor de el din secunda în care a ieșit pe ușă și nimic nu ar putea schimba asta. Despărțirea noastră l-a făcut pe el să înnebunească, iar pe mine m-a distrus și nu a făcut decât să ne determine să ne dăm seama că nu mai putem trăi decât unul alături de celălalt.

— Da! îi răspund.

Un singur cuvânt care sintetizează tot ceea ce simt și care răspunde la

amândouă întrebările.

Gura îmi este din nou zdrobită într-un sărut posesiv înainte chiar de a termina cuvântul și abia acum îl simt pătrunzând cu nerăbdare în mine. Gemetele noastre de mulțumire răsună în camera micuță, dar sunt muzică pentru noi. Facem dragoste cu o frenezie care ne-a lipsit până acum, dar nu contează. Avem timp să savurăm totul mai târziu. Acum doar sărbătorim faptul că suntem din nou împreună.

Iar când zorii zilei își fac apariția pe micul geam al cabanei, ne găsește strâns îmbrățișați, fericiți că ne-am regăsit.

— Hailey, oricât de mult aș vrea să mai stăm, cred că suntem așteptați! îmi spune cu regret în timp ce mâna lui îmi mângâie leneș spatele.

Îmi ridic capul de pe pieptul lui și îl privesc cu ochi mari.

— Sunt supărați pe mine?

— Nu, iubito! Doar îngrijați! spune repede. Bine, *extrem* de îngrijați! adaugă când îmi ridic o sprânceană. Le-am trimis un mesaj aseară, dar nu cred că Hayden sau Kim vor închide un ochi până când nu te văd!

O ezitare există totuși în vocea lui și îl privesc așteptând să continue.

— Mai este ceva? întreb atunci când îl văd că ezită.

— Da! înainte de asta, mai avem un drum de făcut și orice ai spune, nu o să mă faci să mă răzgândesc!

— Un drum? Unde? întreb cu voce mică și temerile mi se adevăresc atunci când, după ce lasă un oftat adânc să îi scape, îmi dă răspunsul.

— La spital! Și nu plecăm de acolo până nu aflăm de ce ai leșinat!

CAPITOLUL 51

Cameron

— Spital? Nu merg la niciun spital!

Un oftat îmi scapă atunci când Hailey reacționează exact cum mă așteptam. Ca și în LA, refuză să vadă un doctor și se încăpățânează să susțină că nu are nimic!

— Iubito, poți să zici ce vrei, te poți supăra pe mine, din nou, dar la spital tot mergem și dacă trebuie să te duc cu forța!

Brațele mele se strâng imediat în jurul ei atunci când încearcă să se desprindă de mine și o întorc pe spate, ridicându-mă din nou deasupra ei. Deși ochii îi aruncă fulgere, paliditatea ei îmi atrage mai mult atenția. Poate că și cele patru zile și-au pus amprenta asupra ei, dar tot sunt îngrijorat.

— Te rog! Nimeni nu leșină din senin, iubito, iar tu ai făcut-o de câteva ori!

— Îl castrez pe Adam! Mi-a promis că nu îți spune! bombăne exasperată și mă face să râd când o văd bosumflându-se.

În mod ciudat, faptul că îi pomeneste numele nu mă mai enervează la fel de mult ca înainte. Dar acum știu că el nu reprezintă nimic pentru ea și nici nu va reprezenta vreodată. În plus, Hailey e acum în brațele mele datorită lui și a faptului că a avut curajul să vină după mine și să îmi deschidă ochii.

— Nu mi-ar fi spus dacă nu ar fi fost nevoit! îi reamintesc și nu îmi vine să cred că îi iau tipului apărarea. Poți să îl pocnești dacă vrei, dar nu te las să te apropii de zona *aia* a lui!

Abia după două ore de rugăminți și amenințări, opresc mașina în fața spitalului. Hailey aproape că o ia la fugă atunci când coboară din ea și sunt tentat mai mult ca oricând să o iau pe sus.

— Ți-e teamă de spitale! exclam uluit atunci când văd privirile speriate pe care le aruncă clădirii din fața noastră.

— Și ție ți-ar fi frică dacă ai fi în locul meu! mârâie printre dinți, apoi își dă ochii peste cap când vede că nu înțeleg. Când eram mici, parcă aveam abonament la spitale, începe să îmi explice. Băieții își spargeau capul atât de des unii altora! Și mai adaugă câteva mâini rupte și vreo două picioare, câteva operații de apendicită...

Hohotul de râs care îmi scapă îi întrerupe înșiruirea, dar am înțeles în sfârșit! La cum îi cunosc, sunt sigur că fiecare dintre evenimentele respective s-a încheiat cu o năvală a întregii familii Morgan la spitalul respectiv, terorizând întregul personal medical. Probabil că nimeni nu și-a dat însă seama până acum de efectul pe care aceste drumuri l-au avut asupra micuței Hailey.

— Dar ai zis că i-ai pansat și tu de multe ori!

— Oh, la câte am văzut prin spitale, îi pot pansa și cu ochii închiși! Ți-am spus, nu îmi este teamă de niște sânge, dar nu pot suporta ca cineva drag mie să sufere. Iar eu am suferit în rând cu ei de fiecare dată! Țin minte că odată, când Hunter avea arcada spartă și a avut nevoie de copci, am plâns că și eu vreau și eu să pot pleca din spital până nu mi-au pus și mie un plasture pe sprânceană. Dar niciodată nu am fost eu cea care avea nevoie de ajutor! Și nu am nici acum! adaugă hotărâtă, încercând din nou să se întoarcă din drum.

Brațele mele o cuprind strâns și prefer să îi astup gura cu un sărut. Pe lângă faptul că noaptea petrecută împreună nu mi-a alinat suficient dorul de ea și ador modul în care se înmoaie întotdeauna în brațele mele, știu că asta o calmează.

Nu mă gândesc de două ori și brațele mele îmi coboară prinzându-i coapsele și o ridic în brațe făcând-o să mă înconjoare cu picioarele în poziția în care se pare că tot ajungem de când ne-am cunoscut. Și continui să o sărut, distrăgându-i atenția, până când ajungem în fața pupitrului de recepție al spitalului.

— Pentru un control general! îi spun repede asistentei care privește uluită poziția în care ne-am făcut apariția, apoi mă întorc la gura dulce a lui Hailey înainte să realizeze unde suntem.

Ascult cu greutate indicațiile pe care le primesc și sunt fericit când ușile liftului se închid în urma noastră pentru că acum mă pot concentra în totalitate asupra felului în care Hailey îmi răspunde și a modului în care buzele și gustul ei mă înnebunesc.

— Să nu crezi că m-ai prostit! îmi spune cu greutate atunci când ajungem la etajul dorit și sunt nevoit să o las din brațe. Dar mi-a plăcut metoda de distragere! adaugă râzând și făcându-mă să râsuflu ușurat că nu o să fiu nevoit să o fugăresc pe coridoare.

Însă mă surprinde din nou și mă face să mă încrunt când ajungem în fața cabinetului.

— Vreau să intru singură!

— Iubito...

— Cameron, intru singură sau deloc!

Hotărârea de pe chipul ei mă face să înțeleg că nu are niciun rost să insist. Însă îmi este teamă că, orice ar afla, nu mi-ar spune nimic și ar ascunde totul, așa cum a încercat să ascundă și leșinurile.

— Amândoi! spun scurt și înainte să poată reacționa, o trag după mine în cabinetul medicului.

Deși aproape o speriem cu năvala noastră pe doctorița între două vârste, ne

zâmbește înțelegător.

— Ce problemă aveți?

— Niciuna!

— A leșinat de câteva ori!

Răspunsurile noastre răsună simultan și adâncesc zâmbetul femeii care își mută privirea de la unul la celălalt.

— Ceva care să-l facă mai puțin gelos, posesiv sau protector, nu aveți? întreabă Hailey cu privirea pe mine și zâmbind dulce de parcă mi-ar face un compliment.

— S-ar putea, primește răspunsul. și amândoi ne întoarcem atenția spre femeia care pare să se distreze pe seama noastră.

— La ce vă gândiți? întreabă Hailey devenind brusc interesată.

— La ce mă gândesc eu explică leșinurile tale și, peste câteva luni, va mai atenua „apucăturile” lui, fiind nevoit să le împartă.

Durează câteva secunde până înțelegem la ce se referă, apoi ne uităm unul la altul, cu ochi mari și priviri uluite, în timp ce eu oftez ușurat în sinea mea că nu primesc vreun medicament pentru gelozie, chiar dacă aş avea nevoie de el.

— Am făcut un test și a ieșit negativ! spune Hailey după ce înghite în sec și își întoarce privirea din nou spre doctoriță.

— Se mai întâmplă! zâmbește ea înțelegător. Veniți cu mine și vom face niște analize. Singură! adaugă când mă ridic și eu în picioare.

Nu pare afectată de încruntătura pe care i-o arunc, dar Hailey jubilează de-a dreptul. Aproape că mă aștept să-mi facă în ciudă bătându-și pumnii unul de celălalt, ca un copil mic.

Copil? Gândul că poate, totuși, Hailey este însărcinată, mă face să mă plimb cu pași mari prin cabinet, ca un leu în cușcă, în timp ce inima îmi bate năvalnic și am în stomac un gol atât de mare de parcă ar fi fost făcut cu tunul. O imagine de-a ei cu un bebeluș în brațe și căreia îi zâmbește fericită îmi trece prin fața ochilor și simt nevoia să mă așez, emoționat mai mult ca niciodată, pentru ca două secunde mai târziu să țâșnesc din nou în picioare și să îmi reiau plimbarea agitată, privind disperat la ceas.

Cât naiba mai durează?

Mă întorc brusc când ușa se deschide și Hailey se oprește privind curioasă la mine, în timp ce îi studiez atent chipul. Nu mai e la fel de bucuroasă ca atunci când a ieșit împreună cu doctorița, dar nu pare nici supărată. Doar tace. Ochii îi sunt mari și mă privește atentă, parcă ar vrea să îmi citească sufletul, să vadă ce simt. Și probabil se întreabă și de ce naiba stau ca prostul în picioare în mijlocul cabinetului.

Când este evident că nu va mai mișca, o trag frumos deoparte și închid ușa, apoi îi prind fața în palme și o sărut.

— Iubito, spune ceva!

Un oftat ușor îi scapă de pe buze, apoi ridică din umeri cu un gest nevinovat.

— Acum așteptăm rezultatele!

I-aș spune că o iau razna dacă mai aștept mult, dar mă abțin. Nu vreau să o agit și pe ea, nu după ce tocmai a avut patru zile suficient de agitate și care nu știu cât de mult rău i-au făcut. Ei sau copilului, dacă există. Aproape că îmi vine din nou să mă plesnesc singur pentru supărarea pe care prostia mea i-a produs-o.

— Vino aici! îi șoptesc și oftez mulțumit când se ghemuiește imediat la pieptul meu.

Stăm doar așa, îmbrățișați, în mijlocul cabinetului, fără să spunem nimic. Așteptând.

— De ce stați în picioare?

Amândoi tresărim atunci când doctorița se întoarce în cabinet și ne așezăm cuminți pe cele două scaune din fața biroului ei, așteptând cu nerăbdare să ne

spună ceva. Nu mai îndrăznesc să respir și nici nu cred că aş putea să o fac din cauza nodului uriaș din gât. Și Hailey pare la fel de emoționată, așa că îmi trag scaunul cât pot de aproape de al ei și o prind strâns de mână, trăgându-i cu ochiul.

— Ne spuneți astăzi ceva, sau așteptați să leșinăm amândoi? o întreb pe doctorița care privește spre mâinile noastre unite și zâmbește.

— În primul rând, vreau să vă spun că domnișoara este sănătoasă. Puțin anemică, însă este posibil ca rezultatul să fie afectat și de... ultimele câteva zile în care a mâncat mai puțin. Sau deloc! zice încruntându-se spre mine. Dar... este așa cum am bănuir. Felicitări, o să deveniți părinți!

Pentru o clipă, nu-mi cred urechilor. Capul mi se întoarce atât de brusc spre Hailey încât aproape că îmi aud oasele gâtului trosnind. Și ea se întoarce spre mine și pare să nu știe cum să reacționeze. Obrajii i se îmbujorează, iar buzele îi tremură ușor.

— Doamne, mulțumescu-ți! exclam mai fericit decât niciodată și încep să râd când o văd pe Hailey ridicând întrebătoare din sprâncene.

Puțin îmi pasă că suntem într-un spital sau că nu suntem singuri! O trag imediat în poala mea și o sărut.

— Ești bine, iubito! exclam încântat.

— Dar sunt gravidă! îmi explică rar, deși abia reușește să vorbească de la săruturile mărunte pe care i depun acum peste întreaga față.

— Nu, tu nu înțelegi! Mi-a fost atât de teamă să nu ai altceva, mai ales că după primul leșin testul a ieșit negativ! Sunt de două ori fericit! îi spun și cred că am cel mai mare zâmbet al meu pe față. Ești sănătoasă și vom avea un copil! Este... perfect! îi șoptesc pe buze cu o secundă înainte să o sărut.

Dar tresărim puternic amândoi și Hailey aproape îmi cade din brațe când ușa se deschide brusc și o grămadă de oameni dau năvală în încăpere, cu Hayden și Kim în frunte. Toți șase băieții, cu prietenele lor, sau nevasta în cazul lui Matt, alături de unchi și mătuși.

— Ce s-a întâmplat? exclamă Kim sorbind-o pe Hailey din priviri și căutând parcă să vadă dacă este întreagă.

Nu apucăm însă să răspundem, doar reușesc să o cuprind pe Hailey mai aproape, că Holden mă face să pufnesc în râs.

— Doamne ferește! Și ăștia o fac prin spitale, ca și voi! îi spune lui Hayden în timp ce îl bate pe spate. Doar că ei nu chinuie un pat de fier, se pare că preferă... scaunele.

Aruncă doar o scurtă privire doctoriței care s-a refugiat speriată într-un colț,

probabil crezând că suntem atacați, apoi se încruntă la noi.

— De aia v-ați cumpărat atâtea fotolii?

Hohotul de râs al lui Hailey mă face să îmi întorc privirea spre ea. Ochii îi strălucesc, obrajii îi are rumeni, iar buzele înroșite de la sărutul meu. Toată paloarea i-a dispărut ca prin farmec și pare fericită. La fel de fericită ca și mine.

Ce mi-aș putea dori mai mult? Cea mai frumoasă femeie din lume e în brațele mele, o iubesc și mă iubește. Ne căsătorim peste nici două săptămâni și, în curând, o să fim părinți! Un sentiment de împlinire îmi umflă pieptul și o privesc pierdut, cucerit în mod irevocabil și pentru totdeauna de către ea. Palma îmi coboară pe pântecul ei și mângâi ușor în timp ce o întreb din privire dacă vrea să dea vestea și familiei ei.

— Te-am căutat peste tot! Ce căutați la spital? vorbește în sfârșit și Hayden în timp ce privește cu ochii mijiți mâna mea de pe burta lui Hailey.

— N-am fost peste tot, am fost doar la... Nu contează! Cameron era îngrijorat din cauza mea și m-a adus aici pe sus, la propriu, chicotește ea amintindu-și modul aparte în care am adus-o în spital, pentru un control. De unde ați știut unde suntem?

— Hudson are o prietenă care lucrează aici și ea l-a anunțat! ne explică Kim zâmbind, însă pufnim din nou în râs când vocea Dakotei se aude foarte clar.

— Prietenă? Ce prietenă? Cum o cheamă?

— E doar o simplă cunoștință, iubito! exclamă Hudson speriat, apoi i se aude un geamăt înăbușit, probabil generat de cotul Dakotei.

— Și? întreabă Kim nerăbdătoare, deja bănuind probabil adevărul.

— Și o să fiți buni!

Strigătele care răsună în încăperea o sperie din nou pe doctorița care doar de curând părea să se fi calmat puțin și mă sperie și pe mine când părem într-adevăr atacați! Nouă femei încep să țipe și să sară în jurul nostru smulgând-o cu forța pe Hailey din brațele mele. E strânsă în brațe și pupată pe rând de toate cele nouă, apoi încep să țopăie în jurul ei, scoțând sunete nearticulate. Însă puțin îmi pasă! Zâmbetul ei luminos mă face să zâmbesc și eu încântat și îmi simt stomacul tremurând de emoție. Nu-mi iau privirea de pe ea nici când sunt felicitat de băieți și nici când primesc o grămadă de – palme pe umeri sau pe spate. Doar când aud vocea lui Hayden mă întorc și înghit în sec, curios să îi aflu reacția.

— Ai spus că e o singură șansă! mormăie încruntat spre mine, apoi își întoarce ochii spre Hailey.

Privirea i se împlânzește imediat și un zâmbet mic îi apare pe buze.

— Și cu asta m-ai bătut! Ai fost mai rapid decât mine! spune clătinând din

cap de parcă nu i-ar veni să creadă. Se pare că, până la urmă, indiferent dacă sunt pregătit sau nu, tot voi fi bunic! exclamă și, spre surprinderea mea, începe să râdă.

CAPITOLUL 52

Hailey

Hohotul de râs al tatii mă face să îmi întorc privirea spre el și rămân uluită când îl văd ținându-l pe după umeri pe Cameron. Deși mă așteptam măcar la niște mârâieli, tata mă surprinde prin faptul că pare... fericit. Să îi văd pe amândoi, umăr lângă umăr, râzând împreună, mă face să trag aer adânc în piept și să îl expir încet, fericită. Fără să vreau, mâna îmi fuge spre burta la fel de plată ca și până acum și inima începe să îmi bată mai repede. Cine ar fi crezut că un copil i-ar putea apropia pe cei doi și mai mult?! Eu, una în niciun caz!

— Stai liniștită, scumpo! îmi șoptește mama prinzându-mă de după mijloc, privind și ea la cei doi. Dacă este ceva ce îl poate cuceri pe tatăl tău, acela este un copil! Nu am văzut bărbat mai înnebunit după copii ca el și trebuie să recunosc că, dacă ar fi fost după Hayden, nu ne-am fi oprit la trei! chicotește ea. Probabil că ar fi preferat o întreagă echipă de fotbal, cu tot cu rezerve! Începe să râdă de-a binelea și făcându-mă și pe mine să râd.

Privirea mi se fixează pe tata și mă simt mândră și norocoasă, întotdeauna pentru mine va rămâne tânăr, dar știu și că nu își arată vârsta. Nu are niciun fir de păr alb, iar corpul... Puțini bărbați cu zece ani mai tineri decât el arată atât de bine! Nu are pic de burtă și este la fel de suplu în mișcări precum mi-l amintesc de când eram doar o copilă.

Cât despre faptul că îi plac copiii... I-am simțit dragostea de când mă știu! Întotdeauna a avut răbdare cu noi, indiferent câte prostii făceam, ba chiar părea mândru de năzbâtiile noastre, spre disperarea mamei! Oricât de obosit ar fi fost după o zi la birou sau chiar dacă venea după un drum de mii de kilometri, întotdeauna își făcea timp să ne asculte răbdător povestioarele și își împărțea atenția către toți trei.

Pentru o clipă, îmi închid ochii și îmi amintesc cât de iubită și de în siguranță m-am simțit întotdeauna în brațele lui! Chiar și acum încă îi simt parfumul în nări, parfum pe care întotdeauna l-am asociat cu el! Nu ne-a refuzat niciodată nimic, dar ne-a făcut să înțelegem întotdeauna că fiecare lucru are un preț. Când gemenii și-au dorit biciclete, i-a pus să-i spele mașina șapte zile la rând. Mai mult i-au mâzgălit-o, dar întreaga săptămână a circulat așa cu ea, extrem de mândru, deși abia vedea prin parbriz!

— Va fi un bunic grozav! îi spun mamei, iar ea dă aprobator din cap.

— Și se va lupta cu Cameron pentru copil! Începe din nou să râdă în timp ce eu mă îngrozesc doar imaginându-mi.

Parcă simțind că vorbim despre ei, cei doi își fixează privirea pe noi.

Cumva, în toată vânzoleala și nebunia cu care familia mea a pus stăpânire pe cabinetul doctoriței care este încă speriată de noi, părem să fim doar noi patru în încăpere, privind unii la alții.

— Oh, nu! Nu pot să cred!

Unchiul Holden, ținând-o strâns lângă el pe Marlene, se pune la mijlocul distanței dintre noi și ne privește pe rând, când pe mine și mama, când pe Cameron și tata, cu ochii mijiți.

— Ce nu poți să crezi? Întreabă Marlene nedumerită de privirile pe care soțul ei ni le aruncă.

Fără să explice nimic, Holden se îndreaptă atât de vijelios spre doctoriță încât aceasta se retrage din nou într-un colț, privindu-l speriată.

— Doamnă doctor, nu vă fie teamă, nu mușc! îi spune aruncându-i un zâmbet atât de minunat încât o aud oftând. Am doar niște întrebări la care sper să îmi puteți răspunde, adaugă el. Vedeți dumneavoastră, mama tinerei pe care ați consultat-o azi ne-a făcut surpriza să facă gemeni, și arată către Hunter și Hudson care îi zâmbesc și ei femeii, ținându-le în brațe pe Aria și Dakota.

De fapt, toți bărbații din familie și-au afișat zâmbetele irezistibile pe care le folosesc de câte ori doresc să amețească pe cineva și un chicotit îmi scapă când o văd pe femeie înroșindu-se puternic și aproape pierzându-și firea în fața „atacului” lor. Holden pare încântat când obține efectul scontat și își continuă interogatoriul.

— Iar Hailey este singura fată născută în familia asta de șapte generații, spune trăgându-mi cu ochiul. Acum, aș vrea să știu dacă și ea va avea gemeni!

— Nu am de unde să știu, răspunde femeia privind fermecată în ochii unchiului meu. I-am făcut doar câteva analize!

— Deci nu știți nici sexul copilului, nici dacă sunt mai mulți! trage concluzia oftând dezamăgit.

— Vino aici, iubito! Vei fi doctoriță și trebuie să mai înveți câte ceva! îl văd pe Hudson apropiindu-se și el de doctoriță și trăgând-o după el pe Dakota.

Deși nu îi zăresc fața fratelui meu, bănuiesc că îi aruncă și el o privire seducătoare femeii deoarece o văd începând să clipească des, iar obrajii i se înroșesc și mai tare.

— Pe mine nu mă interesează numărul, ci sexul! îi spune el serios, apoi chicotește. În general, sunt obsedat de sex, mai ales dacă implică și o anumită brunetă, și o strânge bine lângă el pe Dakota, dar mă refer la al copilului, în momentul ăsta. Pentru Hailey și Rachel este cam târziu, adaugă el derutând-o pe femeia care habar nu are cine este Rachel, dar pentru restul ar fi interesant de

aflat dacă putem face ceva anume ca să influențăm cumva soarta. Am căutat pe internet și nu am găsit nimic, decât un sfat... băbesc.

— Tu te-ai tâmpit de cap! exclamă Dakota fulgerându-l cu privirea. Despre ce copil vorbești? Eu nu... Tu... începe să se bâlbâie când Hudson își întoarce privirea spre ea și rânjește cu sprânceana ridicată. Cred că vrei să te întorci la pupatul ușii! exclamă speriată.

— Prea târziu, iubito! Scorpia a fost îmblânzită! Și uiți că acum am cheia de la ușă! Începe el să râdă apoi îi zdrobește gura cu un sărut ce pare să o lase și mai amețită decât au făcut-o vorbele lui. Dar să revenim la problemă! adaugă Hudson reîntorcându-și atenția spre doctorița care deja începe să transpire vizibil. Așa cum a spus și unchiul meu, Hailey e prima femeie născută în familia asta după mult timp. Toți bărbații din familia asta, indiferent de vârstă, suntem interesați să aflăm cum putem avea fetițe. Sfatul băbesc spunea așa: dacă în momentul procreării copilului tatăl are limba afară, face băiat; dacă are gura deschisă, face fată. Ce părere aveți?

Hohotele noastre de râs răsună atât de tare încât cred că se aud în tot spitalul, doar femeia înghesuită în colț ne privește incredulă și incapabilă să dea un răspuns coerent în fața întrebării lui Hudson.

Două brațe mă cuprind de la spate și mă sprijin încrezătoare de pieptul tare al lui Cameron, în timp ce palmele lui se așază protector peste abdomenul meu. Deși nu îmi pot opri râsul, un val de căldură mă cuprinde pe interior în fața gestului său, apoi mă înfior când îi simt buzele sărutându-mi gâtul.

— Iubito, crezi că avem vreo șansă să dispărem înainte ca doctorița ta să fie ucisă cu întrebări tâmpite? Îmi șoptește la ureche. Sau înainte să începi să...

Hâc!

— ... sughiți! adaugă când sunetul îmi iese printre hohotele de râs. Vino aici și ia-ți medicamentul până nu scuturi copilul cu sughițul tău! îmi spune întorcându-mă cu fața spre el.

Ca de obicei, mă pierd în fața privirii intense cu care mă fixează și totul în jurul nostru dispare, chiar și familia mea numeroasă și râsetele lor.

Gura îmi este prinsă într-un sărut flămând care nu are doar scopul de a-mi potoli sughițul buclucaș, ci și să îmi arate cât de mult mă dorește.

— Mergem acasă? mă întreabă eliberându-mi buzele când simte că picioarele mi se înmoaie de tot.

Acasă? Fără să vreau, oftez. Apartamentul în care nu am putut să stau nicio secundă fără el, nu poate fi *acasă* decât atunci când suntem împreună. Amândoi. Așa că aprob rapid din cap și îl trag după mine spre ușă, încercând să plecăm

neobservați.

Abia când Cameron parchează în fața blocului îmi aduc aminte că mașina mea a rămas în fața cabanei de lângă lac.

— Cam! Mașina mea!

— Stai liniștită! Am vorbit deja cu Hunter și o s-o ducă el acasă la ai tăi.

Vorbele lui mă fac să mă opresc brusc și îl privesc uimită.

— De ce acolo? și Cameron mă ia în brațe ca pe o mireasă, începând să urce scările râzând.

— Fiindcă urmează o săptămână încărcată, în care mai avem de rezolvat o grămadă de amănunte legate de nunta noastră. Nu am de gând să te las să te obosești făcând naveta de aici până acolo, așa că o să ne stabilim „cartierul general” la ai tăi. Dar doar de mâine. Astăzi, sărbătorim! îmi spune intrând în apartament și depunându-mă pe canapeaua din living. Cum te simți?

Grija exagerată cu care se poartă aproape că îmi aduce lacrimi în ochi și, totodată, mă face să chicotesc.

— Cameron, ți-am spus că sunt bine. *Suntem* bine! adaug și încerc să îi întind cu un deget cuta de îngrijorare de pe frunte.

Mâna îmi este prinsă imediat și îmi depune un sărut în palmă, apoi mă ridică din nou în brațe, îndreptându-se spre bucătărie.

— Trebuie să mănânci! spune serios. Ai auzit ce-a spus doctorița, cel puțin cât încă mai era coerentă și neamețită de familia Morgan! adaugă râzând în timp ce mă așază pe un scaun și el se îndreaptă spre frigider. Fir-ar să fie! Nu e nimic de mâncare! exclamă disperat.

Cum nu e nimic de mâncare? Dar el ce a mâncat zilele astea?

— Ce vrei să comand? mă întreabă scoțându-și telefonul din buzunar. Mâncare sănătoasă! mă amenință cu degetul când deschid gura să răspund și mă pufnește din nou râsul.

— Să nu crezi că o să mă protestezi să mănânc tofu și alte tâmpenii „sănătoase”! Și nici nu o să te las să mă cari în brațe peste tot!

— Zi-mi ce dorești! îmi spune ridicându-mă de pe scaun și lipindu-mă de el.

Privirea îmi întârzie o secundă pe buzele lui și nu mă pot stăpâni să nu înghit în sec, apoi urcă spre ochii lui. Mă privește atât de intens, atât de flămând, de parcă eu aș fi o delicată, iar el un om care nu a mai mâncat de mult. Buzele mi se usucă brusc și îmi trec repede limba peste ele, gestul meu făcându-i albastrul ochilor să se întunece instantaneu în timp ce corpul meu îl simte întărindu-se.

— Pe tine!

Nici nu am terminat bine de vorbit că sunt din nou ridicată pe sus, însă de data asta nu protestez. Nici nu aş putea să scot vreun sunet la felul în care mi-a acaparat întreaga gură. Din doar câţiva paşi, străbate distanţa până la dormitor, apoi toată graba îi dispare.

Fiecare articol de îmbrăcăminte de pe mine este îndepărtat cu încetineală, ochii lui cercetând flămânzi fiecare bucăţică de piele goală care li se iveşte în cale şi aproape că îi simt fizic privirea pe mine, mângâind şi înfiorându-mă.

— Pe mine mă ai, iubito! Cu totul! Sunt al tău din prima clipă în care ţi-ai fixat privirea pe mine! îmi şopteşte atunci când se apleacă asupra mea şi corpurile ne devin unul.

Dacă noaptea trecută am făcut dragoste cu febrilitate, bucuroşi că ne-am regăsit, acum o facem lent, savurând fiecare mişcare care ne aduce mai aproape, absorbindu-ne unul altuia gemetele de plăcere, întreaga disperare a ultimelor zile a dispărut, lăsând loc doar bucuriei că suntem împreună.

— Încă nu pot să cred că îmi porţi copilul! îmi şopteşte uluit după ce am ajuns la împlinire şi corpul îmi este strâns prins în braţele lui. Ce crezi că o să fie? adaugă ridicându-se din nou deasupra mea şi gura îi coboară pe corpul meu cu săruturi mărunte şi fierbinţi către abdomen.

— Nu ştiu! şoptesc cu greutate datorită felului în care buzele lui mă fac să mă simt. Are vreo importanţă?

— Nu! primesc răspunsul imediat apoi depune un sărut apăsător pe locul care îi ascunde copilul, începând să râdă. Poate că m-am molipsit de la familia ta şi, chiar dacă tot „concursul” ăsta cu cine va avea o fetiţă este aiurea, mi-ar plăcea să îl câştig.

Câteva secunde, îl privesc uimită. Nu pot să cred că este la fel de nebun ca şi ceilalţi şi că transformă totul într-un concurs!

Pentru o clipă, încerc să îmi imaginez cum va arăta copilul nostru. Oare va fi o fetiţă cu ochii lui Cam? Sau un băiat cu ochii verzi ai familiei Morgan?

— Crezi că doctoriţa mea a scăpat cu viaţă? încep să râd când îmi amintesc de modul în care am lăsat-o.

— Sunt sigur că au avut grijă Hayden şi Kim de ea! spune Cameron apoi începe să râdă în hohote. Dar mi-a plăcut întrebarea lui Hudson! Şi m-a pus pe gânduri!

— De ce?

— Ținând cont că te sărut ca un nebun de câte ori facem dragoste, bănuiesc că atunci când am conceput copilul aveam şi gura deschisă şi limba afară. În gura ta!

Ochii mi se măresc și îl privesc uluită.

— Ce vrei să spui?

— Spun că am câștiga detașat dacă am avea pereche! îmi zice privindu-mă atent, curios să vadă cum reacționez. Ce zici, iubito?

Doi?! Pereche?! Inima mi se oprește o secundă, apoi începe să bată năvalnic și atât de tare încât îmi simt pulsul în urechi. Palma mi se așază pe pântec și mângâi ușor în timp ce cântăresc opțiunea. Discuția este aiurea și nu e ca și cum am putea să alegem, dar... Poate că sunt nebună, îmi spun atunci când ideea îmi surâde, dar sunt o Morgan, nimic nu este prea nebunesc atunci când este vorba despre noi.

Un zâmbet larg mi se așterne pe față și licărul din ochii lui Cameron îmi spune că știe ce gândesc. Fața îi coboară încet spre chipul meu, dar nu ne unește buzele, așteptând răspunsul.

— Ar fi perfect! șoptesc și primesc în sfârșit sărutul pe care îl aștept.

CAPITOLUL 53

Hunter

Privirea îmi fuge pentru a nu știu câta oară în oglinda retrovizoare și mă încrunt din nou.

— Despre ce tot șușotiți voi acolo?

— Nimic important! Lucruri de fete! primesc imediat răspunsul Ariei și îl aud și pe Cameron oftând.

Suntem deja aproape de Dallas și tot drumul Aria și Hailey nu au făcut altceva decât să povestească între ele, pe noi ignorându-ne aproape total. E vineri seara și Nadine are un spectacol în Dallas la care am fost invitați cu toții. Dar parcă ar fi ceva mai mult decât asta, căci toate fetele au fost extrem de surescitate din cauza acestei mici excursii.

— Crezi că ne pregătesc ceva? mă întreabă în șoaptă Cam, întărindu-mi bănuiala.

— Cu siguranță! De două zile sunt pline de secrete. Toate șapte! spun cu ciudă că niciunul dintre noi nu am reușit să aflăm despre ce este vorba.

Cameron se încruntă și el și se întoarce spre cele două care își continuă poveștile șoptite.

— Iubito, nu știu ce puneți la cale, dar sper că nu vrei să faci nimic nebunesc!

Aproape că mă pufnește râsul din cauza îngrijorării din vocea lui! De când a aflat că Hailey e însărcinată, nu a mai lăsat-o nicio secundă singură și nici să ridice măcar un pai, iar „nebunesc” ar însemna pentru el orice lucru ar vrea Hailey să îl facă singură! Credeam că noi suntem niște nebuni posesivi, dar el ne întrece pe toți la un loc, potrivindu-se perfect cu familia și făcându-l mândru pe tata din cauza grijii cu care o înconjoară pe sora mea. Și pe noi, trebuie să recunosc.

Pe toți ne-a îngrijorat leșinul lui Hailey, la fel de mult ca și dispariția ei. Chiar dacă mesajul în care Cam ne-a anunțat că a găsit-o ne-a mai liniștit, tot am așteptat ca pe ace să vedem cu ochii noștri că este bine, sănătoasă. Apoi, Hudson a primit telefonul ăla de la prietena lui și care nu ne spunea decât că i-a văzut în spital și, pentru prima dată, am înțeles la ce se referă tata când vorbește despre condusul nebunesc al mamei.

A fost prima care a ajuns la mașină și prima care a demarat în trombă, cu tata palid pe locul din dreapta. Acum mă întreb dacă era palid din cauza lui Hailey sau fiindcă știa ce drum îl așteaptă! Cred că amândouă, dar condusul cu două sute la oră și slalomul făcut printre mașinile din oraș m-a făcut să bănuiesc

că mama a fost cândva șofer de formula unu!

— Stai liniștit, voi fi cuminte! o aud pe Hailey chicotind, iar sunetul are asupra noastră exact efectul opus.

Acum sunt mai mult decât sigur că pun ceva la cale, iar Cameron la fel, căci nu își mai întoarce privirea de la fetele de pe bancheta din spate, cu riscul de a rămâne cu gâtul strâmb până ajungem la destinație.

— Ați ajuns! strigă bucuroasă Nadine când ne dăm toți jos din mașini și începe să îmbrățișeze fetele pe rând și să le pupe, făcându-l pe Michael să bombăne.

— Ne apucă dimineața până termini de pupat pe toată lumea! spune încercând să pară supărat, dar ochii îi strălucesc când își măsoară cu atenție iubita blondă. Și pune ceva pe tine! adaugă imediat încruntându-se când vede picioarele ei destul de dezgolite de ținuta cu care este evident că va dansa.

— O să îmi iau costumul de schi pe mine când o să urc pe scenă! începe ea să râdă când este strânsă în îmbrățișarea lui de urs.

După ce grupul nostru numeros a reușit să își ocupe locurile rezervate, sunt surprins când o văd pe Aria prinzând-o de mână pe Nadine.

— El a venit? șoptește, dar nu suficient de încet încât să nu reușesc să aud.

El?!? Care *el*???

— Iubito, spune-mi că nu am auzit bine și nu tocmai ai întrebat de un tip! reușesc să spun printre dinți și sunt uimit cât de furios pot să fiu.

Fir-ar să fie! Despre un *el* a fost vorba tot timpul?

Ca la un semn, toți șapte le privim cu atenție și vina care se citește pe chipurile fetelor ne face să mârâim. Puțin îmi pasă că se aude în toată sala mârâitul colectiv și ignor și chicotelile din jurul nostru.

— Care „el”? întrebăm toți șapte aproape deodată.

— O să aflați după spectacol! ne răspunde Nadine râzând și se îndepărtează imediat.

Știu că trebuie să se pregătească să intre pe scenă, dar ceva din graba cu care se îndepărtează îmi spune și că fuge de noi, iar asta nu îmi place. Absolut deloc.

— Iubito, dacă dorești să mai vezi spectacolul și nu vrei să te iau pe sus și să plecăm acasă, spune-mi cine mama mă-sii este „el”! spun aplecându-mă asupra Ariei care se face mică în scaunul de lângă mine.

— Promiți să nu te superi pe mine? întreabă ridicând din umeri și mușcându-și buza de jos.

Ochii ei mari mă privesc cu atenție și îmi taie răsuflarea. La naiba, i-aș da și luna de pe cer dacă mi-ar cere-o, așa că mă mulțumesc să înghit în sec și gem în

sinea mea. În momentul ăsta mi-aș dori să fim acasă, goi și în pat și aș fi mai mult decât încântat să îi îndeplinesc orice dorință. Însă acum, mă mulțumesc să îi fur un sărut scurt și să dau aprobator din cap.

— Jay! Nadine o să ni-l prezinte pe Jay după spectacol! îmi spune repede și luminile se sting în sala exact la timp pentru a ascunde confuzia de pe chipul meu.

Jay? Cine dracu' este... Un geamăt îmi scapă atunci când realizez despre cine vorbește și spatele mi se îndreaptă imediat.

— *Hamilton*? Fundașul? iar Aria aprobă cu câteva înclinări din cap, așteptând probabil să izbucnesc.

— Da, el! Soția lui, Rya, a făcut coregrafia spectacolului de azi și Nadine i-a spus că suntem fanele lui, așa că a aranjat să îl cunoaștem.

Privirea îmi trece peste capul Ariei și al lui Hailey și întâlnesc ochii lui Cameron care pare la fel de șocat ca și mine. Este evident că amândoi ne amintim modul în care fetele au reacționat când l-au văzut doar la televizor pe Jay și că nu ne încântă ideea de a-l cunoaște personal.

— Tu nu o să cunoști pe nimeni! îl aud șoptindu-i speriat lui Hailey. Nu vreau să leșini din nou, mai ales pentru un tip! Alt tip! Altul decât mine! Nu vreau să mai leșini deloc!

— Tăceți odată! șoptește ea disperată. Uitați-vă la spectacol, de asta am venit!

Deși nu mai spun nimic, privirea îmi este mai mult pe Aria decât pe scena din fața mea. Îmi amintesc perfect oftaturile ei în timp ce îl privea pe ăla fugind după minge și parcă văd din nou în fața ochilor popcornul care zbură peste tot.

— Despre cine dracu' e vorba? Căpoasa asta mică nu vrea să îmi spună nimic! mă întreabă agasat Hudson și îmi întorc privirea spre el.

Ochii i se mijesc când îi șoptesc numele tipului și îl aud și pe el mârâind în timp ce se încruntă spre Dakota.

— Nu te las să te apropii de ăla nici dacă ai stetoscopul la gât și un bisturiu în mână, iar viața lui depinde de tine!

— Doar o să îl cunoaștem, nu ne mărităm cu el! îi spune ea zâmbind și îl sărută scurt, apoi își întoarce atenția spre scena, lăsându-l clipind nervos și pe mine făcându-mă să râd.

Scorpia a fost îmblânzită?! Pe naiba, *el* a fost cel îmblânzit și nici nu își dă seama! Sau își dă, îmi spun când observ cum o privește, dar îi place al naibii de mult!

Nicio rugămintă de-a noastră și nicio amenințare nu le-a putut face pe fete

să renunțe la ideea tâmpită de a-l cunoaște pe marele Jay Hamilton astfel că, atunci când respectivul s-a apropiat de noi în culise, a fost întâmpinat de șapte figuri încruntate – ale noastre, ale băieților și șapte priviri extaziate – ale fetelor.

Nu pare însă deranjat de noi și zâmbetul fermecător pe care îl afișează ne face să mârâim din nou, mai ales că fetele se pun pe chicotit.

— Sunteți de acord să faceți o poză cu noi? spune timidă Rachel după ce au făcut cunoștință și este atât de roșie în obraji că mă tentează pe mine să îi fac vânt ca să se răcorească.

— Bineînțeles! răspunde Jay după o scurtă ezitare în care își privește soția, lucru care mă face să îl privesc mai atent.

— Tu nu faci poză! îl aud pe Cameron bombănind și o trage imediat pe Hailey lângă el, încercuind-o bine cu brațele.

— De ce? exclamă aceasta uluită.

— Fiindcă lumina blitz-ului îi poate dăuna copilului! mormăie el, încercând să pară cât mai serios.

— Exact! Și eu am... citit același lucru! spune și Matt și o trage și el pe Rachel de lângă bărbatul care acum se chinuie să ascundă faptul că e la un pas de a izbucni în râs.

— Nu pot să cred!

Exclamația ne face să ne întoarcem privirile spre o micuță blondă. Bănuiesc că ea este Rya și un zâmbet îmi scapă fără să vreau când o văd aproape rupându-și gâtul în timp ce privește la soțul ei, iar el o soarbe din priviri.

— Mai există și alți nebuni ca tine! spune uluită, apoi se întoarce spre noi. Și nu unul, ci... șapte!

Fără să vrem, izbucnim cu toții în râs. Dacă Hamilton e la fel de posesiv ca și noi, și este dacă mă iau după felul în care privirea nu i se dezlipește de pe nevastă, atunci nu mai există niciun pericol, așa că acceptăm ca fetele să facă poze cu el în timp ce noi, băieții, facem cu micuța blondă, doar ca să le facem în ciudă.

— Nu-mi place asta! bombăne Hudson lângă mine și mă face să mă încrunt.

— Ce anume? îl întreb în timp ce am privirea fixată pe Aria.

Ne-am întors în Houston și suntem toți în livingul părinților noștri, iar fetele îi povestesc râzând mamei despre spectacol și despre Jay. Singurele care stau mai liniștite sunt Rachel și cu Hailey, care sunt răsfățate de către Matt și Cameron cu prăjituri și suc de portocale.

— Cum ce anume?! Asta! arată el spre grupul gălăgios. Parcă l-au întâlnit pe președinte!

Nici eu nu sunt încântat că Aria este bucuroasă că l-a cunoscut pe tip, dar fericirea din ochii ei mă face să trec peste asta. Și gem în sinea mea când își întoarce privirea spre mine aruncându-mi un zâmbet atât de minunat încât mă face să mă gândesc din nou la dormitorul nostru și la noi doi în el.

— M-am săturat! oftează Hudson atât de tare că îmi întorc atenția spre el. Săptămâna viitoare e nunta lui Hailey și m-am gândit... apoi se oprește, trecându-și nervos mâna prin păr. Vino cu mine! îmi spune și mă trage după el în bucătărie, departe de toți ceilalți, iar eu îl urmez nedumerit.

Câteva minute se plimbă agitat prin încăpere și aproape că pot să-i văd roțile învârtindu-se în cap în timp ce se gândește. Însă aștept cu mâinile la piept căci dacă știu cu certitudine un lucru despre fratele meu, este acela că, de obicei, acționează impulsiv. Arareori l-am văzut chinuit de gânduri ca acum.

Însă rămân și mai surprins când se oprește din plimbare în fața mea și începe să vorbească. Cuvintele îi ies rapid de pe buze, de parcă s-ar teme să nu îl întrerup, dar *ceea ce spune* este lucrul care mă șochează. Și nu doar asta, ci și faptul că mie nu mi-a dat prin cap ideea lui. Pentru prima oară, Hudson pare să fie cel mai matur dintre noi doi și cu picioarele pe pământ, în loc să fie obișnuitul clown de parcă ar fi fiul lui Holden.

— Ce spui? mă întreabă după ce și-a expus ideea și câteva clipe doar ne privim.

— Crezi că va fi de acord Cameron?

— Dacă el nu înțelege, atunci cine? rânjește șmecherește spre mine.

— Ești sigur că vrei să faci asta? îl întreb, deși inima îmi bate la fel de nebunește ca și ideea lui.

— Mai sigur decât niciodată! răspunde devenind extrem de serios. Dar tu?

Un zâmbet larg mi se întinde pe față și dau răspunsul imediat.

— La fel de sigur ca și tine!

— Perfect! Avem la dispoziție o săptămână ca să pregătim totul! oftează ușurat, apoi începe să râdă. Și tot o săptămână în care trebuie să avem grijă ca fetele să nu bănuiască nimic. Crezi că ne descurcăm?

Chipul îmbujorat al Ariei îmi apare în fața ochilor și știu că va fi greu să ascund totul de ea, dar merită efortul.

— Eu mă descurc cu Aria, dar tu? Dakota... te-a cam împlânzit! Ea pe tine, nu invers!

Exact cum mă așteptam, Hudson începe să râdă.

— Bineînțeles că a făcut-o, altfel nu îi pupam eu ușa atâta timp! și ne întoarcem în camera în care imediat două perechi de ochi se fixează asupra

noastră.

Ochii căprui ai Dakotei se mijesc imediat când observă rânjetul lui Hudson, dar el îi trage cu ochiul și o smucește în brațele lui, amețind-o cu un sărut.

Și Aria mă privește bănuitoare, ochii ei albaștri încercând să ghicească unde am fost și ce am făcut, așa că mă grăbesc să îi distrag atenția.

— Iubito, ultima dată când te-ai uitat la un meci cu Jay, am avut parte de o noapte fierbinte! îi amintesc în șoaptă și rânjesc încântat când îi văd obrații înroșindu-se imediat. Ce zici, mergem acasă? Dacă vrei, facem și popcorn și poți să arunci cu el cât vrei!

Modul în care respirația i se oprește brusc și se lipește de mine mă face să înghit în sec, apoi să gem înfundat și să o trag grăbit spre ieșire, aruncând doar un salut rapid peste umăr.

La naiba, o să fie o săptămână extrem de grea!

CAPITOLUL 54

Cameron

— Fir-ar să fie! Iubito, tu o să-mi provoci un infarct înainte să apuc să mă însor cu tine sau să îmi văd copilul! exclam disperat când Hailey vrea să o ia la fugă pe scări în sus pentru a treia oară în nici cincisprezece minute.

În ciuda faptului că Hailey a bombănit, a acceptat până la urmă să ne mutăm la părinții ei până la nuntă, făcându-mă să răsuflu ușurat. Chiar dacă știu că nu aş fi lăsat-o singură nicio secundă pentru că nu vreau să leșine din nou pe undeva, nu mă prea încânta gândul să o tot văd pe drumuri.

E miercuri seară și mai avem exact trei zile până la nuntă, iar Jasmine LaFleur s-a făcut din nou stăpână peste livingul familiei Morgan, împânzind-o cu tot felul de reviste, planșe și liste. Hayden a renunțat să le mai urmărească pe cele trei femei și s-a retras într-un fotoliu din colțul camerei, citind. Sau prefăcându-se, căci îl aud chicotind din când în când la exclamațiile ce se aud în încăpere.

Adevărul este că iar mă simt depășit de situație și nici eu nu le mai ascult, dar nu îmi iau ochii de pe Hailey. Nu știu ce naiba îi tot cere Jasmine, însă nu îmi convine deloc felul în care Hailey se plimbă pe scări în sus și în jos!

— Mi-am uitat agenda în dormitor! exclamă pe un ton nevinovat și clipește mărunț din ochi.

— Ți-o aduc *eu!* îi spun și o duc înapoi la canapea. Când mai vrei ceva, spune, nu mai sări pe-aici ca o veveriță!

Ignorând hohotele de râs ale femeilor, urc tot câte două scările ce au ajuns să mă terorizeze psihic și mă întorc cu agenda respectivă cât ai clipi, apoi îmi reiau locul și continui să o urmăresc pe Hailey. Trag aer adânc în piept, atât de mult încât simt că plesnesc, apoi îl rețin cât pot de mult, parcă fiindu-mi teamă să îl expir și îi studiez cu atenție chipul. Sunt încântat că paloarea i-a dispărut, lăsând loc unei roșeli sănătoase și un zâmbet mulțumit mi se întinde pe față când îmi amintesc scena ce a avut loc în bucătărie cu doar câteva ore în urmă.

Sporovăind veselă cu Kim, Hailey a mâncat un grătar cât farfuria de mare și cu o poftă care ne-a făcut, pe Hayden și pe mine, care le priveam extaziați, să râdem mulțumiți.

— N-ați terminat? se aude vocea lui Hudson și mă pufnește râsul când Jasmine îl soarbe din priviri, cu un zâmbet extaziat pe față, acceptându-i mai mult decât fericită îmbrățișarea.

— Ba da, am terminat! spune ea râzând când Hudson se învârte de câteva ori cu ea, apoi îi sărută zgomotos obrazii. Nu te-ai răzgândit?

— Jasmine, tu întotdeauna vei fi cea de-a... patra mămică a mea, îi răspunde el, împreună cu Sam, Marlene și Joanne.

Vorbele lui mă fac să îl privesc nedumerit pe Hunter, care ridică nevinovat din umeri.

— De pe când aveam doi ani, Jasmine se tot roagă de ai mei să o lase să-l înfieze pe Hudson, îmi explică el. De când a devenit major, se roagă de el. Nu are copii, iar noi trei am devenit copiii ei de suflet. De mine spune că sunt prea serios și semăn prea mult cu tata, de aceea nu vrea să fiu copilul ei, dar cred că a fost îndrăgostită de el pe vremea când erau colegi, de aceea ar fi dureros să mă aibă prin preajmă, adaugă în șoaptă. Iar cu Hailey... O singură dată a început să spună că i-ar plăcea o fetiță și tata era să-i sară la gât.

Doamne, familia asta nu este numai ea nebună, are și prieteni la fel de zăpăciți ca ea!

Privirea mi se întoarce spre Jasmine și parcă o privesc cu alți ochi. Într-adevăr, îi privește pe toți cu dragoste și pare să fie fericită văzându-i pe toți în jurul ei. M-o fi exasperat ea în ultimele zile, dar modul în care o îmbrățișează acum pe Hailey mă face să o iert.

— Ești pregătit? mă întreabă Hunter după ce îmi dă un cot sănătos în coaste și mă încrunt în fața rânjetului său.

Băieții au organizat pentru seara asta o petrecere a burlacilor și am acceptat cu greu să particip.

— Tot nu sunt liniștit să o las singură pe Hailey! și amândoi o privim pe cea care acum e înconjurată de o grămadă de femei care scot tot felul de exclamații încântate când ea le arată niște reviste.

— Singură? Nu va fi singură! Și fetele i-au pregătit ceva! Începe el să râdă, dar pe mine mă neliniștește și mai mult.

— Să nu faceți nimic nebunesc! o atenționez pe Aria când o trag lângă noi și primesc o privire indignată din partea ei.

— Nebunesc? Adică voi o să vă destrăbălați la petrecerea burlacilor, iar noi să stăm cuminți să tricotăm?

— Mă îndoiesc că știți să cumpărați un ghem de ață, nu mai spun că habar nu aveți cum arată acul de tricatat, îi răspund rânjind, apoi redevin serios. Ai grijă de ea! Și mă suni imediat dacă nu se simte bine! Sau dacă...

— Să nu dea naiba să pui mâna pe vreo femeie! apare Hailey lângă noi și mă fulgeră cu ochii ei albaștri. Nici să nu privești vreuna! Și stai departe de orice blondă! Și de brunete sau roșcate sau șatene! adaugă încruntându-se la mine și îmi mușc buza încercând să nu râd.

Ador când e geloasă și posesivă, fiindcă așa sunt și eu.

— Nu merg nicăieri dacă nu vrei! îi spun strângând-o în brațe și mă bucur când se ghemuiește la pieptul meu. Nu vreau să te supăr cu absolut nimic și pot să stau să tricotez cu voi!

— Cine a zis ceva de tricotat? mă întreabă uluită. Noi mergem la... și se oprește mușcându-și buza și aruncându-mi o privire vinovată.

Acum este rândul meu să o privesc bănuitor și inima mi se oprește o secundă când mă gândesc că Dumnezeu știe unde o cară fetele.

— Unde, iubito?

— Nu pot să-ți spun! zice repede, încercând să se retragă din brațele mele.

Îi lipesc mai bine corpul de al meu și gem când îl simt potrivindu-se atât de perfect cu mine.

— Promite-mi că o să fii cuminte! îi șoptesc la ureche și o simt înfiorându-se. Că nu te uiți nici tu după bărbați, că nu atingi pe nimeni! Să nu te obosești prea mult și, mai ales, să nu mai leșini!

Chicotitul pe care îl primesc drept răspuns îmi merge până în stomac, lăsând un gol imens în urmă. Îi privesc chipul ridicat spre mine și înghit în sec atunci când își umezește buzele cu un gest rapid, iar ochii ei capătă culoarea unui cer întunecat. În momentul ăsta, puțin îmi pasă de orice petreceri organizate pentru noi, tot ce îmi doresc este să o duc în dormitor și să facem dragoste, dar știu că nu se poate. Atât băieții, cât și fetele s-au străduit să organizeze ceva pentru noi și nu ar fi frumos să le dăm planurile peste cap, așa că mă mulțumesc să o sărut.

Buzele i se topesc sub gura mea, chinuindu-mă și mai mult, iar oftatul ușor care îi scapă îmi spune că simte același lucru ca și mine.

— Hei, ați început noaptea nunții de pe acum? îl aud pe Hudson râzând lângă noi.

— Du-te și te distrează, așa o să fac și eu! îmi spune Hailey începând să râdă când se retrage din sărut și îmi mângâie buzele cu un deget.

Două ore mai târziu, gândul îmi este tot la gustul ei și încă îi simt mângâierea degetului pe gura mea, făcându-mă să oftez. Un gest micuț și nevinovat care m-a amețit mai mult decât ar face-o o mie de cuvinte! Dar ăsta e efectul lui Hailey asupra mea! Orice privire sau gest de-al ei rămâne imprimat în mintea mea. Sunt atât de plin de întreaga ei ființă încât nu mai este loc de nimic altceva. Sau cineva, adaug ridicându-mi privirea spre băieți.

Spre surprinderea mea, tot m-au cărat într-un club de striptease de fițe, dar nici pe ei nu îi interesează prea mult femeile care încearcă să ne atragă atenția cu gesturi îndrăznețe sau cu mișcări lascive.

— Cam, te însori, nu te călugărești! îmi spune Hunter arătând spre paharul plin din fața mea și scot un hohot mic de râs când îmi amintesc năsul încrețit al lui Hailey.

Cu două seri în urmă, în timp ce stăteam pe terasă, s-a strâmbat când m-a văzut bând din sticla de bere.

— Hailey nu suportă mirosul de alcool! îi explic și ridic din umeri, zâmbind amintirii.

— Nici Rachel! adaugă Matt și abia acum observ că nici el nu s-a atins de paharul lui. În schimb, are o obsesie pentru castraveți acii! începe el să râdă. Vânzătoarea de la magazinul de lângă noi m-a întrebat dacă am un restaurant din cauza numărului impresionant de borcane pe care le-am cumpărat în ultimul timp.

— Nadine urăște ketchup-ul! ne spune Michael clătinând nedumerit din cap. Ai ei au o pizzerie, iar ea urăște sosul de roșii, ce poate fi mai ciudat?

— Aria nu mănâncă nimic ce are culoare verde! Deși o știu de atâția ani, nu am observat asta, dar dacă are ceva verde în farfurie și ea capătă aceeași culoare! ne spune și Hunter.

— Devon e alergică la căpșuni! începe să râdă Stuart. Se înroșește numai când le vede!

— În schimb, Dakota le adoră! rânjește Hudson. Combinate cu înghețată de ciocolată și frișcă deasupra! *Multă* frișcă! lungește el cuvântul. Așa că nu ne lipsesc niciodată din casă alimentele astea trei, mai ales că și mie au început să îmi placă, indiferent de unde le mănânc! adaugă el ridicând sugestiv din sprâncene.

— Raven urăște vanilia!

Cuvintele mă fac să îmi întorc privirea către Scott și zâmbesc fără să vreau. Sora mea într-adevăr urăște vanilia, dar cum de-a aflat asta într-un timp atât de scurt?

Gândul la ei mă face să mă încrunt. Raven a rămas în Houston, oficial doar până la nuntă și siguranța ei că o să îmi conving părinții să o lase să se mute nu o simt și eu. Dar nu asta îmi generează încruntătura, ci faptul că eu stau momentan la Hayden și Kim, iar Scott... acolo, lângă ea. Știu că am fost foarte hotărât atunci când mi-am spus condițiile și amândoi le-au acceptat, dar mă îndoiesc serios că le și respectă.

Sunetul unei palme peste pielea goală ne face să ne întoarcem ochii spre femeia care dansează lângă masa noastră. O blondă, observ și îmi dau ochii peste cap, amintindu-mi de amenințarea lui Hailey.

Deși femeia arată foarte bine și se mișcă bestial, nimic nu tresare în mine. Corpul ei voluptuos și mișcările sugestive nici nu se compară cu trupul lui Hailey și modul în care ea se mișcă. Blonda se chinuie să fie senzuală și să atragă atenția, pe când Hailey este senzuală în mod natural, în cele mai mici gesturi, fără să încerce măcar asta.

— Halal petrecere! bombăne Stuart. Stăm toți șapte plouați la masă și ne gândim la ele! Acum câteva luni am fi fost fiecare cu două-trei femei în brațe! Ne au la degetul mic! concluzionează el, dar pare încântat totuși de situație.

— Oare ce fac fetele acum?

Întrebarea îmi scapă de pe buze înainte să apuc să realizez și șase perechi de ochi identici mă fixează imediat. De fapt, mă interesează ce face doar una, dar se pare că toți gândim la fel.

— Credeți că sunt... cumiți? întreabă îngrijorat și Matt. Adică... eu nu am nicio idee unde au dus-o pe Hailey!

— Nici eu! mârâie Hudson disperat. Nici nu vă dați seama cât de căpoasă este micuța mea scorpie! Dacă și-a pus în gând să îmi ascundă ceva, nici cu cleștele nu mai scot nimic de la ea! spune cu ciudă.

— Raven m-a pocnit când am devenit prea insistent! oftează Scott și nu-mi pot opri un zâmbet.

Deși este cu șase ani mai mică decât el, Raven îl învârte după cum vrea ea. M-am așteptat să îi dea de furcă lui Scott, dar nici nu știe încă ce îl așteaptă. Sau știe, dar îi acceptă resemnat orice.

— Aria mi-a trântit ușa băii în nas și m-a amenințat că o să dorm singur dacă o mai întreb! bombăne și Hunter și toți îl privim înțelegători.

— Scumpo, nu te mai agita atâta pentru noi, că suntem luați! rânjește Hudson și îi bagă o bancnotă în sutien blondei care încearcă cu disperare să ne atragă atenția. Du-te la altă masă! o expediază cu un gest și se întoarce către noi. Cum aflăm unde s-au dus?

— Mama cu siguranță nu o să ne spună! zice Hunter cu ciudă, apoi își privește fratele cu ochi mijiți. Dar poate reușești să o convingi pe Jasmine, că tot are o slăbiciune pentru tine!

Fără să mai aștepte alt îndemn, Hudson o sună și are nevoie de doar câteva minute ca să afle locația fetelor, însă încruntătura lui și furia pe care i-o citesc în ochi nu mă liniștesc cu nimic, din contră și simt sigur că nu o să îmi placă ce voi auzi.

— Unde sunt?

— La striptease, unde altundeva?! mârâie el și toți ne bulucim spre ușă,

disperați să ne recuperăm iubitele.

Gândul că Hailey este acum într-un club și un alt bărbat dezbrăcat își umflă mușchii în fața ei mă face să mârâi. I-am promis că o să încerc să nu mai fiu gelos, dar un streaper este mai mult decât pot îndura!

— Am o idee, exclamă Hudson rânjind când ajungem la mașini și ne oprim cu toții, așteptând să spună ce i-a mai trecut prin cap, dar trebuie să fie de acord Cameron cu ea! În definitiv, asta e petrecerea lui și Hailey e mireasa lui! Tot ne-am pregătit noi pentru... știți voi, ce-ar fi să le facem fetelor o surpriză?

Câteva clipe, ochii ne trec de la unul la altul, cântărind propunea lui și toți părem încântați, însă așteaptă acordul meu. Fir-ar să fie, ce-mi trebuie mie petrecerea burlacilor?! Singurul lucru pe care mi-l doresc este să fiu cu Hailey!

— Fetele vor distracție? Atunci să le dăm distracție! Una pe care nu o vor uita prea curând! adaug rânzând și ne urcăm în mașini știind că noi ne vom distra la fel de bine ca și ele.

CAPITOLUL 55

Hailey

O, Doamne!

— Eu nu intru! exclam speriată când fetele mă trag spre intrarea unui club de striptease.

— De ce? se rățoiește Dakota la mine privindu-mă de parcă mi-au crescut coarne.

— Cum, de ce? Fiindcă nu sunt atrasă de ideea de a mă holba la bărbați dezbrăcați!

— Ți-e rău? mă întreabă Nadine pipăindu-mi fruntea și mă trag speriată un pas înapoi.

— Nu!

— Atunci? Te măriți, nu te călugărești! *Ei* se vor dezbrăca în fața ta, nu invers, așa că scoate-l pe Cam măcar pentru câteva minute din căpșorul ăla al tău și hai să ne simțim bine! Probabil Cameron se distrează în momentul ăsta privind în sutienul unei femei, iar tu...

Aș fi dorit să nu-mi spună lucrul acesta, căci simt imediat cum fierb pe interior și intru hotărâtă în clubul în care atmosfera este atât de încinsă, încât mă mir că nu ia foc!

În semiîntunericul din încăpere, tăiat de o mulțime de fascicule luminoase de toate culorile ce se mișcă în toate direcțiile într-un ritm amețitor, observ cu greu mesele pline și femeile care scot sunete extaziate privind spre scena pe care doi bărbați dansează pe ritmurile unei melodii care urlă din difuzoare. Înghit în sec când observ că au doar un papion la gât și niște... slipi minuscule pe ei în care sunt prinse o grămadă de bancnote, iar o mulțime de femei se întind să îndese în același loc alte hârtii, pipăind de zor ce întâlnesc în drum.

Ritmurile muzicii și atmosfera din jur îmi fac sângele să circule mai repede și parcă ideea fetelor nu îmi mai pare chiar atât de proastă.

— Nu mi-am luat bani la mine! exclam speriată când realizez că fetele m-au scos repede din casă după ce m-au aranjat, de teama să nu mă răzgândesc sau să mă schimb.

— Din partea lui Kim! îmi spune Aria râzând și îmi întinde un teanc de bancnote gros de vreo trei degete. Alături de sfatul: *distrează-te!* adaugă trăgându-mă spre o masă liberă aflată lângă scena fierbinte și care cred că a fost special rezervată pentru noi, în timp ce eu clipesc mărunț din pleoape șocată că mama mi-a dat bani ca să pipăi bărbați dezbrăcați.

— Ce doriți să serviți?

Întrebarea pusă pe un ton jos și senzual mă face să mă întorc doar pentru a da cu nasul... într-un abdomen perfect lucrat. Cele șase pătrățele mă fac să înghit în sec și o mai fac o dată când îmi ridic ochii spre posesorul lor. Doi ochi albaștrii mă privesc de parcă aș fi o prăjitură și aproape gem disperată când tipul se linge pe buze privind la mine.

— Cinci tequila și două pahare cu lapte! spune senină Rachel și mă pufnește râsul când văd deruta de pe chipul bărbatului.

— Lapte? Nu avem așa ceva!

— Dar castraveți acri aveți?

— O gravidă! începe tipul să râdă când înțelege. Nu, dar avem lămâi, dacă doriți. Vă aduc câteva felii?

— Câteva mai multe! îi spune Rachel serioasă. Și pentru viitoarea mireasă... mă privește ea curioasă ce o să cer.

Ochii bărbatului se aprind imediat când își dă seama că eu sunt sărbătorita din această seară și se apleacă spre urechea mea, șoptindu-mi cu o voce vibrantă:

— Orice pentru tine, frumoaso!

Oftez ușurată că măcar tipul are o pereche de pantaloni pe el, chiar dacă sunt din piele și sunt destul de mulați.

— Un suc de portocale! îi răspund sigură pe mine și îi zâmbesc larg când îl văd mărimdu-și ochii, surprins. A doua gravidă! îl lămuiesc și îmi țin respirația când ochii îi coboară pe mine examinându-mi cu atenție corpul.

Acum aproape că regret că m-am lăsat îmbrăcată și aranjată de către fete. Blugii albi și prea strâmți după gustul meu, au talia atât de joasă încât mă tem să nu mi se vadă bikinii de sub ei, iar tricoul alb este atât de scurt că ar putea purta numele de bustieră dacă nu ar avea mâneci treisfert, și ele strâmte. Singurele lucruri de pe mine care nu sunt albe ci negre, sunt cureaua și pantofii cu toc înalt. Părul mi-a fost ondulat în bucle sălbatice și lăsat liber pe spate, iar ochii machiați în tonuri de gri închis și negru, făcându-mă să arăt ca o femeie fatală. Nu e de mirare că tipul ăsta salivează pe umărul meu!

Salvarea din fața studierii lui amănunțite îmi vine tot de la Rachel care se apropie de noi și îi vâă tipului o bancnotă la betelia pantalonilor.

— Eu nu dansez! se scuză el zâmbind cu regret.

— Nici eu! îi răspunde ea râzând, apoi îi așază papionul de la gât și îl bate ușor pe pieptul dezgolit. Bani sunt pentru lămâile alea pe care le aștept și de care se pare că ai uitat privind la abdomenul încă plat al lui Hailey! spune oftând și mângâindu-și burta deja rotunjită puțin de cele patru luni de sarcină.

— Tu nu ai de gând să faci ceva cu teancul ăla de bani? mă întreabă Raven

rânjind și cu o voce deja răgușită după o jumătate de oră de strigăte.

Toate suntem acum răgușite de la strigătele pe care le-am scos, alăturându-ne celorlalte femei din club. Am țipat, am aplaudat, la naiba, am și tropăit, dar nu mi-am făcut suficient curaj încât să mă apropiu de slipii vreunui tip.

— La următorul număr! îi strig răspunsul încercând să acopăr hărmălaia din jur, deși nu sunt sigură că o s-o fac.

Un cor de huiduieli și fluierături dezaprobatore răsună în jur atunci când întreaga încăpere se scufundă brusc în întuneric, apoi aplauzele și țipetele revin cu aceeași intensitate când doar câteva pete slabe de lumină se fixează pe scena pe care acum sunt vreo zece bărbați. La masa noastră se face o liniște deplină și toate șapte privim curioase spre ei.

Toți zece sunt îmbrăcați în pantaloni negri și extrem de strâmți și au același papion negru la gât ca și cei de dinaintea lor. Diferența este că acum toți zece au niște măști negre pe față, măști care le acoperă în întregime chipul, făcându-i să arate și mai sexi prin misterul care îi înconjoară.

Înainte să realizez ce se întâmplă, patru dintre ei coboară de pe scenă și se apropie de mine, luându-mă pe sus cu scaun cu tot și mă trezesc așezată în mijlocul scenei în timp ce unul dintre bărbați începe să danseze lângă mine pe o melodie sugestivă.

Își poziționează picioarele de o parte și alta a alor mele și îmi țin răsuflarea când mă gândesc că vrea să mi se așeze în poală. Dar nu o face! Mâinile i se așază pe spătarul scaunului în dreptul umerilor mei apoi, flexându-și ușor genunchii, începe să își miște șoldurile, mimând un act sexual. Deși nu mă atinge absolut deloc, nici cu mâinile, nici cu corpul, se apropie milimetric de mine cu fiecare mișcare pe care o face.

Îmi simt obrajii dogorind și pielea mă furnică peste tot și parcă tot sângele îmi fierbe în mine, dar rămân nemișcată pe scaun, temându-mă că cea mai mică mișcare de-a mea l-ar face să mă atingă. Aproape că nu mai respir deloc și inima mi se zbate agitată în piept când mă simt atrasă în mod inexplicabil către bărbatul care are întreaga atenție concentrată pe mine. Geamătul surd pe care îl scoate atunci când îmi umezesc cu un gest rapid buzele uscate brusc mă face să îmi ridic ochii și să îi privesc chipul, dorindu-mi să pot vedea ceva din el, dar masca de pe fața lui nu lasă nicio trăsătură vederii, iar întunericul din jur nu îmi permite să îi văd ochii.

Fasciculele slabe de lumină nu urcă nicio secundă mai sus de bustul lui și aproape că gem de frustrare că nu pot să văd mai mult. Iar asta mă sperie. Al naibii de tare!

Niciodată nu am simțit ceea ce simt acum decât... în brațele lui Cameron! Aceeași atracție, aceeași stare de imponderabilitate amestecată cu fiori. Nu doar senzația că fiecare celulă din corpul meu e vie, ci că aproape explodează.

Făcând un cerc larg în jurul nostru, ceilalți bărbați își continuă dansul, dar sunt întorși cu fața spre noi. De parcă și ei ar fi curioși să vadă cât de mult mai rezist în fața celui care își folosește toate armele seducției pe mine.

Cu toată lumina slabă din jur, pot observa prin pantalonii strâmți că este excitat și asta mă face să înghit în sec. Disperată că pot simți pentru altcineva aceleași sentimente pe care le simt doar pentru Cameron, îmi ridic din nou privirea spre chipul lui, încercând să înțeleg ce naiba se întâmplă cu mine.

— Plătește-l! aud lângă urechea mea și îmi întorc speriată capul doar pentru a o vedea pe Raven lângă mine, întinzându-mi niște bancnote pe care le iau cu un gest mașinal, apoi o văd coborând de pe scenă, ajutată de unul dintre bărbații mascați.

Nu îmi scapă ezitarea ei și nici privirea uluită atunci când o atinge, dar nu mă pot concentra asupra lor și mă întorc spre cel care aproape că m-a înnebunit cu totul. Modul în care își unduiește șoldurile în fața mea mă face să îmi strâng pumnii și simt în palmă banii pe care Raven tocmai mi i-a adus.

Un gând nebunesc îmi trece prin minte, dar nu zăbovesc prea mult asupra lui. Poate că... Doar *poate*, dacă îi pun banii la pantaloni se va opri din ceea ce face și mă va lăsa în pace înainte să o iau razna de tot! Așa că îndrăznesc și, cu mâna tremurândă, mă apropiu de betelia lui. Corpul i se oprește din mișcare și așteaptă să vadă ce fac. Nu pare să fie dornic să obțină teancul de bancnote, ci pare mai interesat de fapt să vadă dacă o să îl ating. Deși nu îi văd ochii, privirea lui îmi arde pielea și înghit din nou în sec, încercând să îmi fac curajul de a face gestul.

Mă străduiesc să nu privesc la abdomenul perfect din fața mea și nici la pielea ce mă tentează să o mângâi și mă concentrez să prind cu o mână de betelia pantalonului și să îi strecur banii fără să îl ating. Și totuși, în graba mea de a scăpa mai repede, o fac.

Pielea fierbinte pe care degetele mele abia de o ating îmi transmite un adevărat curent în mine, curent ce trece cu o viteză uluitoare prin tot corpul meu și mi se oprește în stomac făcându-l să tremure, în același timp în care toți mușchii bărbatului se întăresc brusc și îl văd ținându-și răsuflarea. Un mormăit surd îi scapă de pe buze și, pentru o clipă, am senzația că se va arunca pur și simplu pe mine.

Privirea îmi fuge rapid spre masa noastră și ochii mi se măresc atunci când

observ că fiecare dintre fete are un bărbat dansând lângă ea, doar trei dintre cei zece mergând la alte mese. Întreaga populație feminină din club pare să fi înnebunit cu totul și zeci de mâini se întind pline de bancnote spre cei de la masa noastră iar altele aproape că atacă scena. Însă în toată această nebunie, cei șase sunt concentrați doar pe cele de la masa noastră, așa cum bărbatul de pe scenă e concentrat strict asupra mea.

Ceva din mișcările unora dintre ei îmi par cunoscute și îmi țin respirația atunci când înțeleg. Îmi amintesc de seara din ziua gemenilor când am rămas pe terasă și mișcările lui Hunter și Cameron când ne-au întrebat pe mine și pe Aria dacă ne place ce vedem. Gândul că ei ar face asta, că ar fi în stare să danseze așa pentru noi aproape că mă face să râd, dar nu am totuși nicio siguranță că sunt ei, așa că îmi întorc din nou atenția spre cel care dansează din nou lângă mine.

Îmi închid ochii și trag adânc aer în piept, lăsând simțurile să îmi dea răspunsul. Un parfum binecunoscut îmi invadează nările și expir încet, ușurată când îl recunosc. În hărmălaia și frenezia din jur, mintea mea nu a putut să vadă adevărul, dar corpul meu a reacționat așa cum o face întotdeauna când sunt doar lângă *el*.

Cu mască sau fără, cu ochii închiși sau deschiși, aș putea paria cu viața mea că cel de lângă mine nu este altul decât... Cameron!

Sunt ușurată că nu am avut aceste reacții față de un alt bărbat decât el și aproape că mă arunc în brațele lui, bucuroasă. Aproape. Căci o idee nebunească îmi trece prin mintea acum mult mai liniștită.

Dacă el se distrează pe seama mea și a posturii în care m-a pus și eu pot să fac la fel!

Nu cred că bănuiește că l-am recunoscut, simțindu-se bine ascuns sub materialul măștii și sunt curioasă cum va reacționa când rolul se întoarce.

Fără să mai stau pe gânduri, mă ridic brusc de pe scaunul pe care am stat până acum, iar gestul meu îl face să tresară și să se oprească surprins din dans, așteptând să vadă ce am de gând să fac, în timp ce privirea îi coboară peste corpul meu și aproape că o simt fizic cum mă mângâie. Acum mă bucur în sinea mea că am acceptat ținuta aleasă de fete și felul în care m-au făcut să arăt. Tocurile înalte care știu că îi plac îmi fac picioarele să arate și mai lungi și îmi șerpuiesc întregul corp într-o mișcare care îl face să geamă înfundat.

Continuându-mi mișcările lascive pe ritmurile muzicii, îi dau încet roată, capul lui întorcându-se după mine și urmărind atent tot ceea ce fac și procedez exact ca el: extrem de aproape, dar nu suficient încât să îl ating. O electricitate pare să existe între corpurile noastre și nu m-aș mira dacă ar apărea scântei, dar

mă abțin să pun mâna pe pielea ce parcă îmi cerșește atingerea. O să îl ating, dar numai *când* vreau eu și, mai ales, *cum* vreau!

Cu degetele mari vârâte în buzunarele pantalonilor, Cameron încearcă să pară relaxat în așteptarea de a vedea ce am de gând să fac, dar corpul pe care îl cunosc atât de bine este mai mult decât tensionat și recunosc fiecare mușchi care îi este încordat, așa că sunt hotărâtă să văd cât mai rezistă.

Ajunsa din nou în fața lui, mâna mea stângă îi cuprinde cu un gest brusc ceafa în palmă și îl văd ținându-și din nou răsuflarea, dar am de gând să merg și mai departe. *Mult* mai departe. Așa că mâna dreaptă mi-o ridic spre masca neagră ce îi acoperă chipul și o mângâi ușor cu vârful unui deget, coborând încet pe pieptul gol, apoi spre abdomen. Fiecare pătrățel perfect are parte de propria mângâiere și mă abțin cu greu să nu izbucnesc în râs când îi simt respirația precipitată pe față, așa că îmi fac ultima mișcare înainte de a mă da de gol: palma mea îi cuprinde sexul și, în același timp, cu o mișcare unduită, îmi lipesc întregul corp de al lui.

Geamătul adânc pe care îl scoate acoperă muzica din jur și rămân fără aer în fața rapidității cu care se mișcă. Nu are nevoie decât de o secundă ca să își smulgă masca de pe față iar brațele lui să mă cuprindă strâns în timp ce gura îmi este zdrobită într-un sărut răvășitor și fierbinte la care îi răspund fericită.

Modul în care mă gustă mă face să gem la rîndul meu și uit unde suntem, fiind conștientă doar de el și de felul în care mă face să mă simt. Abia când nevoia de aer ne face să ne despărțim gurile, Cameron continuă să îmi mângâie fiecare buză în parte, apoi să le muște ușor în timp ce îi simt tot corpul tremurând de dorință.

Exclamațiile din jur și oprirea bruscă a muzicii sunt singurele lucruri care ne fac să realizăm că suntem într-un club, în mijlocul unei scene și sute de ochi sunt fixați pe noi.

— Doamnelor, am bucuria să v-o prezint pe cea care de sâmbătă îmi va fi soție, viitoarea doamnă Bennett! spune mândru cu voce puternică și extrem de răgușită spre femeile din club, apoi mă trage după el.

Pielea mi se încinge și mai mult atunci când mâinile lui îmi cuprind talia și mă coboară de pe scenă, dar este răcorită imediat de aerul de afară. Corpul îmi este strivit din nou într-o îmbrățișare fierbinte atunci când ajungem la mașină și mă lipește de ea, zdrobindu-mi gura cu un nou sărut flămând.

— Iubito, dacă nu mor în seara asta de inimă, atunci voi trăi o sută de ani! exclamă disperat și aproape că mă ia pe sus când mă așază în mașina pe care o pornește imediat, demarând în trombă.

Respirațiile nu au apucat să ni se liniștească atunci când oprește în parcare din fața blocului și îl privesc ironică, cu o sprânceană ridicată, când văd că a ales să mergem la apartamentul nostru.

— Petrecerea nu s-a terminat și am de gând să mă distrez! îmi spune sugestiv cu vocea răgușită și ochii lui de un albastru electrizant aproape că mă ard, creându-mi un gol atât de mare în stomac încât îmi duc automat mâna pe abdomen. Te simți bine, iubito? mă întreabă imediat îngrijorat.

Aprob de câteva ori doar înclinând din cap și îmi înghit cu greutate nodul din gât, abia apoi reușesc să șoptesc cu o voce atât de răgușită încât de abia mi-o recunosc.

— Sunt doar emoționată. Și... excitată, spun umezindu-mi rapid buzele.

Sunetul pe care îl scoate nu l-aș putea descrie cu nimic. Nici geamăt, nici mârâit, nici icnet sau oftat. Câte puțin din toate astea și... dorință. Dorință pură!

Corpul îmi este ridicat de la pământ de parcă aș cântări doar cât un fulg și încep să râd când Cameron o ia la goană în sus pe scări, urcând tot câte două, renunțând din nou la lift și nu se oprește decât în dormitorul nostru, când mă depune cu grijă excesivă lângă pat.

Ochii îi coboară peste corpul meu și îi văd întunecându-se ușor când îmi vede în sfârșit mai bine ținuta și felul în care arăt.

— Nu știu ce să fac mai întâi! îmi spune aproape disperat. Să te sărut, să te dezbrac... Dar voi începe cu asta! și, spre surprinderea mea, îngenunchează în fața mea.

Palmele i se așază pe burta mea dezgolită de talia joasă a pantalonilor și mângâie ușor, apoi îmi cuprinde șoldurile în palme trăgându-mă spre el și sărutându-mi pântecul, gestul lui aducându-mi lacrimi în ochi cu tot comicul situației. Cred că nu realizează că încă mai este îmbrăcat în pantalonii negrii și strâmți, cu bustul gol și doar un papion la gât, iar părul îi este răvășit într-un mod seducător.

— Te iubesc atât de mult! îmi șoptește pe buze atunci când se ridică și îmi dă un sărut pasional și lent cu care îmi explorează gura și care mă face să uit din nou de tot ce este în jur și să fiu conștientă doar de el și de felul în care mă face să mă simt.

Nerăbdarea de a ne regăsi ne revine la amândoi și ne dezbrăcăm unul pe altul cu mișcări febrile, gemete de plăcere scăpându-ne de pe buze atunci corpurile ni se unesc și redevin doar unul.

— Întreaga seară m-am gândit doar la tine! îmi spune privindu-mi cu intensitate chipul și mă chinui să îmi păstrez ochii deschiși și să îl privesc și eu

în timp ce șoldurile îi fac mișcări lente. La asta! La noi doi. La cum mă simt când sunt cu tine!

Buzele îi coboară pe gâtul meu și îmi dau capul pe spate, expunându-l și mai mult și înfiorându-mă în fața respirației lui fierbinți. Mâinile mele îi mângâie nerăbdătoare mușchii spatelui, încântată de modul în care îi simt contractându-se sub palmele mele, iar gestul meu îl face nerăbdător, lăsând pasiunea să îl cuprindă. Mișcările îi devin mai rapide și un geamăt adânc îmi scapă atunci când mâinile lui febrile par să se afle peste tot pe corpul meu, mângâind și alintând, geamăt ce îmi este imediat absorbit de sărutul lacom pe care mi-l dă. Îi simt tremurul ușor al corpului așa cum îl simte și el pe al meu, iar brațele lui mă strâng mai aproape atunci când se eliberează fierbinte în mine.

Abia după ce și ultimul val de plăcere s-a stins, Cameron se întoarce pe o parte și stăm îmbrățișați, privindu-ne fericiți în ochi până când respirațiile ni se liniștesc.

— Când ți-ai dat seama că te-am recunoscut? îl întreb râzând când observ că, în graba noastră, a rămas cu papionul la gât.

— Când m-ai atins, atunci m-ai recunoscut! îmi șoptește cu voce joasă și aproape că simt din nou în degete electricitatea pe care am simțit-o atunci. Până în momentul acela, erai speriată de mine, continuă cu ochii strălucind. Aproape că mă așteptam să o iei la fugă țipând, așa că m-am stăpânit să nu fac gesturi mai îndrăznețe. Eram curios să văd până unde ai de gând să mergi, dacă vei avea curajul să mă atingi. Dar când ai făcut-o, chiar dacă a fost din greșeală, te-am văzut cum ai reacționat. Și mi-ai dat mie foc instantaneu! Eram atât de excitat că eram la un pas să te dezbrac și să fac dragoste cu tine pe scena aia! geme Cameron, apoi începe să râdă când îmi vede privirea speriată. Aproape, iubito, că nu aș mai fi arătat nimănui niciun centimetru în plus din pielea ta. Ai arătat tu destul cu felul în care te-ai îmbrăcat!

Mă și miram să nu aducă vorba despre asta, așa cum mă aștept să îi aud reproșurile despre locul în care m-a găsit. Și nu trebuie să aștept prea mult!

— Să nu te mai prind că intri în vreun club din ăla! îmi spune aproape speriat în timp ce îmi mângâie obrazul cu un deget. Îți promit că dansez eu pentru tine de câte ori vrei și cum vrei! îmbrăcat sau dezbrăcat, pe masă sau sub ea, la naiba, construiesc și o scenă în mijlocul sufrageriei, dar promite-mi că...

— Îți promit! îl întrerup râzând. O să îmi facă plăcere să am propriul striper, chiar dacă ți-ai ratat cariera!

Faptul că i-am acceptat rugămintea atât de repede îl face să zâmbească încântat, apoi un zâmbet năstrușnic i se întinde pe față.

— Cine știe, poate îmi schimb meseria. Dacă afacerea nu îmi merge și în Houston, mă pot oricând reprofila. Am auzit că viitoarea mea soacră a fost impresar, sunt sigur că îmi va găsi câteva contracte bune! și începe să râdă când îl împing încruntată în coaste.

Îmi împrăstie încruntarea cu un nou sărut tandru apoi mă întoarce și îmi lipește spatele de pieptul lui. O mână îmi cuprinde un sân, iar palma celeilalte i se așază protector pe pântecul meu.

— Acum dormi, iubito! șoptește în timp ce îmi sărută umărul gol. Și dimineață, când o să ne trezim, mergem la doctorița ta speriată și facem și altceva decât niște simple analize. Vreau să aflu pe când voi fi tătic și, dacă se poate, dacă există șanse să câștigăm concursul ăla nebunesc din familia ta!

Deși chicotesc la vorbele lui, are dreptate. Sunt mai obosită decât credeam, așa că mă ghemuiesc mai bine în brațele sale protectoare și, legănată de șoaptele lui de iubire, adorm mulțumită și fericită...

CAPITOLUL 56

Hunter

Ochii strălucitori ai Ariei și buzele senzuale întredeschise într-un zâmbet timid mă fac să gem în sinea mea și aproape că uit că mai trebuie să dansez. Aproape. Căci ador fâstâceala care a cuprins-o și modul în care o văd înghițind în sec! Cu fiecare mișcare în plus pe care o fac, roșeața din obraji ei se adâncește, la fel ca și golul meu din stomac și încerc cu greu să mă abțin să nu mă arunc pe ea și să îi zdrobesc gura cu un sărut.

Ideea lui Hudson a fost acceptată imediat de către toți, dar mai trebuia să convingem și conducerea clubului să ne lase să ne punem planul în aplicare. Spre norocul nostru, clubul are o patroană care, după ce i-am aruncat doar câteva priviri și i-am arătat câteva mișcări, ar fi fost în stare să ne angajeze pe toți șapte.

Odată ce Cameron părea că se descurcă și singur cu „amețitul” lui Hailey, fiecare dintre noi ne-am întors atenția către iubita lui, însă cu siguranță că am fost cu toții surprinși de faptul că fetele se distrau de minune până să apărăm noi.

Nu pot să cred că noi am stat pleoștiți la o masă, suspinând după ele și vorbind despre ele și în tot acest timp, aici petrecerea era în toi! Iar asta mă face să mă gândesc la o răzbunare. Încă una, pe lângă dansul din buric pe care îl prestăm! Un singur schimb de priviri fac cu Hudson și este suficient ca să ne înțelegem și schimbăm locurile între noi, ceilalți prinzându-se imediat ce avem de gând și urmându-ne exemplul.

Chiar dacă până acum fetele au început să bănuiască câte ceva, rotirea noastră le-a descumpănit și o ușoară confuzie se vede pe fețele lor. Știu că fizic ne asemănăm toți șase destul de mult și avem aproape aceeași înălțime, dar măștile sunt acum atuul nostru. Nici chiar eu nu mai știu cine în fața cui dansează, în afară de Hudson care se apropie de Aria mai mult decât este pe gustul meu.

Faptul că toate ne privesc cu ochi mari, încercând să înțeleagă ce se întâmplă, aproape că mă face să pufnesc în râs și mă abțin cu greu să nu scot vreun sunet, de teamă să nu mă deconspir.

— Tipul de dinainte se mișca mai bine! îmi spune Dakota ironic și înghit în sec când mă măsoară încet din cap până în picioare, făcându-mă să mă întreb dacă m-a recunoscut.

Pe naiba! Hudson de la mine a învățat să danseze! Așa că încerc să mă străduiesc mai mult, deși nu mă simt prea bine dându-mă la iubita fratelui meu. În plus, pantalonii îmi dau mâncărimi, papionul mă strânge de gât, melodia pare să nu se mai termine și nu mă pot abține să nu o urmăresc cu coada ochiului pe

Aria.

Și, de parcă asta nu ar fi de ajuns, o mulțime de femei au tăbărit pe noi cerându-ne să dansăm și pentru ele și toți șase ne trezim cu o grămadă de bani înghesuiți în pantaloni și trași în mai multe părți.

Fir-ar să fie, ce idee proastă am avut! În momentul ăsta aș prefera să fiu lângă Aria, făcând-o să transpire așa cum știu doar eu, în loc să simt ironiile Dakotei și, dacă mă iau după privirile lui Hudson, cred că și el gândește la fel și ar dori să fie în locul meu. Iar fetele noastre sunt mai cumiți decât credeam, stând pe scaune și doar privind, chiar dacă mai strigă sau aplaudă din când în când!

Tocmai mă pregătesc să îi fac semn lui Hudson să schimbăm din nou locul, preferând să simt pe mine ochii albaștri ai Ariei, când Raven face o mișcare care ne face pe toți să înțepenim: mișcându-se extrem de repede, se ridică de pe scaun și îl împinge pe... habar n-am care dintre noi în locul ei, ea încălecându-l și începând să râdă.

— Treisprezece!

Nu știu ce naiba tot numără ea și Scott și nici nu vreau să aflu, dar după felul în care a înțepenit cel în poala căruia s-a pus, pot să pun pariu pe un lucru: ăla clar *nu* este Scott! Bănuiala îmi este confirmată când cel de lângă mine scapă un mârâit adânc și zâmbesc fără să vreau. *Ăsta* este Scott! Oare cine e ghinionistul?

Chipul uluit al lui Stuart apare imediat ce Dakota îi smulge cu un gest rapid masca, iar ea aproape că se întinde cât este de lungă pe jos în încercarea de a-i sări din brațe, de parcă ar fi mușcat-o un șarpe de fund.

— Ce naiba cauți în brațele lui Stuart? bombăne Scott prinzând-o exact la timp înainte să facă cunoștință cu podeaua.

— Eu... începe ea să se bâlbâie privind uluită de la unul la celălalt, am crezut că ești tu! adaugă enervându-se instantaneu și lovindu-l sănătos în umăr. *Tu* ai fost cel care m-a coborât de pe scenă, știu asta, te-am recunoscut și am crezut... Ce căutați aici?

Întrebarea pusă pe un ton tăios le face și pe celelalte să se ridice brusc și toți suntem priviți acum de șase perechi de ochi furioși. Așa că facem ce avem de făcut: ne recuperăm fiecare iubita și le sărutăm, ignorând dezaprobările femeilor din jur.

Însă gustul de tequila nu este cel la care mă așteptam să îl simt și o privesc uluit pe Aria.

— Ai băut?!? Tu nu bei!

Ochii ei albaștri mă fulgeră scurt și abia acum observ că strălucesc într-un mod în care nu i-am mai văzut până acum. Privirea îmi fuge pe masă și sunt surprins când văd peste zece pahare... goale!

— Hei! îmi răspunde răzbindu-se la mine și fluturându-mi pe sub nas un deget la care mă uit chiorâș. O dată se mărită prietena mea cea mai bună! Am voie să beau! Și am vârsta legală, să știi!

Fără să vreau, un zâmbet mi se așterne pe față. Chipul Ariei e adorabil în încercarea ei de a părea furioasă și amenințătoare în același timp.

— Câte ai băut, iubito? o întreb lipindu-i corpul de mine și abținându-mă să nu râd, căci știu că asta ar înfuria-o și mai tare.

Câteva secunde se concentrează încruntându-și sprâncenele, apoi începe să-și fluture degetele pe sub nasul meu.

— Unu, doi, trei... începe să numere și se oprește chicotind când ochii mi se măresc involuntar. Am pierdut șirul, spune ridicând din umeri, întreabă-l pe José, el știe cu siguranță!

Cine mama mă-sii e José?!?

Dar nu apuc să aflu răspunsul la întrebarea pe care nici nu am spus-o cu voce tare că atenția ne este atrasă de un Matt aproape speriat.

— Mi-ai îmbătat copilul?

— Ești nebun? Am băut suc! Natural! De portocale! îl pocnește Rachel peste mâini și se eliberează din brațele lui în timp ce Matt răsuflă ușurat.

— Parcă te deranja mirosul de alcool! se încruntă el. Acum două seri era să dorm pe canapea din cauză că am băut o bere, iar acum...

— Acum am mâncat lămâi! Taie greața și pofta de acru! ridică ea nonșalant din umeri, de parcă asta ar explica totul.

Fetele o privesc înțeleghătoare, dar noi toți părem confuzi. Oricum logica fetelor ni se pare extrem de întortocheată uneori, dar logica unei gravide chiar nu o înțelegem!

— Să ne ferească Dumnezeu să fiți toate șapte gravide deodată, că o să ajungem la nebuni! exclamă Hudson speriat și îi dau dreptate.

Nici nu vreau să-mi imaginez cum ar fi!

— Au! îl aud pe Hudson strigând și îmi întorc privirea spre el exact la timp ca să îl văd pocnit de către Dakota. Eu nu ți-am reproșat nimic, iubito!

— Nu, dar ai schimbat locul cu Hunter și ai lăsat alte femei să te pipăie!

Rânjetul care începe să mi se întindă pe față îmi dispare imediat când primesc și eu un cot în stomac de la Aria. Nu mai pare amețită deloc, iar ochii îi sunt limpezi ca un cer senin de vară și îmi dau seama că doar s-a prefăcut.

— Tu de ce mă plesnești, iubito? Întreb în timp ce îi înconjur talia subțire și o lipesc cu totul de mine.

Buzele ușor bosumflate îmi atrag privirea asupra lor, dar mă abțin să o sărut și aștept cuminte răspunsul înainte să mai primesc vreuna de la ea.

— Pentru că și tu te-ai lăsat pipăit de altele! Și pentru că ne-ați stricat seara! îmi răspunde oftând. Din cauza voastră, Cameron ne-a răpit-o pe Hailey. Și ce naiba căutați aici? Parcă aveți o petrecere a burlacilor!

— Am avut, recunosc privindu-i chipul și nu mă mai pot abține să nu îi fur un sărut scurt. Dar nu ne-am prea distrat! Spre deosebire de voi, noi am ignorat femeile din jur și... am vorbit despre voi!

Ochii i se măresc încântați și un mic zâmbet i se așterne pe față.

— Te-ai gândit la mine?

— Bineînțeles! spun fără nici cea mai mică ezitare și îi cuprind gura într-un sărut.

Modul în care se lipește de mine și felul în care îmi răspunde la sărut mă face să gem. Fir-ar să fie, cui îi trebuie petrecerea burlacilor?! Aș renunța la orice petrecere doar ca să fiu cu ea, să o simt așa în brațele mele!

— Hei, suntem un club serios și nu oferim și asemenea servicii! ne spune râzând Gabe, unul din cei trei streaperi care ne-au acompaniat la început pentru inducerea în eroare a fetelor și care acum se străduiește din greu să scape de o femeie amețită puțin mai mult și care se tot agăță de gâtul lui ca să primească și ea un sărut.

— Rezolv eu problema! spune Hudson râzând și o aduce pe Dakota lângă mine și Aria, apoi se urcă nonșalant pe scenă. Doamnelor, deoarece nu dorim să credeți că acest club oferă și... *alte servicii*, permiteți-mi să vă lămuresc! spune el arătându-și cel mai seducător zâmbet și din sală se aud câteva oftaturi și gemete, alături de mârâitul Dakotei. Noi șase suntem, cavalerii de onoare al celui care a prestat mai devreme pe scenă și am dorit să facem o surpriză domnișoarelor de onoare. Vă mulțumim pentru participare, sunteți minunate, dar suntem luați! adaugă făcând o plecăciune apoi coboară de pe scenă și îi zdrobește gura Dakotei cu un sărut. Treci acasă, micuță scorpie, îți arăt eu striptease în particular!

Ca la un semn, fiecare ne recuperăm iubita și ne îndreptăm grăbiți înspre mașini, indiferenți la faptul că am rămas toți îmbrăcați în hainele de scenă sau, mai corect spus, pe jumătate dezbrăcați.

— Cine-i José? o întreb pe Aria atunci când ajungem în sfârșit în dormitorul nostru și, printre săruturi, ne dezbrăcăm frenetic unul pe celălalt.

Chiar dacă nu mi-a răspuns în club, mă roade pe dinăuntru să aflu cine e maimuțoiul ăla și de ce ar ști el cât a băut Aria.

— Chelnerul! îmi răspunde ea chicotind. Și dacă nu ai fi atât de gelos pe orice bărbat care se apropie de mine, ți-ai fi dat seama și singur!

Vorbele ei mă fac să îmi ridic brusc capul și o privesc cu ochi mijiți. Dar are dreptate! Când e vorba despre ea, nu mai judec cum trebuie și iau foc imediat. Așa cum întreg corpul îmi arde acum din dorința de a-i simți pielea și trupul gol lipit de mine.

— Ți-ai lipit blugii de tine? bombăn disperat când trag de pantalonii ce parcă îi sunt turnați pe corp și care parcă doresc să îmi facă în ciudă prin faptul că nu vor să se dea jos cu ușurință de pe ea.

Aceeași problemă pare să o aibă și ea atunci când trage de pantalonii mei de scenă și râdem amândoi când, parcă înțelegându-ne în mod tacit, ne eliberăm fiecare singur de îmbrăcămintea care ne-a creat probleme. Dar râsul ne dispare brusc atunci când corpurile goale ni se regăsesc în sfârșit.

Ochii mei rățăcesc încet pe fiecare curbă a corpului ce mi se oferă privirii și nu mă pot abține să nu înghit în sec. Cu un singur deget, ating locul de pe gâtul lung în care pielea i se zbate în ritmul pulsului, apoi cobor încet, într-o mângâiere ușoară. Ocolesc cu bună știință sfârcurile ridicate și care îmi cerșesc parcă mângâierea și mă opresc doar când ajung la buricul micuț pe care îl tachinez. Îi aud geamătul de nerăbdare așa cum îi simt și tremurul de dorință și amândouă îmi accentuează senzația de gol din stomac.

Privirea mi se ridică spre ochii albaștri ce mă privesc intens și gem la rândul meu când îi zdrobesc buzele tremurătoare cu un sărut flămând. Nu aș putea descrie în cuvinte ceea ce simt atunci când sunt cu Aria. Mă simt... puternic. Și moale, în același timp. Și uluit că e a mea! Niciodată nu am simțit ceea ce simt când este în brațele mele și dacă cineva mi-ar fi spus acum câțva timp că voi avea un milion de fluturi în stomac pentru o femeie, i-aș fi râs în nas.

Chiar dacă mi-am petrecut luni de zile privind-o pe furiș și oftând în secret după ea, a meritat așteptarea și nu aș schimba nimic. Știu că Aria este perechea mea, că a fost creată special pentru mine, așa cum simt că este și perechea sufletului meu. Îmi văd oglindirea în ochii întunecați de dorință atunci când mă scufund în trupul care mă primește imediat. Pleoapele i se zbat ușor atunci când mă cuprinde și mângâierile ei nerăbdătoare mă fac să scap un nou geamăt de plăcere.

— Te iubesc! îi recunosc șoptit pe buze înainte să o sărut din nou și apoi i-o și arăt.

Cu fiecare gest, cu fiecare mângâiere sau adâncire în corpul pe care îl venerez, cu fiecare șoaptă care îmi scapă, îi arăt cât este de specială și ceea ce simt pentru ea. Și nu m-aș sătura să i-o arăt o viață întreagă...

CAPITOLUL 57

Hailey

— Dar nu avem programare la doctor! exclam fără convingere în timp ce Cameron mă trage după el spre intrarea spitalului și vorbele mele îl fac să se oprească brusc și să mă ia în brațe.

— Ba avem, iubito! îmi spune râzând apoi, luându-mi fața în palme, mă sărută scurt. Am făcut-o eu!

Câteva clipe îmi țin respirația, uluită și îl privesc cu ochii mari.

— Când ai făcut tu programare? reușesc să întreb neîncrezătoare.

— Acum două zile, îmi răspunde arătându-mi un zâmbet care îmi înmoaie picioarele. Nu am aflat prea multe data trecută din cauza familiei tale care a dat năvală peste noi, dar le-am înțeles îngrijorarea. Însă vreau să mă asigur că leșinurile alea au fost ceva trecător și nu vor mai reveni! adaugă devenind extrem de serios. Sâmbătă avem nunta și o să fie o zi încărcată, vreau să știu dacă toate emoțiile și oboseala nu îți vor face rău ție sau copilului.

Doamne, parcă sunt prima gravidă din lume! Grija lui exagerată mă face să chicotesc și mă tentează să îl necăjesc puțin.

— Poate ar trebui să amânăm nunta! Să așteptăm până după ce nasc!

Vorbele mele îl fac să își mărească ochii și pare de-a dreptul speriat de idee.

— Nici vorbă! Ne căsătorim sâmbătă chiar dacă va trebui să aducem preotul la noi în dormitor, iar noi să stăm cocoțați în vârful patului! De fapt, începe să râdă și ridică sugestiv dintr-o sprânceană, chiar mi-ar plăcea! Imediat după ce termină cu slujba, îl putem da repede afară și continuăm cu noaptea nunții!

— Asta i-ar plăcea cu siguranță lui Holden! pufnesc în râs când îmi imaginez tabloul respectiv: noi doi, îmbrăcați ca mire și mireasă, așezați în vârful patului în timp ce întreaga mea familie stă în jurul nostru, singura persoană fericită fiind unchiul meu, care ar râde cu gura până la urechi și ar face comentarii deocheate despre paturi și poziții.

— Te rog! Pentru liniștea mea! îmi șoptește atunci când râsul ni s-a potolit.

Câteva clipe, doar stau și îl privesc. Îngrijorarea sinceră i se citește pe față și, chiar dacă nu s-ar vedea, mi-a arătat-o mai mult decât suficient în ultimele zile în care nu m-a lăsat să fac singură mai nimic.

— Mă simt bine! Și nu intru până nu îmi promiți un lucru, îl ameninț cu un deget la care întâi se încruntă caraghios, apoi se uită cruciș la el. Dacă și doctorița îți confirmă că totul e în regulă, mă lași să mă îmbrac singură!

Ochii i se îngustează imediat și pare să stea în cumpănă dacă să accepte sau nu, apoi face un lucru la care nu mă așteptam: îmi prinde degetul între buze și,

după ce îl suga ușor, își înfinge dinții în el, făcându-mă să icnesc. Habar nu aveam că un asemenea gest îmi poate transmite mii de fiori în tot corpul.

— Dar *îmi place* să te îmbrac în fiecare dimineață, când corpul îți este moale și fierbinte *după* ce tocmai am făcut dragoste! îmi șoptește atât de seducător la ureche încât mă tem că m-aș prelinge prin parcare dacă brațele lui nu m-ar ține bine lipită de el. La fel de mult cum îmi place să te dezbrac în fiecare seară, *înainte* să facem dragoste și să te simt tremurând de dorință!

Fiorii pe care îi simt atunci când buzele îi coboară de la ureche și i se lipesc de gâtul meu îmi fac rațiunea să se spulbere și să mă întreb, amețită, despre ce naiba vorbeam. Apoi îmi amintesc: de când ne-am cunoscut, mă îmbracă sau mă dezbracă de parcă aș fi un copil mic și chiar îi face plăcere să o facă! E drept că transformă totul într-o mângâiere continuă care mă face să simt că plutesc și să îmi doresc să ne întoarcem în pat, dar a devenit parte din rutina noastră zilnică. În plus are o dexteritate care mă uimește de fiecare dată!

Cameron mă privește atent și un zâmbet îi ridică colțurile buzelor atunci când îmi citește gândurile pe față și își dă seama că a scăpat fără să trebuiască să-mi promită că renunță la vreuna dintre plăcerile lui.

— Acum, spune-mi dacă intrăm în spitalul ăla ca doi oameni normali sau trebuie să te iau din nou pe sus? mă întreabă râzând.

Ochii îmi fug spre clădirea care m-a terorizat de când eram doar o copilă și trag aer adânc în piept. Fie că vreau, fie că nu, în următoarele luni o să trec destul de des pe aici, dar de ce să nu transform total în niște amintiri frumoase?

— Noi *nu* suntem oameni normali!

De abia ce am terminat de rostit cuvintele și mă trezesc luată pe sus, iar picioarele mele îi încolăcesc bine mijlocul în timp ce hohotul de râs al lui Cameron răsună în parcare.

— Speram să spui asta! îmi șoptește pe buze și, ca și acum câteva zile, ne facem intrarea în spital în modul nostru unic.

Poate ar trebui să fiu deja obișnuită cu modul în care Cameron reușește să mă facă să uit de mine și totuși sunt surprinsă, ca de fiecare dată. Săruturile lui au rămas la fel ca primul pe care mi l-a dat. Flămânde și tandre în același timp. Dulci și pasionale. Gustând, tachinând și mângâind. Făcându-mă să mă simt iubită și dorită. Răvășitoare.

Nu știu cum reușește Cam să vadă pe unde merge, dar nu îmi pasă. Am încredere în el că nu ne vom trezi întinși pe jos și nu mă mir când, după doar câteva minute, suntem în fața unei asistente care ne privește șocată de poziția ciudată în care ne prezentăm.

— Avem o programare la doctor Anderson! șoptește printre două săruturi și realizez surprinsă că eu nici măcar nu știam cum se numește doctorița.

— Pe ce nume?

— Bennett!

— Morgan!

Ignorăm privirea nedumerită a asistentei generată de răspunsurile noastre simultane și ne uităm zâmbind unul la celălalt.

— Dacă e pe Bennett, te urci *tu* pe masa aia ginecologică! îl ameninț în glumă și pufnesc în râs când Cameron pare îngrozit de idee.

— Bennett, fostă Morgan! spune el înghițind în sec.

— Morgan, viitoare Bennett! adaug și eu, iar asistenta începe să râdă.

— O să notez... Morgan-Bennett! și o văd corectând ceva pe o foaie apoi, după ce îl privește mai atentă pe Cameron, își lipește ochii de el, privindu-l extaziată și înroșindu-se în obraji.

Ce naiba?

— Pune-mă jos! îi spun lui Cam și, după ce o face, mă întorc spre asistenta care îl măsoară de parcă ar fi o prăjitură.

Abia acum îmi fac timp să o privesc și eu. Până în treizeci de ani, înaltă, cu un corp frumos scos în evidență de halatul alb și destul de mulat pe ea, ochi verzi și... blondă, fir-ar să fie!

— E vreo problemă? o întreb curioasă.

— Te-am văzut aseară! îi spune lui, pe mine ignorându-mă acum total.

Aseară? Unde?

Cameron se mută de pe un picior pe celălalt, părând ușor jenat și mă lipește și mai mult de el, făcându-mă să mă întreb dacă îi este teamă să nu cumva să o iau la fugă sau că va fi atacat la propriu de blonda din fața lui.

— Laura, îmi dai te rog... apare lângă noi o altă asistentă, tot blondă și se întrerupe brusc când îl vede pe Cameron. O, Doamne! începe ea să strige și făcându-ne pe amândoi să tresărim. Ești streaperul de aseară!

La naiba!

— Nu sunt streaper! le spune Cam zâmbind stingher.

— Cu mișcările alea și corpul ăsta?!? spune ultima venită și întinde mâna spre brațul lui Cameron, făcându-mă să mă încrunt. Am fost aseară la club, sărbătoream ziua unei colege și te-am văzut! Tu erai, cu siguranță! Nu ești un tip pe care să-l poți uita ușor! Mai ales nu după dansul *ăla*!

— Până aici! îi spun dându-i peste mâna și mă pun în fața celui care acum pare distrat de atenția care i se acordă, încercând să îmi amintesc câteva mișcări

de luptă de-ale fraților mei.

— Ușurel, iubito! ghicește din nou Cameron la ce mă gândesc. Nu uita că după ce i-ai spart nasul ultimei blonde, ai leșinat!

Abia acum cele două femei își întorc atenția spre mine, recunoscându-mă probabil și pe mine și îmi vine să râd când par speriate că o să le pocnesc.

— Etajul trei, camera...

— Știm unde este! le-o tăie scurt Cameron și mă ridică din nou în brațe, îndreptându-se râzând spre lift.

Nici nu s-au închis bine ușile în urma noastră că spatele îmi este lipit de peretele liftului, iar gura prinsă într-un sărut amețitor și care mă lăsa fără suflare. Din nou.

— Nu mă interesează nimeni altcineva! îmi șoptește Cameron cu glas răgușit atunci când ne oprim să respirăm. Doar tu, iubito! Iar dansul de ieri... a fost doar pentru tine! Știi că ador când ești geloasă, dar nu uita că pentru următoarele luni trebuie să lași boxul și luptele deoparte!

Știu că are dreptate, dar nu mi-am putut opri gelozia care a luat naștere instantaneu în fața privirilor celor două blonde, așa că ridic doar din umeri pe post de scuză.

— Sunt o Morgan! O gravidă normală pofteste castraveți acrii sau dulciuri, eu poftesc... să plesnesc blonde!

— Vei fi o Bennett peste doar două zile! mârâie Cam și mă sărută din nou.

Da, voi fi, dar nici el nu este mai breaz decât mine și nici nu vreau să îmi imaginez ce fire vulcanică va avea copilul nostru dacă va semăna cu amândoi!

— Iarăși voi? exclamă doctorița Anderson când ne zărește intrând în cabinet și își aruncă speriată privirea în spatele nostru, parcă așteptându-se să vadă din nou întreaga familie Morgan dând buzna pe ușă.

— De data aceasta, doar noi doi! îi zâmbește liniștitor Cam și aproape pufnesc în râs când o văd răsuflând ușurată, dar se ridică și încuie ușa cabinetului, vrând parcă să se asigure că nu mai intră nimeni.

— Ai pulsul cam mare! constată ea câteva minute mai târziu și mă abțin cu greu să nu-i dau una lui Cameron care își mușcă buzele în încercarea de a nu râde.

Și el știe, la fel de bine ca și mine, că pulsul meu este accelerat ca urmare a săruturilor lui din lift. Fir-ar să fie, chiar și după atâta timp, am pulsul accelerat de câte ori e lângă mine, adică mereu în ultimul timp.

— În afară de puls, e totul în regulă? întreabă el redevenind serios, apoi o bombardează cu întrebări, abia trăgându-și sufletul între ele. Avem nunta peste

două zile. Are voie să stea în picioare atâtea ore? Are voie să danseze? Poate zbura cu avionul? Când o să nască? Când o să ştim sexul copilului? Cum e mai bine să nască, pe cale naturală sau cu cezariană?

— Mai avem voie să facem dragoste? pun eu întrebarea care sunt sigură că îi va opri şuvoiul şi îl văd mărimdu-şi ochii, disperat. Adică, dacă tot nu am voie să fac nimic...

Prinzându-se imediat de intenţia mea, doctoriţa îşi ascunde cu greu un zâmbet.

— Aşa este tot timpul? mă întreabă în şoaptă dar ştiind că o aude şi el, iar eu doar dau vehement din cap, încercând să nu râd.

— Domnule Morgan...

— Bennett, i-o tăie el scurt. Cameron. Sau Cam.

— Cameron, îi zâmbeşte ea, Hailey nu este bolnavă. Pe vremuri, femeile gravide lucrau în rând cu soţii lor la câmp sau...

— Doar nu vă imaginaţi că o s-o las să sape în grădină! exclamă Cam atât de indignat încât amândouă pufnim în râs.

— Sunt sigură că nu! spune doctoriţa ştergându-şi o lacrimă provocată de râsul care ne-a zguduit în timp ce Cameron ne privea uluit. Dar poate spăla un pahar! O să îţi dau o listă cu cărţi în care vei găsi răspunsurile la majoritatea întrebărilor tale, adaugă ea probabil înmuindu-se în faţa disperării pe care o vede pe chipul lui Cam. Acum, ce-aţi zice să vă vedeţi bebeluşul pentru prima dată? La ecograf?

Privirea îmi fuge imediat în ochii lui Cameron şi îmi ţin răsuflarea când îi văd strălucind puternic, plini de emoţie. Aş putea jura că la asta s-a gândit când a făcut programarea, neinteresându-l dacă am voie să spăl vase sau să sap în grădină, fiindcă oricum nu mă va lăsa să fac nimic.

— Nu o să vedeţi mare lucru deocamdată, ne spune doctoriţa în timp ce mă pregăteşte, dar o să îmi pot da seama câte săptămâni are şi o să vă pot spune o dată aproximativă a naşterii. Şi nu mă întreba sexul copilului! ridică un deget spre Cameron, care îşi înghite întrebarea şi se încruntă la degetul ei.

Naştere? Cuvântul mă face pentru prima dată să devin conştientă de ce mă aşteaptă.

Chiar dacă am bănuir existenţa sarcinii şi leşinul de la facultate care a implicat prezenta lui Adam mi-a dat confirmarea de care aveam nevoie, plecarea lui Cameron m-a făcut să împing totul într-un colţ ascuns al minţii mele pe parcursul celor patru zile de chin sufletesc.

Nici după rezultatele analizelor primite la prima vizită la cabinetul doctoriţei

Anderson, nici faptul că de atunci Cam vorbește destul de des cu abdomenul meu, nimic nu m-a făcut să mă simt cu adevărat... gravidă. Era ca și cum... totul ar fi un vis.

Abia acum un sentiment de plinătate îmi umple sufletul, făcându-mă să mă simt moale pe interior și inima să îmi bată atât de puternic din cauza emoției încât nu m-aș mira să o audă și cei din jur.

Ca de obicei, Cam pare să știe ce gândesc și își împletește degetele mâinii cu ale mele, aplecându-se peste patul pe care sunt întinsă și dându-mi un sărut scurt.

— Sunt aici, iubito! îmi spune privindu-mă atât de intens încât îl simt cu adevărat lângă mine, nu doar fizic ci și sufletește.

— O să fii și când o să nasc? îmi las teama de spitale și de necunoscut să iasă la suprafață.

— Bineînțeles! spune sigur pe el. O să te țin de mână următoarele luni și o să port și eu o pernă pe sub tricou, dacă asta te face să te simți mai bine! O să mergem împreună la cursurile de pregătire, o să respir cu tine, o să gâfâi în rând cu tine, o să și tip în rând cu tine când ne vei naște copilul, dacă vrei!

Chiar dacă auzim chicotitul doctoriței, nu ne luăm privirea unul de la celălalt. Poate ei i se pare o exagerare, dar noi doi știm că exact așa o să fie. Cameron s-a ținut întotdeauna de promisiunile pe care mi le-a făcut!

Doar sunetul care se aude brusc în cabinet ne face să ne întoarcem privirile spre ecranul ecografului. Nu înțeleg nimic din petele de umbră și lumină de pe ecran și nici Cameron, dacă mă iau după încruntarea ușoară cu care îl privește și el.

— Oh! e singurul sunet pe care îl scoate doctorița și mâna mea strânge instinctiv mai tare degetele lui Cameron.

Deși nu înțeleg nimic din ceea ce văd, exclamația femeii îmi face inima să o ia la galop în timp ce sângele aproape că îmi îngheață în mine. Sunt atât de terifiată că ceva ar putea fi în neregulă încât nu pot să scot niciun cuvânt.

— OH?!? Ce înseamnă „oh”?? întreabă Cam cu vocea găuită.

— Exact așa cum am bănuir, ești în a șasea săptămână de sarcină, ne spune doctorița după ce mai privește atentă câteva clipe ecranul, clipe care nouă ni se par ore întregi. Dar... se oprește și se întoarce spre noi. Ai zis că vrei să împarți totul cu Hailey! îi spune zâmbind lui Cameron, iar acesta aprobă cu o înclinare hotărâtă din cap. Ei bine, nu o să poți împărți nașterea, oricât de mult ai gâfâi lângă ea, dar o să aibă nevoie de ajutor după aceea.

— Adică? întreabă el cu voce pierită.

— Adică... o să aveți gemeni! Felicitări! Din nou!

Gemeni... cuvântul reverberează undeva în interiorul meu, sunând din nou și din nou, ca un ecou, dar încă încerc să înțeleg sensul lui.

Strigătul de bucurie al lui Cameron mă face să tresar și cred că s-a auzit în tot spitalul, dar privirea îmi este atrasă de fericirea pe care o văd pe chipul lui.

— *Doi?* mă întreabă uluit și, atunci când doar aprob din cap cu un zâmbet timid pe buze, începe să râdă apoi mă sărută mai dulce decât a făcut-o vreodată.

Și continuă să o facă în timp ce cu o mână îmi mângâie pântecul, ignorând-o total pe doctorița care iese din cabinet râzând.

— Vă las să vă bucurați în liniște!

CAPITOLUL 58

Cameron

Mai sunt doar câteva minute până aterizează avionul părinților mei și Hailey este mai agitată ca niciodată, făcându-mă să mă încrunt. Obrajii îi sunt îmbujorați, își frânge mâinile neliniștită și își mușcă buza de jos într-un mod care mă face să gem în sinea mea, dorindu-mi să fiu *eu* cel care o mușcă. Fiindcă, cu toată agitația ei, mă simt tentat să o mănânc. La propriu.

— Vino aici! îi spun trăgând-o în brațele mele. Mi-ai cunoscut deja părinții, de ce ești așa agitată?

Ochii ei albaștri mă privesc câteva secunde, apoi se ghemuiește mai bine la pieptul meu, oftând adânc și făcându-mă să mă încrunt din nou.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Am emoții! recunoaște spunând repede cuvintele, apoi expirând prelung.

Emoții? E singurul lucru de care doctorița Anderson a spus să ne ferim și asta doar fiindcă Hailey a avut parte de o grămadă de emoții în ultimul timp și bănuia că ele au fost cauza leșinurilor care m-au speriat.

— De ce să ai emoții? Nu ai *voie* să ai emoții! îi amintesc și primesc o privire dojenitoare de la ea.

— Din două motive! Și nu e ca și cum aş putea să îmi țin sentimentele în frâu! În ultimul timp, sunt un vulcan de emoții, iar singurul lucru care mă liniștește este...

Nici nu o las să mai continue, căci știu *exact* care este acel lucru: sărutul meu. Așa că o sărut, bucuros că mai am un motiv în plus ca să o fac și nu îi eliberez buzele dulci decât atunci când o simt moale în brațele mele.

— Ce motive?

— Primul ar fi familia mea! spune pe nerăsuflăte și o privesc nedumerit. Câteva zile într-o casă plină cu nebuni? Mi-e teamă că părinții tăi au să o ia la fugă înainte de nuntă și nu pot să îi condamn!

Hohotul meu de râs o face să se încrunte și îi sărut repede și flămând gura bosumflată.

— Iubito, oricât de nebuni ați fi, sunteți cea mai minunată familie pe care am văzut-o vreodată! Vă iubiți necondiționat și ați face orice, oricând, unul pentru celălalt! Vor fi puțin dezorientați până vă vor învăța pe fiecare, dar o să îi ajutăm și noi și Raven, spun sigur pe mine. Și care-i al doilea motiv?

— Raven! îmi răspunde scurt și toată veselia îmi dispare.

În ultimele zile, Raven și Hailey s-au apropiat extrem de mult, sora mea alăturându-se celorlalte cinci fete și venind la Hailey pentru orice nimic. Dacă

părinții mei nu vor fi de acord cu mutarea ei la Houston, amândouă vor suferi.

— M-am obișnuit atât de mult cu ea! Țin mult la toate fetele, dar Aria va rămâne întotdeauna prietena mea cea mai bună, iar Raven... e sora mai mică pe care mi-am dorit-o mereu! spune ridicând din umeri într-un gest drăgălaș. Iar Scott chiar o iubește! Și ea la fel!

Inima mi se strânge când mă gândesc la sora mea, pe care am cam neglijat-o în ultimele zile, dar știu că Scott a avut grijă de ea cum aș fi avut eu însumi. Ba chiar mai mult, îmi spun în sinea mea, lăsând un zâmbet să îmi scape.

— Ești sigur că nu vrei să le spui părinților tăi de gemeni?

— Nu, nu încă! recunosc zâmbind încântat. Ai dreptate, vestea o să stârnească o adevărată nebunie și mă tem că Holden nu va supraviețui până mâine, la nuntă. Ai mei sunt suficient de fericiți că vor deveni bunici și ar trebui să păstrăm noutatea pentru cazul în care li se va face rău când vor afla despre Raven și Scott. Una caldă, una rece. Și ar trebui să vorbim cu Dakota pentru niște pastile de-alea de ale ei! adaug gândindu-mă serios la asta.

Hailey

Spre uşurarea mea, părinţii lui Cameron au fost imediat luaţi sub aripa protectoare a mamei, astfel că şocul de a-mi cunoaşte numeroasa familie a fost atenuat simţitor, mai ales că îi ştiau deja din auzite pe toţi.

Raven a preluat iniţiativa de a prezenta fiecare pereche, lăsându-l intenţionat la urmă pe Scott şi înghesuindu-se bine lângă el după ce a făcut-o.

— Are ochii verzi! e singurul lucru pe care îl spune tatăl lui Raven în timp ce îl sfredeleşte pe Scott cu privirea şi pare deranjat de apropierea dintre cei doi.

Îmi amintesc că pe Cameron l-a scăpat gura în LA că dorinţa lui Raven de a se muta are legătură cu nişte ochi verzi. Noi poate am uitat, dar se pare că părinţii lui nu şi schimbăm între noi priviri speriate.

— Bineînţeles că are ochii verzi, doar e un Morgan! îl aud pe Holden râzând, apoi icnind când primeşte un cot în coaste de la Heaton.

— Sper să nu mă învinovăţiţi pentru culoarea ochilor mei, domnule Bennett, spune Scott foarte serios, chiar dacă şi ei fac parte din motivul pentru care Raven doreşte să se mute la Houston.

Deşi Lynn, mama lui Cam, începe să chicotească, Ed rămâne la fel de serios, privind atent la chipul celui care doreşte să-i ia fata de lângă el, în timp ce în jur este o linişte mormântală, total neobişnuită pentru familia mea.

Toţi băieţii îşi ţin iubitele pe lângă ei, iar părinţii noştri sunt foarte serioşi, urmărind extrem de atenţi discuţia, în special Heaton şi Sam.

— Puţin îmi pasă ce culoare au ochii tăi, băiete! Singurul lucru de care îmi pasă este faptul că Raven vrea să se mute aici! şi ridică o mână atunci Scott dă să spună ceva, făcându-l să-şi închidă gura brusc şi să înghită în sec.

Fir-ar să fie, asta nu e de bine!

— Să nu crezi că nu am observat cât de schimbată s-a întors după prima vizită la Houston şi am crezut că îi va trece odată ce a revenit acasă. Se pare că m-am înşelat!

Se opreşte o clipă şi privirea i se îngustează când vede felul în care braţele lui Scott o strâng pe Raven lângă el.

— Nu mă pot împotrivi la... asta, spune oftând şi arătând înspre cei doi, aşa cum nu o să mă pot împotrivi să plece. *După* ce termină liceul!

Cuvintele cad la fel de grele ca nişte bolovani şi îmi ţin fără să vreau respiraţia. Ochii lui Raven s-au umplut instantaneu de lacrimi şi se întorc disperaţi spre ai lui Scott, în timp ce îl simt pe Cameron încordându-se lângă mine, pregătit să intervină. Însă nu reuşeşte să facă niciun gest măcar şi nici să

scoată vreun cuvânt, căci Scott ne ia prin surprindere pe toți.

Fără să-i pese de bombănitul lui Ed și ignorând oftaturile dezamăgite pe care aproape toate femeile îl scot, o sărută pe Raven apoi îi șterge lacrimile cu un gest atât de dulce și privind-o cu atâta dragoste încât aproape că îmi dau și mie lacrimile.

— Domnule Bennett, spune întorcându-și apoi atenția spre Ed, chiar dacă nu o să mă credeți, vă înțeleg decizia. Și o s-o acceptăm.

— Poftim?

Întrebarea iese de pe mai multe buze și Cameron mă privește uluit, apoi ochii i se mijesc și capul i se întoarce atât de repede spre cei doi încât mă mir că nu îl aud pocnind. Arată ca și cum și-ar fi dat brusc seama de un lucru, dar care mie îmi scapă. Ca de obicei, sunt surprinsă de felul în care Cam pare să bănuiască anumite lucruri care mie nici nu mi-ar da prin cap.

— O să mă mut eu în Los Angeles! ne lămurește Scott ridicând ușor din umeri și privind încântat la zâmbetul timid al lui Raven.

Vorbele lui stârnesc o furtună de exclamații în jur, toată lumea spunându-și părerea și fără ca nimeni să asculte. Doar Cameron rămâne la fel de tăcut și încordat, sfredelindu-l pe Scott cu privirea.

— Ați făcut-o! spune lăsând să îi scape un hohot mic și clătinând din cap, iar Scott îl aprobă doar ridicând din sprâncene și rânjind încântat.

— Ce să facă? întreb nelămurită și zăpăcită de hărmălaia din jur, dar nu primesc niciun răspuns.

— Am bănuir că asta veți spune, continuă Scott îndreptându-se bine și privindu-l pe Ed foarte serios în timp ce o strânge și mai bine lângă el pe o Raven extrem de tăcută și anormal de liniștită și împăcată. O să locuim în LA până la vară, când termină Raven liceul, dar o să ne mutăm înapoi în Houston după aceea.

— Cum adică... *veți* locui? întreabă Ed uluit.

— Adică Raven și cu mine vom locui *împreună*. La Joanne, că tot se plânge mereu că este singură și are prea mult spațiu nefolosit.

— Da! o aud pe bunica strigând și ne pufnește râsul când o vedem începând să danseze neașteptat de sprintenă pentru vârsta ei.

— Așa cum v-am spus, ne-am așteptat să nu fiți de acord, continuă Scott zâmbind încântat de reacția bunicii. Dar nu suntem de acord să stăm despărțiți, adaugă redevenind serios. Indiferent cât de tânără este, vă iubesc fiica extrem de mult și, spre norocul meu, și ea mă iubește. Nimic nu va schimba asta, nici vârsta noastră, nici orașul în care vom locui. Nu am dorit să stricăm cu ceva

momentul special al lui Hailey și Cameron și am dorit să vă anunțăm doar *după* nunta lor dar, date fiind împrejurările... și ne privește pe mine și pe care ridicând din umeri în semn de scuză, vă anunțăm acum. Ne-am căsătorit! Ieri!

În ciuda gălăgiei imense care izbucnește în jur, rămân încremenită, abia putând să mai respir în timp ce lacrimi de bucurie îmi împăienjenesc ochii. Au făcut-o! La asta se referea Cameron! El a ghicit imediat! Hohotul lui de râs mă face să mă întorc spre el și îl privesc uluită.

— Știi?!?

— Nu, iubito! îmi răspunde și îmi fură rapid un sărut. Dar mă așteptam! Începe să râdă din nou. Am ajuns să îi cunosc suficient pe Morgani încât să știu că *nimic* nu îi poate opri atunci când vor ceva și că răbdarea este un lucru care lipsește cu desăvârșire în familia ta. Iar părinții mei... Uită-te și tu! și face un semn cu capul înspre Lynn și Ed. Mama a fost cucerită de primul zâmbet al lui Scott, iar tata... Dacă Raven e fericită, va fi și el!

Dovedindu-mi că are dreptate, o văd pe Lynn îmbrățișându-l cu drag pe Scott, iar pe Ed strângând-o la pieptul lui pe Raven cu lacrimi în ochi, în timp ce aceasta îi zâmbește fericită. Nu pot auzi ce își șoptesc din cauza gălăgiei din jur, dar simt că o să fie bine. Cei doi au găsit soluția perfectă la problema lor: i-au pus pe toți în fața faptului împlinit!

Acum e rândul lui Heaton și Sam să îi felicite pe cei doi și zâmbesc încântată când o văd pe mătușa Sam sărutându-i obrazii lui Raven de mai multe ori, apoi îmbrățișând-o strâns în timp ce Heaton, cu un zâmbet de zile mari întins pe toată fața, își bate mândru fiul pe umeri.

— Asta înseamnă să fii un Morgan adevărat! îl aud exclamând pe unchiul Holden, apoi, ca de obicei când este fericit, adică mai tot timpul, îi zdrobește gura Marlenei cu un sărut.

Mă alătur și eu fetelor și o înconjurăm pe Raven, îmbrățișând-o pe rând printre exclamațiile încântate și țopăieli de bucurie și toate începem să țipăm fericite când îl auzim pe domnul Bennett bombănind lângă noi:

— Deci până la urmă tot rămâi în Houston!

Însă nu sunt surprinsă când două brațe tari îmi încercuiesc mijlocul și sunt trasă deoparte de agitația din jurul meu. Cameron îmi privește atent chipul pe care știu că îmi este oglindită toată bucuria și mă strânge mai bine lângă el.

— Ușurel cu emoțiile, iubito! Nu vreau să ți se facă rău! Gândește-te la copii! îmi șoptește pe buze, apoi îmi dă un sărut care mă face să mă concentrez numai asupra lui.

Inima îmi bate la fel de repede și golul din stomac este tot acolo, dar acum

sunt generate de un cu totul alt motiv.

— Copii?!? Adică... *pluralul* de la copil?

Amândoi tresărim și ne întrerupem sărutul privindu-l uluiți pe Holden care habar nu am când a apărut lângă noi. Strigătul lui a făcut să se aștearnă din nou tăcerea peste întreaga încăpere și toți ochii simt fixați acum pe noi.

— Bineînțeles că trebuia să faci tu vreo minune! *Tu* ești o minune, de când te-ai născut! îmi spune Holden privindu-mă extaziat. Gemeni sau tripleți? întreabă apoi în timp ce îmi fixează pe sub sprâncene abdomenul, fapt ce îl face pe Cameron să îmi lipească spatele de el și să îmi acopere pântecul cu palmele de parcă ar vrea să mă apere de privirea exasperată a unchiului meu.

Ochii îmi fug repede spre părinții mei și nu sunt surprinsă să văd lacrimi în ochii mamei și un zâmbet mândru pe chipul tatălui meu.

Însă toată lumea așteaptă răspunsul nostru, așa că îmi ridic privirea peste umăr și îl privesc întrebătoare pe Cameron. Ochii îi strălucesc încântați și un zâmbet mândru îi curbează buzele, făcându-mă să mă simt moale și fierbinte pe interior.

— Doar gemeni! spune ușor și fără să întrerupă contactul vizual cu mine. O să încercăm tripleți data viitoare! adaugă și începe să râdă când ochii mi se măresc speriați. Doar dacă vrei și tu, iubito! apoi se apleacă să mă sărute din nou.

Chiar dacă mă pierd în sărutul lui și felul în care mă face să mă simt, ca de fiecare dată, de data aceasta nu putem rămâne indiferenți la ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

Ar fi și imposibil căci, deși ne-am așteptat, anunțul nostru nu doar că a iscat o întreagă nebunie ci, după hărmălaia din jur, a pornit al treilea război mondial...

CAPITOLUL 59

Cameron

Hailey a avut dreptate când a spus că ar trebui să păstrăm secretă vestea despre gemeni!

Deși m-am obișnuit deja cu firea vulcanică a Morganilor, încă mai sunt momente în care mă surprind. Ca acum. Hailey e înconjurată imediat de toate femeile din încăpere, smulsă de lângă mine și strânsă și pupată și întoarsă în atâtea părți încât mi-e teamă că va ameți și mă abțin cu greu să nu o iau din mijlocul lor și să o ascund undeva pentru următoarele luni, eventual până va naște. Dar ar însemna să renunț la nunta de mâine și asta nu pot să o fac! Nici nu mi-am dat seama că bombăn singur când o grămadă de mâini îi mângâie abdomenul, dar chicotitul mamei mă face să-mi realizez mormăiala și să îmi dau ochii peste cap, exasperat.

— Pun pariu că cel puțin unul dintre bebeluși va fi fată!

Vocea lui Hudson mă face să îmi întorc capul spre locul în care cei șase băieți stau grupați privind rânjind spre fete și o aud pe mama scăpând un sunet de surprindere când aude de pariu și de sumele care se vehiculează între ei. Dar Holden apare lângă noi și acum chiar mă pufnește râsul, preconizând ce ne așteaptă.

— Lynn! Pot să îți spun așa? Întreabă el luându-mi mama de după umeri și ea doar aprobă din cap. Ca să înțelegeți că nu suntem chiar atât de nebuni pe cât părem, trebuie să știți că Hailey este singura fată născută în familia asta după șapte generații. Eu m-am împăcat cu ideea că nu o să am o fiică, dar tânăra generație nu. Își vor adora băieții la fel ca și noi, dar va exista o competiție între ei. De aici... pariul care te-a speriat!

Răsuflu ușurat doar când îmi văd părinții izbucnind în râs căci, pentru câteva secunde, chiar și eu m-am temut că o vor lua la fugă văzând nebunia din jur.

— Și dacă vor fi numai fete?

Întrebarea pusă de tatăl meu pe un ton aparent nevinovat îl face pe Holden să rămână cu gura căscată și ochii larg măriți.

— Mai *multe!* exclamă extaziat de idee, apoi se întoarce speriat spre mine.

— Cam, ți-ai mutat firma în Houston? Bine, adaugă el când eu aprob, o firmă de pază în familie este tocmai perfect! Trebuie să angajăm bodyguarzi! Cât mai mulți! De la trupele speciale! Să facă antrenamente intensive, avem doar câțiva ani la dispoziție! Dacă va fi doar o fată, noi zece poate ne descurcăm, dar cu mai multe... O, Doamne, va fi un calvar! exclamă disperat și ne părăsește

îndreptându-se cu viteză spre frații lui, probabil ca să stabilească un plan de acțiune pe următorii douăzeci și cinci de ani.

— Glumește, nu-i așa? mă întreabă mama râzând, dar tata pare șocat când clatină din cap.

— Ai nevoie de o pastilă, ceva? îl întreb și ochii mei o caută deja pe Dakota, deși știu că nu a împărțit pâină acum decât vitamine.

— Nu, mă descurc! oftează tata și ia o gură mare din paharul de whisky pe care îl ține în mână.

Privirea îmi fuge spre Hailey și îmi înghit cu greu nodul din gât. Cu toată agitația din jurul ei, pare extrem de calmă. Și fericită, îmi spun lăsând să-mi scape un oftat mulțumit. Ochii îi strălucesc, obrajii nu mai au pic de paliditate în ei și buzele senzuale îi sunt deschise într-un zâmbet încântat care mă face să îmi fie dor să o sărut deși au trecut doar câteva minute de când am făcut-o ultima dată.

— Nu știu ce să fac! aud vocea tatălui meu și îmi iau cu greu privirea de Hailey ca să mă întorc nedumerit spre el. Sunt bucuros pentru tine și Hailey, sunt bucuros și pentru Raven și Scott, dar tot mă simt tentat să te pocnesc!

Nu este nevoie să îmi spună de ce, știu și eu că nu mi-am făcut datoria de frate! Am fost prea preocupat de Hailey și orb la ce se întâmplă în jurul meu, însă trebuie să recunosc că, în sinea mea, nici nu credeam că Scott va aștepta cu căsătoria până la vară. Dar nici nu bănuiam că se va mișca atât de repede! Mai pot doar să sper că nu vor intra și ei prea curând în acest concurs cu copii care se pare că ne-a înnebunit pe toți.

— Sincer, mă simt... depășit de situație! recunoaște tata clătinând din cap și îi zâmbesc înțeleghător. Am rămas surprins că o femeie a reușit să te amețească într-un timp atât de scurt și atât de tare încât să vrei să te însori! Dar am cunoscut-o pe Hailey și te înțeleg perfect! Mă bucur că o să devenim curând și bunici, adaugă trăgând-o pe mama lângă el, chiar de două ori, se pare. Dar sunt șocat că fiica mea de doar nouăsprezece ani s-a măritat ieri, fără știrea noastră, chiar dacă îi văd cât se iubesc. Și mai este și... asta! arată cu un gest larg spre ceilalți din încăperea și gălăgia pe care o fac. Căsătorii secrete, pariuri despre copii, bodyguarzi angajați și antrenați pentru eventualele fete care se vor naște...

— Sunt uluitori! Și minunați! îi spune mama râzând și nu pot decât să fiu de acord cu ea.

— Și se vor liniști după ce se căsătoresc!

Vocea lui Hayden ne face să ne întoarcem privirea spre el și nu mă mir să îl găsesc lângă noi, ținând-o strâns în brațe pe Kim și cu un rânet încântat pe buze.

— Așa am fost și noi, explică el, dar ne-am potolit după ce ne-am însurat. Mai puțin Holden, adaugă râzând și râdem și noi în rând cu el. Eu, de exemplu, am terorizat-o pe Kim cu farsele pe care i le făceam și ea mi-a răspuns cu alte farse, la rândul ei, și cei doi își zâmbesc, probabil amintindu-și de tinerețe.

Farse? Seriosul Hayden? Și totuși, văzându-i cum se privesc, îmi pot închipui că a fost ceva deosebit!

Privirea mea o caută din nou pe Hailey și îmi țin respirația atunci când ochii ni se întâlnesc. Discuția de lângă mine se estompează și ajung să o percep doar ca pe un murmur, iar gălăgia din jur pare să dispară și rămân concentrat doar pe doi ochi albaștrii. Mă simt la fel de pierdut în fața lor ca și atunci când i-am văzut întâia dată și, înainte să conștientizez ce fac, pașii mă duc spre cea care a reușit să îmi dea viața peste cap cu doar o singură privire.

— Să nu mai pleci de lângă mine! îi șoptesc pe buze în timp ce brațele mele o înconjoară și o lipesc strâns de mine.

Gândul că mâine pe vremea asta va fi deja soția mea mă face să ignor chicotelile din jur și mă concentrez doar pe gustul ei, pe felul în care buzele lui Hailey se topesc sub gura mea fierbinte și modul în care îmi răspunde la sărut.

Hailey

— O, Doamne!

Exclamația mamei mă face să îmi ridic privirea spre ea și înghit în sec atunci când îi văd lacrimile din ochi.

— Am rămas numai noi două după ce am fost îmbrăcată, coafată și aranjată, fetele ducându-se să își ocupe locul de domnișoare de onoare lângă băieți.

— Arăți minunat! îmi spune și mă întoarce în sfârșit cu fața spre oglindă.

Ochii mi se măresc atunci când îmi zăresc reflexia și aproape că uit să mai respir. Nu pot să cred că femeia din oglindă, cu ochi strălucitori și buze tremurânde, sunt chiar eu!

Mâna îmi mângâie o cută imaginară de pe rochia care îmi vine perfect și un zâmbet îmi scapă când îmi amintesc de croitoreasa pe care Cameron a convins-o numai cu o singură privire fierbinte și fără să trebuiască să se milogească de ea, că poate termina rochia în câteva zile și cu doar jumătate din probe. Și chiar a reușit!

— Oare o să îi placă rochia? o întreb pe mama întâlnindu-i privirea în oglindă și mă întorc spre ea atunci când izbucnește în râs.

— Nu o să aibă ochi decât pentru tine! îmi spune sigură pe ea. Crede-mă, știu ce spun! Ai putea să iei... un sac pe tine, nu ar observa și nici nu te va iubi mai puțin! chicotește ea. Va observa rochia doar când va dori să o dea jos de pe tine! și acum râdem amândouă.

Mâinile îmi fug pe abdomenul încă aproape plat și încerc să îmi liniștesc bătăile nebunești ale inimii.

— Știi, bănuiam că sunt gemeni înainte de a anunța voi, își pune ușor palma peste mâinile mele. Și Hayden a bănuit! chicotește ea când o privesc uluită. Era ceva... *în plus* la voi doi! Cam se purta cu tine cu și mai multă grijă, dacă se poate așa ceva. Exact ca tatăl tău când a aflat că sunt doi! De parcă își făcea o grijă în plus!

Poate că ar trebui să mă mir, dar am învățat de-a lungul timpului că mama are un talent deosebit din a ghici lucruri pe care nimeni altcineva nu le bănuiește, iar tata... se pare ca îl înțelege perfect pe Cameron și nu pot decât să mă bucur când văd cât de apropiați au devenit.

— Ești gata?

După o scurtă bătaie în ușă, tata își face apariția și un zâmbet larg mi se întinde pe față când îl văd cât de uluit mă privește.

— Dar tu? Ești pregătit? îl întreb când observ privirea disperată pe care i-o

aruncă mamei.

— Ești la fel de frumoasă cum a fost și mama ta! îmi spune în timp ce mă strânge în brațe.

Pentru o clipă, închid ochii și îmi amintesc desele dăți în care mă refugiam în brațele lui, la cât de ocrotită și iubită mă simțeam de fiecare dată. Așa cum mă simt și acum.

— Din clipa în care te-ai născut am fost îngrozit de momentul ăsta! îmi șoptește emoționat în păr. Nu sunt nici acum pregătit, dar nu mai sunt la fel de îngrozit. Cameron este genul de bărbat pe care și eu l-aș fi ales pentru tine! recunoaște cu un oftat și știu că îl doare faptul că nu voi mai fi fetița lui. Un bărbat care te așteaptă nerăbdător și, dacă nu coborâm curând, este în stare să aducă preotul și toți invitații aici! adaugă râzând și întinzându-mi brațul de care mă sprijin cu încredere.

Nu arunc nici măcar o privire sutelor de persoane adunate pentru a fi alături de noi și nici aranjamentelor cu care ne-am pierdut timpul exasperându-l pe Cameron. Ochii îmi sunt fixați doar pe el.

Exact cum a spus mama, privirea lui nu îmi părăsește chipul și intensitatea din ochii lui îmi dă fiori. Aceeași fiori și aceeași căldură interioară pe care o simt de câte ori sunt lângă el. Aceeași emoție pe care am avut-o de când ne-am întâlnit mă face să îmi grăbesc fără să vreau pașii și îl aud pe tata chicotind în fața nerăbdării mele. Mi se pare o eternitate până străbat distanța care ne desparte și îndrăznesc să respir din nou doar în momentul în care mâna îmi este pusă în palma lui Cameron.

— Ai emoții, iubito? mă întreabă șoptit în timp ce îmi mângâie obrazul cu dosul unui deget și pot doar să aprob printr-o înclinare ușoară din cap, căci glasul nu mi-l regăsesc.

Știu că întreaga emoție mi se observă pe față, în ochii în care aproape că am lacrimi de fericire sau după buzele care îmi tremură ușor, însă Cameron face ultimul lucru la care m-am așteptat, eu sau oricine altcineva dintre invitați: brațele lui mă cuprind strâns și gura îmi este zdrobită într-un sărut pasional care mă face să simt că mă topesc cu totul!

— Încă nu am ajuns la partea asta! ne spune preotul după ce își drege vocea zgomotos și ne privește uluit în timp ce toți invitații pufnesc în râs.

Abia acum Cameron mai potolește din ardoarea sărutului, scăzându-i treptat intensitatea până când se transformă doar într-o mângâiere ușoară. Câteva secunde mă privește lung, părând că dorește să îmi citească până în adâncul sufletului și un zâmbet minunat i se așterne pe față.

— Ți-au trecut emoțiile? mă întreabă îngrijorat, ignorându-i total pe preot și pe invitați.

Ca de obicei, și-a dat seama cât sunt de emoționată și a făcut exact ce trebuia să facă, știind că doar brațele și săruturile lui mă pot liniști.

— Da... Acum, da! recunosc în șoaptă și zâmbește încântat de efectul pe care l-a avut asupra mea.

— Puteți începe! îi spune preotului fără să-și ia privirea din ochii mei și rămânem privind unul la celălalt de-a lungul întregii ceremonii.

— *Acum* puteți săruta mireasa!

Îmi înghit cu greu nodul din gât și mă aștept la un sărut la fel de pasional, dar Cameron mă surprinde din nou când îmi prinde fața în palme și se apropie până la un milimetru cu buzele de gura mea.

— Am sărutat deja mireasa! șoptește să aud numai eu. Acum o sărut pe doamna Bennett, *soția* mea și mama copiilor mei! adaugă emoționat și primesc un sărut cu totul diferit.

Există și pasiune în el, dar este o pasiune mocnită ce lasă să iasă la suprafață doar tandrețea. Un sărut plin de venerație, de dragoste și dăruire, plin de promisiuni nerostite privind viața ce ne așteaptă împreună, dar știu că sunt promisiuni pe care Cameron și le va ține, așa cum a făcut-o întotdeauna...

CAPITOLUL 60

Cameron

— Tot nu-mi vine să cred că ai făcut-o!

Vocea lui Brandon mă face să zâmbesc și îmi mut cu greu privirea de pe ringul de dans asupra prietenului meu doar pentru o clipă. M-a durut sufletul să o las pe Hailey să se îndepărteze la mai mult de un centimetru de mine, dar nu am putut refuza să o las să danseze măcar câte un dans cu băieții. Apoi au urmat unchii, tatăl meu și acum... Hayden.

Privind la felul în care dansează cei doi, tată și fiică, nu pot să nu observ emoția de pe chipul lui Hayden și îmi țin respirația pentru o clipă atunci când realizez că s-ar putea să fiu în locul lui peste câțiva ani de zile. Bine, nu prea curând, dar gândul că s-ar putea să am o fată pe care va trebui să i-o încredințez cândva unui alt bărbat mă face să tremur pe interior. Dumnezeuule, Hayden a fost de-a dreptul blând cu mine! Și, brusc, ideea lui Holden cu angajarea de bodyguarzi nu mi se mai pare atât de nebunească.

Cuvintele lui Brandon, alături de bătaia prietenească de pe umăr și îmbrățișarea pe care mi-o dă, mă scot din gândurile mele și îmi aduc un zâmbet larg pe față. Cu un an în urmă aș fi râs de oricine mi-ar fi pomenit de o relație serioasă, nu mai vorbesc de căsătorie, însă acum nu-mi pot imagina viața fără ca Hailey să facă parte din ea.

— Este superbă! îmi dă un un cot prietenesc în coaste când îmi urmărește privirea. Și cu totul altfel decât mă așteptam de la tine! adaugă râzând.

— Adică?

— Ani de zile am crezut că cea care îți va pune lațul de gât va fi o blondă anostă și pisicoasă. Hei, nu te supăra pe mine, numai cu de astea ai umblat! dă în retragere atunci când mă încrunt la el. Pe când Hailey... E brunetă, e deșteaptă și... bătaușă, începe el să râdă amintindu-și de un nas spart, cu o fire ca un vulcan sub tot aspectul angelic pe care îl are!

Imagini frânte cu momente în care am făcut dragoste și Hailey și-a lăsat partea sălbatică din ea să preia controlul îmi apar în minte și rânjesc fără să vreau. Nici nu știe Brandon câtă dreptate are!

— Ai venit! apare Raven lângă noi și mă pufnește râsul când Scott începe să mârâie atunci când Brandon îmi îmbrățișează sora.

Raven este atât de repede smulsă de lângă Brandon de parcă prietenul meu ar avea cine știe ce boală contagioasă și ochii lui se măresc, surprinși, privind de la mine la ea, apoi la Scott și înapoi.

— Ce-am pierdut? întreabă dezorientat.

Știa despre cei doi de când a venit cu mine în Houston și o căutam pe Hailey, dar este evident că s-au schimbat multe de atunci.

— Oh, doar o căsătorie făcută pe ascuns! îi răspund încercând să par cât mai serios, deși nu îmi prea reușește.

— Bănuiesc că nu te referi la a ta, îmi spune el nedumerit, apoi se întoarce brusc spre Raven. *Tu?* exclamă uluit.

— Da, ea! *Noi!* primește imediat răspunsul de la Scott care o lipește bine pe Raven de el. Așa că, dacă nu vrei să-ți rup picioarele, ar fi bine să nu-mi mai îmbrățișezi soția!

Vocea îi este joasă și are o umbră de zâmbet pe chip, dar privirea lui îl atenționează clar pe Brandon că nu glumește.

— Ne știm de când eram copii! își explică el îmbrățișarea și se întoarce spre mine, parcă cerându-mi ajutorul.

Însă prefer să ridic doar din umeri. Nu îmi pot condamna cumnatul că este prea posesiv; în definitiv, și eu sunt la fel și înțeleg perfect ce simte. În plus, este un Morgan, iar aceștia se pare că așa s-au născut, nu e ca și cum s-ar putea schimba! Dar trebuie să recunosc că am răsuflat ușurat când anunțul lor nu a fost urmat de încă unul care să conțină cuvântul „bunici”, așa cum a fost cel al lui Matt.

Mă întorc spre Scott și îl găsesc privind cu atâta dragoste la Raven încât îmi înghit comentariul ironic. Din nou. Poate faptul că sunt cu adevărat fericit mă face să fiu mai înțelegător cu ei sau fiindcă știu în sinea mea că el este bărbatul potrivit pentru sora mea. Ea îi va mânca zilele cu încăpățânarea ei, dar el va

savura fiecare secundă!

O ușoară rumoare se face auzită în jur imediat ce melodia se termină și îmi dau seama că a sosit momentul surprizei atunci când le văd pe Samantha și Marlene așezând șapte scaune unul lângă celălalt. Nu știu cine și cum le-a convins să ajute, însă nu mă mai mir că au fost implicate. Schimb o singură privire cu Scott și amândoi zâmbim gândindu-ne la ce urmează.

În timp ce o trage râzând după el pe Raven, eu mă îndrept grăbit spre Hailey. Atât ea cât și Hayden privesc nedumeriți în jur, la fel ca și restul invitaților atunci când toți șapte ne ducem iubitele sau soțiile către scaunele înșirate la marginea ringului de dans.

— Cameron, ce se întâmplă? mă întreabă Hailey și nu mă pot abține să nu îi fur un sărut atunci când îi admir chipul ridicat spre mine.

— Cum te simți, iubito?

Poate că sunt exagerat și știu că vocea îmi sună îngrijorată, dar este pentru prima oară când mă întreb dacă toată povestea asta nu îi va aduce din nou prea multe emoții.

— Bine! Mă simt... bine! îmi spune umezindu-și buzele cu un gest rapid și care mă face să oftez fără să vreau fiindcă, în momentul ăsta, singurul lucru pe care mi-l doresc este să las naibii absolut tot, să o iau pe sus și să plecăm în luna de miere.

Dar am fost de acord cu ceva și nu pot da înapoi.

— Cam?

Ochii ei mă privesc mirați, așteptând să o lămuresc și mă pierd pentru o clipă în albastrul lor înainte să înjur în gând că nu îi pot da răspunsul pe care îl așteaptă.

— Promite-mi că nu o să te emoționezi prea tare! o rog șoptind pe buzele ei și încep să râd când îmi aruncă o privire bănuitoare, apoi se uită din nou în jur, ochii oprindu-i-se pe singurul scaun rămas liber și care este evident că o așteaptă pe ea. Promite-mi! repet în timp ce o conduc la locul ei și, după ce o ajut să se așeze, rămân aplecat asupra ei, așteptându-i promisiunea.

— O să încerc! Iar dacă mă emoționez... am „medicamentul” cu mine! îmi zâmbește dulce.

— Să nu uiți ce ai promis! îi spun înainte să o mai sărut o dată și mă retrag și eu lângă ceilalți băieți.

Toată lumea privește curioasă când la noi, când la fetele care stau nedumerite pe scaunele lor. Hailey este pe scaunul din mijloc avându-le în dreapta ei pe Aria, Raven și Nadine, iar în stânga pe Dakota, Rachel și Devon și

toate șapte au ochii fixați pe noi.

— Sunteți siguri că vreți să facem asta? întreb uitându-mă pe rând la băieți și nu obțin decât câteva rânjete încântate.

Privirea mi se fixează în ochii superbi ai celei care m-a cucerit din prima clipă în care am văzut-o și trag adânc aer în piept, expirându-l apoi încet și încercând să îmi liniștesc tremurul pe care îl simt în stomac. Fiecare are motivul lui pentru care face asta, însă eu unul o fac pentru Hailey. Pentru cea care și acum, deși îmi este soție, cu o simplă privire mă face să simt că plutesc.

Hailey

— Ce se întâmplă? mă întreabă aproape speriată Aria și aş dori să îi pot răspunde, dar ridic doar din umeri, fără să îmi iau privirea din ochii lui Cameron.

Deşi mi-a spus să nu am emoţii, nu-mi pot opri fluturaşii din stomac să se agite şi nici inima să-şi liniştească ritmul nebunesc.

— Nu-mi place asta! bombăne Dakota. Nu l-am văzut niciodată pe Hudson atât de serios!

— Iar eu atât de zâmbăreţ pe Hunter! adaugă Aria îngrijorată. Dacă nu l-aş cunoaşte, aproape că aş crede că au făcut schimb între ei!

— Ce naiba pregătesc cocoşii ăştia? îl aud pe unchiul Holden şi primeşte un mormăit din partea tatii. Marlene, iubito, ce mi-ai ascuns?

— O să aflaţi imediat! răspunde Samantha chicotind şi îndrăznesc să arunc o privire fugitivă peste umăr când îl aud şi pe tata bombănind spre mama.

— Iubito, ai zâmbetul ăla al tău pe faţă!

— Ce zâmbet?

— Ăla pe care îl aveai de câte ori îmi pregăteai vreo farsă sau te răzbunai pe mine! şi zâmbesc atunci când îi aud vocea îngrijorată. Nu vrei să-mi spui ce mă aşteaptă? Sau măcar să mă previi dacă am nevoie de vreo pastilă de la Dakota?

În spatele scaunelor noastre, cele trei perechi stau privind atente. Dacă mă iau după zâmbetele de pe faţa lor, Sam şi Marlene par să ştie ce urmează, iar mama sigur bănuieşte ceva, ca de obicei.

Însă tresar brusc şi îmi întorc privirea mirată spre ringul de dans atunci când muzica reîncepe. Melodia lui Bruno Mars, *Marry you*, mă face să îmi ţin răsuflarea şi ochii mi se măresc surprinşi când Cameron, urmat pe rând tot de câte doi dintre băieţi, încep să danseze.

Exclamaţiile şi râsetele din jur se pierd treptat când privesc în ochii lui Cameron şi îmi înghit cu greu nodul din gât în faţa privirii lui intense. Golul din stomac reappare brusc, la fel şi vestiţii fluturaşi, iar bătăile inimii mi se intensifică de câteva ori. Din nou!

Pentru o secundă, mă întreb care este rostul acestui dans şi, mai ales, al melodiei alese, dar apoi nu mai contează. Sunt absorbită cu totul de mişcărilor lui Cameron şi îmi muşc buza într-un gest involuntar. Este a doua oară când dansează pentru mine şi acelaşi gând îmi trece prin minte şi acum ca şi atunci când a dansat prima oară: Cameron şi-a ratat cariera, trebuia să se facă dansator!

Deşi sunt cu totul alte mişcări şi altă melodie iar locaţia nu seamănă cu nimic cu cea de data trecută, îmi amintesc perfect felul în care a făcut striptease

pentru mine. Imagini cu modul în care am făcut dragoste după aceea revin instantaneu și o căldură delicioasă mă cuprinde. Doamne, e atât de sexi încât îmi vine să mă arunc pe el! Este soțul meu și eu salivez ca o proastă uitându-mă la el! Oare asta e ceva normal?

Ca de obicei, Cam pare să știe exact ce gândesc, căci un zâmbet încântat i se întinde pe față și ochii i se întunecă brusc. Aș putea jura că își amintește și el același lucru ca și mine și îmi dovedește asta atunci când îmi trage ștrengărește cu ochiul, făcându-mă să izbucnesc în râs.

Abia acum se apropie de mine și sunt ridicată în picioare și trasă imediat în brațele lui printr-un singur gest fluid, în timp ce buzele îmi sunt zdrobite într-un sărut amețitor. Emoțiile de acum câteva clipe au dispărut subit, dar altele le-au luat locul, făcându-mă pe mine să gem ușor de dorință, iar pe Cam să scape un mârâit.

Aplauzele și exclamațiile care se aud mă fac să întrerup sărutul și să privesc în jur. În stânga mea, Rachel și Devon chicotesc amândouă, aproape sărind din brațele lui Matt și Stuart, iar în dreapta mea, același comportament straniu îl au și Raven și Nadine.

— În spatele tău, iubito! îmi șoptește Cameron și îmi face un gest ușor cu capul.

Îi lasă loc corpului meu doar cât să mă pot întoarce, apoi brațele i se strâng imediat la loc în jurul meu, lipindu-mă bine el.

Un sunet de surprindere îmi scapă de pe buze și îmi țin respirația atunci când îmi zăresc amândoi frații... în genunchi! Hunter în fața Ariei, iar Hudson în fața Dakotei, amândoi întind câte o cutiuță cu inel și stau nemișcați, așteptându-și răspunsul în timp ce o liniște deplină se lasă înjur.

— Nu aș vrea să fiu acum în locul lor! îmi șoptește Cameron la ureche și gem când îi simt buzele coborând pe gât.

— De ce? întreb la fel de încet.

— N-am fost în viața mea mai speriat ca atunci când te-am cerut și mi s-a părut că a trecut o eternitate până mi-ai răspuns! îmi explică extrem de serios. Și pun pariu că așa se simt și ei!

Nu le pot vedea chipurile fraților mei, așa că privirea mi se oprește pe Aria. Are ochii măriți de surpriză și buzele întredeschise ușor, părând că a uitat să respire și are nevoie disperată de aer. Dakota, în schimb, îl privește încruntată pe Hudson și pare tentată să îl pocnească. Doamne, acum am și eu emoții în rând cu ei!

Prima dintre ele care începe să miște este Aria, punându-și mâinile la gură și

începând să plângă, speriindu-l în mod evident și mai tare pe Hunter care, pentru o secundă, pare tentat să ascundă inelul buclucaș la spate. Renunță însă la idee și palma mâinii stângi îi mângâie ușor obrazul Ariei, apoi se întinde și o sărută scurt.

— Hai, iubito! Nu e așa greu! Ai doar două variante: da sau nu! Aș prefera să fie...

— Da! îl întrerupe Aria într-un suflet și cred că toată lumea a auzit oftatul lui ușurat, la fel ca și mârâitul pe care îl scoate atunci când se ridică brusc și o smucește pe Aria în brațele lui, zdrobindu-i gura cu un sărut.

Deși am ochii plini de lacrimi de fericire, nu mă pot bucura încă pe deplin și îmi întorc privirea spre Dakota.

— Unul e rezolvat, să vedem acum ce spune micuța scorpie! îmi șoptește Cameron. Țasta al câțalea episod e? întreabă chicotind și făcându-mă pe mine să râd.

Mă lipesc mai bine de el și îmi întorc capul pentru un sărut rapid pe care îl și primesc, atunci când realizez că toate comentariile lui au scopul de a mă mai destinde pe mine, probabil simțind cât de încordată simt.

— Vorbești serios?

Vocea ușor răgușită și neîncrezătoare a Dakotei se aude extrem de clar și îi face chiar și pe Hunter și Aria să își întoarcă atenția spre ea.

Doamne, cât mi-aș dori să îi văd fața lui Hudson acum! Oare are obișnuitul lui zâmbet pe chip sau este serios?

— Bineînțeles că sunt serios! se aude răspunsul lui hotărât. Nu aș glumi cu așa ceva, iubito!

Dakota îi studiază fața câteva secunde apoi se ridică atât de brusc încât scaunul pe care a șezut se răstoarnă, scoțând un sunet care mă face să tresar.

— Iubito, promite-mi că, dacă îl pocnește, nu leșini! aud șoapta îngrijorată a lui Cam și sunt tentată să îl pocnesc eu pe el.

— Ești nehotărâtă? întreabă Hudson extrem de calm și Dakota ridică aproape imperceptibil dintr-un umăr, umezindu-și buzele cu un gest nervos.

Spre deosebire de Hunter, Hudson se ridică încet și calm și pune cutiuța cu inelul pe scaunul de lângă ei.

— Atunci te ajut să te hotărăști! spune el și îi pot simți de aici zâmbetul din voce.

Cu același gest smucit, specific tuturor bărbaților din familia mea, Dakota e trasă în brațele lui și, aplecând-o bine pe o mână, Hudson îi dă un sărut pasional până o lasă aproape fără suflare.

— Te-ai hotărât sau mai vrei? îl aud chicotind și izbucnesc în râs fără să mă pot abține.

— Da! se aude vocea tremurată a Dakotei și suntem toți la fel de nedumeriți ca și fratele meu.

— Da... te-ai hotărât sau da... mai vrei?

— Da! repetă ea zâmbind. Da, m-am hotărât, mai vreau și mă mărit cu tine! De trei ori, da!

— În sfârșit! îl aud exclamând pe Cameron. Acum o să avem un serial la fel de lung ca „Tânăr și neliniștit”!

Abia acum răsună de peste tot aplauze și felicitări și mă avânt și eu spre cei patru, dar sunt oprită imediat de brațele lui Cameron.

— Ușurel, iubito! Fără smucituri și țopăieli, altfel îi feliciți numai după ce naști! îmi șoptește îngrijorat și îl privesc clipind mărunț, dar zâmbetul lui îmi spune că glumește.

Sau poate că nu, căci mă însoțește și izbucnesc din nou în râs când îmi face loc printre oameni, de parcă s-ar teme să nu fiu lovită. Am lacrimi de fericire în ochi după ce le sărut pe Aria și Dakota, iar frații mei mă prind între ei, sărutându-mă fiecare pe câte un obraz.

O văd pe mama lăcrimând, la fel pe Marlene și Samantha, în timp ce tata este bătut sănătos pe umeri de către frații lui.

— Gândește-te că în tot răul e și un bine! îl aud pe Holden râzând și toată familia își întoarce atenția spre el așteptându-ne la ceva tipic lui. La câte botezuri vor fi în curând, faptul că vom deveni rude cu doctorul „desfă-picioarele-și-spune-MMM” este de bine! Poate ne face niște reduceri când vom lua cu asalt maternitatea sau ne va pune o vorbă bună ca să nu fim dați afară!

Hohotul meu de râs se termină, ca de obicei, cu un sughiț și Cameron îmi dă mai mult decât fericit sărutul care îl face să dispară.

— Acum, îmi șoptește zâmbind când îmi eliberează gura și tremur toată, crezi că mai reziști la o surpriză?

— Ce surpriză? întreb cu greu, amețită de ochii lui.

— Luna noastră de miere, iubito! îmi răspunde ridicând dintr-o sprânceană apoi îmi dă un sărut scurt. În care plecăm... *acum!* și, începând să râdă, mă trage după el spre casă.

CAPITOLUL 61

Hailey

Tresar și răsul mi se oprește atunci când, odată ajunși în fața ușii, Cameron se oprește brusc și se întoarce spre mine. Corpul îmi este ridicat de la pământ de parcă ar cântări doar cât un fulg și mă ghemuiesc cât mai bine la pieptul lui în timp ce mă ține în brațe ca pe o mireasă. Exact ceea ce și sunt!

Buzele îmi sunt prinse într-un sărut atât de tandru și dulce încât mi-aș dori să nu se mai termine și un oftat îmi scapă atunci când Cam ne desparte gurile.

— Știu că nu este casa noastră, dar... este primul prag pe care îl trecem de când ne-am căsătorit! îmi spune zâmbind seducător și mă trece pragul în timp ce ne privim în ochi.

Însă nu sunt lăsată pe picioarele mele după ce intrăm și, ca de obicei în ultimul timp, Cameron urcă scările cu mine în brațe. De data aceasta câte una.

— Trebuie să-i spun lui Kim de lift! îl aud bombănind aproape neinteligibil.

— Mama? Ce lift? întreb nedumerită, dar Cam pare să regrete cuvintele care i-au scăpat și nu îmi răspunde.

Odată ajunși în camera mea, Cameron mă eliberează din brațele lui cu o grijă atât de mare de parcă s-ar teme să nu mă sparg și face un mic pas în spate, privirea lui fierbinte încingându-mi fiecare bucățică din corp peste care trece. Aproape că nici nu mai îndrăznesc să respir și singurul lucru pe care mi-l doresc este să-i simt din nou mâinile în jurul meu.

Ghicindu-mi dorința, Cam face distanța dintre noi să dispară și oftez mulțumită atunci când sunt zdrobită la pieptul lui și primesc un sărut amețitor.

— Este prima oară când am o reținere să te dezbrac! îmi spune zâmbind atunci când amândoi tremurăm după aer. Arăți superb în rochia asta și a meritat fiecare clipă pierdută cu probele care m-au dus la disperare, dar îmi e teamă că, odată ce o dau jos de pe tine, o să uit complet că ne așteaptă un avion!

Imagini cu noi doi înlănțuiți mă fac să mă încing și mai mult și să înghit în sec. În clipa asta, puțin îmi pasă de avionul despre care vorbește! Nu îmi doresc decât să îi simt pielea fierbinte lipită de mine și nu m-ar deranja dacă ne-am petrece luna de miere în camera mea de fată din casa părinților mei.

Se pare însă că reușește să treacă peste reținerea avută căci simt cum rochia mi se prelinge pe corp, căzând în falduri la picioarele mele. Un fior delicios mă cuprinde când mâinile lui par să fie peste tot pe trupul meu și, în același timp, ard pe dinăuntru. Sunetul ușor care îmi scapă de pe buze conține aceeași nerăbdare pe care și mâinile mele o au când îi dau haina jos iar degetele mi se încurcă în papionul de la gât, de care trag aproape cu disperare.

— Dă-l încolo de avion, șoptește nerăbdător, nu mă mai pot abține! și îmi simt corpul plutind din nou.

Răcoarea așternuturilor pare să se păstreze doar câteva secunde deoarece corpurile noastre fierbinți încing totul în jur. Fiecare centimetru de piele îmi este sărutat și mângâiat, iar dantela desuurilor mele pare să se topească la propriu sub mâinile îndemânaticale ale lui Cameron.

În ciuda faptului că amândoi tremurăm de nerăbdare, Cam se oprește câteva clipe și, doar cu dosul unui deget, îmi mângâie încet chipul, în timp ce ochii lui mă privesc atât de intens încât simt că mă topesc.

— Te iubesc atât de mult încât mi-e teamă! îmi șoptește cu glas răgușit. Cu o singură privire, mi-ai scuturat lumea și ai întors-o cu susul în jos. M-ai făcut să nu mai știu de nimic altceva decât de tine! Ai devenit o obsesie fără de care nu pot să mai trăiesc, dar n-aș schimba absolut nimic!

Vorbele lui nu fac decât să oglindească exact ceea ce simt și eu și înghit în sec. Nu am crezut vreodată că voi ajunge să iubesc pe cineva atât de mult încât să devină cu-adevărat centrul existenței mele. E ca și cum... până nu l-am cunoscut pe Cameron, nici nu am trăit! Prezența lui mă face să mă simt vie, fiecare părticică din mine vibrând la simpla lui apropiere. Eu am devenit obsesia lui în aceeași măsură în care a devenit și el obsesia mea. Ca doi magneti, ne-am simțit irevocabil atrași unul către celălalt și nu ne-am putut împotrivi.

Și îl înțeleg perfect când spune că îi este teamă! Intensitatea sentimentelor pe care le simt pentru el mă sperie și pe mine și, doar pentru o secundă, îmi amintesc durerea pe care am simțit-o atunci când a plecat. Durerea și disperarea că l-am pierdut, iar fericirea că suntem acum împreună îmi aduce lacrimi de recunoștință în ochi.

— O, Doamne! Nu plânge, iubito! exclamă speriat și îmi prinde obrazii în palme, ștergându-mi lacrimile cu degetele mari. Nici nu știu ce să fac! spune privindu-mi flămând buzele câteva secunde, apoi își ridică privirea în ochii mei, părând aproape disperat. Nu îmi găsesc cuvintele care să exprime tot ceea ce simt pentru tine și nici nu vreau să te emoționezi și să leșini din nou. În același timp, mă simt ca un obsedat, adaugă cu un zâmbet mic. Sunt tentat să te ținutiesc de patul ăsta și să fac dragoste cu tine la nesfârșit, toată viața dacă se poate, uitând că ești însărcinată și că, poate, un maraton sexual ți-ar putea face rău.

Hohotul meu de râs îl face întâi să se încrunte, apoi să zâmbească nesigur.

— L-am face fericit pe Holden dacă am rupe patul în noaptea nunții!

— Am înnebunit, nu-i așa? chicotește el. *Tu* m-ai înnebunit, adaugă clătinând din cap, dar aș fi încântat să rupem patul!

Încet, încet, râsul mi se potolește, însă rămân cu un zâmbet fericit atunci când îi privesc chipul ușor îngrijorat. Îmi întind mâna spre obrazul lui, mângâindu-i cu degetul mare buzele senzuale și este rândul meu să înghit în sec atunci când îmi sărută repede degetul.

— Cameron, eu mă emoționez de câte ori te *uiți* la mine, dar nu am de gând să leșin din cauza asta și nici de fiecare dată când o să îmi spui că mă iubești. Ar însemna să fiu tot timpul leșinată! izbucnesc din nou în râs și îl văd răsuflând ușurat.

— E bine atunci, căci am de gând să îți spun *zilnic* cât de mult te iubesc! îmi spune serios, ca pe o promisiune, apoi mă sărută din nou.

Cameron

— Sejur plăcut! ne urează valetul după ce îi întind bacșișul, dar vorbele lui ajung cu greu până la mine căci sunt atent la Hailey, care privește curioasă înjur.

Deși nu ne-am putut abține și ne-am început luna de miere în casa părinților ei, am reușit să lăsăm patul întreg și să ajungem și la avion. Printre săruturi și chicoteli, mângâieri și gemete de dorință, ne-am îmbrăcat cu greutate și, după un rămas bun luat pe fugă de la toată lumea, am ajuns la aeroport exact la timp.

În ciuda rugăminților lui Hailey, am refuzat să îi destăinui destinația noastră, dorind ca totul să fie o surpriză. Faptul că Hayden ne-a pus la dispoziție avionul familiei m-a ajutat să pot păstra secretul până când am aterizat.

— Bine ai venit în Maui, iubito!

Vila pe care am închiriat-o aproape că nu se vede din cauza vegetației luxuriante din jurul ei și este atât de retrasă încât îmi pot imagina cu ușurință că suntem singuri pe insulă. *Acesta* a fost motivul pentru care am ales-o, nu luxul opulent pe care îl are.

— Ești obosită?

Întrebarea șoptită îi distrage lui Hailey atenția de la ceea ce este în jur, dar se rezumă doar să clatine din cap atunci când brațele mele o cuprind și o lipesc de mine.

— Mă bucur! continui să-i șoptesc seducător în timp ce buzele îmi coboară pe gâtul lung și sunt încântat de sunetul pe care îl scoate atunci când simte cât sunt de excitat.

Plin de nerăbdare, îi ridic trupul încă subțire și ies pe terasa din spatele vilei, așteptându-i reacția. Deși suntem căsătoriți, sunt încă atât de multe lucruri pe care nu le știu despre Hailey, timpul scurt nedându-ne ocazia să ne cunoaștem suficient, dar sunt al naibii de nerăbdător să aflu absolut totul despre femeia minunată din brațele mele, chiar dacă asta îmi va lua o viață.

Ochii i se măresc când o depun lângă piscina ovală a cărei apă în nuanțe de turcoaz te îmbie să te răcorești. Pe marginea ei sunt pregătite doar două șezlonguri, în timp ce, puțin mai încolo, la umbra unor palmieri, se află un pat tip balansoar. Un nisip atât de alb încât pare strălucitor se întinde pe plaja privată din imediata apropiere, iar sunetul valurilor care se sparg de țărm sună extrem de relaxant. Un colț de paradis!

— Îți place?

— Parcă suntem în rai! îmi răspunde lăsând să îi scape un oftat de încântare.

— Ajungem acolo imediat! îi șoptesc pe buze, apoi îi cuprind gura într-un

sărut flămând.

Măinile mele cutreieră nerăbdătoare peste corpul ei și sunt nehotărât ce îmi doresc mai mult: să-i simt sub palme curbele ce mă înnebunesc atât de mult sau să-i înlătur hainele ce stau în calea dorinței de a mă regăsi în ea. Și mi se pare o eternitate până când, printre săruturi fierbinți, reușesc să scap de fiecare articol de îmbrăcăminte.

O ridic nerăbdător în brațe și scap un geamăt adânc atunci când Hailey îmi încercuiește imediat mijlocul cu picioarele ei lungi. Apa piscinei reușește să ne răcorească doar pentru o clipă corpurile încinse și ne privim în ochi atunci când nivelul apei îmi ajunge până la piept și mă opresc.

Un chicotit jucăuș îi scapă de pe buze atunci când realizează că suntem în poziția în care ne-am cunoscut, dar se transformă într-un geamăt de încântare când, printr-o singură mișcare prelungă, pătrund în corpul pe care îl ador atât de mult. Ochii îi strălucesc puternic și, câteva clipe, mă privește atât de intens încât mă pierd în ochii ei, uitând să mai respir.

— Într-o piscină ne-am cunoscut, într-o piscină ți-am cerut să te căsătorești cu mine și am dorit ca prima dată când vom face dragoste ca soț și soție să fie tot într-o piscină. Așa mi-am dorit să te simt din clipa în care te-am văzut, recunosc cu glas răgușit, iar modul în care trupul ei mă strânge instinctiv ca răspuns, mă face să gem încântat. Dar nu am luat în calcul faptul că sunt prea înnebunit după tine și că există posibilitatea să nu mă pot abține până aici!

Ca și atunci, își lipește sânii plini și goi de pieptul meu, însă gestul nu mai are nimic din timiditatea de data trecută; din contră, e plin de senzualitate și dorință.

— Puțin îmi pasă unde o faci, atâta timp cât mă iubești! îmi spune hotărâtă și un mârâit adânc îmi scapă atunci când văd ieșind din nou la suprafață partea sălbatică din ea, apoi îi zdrobesc buzele cu un nou sărut flămând.

Atât piscina cât și modul în care suntem îmbrățișați acum au devenit un simbol al nostru. În aceeași poziție am ridicat-o și când am sărutat-o prima oară și, de atunci, am fost de nenumărate ori în aceeași poziție fiindcă ador să o simt în brațele mele și modul în care picioarele ei îmi cuprind mijlocul. Dar are dreptate. Nu contează poziția sau locul în care suntem, contează doar faptul că ne iubim.

Și îi arăt și cât de mult o iubesc. Prin fiecare mișcare care mă duce mai adânc în corpul ei, prin fiecare mângâiere sau șoptă care îmi scapă de pe buzele chinuite să îi simtă mai mult gustul. Și mă simt cu adevărat în paradis atunci când Hailey îmi răspunde în același fel.

* * *

— Am adus înghețata!

Vorbele mi se pierd duse de vânt și zâmbesc în timp ce o privesc pe Hailey. Deși nu au trecut decât vreo trei minute de când mi-a spus cu ochii strălucind de poftă că dorește înghețată, o găsesc căzută într-un somn adânc, uluindu-mă, pentru a nu știu câta oară în ultimele zile, cu modul brusc în care poate adormi.

În prima seară aici, mi-a adormit în brațe în timp ce vorbea. A râs de sperietura mea și mi-a explicat că și Kim obișnuiește să facă asta, însă la Hailey fenomenul pare să se fi declanșat odată cu sarcina. Tot așa cum sosirea noastră la Maui pare să fi dat și startul poftelor. De a doua zi, a început să poftască înghețată și, pentru puțin timp, am fost fericit că pofteste ceva de mâncat și nu să pocnească vreo blondă, căci mă îndoiesc sincer că aș fi găsit vreuna dispusă să stea și să o încaseze doar ca să îmi facă fericită nevasta însărcinată.

Însă a fost o bucurie de scurtă durată. Rapiditatea cu care Hailey reușește să golească cutiile de înghețată mă face să mă tem că în loc de doi copii va naște două cuburi de gheață. Maronii. Căci nu dorește decât înghețată de ciocolată și, dacă mai stăm mult, cred că va termina tot stocul de pe piața din Maui.

Cu toate astea, un zâmbet larg mi se întinde pe față și mă ghemuiesc lângă șezlongul pe care a adormit, în timp ce ochii îmi fug peste trupul scăldat de soare. Pielea îi este deja ușor arămie și strălucitoare de la cremele cu care îmi face o deosebită plăcere și insist să o ung, dar nu asta mă face să zâmbesc. Pentru cei din jur, semnele sarcinii încă nu se observă, însă eu îi cunosc corpul mai bine decât pe al meu.

Pântecul nu îi mai este la fel de plat, iar curba lui ușoară mă face să îmi doresc să îl mângâi, pentru a nu știu câta oară. Și o fac, abia atingând pielea mătăsoasă, în timp ce inima îmi bate nebunește în piept și aproape am lacrimi de emoție în ochi la gândul că acolo cresc copiii noștri. Sâni i-au devenit mai plini și mai sensibili și scap un geamăt când îmi amintesc cât de ușor răspund atingerilor mele.

Înainte să o iau razna privind plin de dorință la trupul soției mele însărcinate, o ridic cu deosebită grijă de pe șezlongul incomod și o așez pe patul-balansoar aflat la umbra unor palmieri. Modul în care se lipește instinctiv de mine atunci când mă întind lângă ea mă face să chicotesc și mâinile mele o strâng mai aproape în timp ce îmi doarme în brațe.

— Cameron, nu mă pot bronza la umbră! îmi reproșează chicotind după nici cinci minute, fără să deschidă ochii. O să mă întorc în Houston mai albă decât

am plecat!

— Nu vreau să facă bebelușii insolație! îi răspund strângându-mi buzele în încercarea de a rămâne serios și primesc o privire încruntată.

— Sunt apărați de înghețata pe care o mănânc! îmi dă răspunsul imediat și îi sărut buzele întredeschise într-un zâmbet ușor ironic.

— Iubito, oricum nu te vede nimeni dezbrăcată în afară de mine, iar eu zic că te-ai bronzat destul. Mai bine spune-mi ce vrei să facem de Crăciun, încerc să schimb subiectul și îi întind cutia de înghețată care, spre norocul meu, încă nu s-a topit. Mai sunt doar două zile până atunci, și înghit în sec când un sunet demential îi scapă când își ia prima linguriță de înghețată.

Însă răspunsul îi întârzie câteva secunde și îi simt corpul încordându-se ușor.

— Nu știi! Tu ce ai vrea să facem?

Instinctul îmi spune că îmi ascunde ceva și asta mă neliniștește și mă deranjează.

— Ce făceați voi de obicei de Crăciun?

— De când mă știu, ne-am petrecut cu toții sărbătorile de iarnă la Aspen. Avem acolo o cabană.

— În fiecare an? o întreb mirat, simțind că e mai mult decât atât. Nu este plictisitor?

Pentru o clipă, se încruntă ușor și pare nehotărâtă dacă să îmi spună sau nu, apoi își pleacă privirea în cutia în care acum amestecă fără să mai pară interesată de ea. Deși familia ei are o grămadă de ciudățenii, asta pare să fie ceva mai mult, așa că îi iau înghețata din mână și mă ridic deasupra ei, determinând-o să mă privească în ochi atunci când îmi dă răspunsul.

— De ce Aspen? De ce în fiecare an?

Mă privește lung și ochii ei albaștri, în nuanța oceanului de lângă noi, mă fac să mă înec în ei.

— Pe douăzeci și cinci decembrie e ziua de naștere a ambilor mei părinți. La Aspen, tot de Crăciun, tata a cerut-o în căsătorie pe mama, iar după câteva zile, unchiul Heaton pe Samantha. Și tot atunci au aflat despre existența lui Scott, cumnatul tău, adaugă zâmbind.

Fir-ar să fie! O grămadă de motive pentru care întreaga familie să se adune într-un loc special pentru ei și să se bucure împreună. Cunosându-i pe toți și știind cât sunt de uniți, îi înțeleg perfect. Mă bucur că nu este altceva și un oftat de ușurare îmi scapă de pe buze atunci când mă aplec să o sărut, apoi mă ridic brusc și o trag după mine, luând-o prin surprindere când o ridic în brațe și mă îndrept hotărât spre intrarea în vilă.

— Cam, unde mă duci? mă întreabă uluită.

— Îți promit că o să încerc ca toată viața să ne fie o continuă lună de miere, însă Crăciunul și ziua părinților tăi este numai o dată pe an, așa că ne apucăm de făcut bagaje. Plecăm la Aspen, iubito!

CAPITOLUL 62

Hudson

Îmi privesc ceasul pentru a nu știu câta oară, apoi în jurul meu și nu îmi pot abține un rânjet. Toate pregătirile pentru Crăciun au fost făcute și fiecare dintre noi își petrece acum în feluri diferite timpul, așteptând să vină seara de Ajun.

Pe unul dintre fotolii, unchiul Heaton o ține pe Samantha în poală, sorbind-o din priviri și jucându-se în părul ei, iar pe alt fotoliu, aproape în aceeași poziție, Holden îi șoptește Dumnezeu știe ce Marlenei, al cărei râs cristalin se aude în întreaga încăpere și arătând extrem de tineri amândoi. Arată ca doi puști pregătiți să facă o năzdrăvănie și sunt așa de când îi știu. Arareori am văzut-o pe Marlene serioasă sau îngrijorată și nici atunci mai mult de cinci minute, Holden având grijă să aibă mereu un zâmbet pe buze.

Pe una dintre canapele, Rachel zâmbește și ea întinsă comod în timp ce Matt vorbește extrem de serios cu abdomenul ei. Nu-mi pot imagina ce ar putea discuta cu buricul ei, mai ales că o face destul de des, dar bănuiesc că o să fiu la fel de nebun atunci când o să se întâmple să fiu în locul lui.

Michael se leagănă cu Nadine pe o melodie doar de ei auzită la căștile pe care le împart amândoi și râd cu poftă atunci când el o învârte într-o piruetă care îi încurcă în fire. Stuart și Scott, împreună cu Devon și Raven, stau așezați pe jos în fața șemineului jucând cărți și, după rânjetele băieților și încruntătura fetelor, aș putea jura că ei trișează de zor.

Hunter a tras-o afară pe Aria cu câteva minute în urmă pe motiv că vrea să se joace în zăpadă, însă bănuiesc că seriosul meu geamăn doar a dorit să fie singuri când se giugiulesc, iar mama și tata...

Părinții mei sunt cei mai tăcuți. Lipită bine cu spatele de pieptul tatii și înconjurată strâns de brațele lui, amândoi privesc prin fereastra largă spre cabana micuță din cealaltă parte a poieniței. *Cabana lor*. Cabana pe care tata a cumpărat-o imediat după ce s-au căsătorit și care reprezintă un loc special pentru ei doi. Cabana uriașă cu douăsprezece camere în care stăm acum a fost construită după doi ani, pe motiv că trebuie să avem întreaga familie loc, însă bănuiesc că

au vrut doar să aibă un loc în care să poată fi singuri.

Aceeași atmosferă de sărbătoare ca în fiecare an domnește în livingul uriaș, dar totuși lipsește ceva: Hailey. Deși toți suntem conștienți că este în luna de miere, asta nu ne oprește să îi simțim lipsa, mai ales că este pentru prima oară când cineva dintre noi lipsește la reuniunea de Crăciun.

— N-ai spus la nimeni? mă întreabă Dakota șoptit și mă mulțumesc să clatin din cap, iar ea îmi zâmbeste încântată. O să fie cel mai frumos cadou pentru toți! spune bucuroasă. Când plecăm?

— Acum! răspund privind din nou spre ceas și mă strecor înspre ieșire, trăgând-o după mine.

După aproape două ore, mă dor obrazii de la atâta râs. I-am recuperat pe Hailey și Cameron de la aeroport, iar disperarea surorii mele a ajuns la apogeu acum un minut. Fără să observe nimeni plecarea noastră, așa cum ne-a rugat Cameron, i-am așteptat cu o geantă plină de haine groase și care lor le lipseau cu totul din bagajul pregătit pentru luna de miere, însă toate au ajuns să fie îmbrăcate pe Hailey, Cam mulțumindu-se să tragă pe el doar o geacă.

— Nu pot să mă mișc! aud bombănitul surorii mele și îndrăznesc să îmi iau o secundă privirea de pe drumul înzăpezit și să o privesc în oglinda retrovizoare, ceea ce mă face din nou să râd.

Arată ca... *nimic* din ce am mai văzut până acum! Eschimoșii au cu siguranță mai puține haine pe ei, iar o omidă mai multă mobilitate, împreună cu Dakota, am privit consternați cum toate hainele din geanta uriașă pregătite pentru ei amândoi au fost puse pe Hailey de un Cameron hotărât. Trei pulovere, pantaloni de schi, două perechi de șosete, bocanci, căciulă, mănuși și vreo trei fulare lasă la iveală doar vârful nasului și o pereche de ochi ce aruncă fulgere.

— Ți-e frig, iubito? Îți dau și geaca mea! spune Cameron îngrijorat de pe locul din dreapta mea și își desface cu repeziciune fermoarul gecii, scuturându-se în timp ce încearcă să și-o dea jos în spațiul destul de strâmt din mașină.

— Frig?!? aproape că țipă la el, roșie ca racul în obraji. Nici în Maui nu mi-a fost atât de cald, în miezul celei mai toride zile! Nu pot să mă mișc, nu pot nici să răsuflu! Nici măcar nu o să pot coborî din mașină și, cu siguranță, nu pot să merg!

— Te duc eu în brațe! se oferă el binevoitor în timp ce îi pune și geaca lui pe genunchi, ignorând mârâitul puternic al lui Hailey și hohotele Dakotei și ale mele.

— Sau ai putea s-o dai de-a rostogolul! îi ofer o alternativă. La cât de rotundă a devenit din cauza hainelor, doar o pui jos și o împingi puțin, se va

rostogoli mai bine decât o minge!

Privirea furioasă pe care mi-o aruncă Cameron mă face să îmi mușc buza în încercarea de a părea serios și oftez ușurat că sunt la volan, căci altfel sigur aş fi primit un pumn din partea cumnatului care pare îngrozit de propunerea mea.

— Dă drumul la aer condiționat! se milogeste Hailey de mine, însă primesc una peste mână de la Cam înainte să pot atinge butonul.

— Poate la căldură, mârâie el. Iubito, este o diferență de peste patruzeci de grade între Maui și Aspen și nu vreau să răcești!

— Nu uitați că sunteți încă în luna de miere, îi întrerupe Dakota, și... am ajuns! apoi începe să țopăie fericită pe banchetă, făcându-mă să fiu atent la ea și nicidecum la modul în care parchez, oprind mașina de teren cu o smucitură bruscă într-un morman de zăpadă.

Puțin îmi pasă de mormăitul și mârâielile lui Cameron despre felul în care conduc atunci când aproape că sare din mașină! Privirea îmi este fixată pe oglinda retrovizoare și reflexia Dakotei. Probabil căldura radiată de Hailey a ajuns și la ea căci este roșie în obraji, iar buzele senzuale și strălucirea din ochii întunecați mă fac să gem în sinea mea în timp ce singurul gând pe care îl mai am este să o arunc pe un umăr și să o rog pe mama să îmi dea cheia de la cabana lor.

Fir-ar să fie! Spre deosebire de Cam, care pare obsedat să mai pună o haină pe Hailey, mintea mea s-a blocat pe cum să o scot pe Dakota din ale ei. Nici frigul care mă înconjoară atunci când cobor și eu nu reușește să mă răcorească și nici zăpada pe care Dakota, parcă intuind prin ce trec, mi-o aruncă în față. Din contră, râsul ei cristalin îmi creează un gol în stomac și mă încinge și mai mult.

Din doar doi pași și o singură mișcare, o trântesc în zăpada afânată care ne înconjoară și este rândul meu să râd atunci când icnește ușor. Privirea mi se oprește câteva clipe pe buzele ademenitoare, apoi îmi urcă în ochii ciocolatii. Respirația îi este la fel de precipitată ca și a mea și înghit în sec când luminița din ei îmi spune că este la fel de excitată ca și mine, așa că îi cuprind gura într-un sărut flămând, oftând în sinea mea când mă gândesc că mai este destul de mult până când ne vom putea retrage în camera noastră fără să iscăm comentarii ironice din partea celor din jur.

— Să știi că nu o să fac degerături dacă ating zăpada! o aud chicotind pe Hailey, iar asta îmi dă o idee.

Încercând să nu întrerup sărutul, mă rostogolesc de câteva ori cu Dakota bine strânsă în brațele mele, până când suntem amândoi plini de zăpadă și mă ridic din nou deasupra ei. Părul întunecat îi este împrăștiat pe mantia de omăt, iar buzele și mai roșii din cauza sărutului primit îmi zâmbesc ademenitor. Geamătul

pe care îl scot atunci când îi prind ușor buza de jos între dinți își găsește ecoul în sunetul înnebunitor pe care îl scoate și ea când își strecoară degetele în părul meu și mă trage mai aproape. La naiba, dacă mai continuăm așa, o să topim toată zăpada din jur!

Sunetul unei uși deschise extrem de brusc ne face să tresărim și ne întoarcem capetele spre cabană doar pentru a-l vedea pe tata ieșind precipitat și urmat îndeaproape de restul familiei.

— Ce căutați *aici*? Ce s-a întâmplat? exclamă încruntat atunci când ochii lui încearcă să o găsească pe Hailey în mormanul de haine din brațele lui Cameron, însă îi pot vedea de aici strălucirea de bucurie din privire pentru că au venit și cei doi.

Regretând că am fost întrerupți, o ajut pe Dakota să se ridice, dar îi prind mâinile când începe să scuture zăpada de pe ea.

— Nu te scutura! îi șoptesc și, ignorând privirea ei nedumerită, îi urmărim pe ceilalți în cabană.

— Dumnezeule, ai sufocat fata! exclamă Samantha în momentul în care intrăm noi și toată lumea izbucnește în râs în fața încercărilor disperate ale lui Hailey de a da jos din hainele de pe ea.

Cu aceeași grijă cu care a îmbrăcat-o, Cameron o dezbracă acum dându-i câte un sărut după fiecare articol de îmbrăcăminte care mai dispare, probabil așa fiind modul în care își cere iertare pentru exagerarea lui.

— Ești bine, iubito? o întreabă îngrijorat când mai rămân pe ea doar blugii și un tricou.

— Sunt bine, chicotește ea surprinzându-mă prin faptul că nu este supărată, dar sunt mai încinsă decât un vulcan!

Ochii lui Cameron se măresc o clipă, apoi întreabă aproape disperat:

— Avem înghețată? De ciocolată?

— Bineînțeles că avem! îi răspunde mama râzând, dar răspunsul nu pare să-l liniștească prea mult.

— *Câte* cutii?

— Vreo zece. Crezi că ajung?

— În niciun caz, oftează resemnat și, după ce o sărută temeinic pe Hailey, își ia din nou geaca pe el și se întoarce spre mine, cerându-mi cheile de la mașină.

— Să nu mi-o amețiți! amenință el cu degetul pe nimeni în special, apoi iese grăbit pe ușă.

Exact cum se aștepta și Cam, Hailey este înconjurată imediat și îmbrățișată

și pupată de toată lumea, în timp ce o grămadă de întrebări curioase răsună de pretutindeni. Mama și tata sunt primii care o strivesc între ei, iar fericirea de pe chipul lor arată clar un lucru, exact cum a spus și Dakota: tocmai și-au primit cel mai frumos cadou de acest Crăciun.

— Au început poftele! râde Dakota, iar cuvintele ei mă fac să simt din nou cât de puternică e pofta mea de ea.

— Noi trebuie să ne schimbăm de hainele ude! mormăi în chip de scuză și o iau la fugă pe scări în sus, trăgând-o pe Dakota după mine.

Nici nu închid bine ușa camerei și deja îi zdrobesc corpul de lemnul acesteia, sărutând-o flămând.

— De asta nu m-ai lăsat să mă scutur de zăpadă, ai vrut să fiu udă! chicotește atunci când îi permit să ia o gură de aer și atât sunetul cât și cuvintele cu două înțelesuri mă încălzesc și mai mult.

Câteva clipe doar stăm și ne privim și un mârâit îmi scapă de pe buze atunci când văd în ochii ei, aproape negrii acum, aceeași dorință care mă mistuie și pe mine. Ca la un semn, mâinile noastre se agață de hainele celuilalt, trăgând nerăbdătoare și nici chiar sunetul de material sfâșiat nu ne mai poate opri. Îmbrăcămintea dispare cu o viteză uimitoare, singurele haine care ne dau băți de cap fiind blugii uzi și lipiți de noi.

Palmele mele îi cuprind strâns coapsele, iar buzele îi absorb geamătul atunci când, printr-un singur gest, o ridic în brațe și pătrund în corpul ei cât pot de adânc. Abia acum nerăbdarea îmi dispare și vreau să savurez fiecare senzație pe care o simt. Distanța până la pat mi se pare extrem de mare, dar reușesc să o fac să dispară din doar câțiva pași. Modul fierbinte în care Dakota îmi răspunde mă face să îmi pierd capul din nou și totul din jurul meu pare să dispară, singurul lucru de care mai sunt conștient fiind doar femeia din brațele mele și modul perfect în care ne potrivim.

Mult mai târziu, când corpurile ne sunt deja împlinite și amândoi încercăm să ne recăpătăm suflul, rămân privind fascinat chipul Dakotei. Are acea moleșeală în priviri specifică unei femei care tocmai a fost satisfăcută și asta mă face să fiu fericit. Oricâte femei mi-au trecut prin brațe sau prin pat, nu am crezut niciodată că una va ajunge să conteze atât de mult, dar micuța mea scorpie a reușit să o facă doar cu o simplă privire.

O simplă privire și două încruntături au fost suficiente ca să mă pună la pământ și la picioarele ei, dar nu regret nicio secundă! Aproape că tremură din nou totul pe dinăuntru meu când îmi amintesc cele câteva minute în care i-am așteptat răspunsul! La cât de bine o cunosc, știu că nu cererea în sine a speriat-o,

căci știam amândoi că înspre asta ne îndreptam oricum, ci faptul că am făcut-o atât de curând. Curând pentru ea, deoarece eu numai la asta mă gândesc de când a devenit cu adevărat a mea. Și în noaptea când am cerut-o am făcut dragoste la fel de disperați ca și acum însă, cu toate că a trecut o săptămână de când a acceptat să ne căsătorim, este încă nehotărâtă în ce privește data nunții.

Imaginea lui Cameron și Hailey îmi apare fără să vreau în fața ochilor și oftez în sinea mea. Pe lângă atracția aia puternică ce pare să îi înconjoare de când s-au cunoscut, acum au ceva în plus. Poate e mulțumirea sufletească și fericirea adusă de căsătorie sau poate că este un efect al sarcinii lui Hailey. Sau toate la un loc, căci și Matt cu Rachel par să fie la fel de împliniți.

— Iubito, stabilește o dată! îi spun și înghit în sec când vârful limbii îi iese printre buzele ușor umflate de săruturile mele și le umezește cu un gest rapid.

— Avem vreun motiv să ne grăbim? mă întreabă chicotind și corpul meu răspunde instinctiv la sunetul pe care îl scoate, deși nici nu i-am părăsit încă trupul.

— În afară de faptul că o să înnebunesc dacă o mai întindem mult? Poate că mi-ar plăcea să intrăm în concursul ăla de făcut copii! îi răspund privindu-i cu atenție chipul.

Ochii i se măresc și pieptul i se umflă atunci când își reține răsuflarea, iar mie îmi scapă un geamăt adânc, căci gestul ei nu face altceva decât să îi lipească și mai bine sânii plini de mine.

— Oricât de repede ne-am căsători, copiii nu intră în discuție, îmi răspunde într-un târziu. Nu încă! adaugă repede, probabil văzând dezamăgirea mea.

— De ce?

— Hudson, chiar dacă terminăm amândoi la vară facultatea, pe mine mă mai așteaptă câțiva ani de rezidențiat...

Ani?!?

— Nu este nevoie să muncești! o întrerup speriat la gândul că vrea să mai așteptăm atât de mult timp.

— Știu asta, îmi spune pe un ton blând și mângâindu-mi cu o mână obrazul, dar eu vreau să muncesc! Nici Kim și nici Marlene sau Sam nu au nevoie să o facă, dar totuși au propria lor afacere! Iubesc meseria pe care mi-am ales-o și vreau să o practic!

Oftatul resemnat pe care îl scap o face să zâmbească, dar se încruntă atunci când încep și eu să zâmbesc, probabil bănuind, ca de obicei, la ce îmi stă capul.

— O să încerc din răputeri să te fac să te răzgândești în ce privește copiii, îi spun și îi închid gura cu un sărut, iar dacă nu reușesc... o să îți fur

anticoncepționalele!

Câteva ore mai târziu, gândul îmi este tot la copii și la discuția pe care am avut-o cu Dakota. Cu toată dezamăgirea mea și cu amenințarea lansată, o iubesc și o prețuiesc prea mult ca să nu îi accept decizia.

— Care dintre voi ați hotărât data nunții? întreabă Hailey. Nu de alta, dar mai bine o amânăm decât să ne întrerupem și a doua lună de miere! adaugă ea chicotind și întinzându-se după un sărut pe care Cameron i-l dă mai mult decât fericit.

Întrebarea pusă de Hailey pe un ton nevinovat mă face să tresar și îmi arunc rânjind privirea pe rând la toți cei din încăpere. Hunter și Aria se privesc întrebători unul pe celălalt, ceea ce îmi spune că nici ei nu s-au hotărât, însă Dakota mă privește bănuitoare, rânjetul meu probabil neprevestindu-i nimic bun.

— Noi ne grăbim, așa că nu vă programați nimic în prima sâmbătă din anul viitor! spun sigur pe mine și o sărut înainte să poată scoate vreun cuvânt.

Poate că o să mai așteptăm cu făcutul copiilor, dar nu am de gând să mai aștept și cu nunta! Inima îmi bate nebunește în piept atunci când, pentru o secundă, Dakota nu îmi răspunde la sărut, însă e doar pentru o singură secundă, apoi buzele i se topesc sub gura mea, liniștindu-mă imediat și dându-mi de înțeles că e de acord cu data aleasă de mine.

— Vă grăbiți?!? Și ea e însărcinată? exclamă Holden extaziat, acoperind rumoarea pe care anunțul meu a declanșat-o.

Privirea mi se fixează în ochii aproape negri ai Dakotei și trag aer adânc în piept. Nerăbdarea mea nu are nimic de-a face cu o sarcină, oricât de mult aș vrea, ci pur și simplu este dorința de a-mi uni mai repede destinul cu femeia uluitoare de lângă mine și care, spre norocul meu, s-a îndrăgostit și ea de mine, acceptându-mă așa nebun cum sunt. Iar zâmbetul minunat care îi luminează chipul aproape că îmi taie respirația.

Aproape, căci nu uit că toată lumea așteaptă un răspuns, răspuns pe care îl dau cât mai serios cu putință:

— Dakota nu este însărcinată, dar eu sunt gravid! și îi cuprind din nou gura dulce într-un sărut plin de pasiune.

CAPITOLUL 63

Hunter

Cuvintele lui Hudson mă determină să îl privesc uluit în timp ce toată lumea râde în hohote. Cum naiba să spună că este gravid?!

— Vă dați seama cum o să reacționeze Jasmine? exclamă Heaton și hohotește și mai tare.

Oh, aici are dreptate! Hudson este ca și copilul ei și chiar dacă ar fi pe moarte, Jasmine tot i-ar organiza o nuntă ca în povești, în doi timpi și trei mișcări!

Îmi cunosc suficient de bine fratele ca să îmi dau seama că stabilirea datei a fost un impuls de moment, însă ceva îmi spune că e mai mult de atât. Nu mi-a scăpat graba cu care Hudson a tras-o pe Dakota în camera lor sub pretextul că trebuie să își schimbe hainele ude și nici faptul că au stat suficient de mult încât să aibă timp să probeze hainele dintr-un întreg magazin. La fel cum am observat și faptul că, atunci când au coborât, el părea... dezamăgit. Ce naiba o fi cu ăștia doi?

— Ce să fac?!? Nu vând nimic!

Exclamația lui Michael ne liniștește pe toți și ne întoarcem atenția spre el. Telefonul i-a tot sunat în ultimul sfert de oră, dar ultimul apel pare să îi fi întins nervii la maxim și arată tentat să arunce cu aparatul de pământ.

— Ce nu vinzi? își întreabă Holden fiul mai mare, privindu-l curios.

— Mașina! răspunde acesta nedumerit. Este al... nu știu câțalea telefon pe care îl primesc și toți mă întreabă dacă mai vând mașina! Nu am dat niciun anunț și nu mai înțeleg nimic! exclamă derutat.

Înainte să poată scoate cineva dintre noi un cuvânt, telefonul îi sună din nou.

— Încearcă să afli de unde a pornit zvonul! îi spune tata repede, chinându-se să își ascundă un zâmbet.

După doar două minute de întrebări și răspunsuri monosilabice, Michael e mai roșu decât un rac și mârâie cum nu l-am mai auzit niciodată.

— Pe mașina mea este lipit un anunț că o vând cu o mie de dolari, alături de numărul de telefon. Cum dracu' să crezi că vinde cineva un Ferrari cu doar atât?!? și începe să mârâie din nou când telefonul reîncepe să sune. Nu știu cine naiba a vrut să facă o glumă pe seama mea, dar i-a reușit!

Ne abținem cu greu hohotele de râs și cred că toți ne întrebăm cine ar avea curajul să facă o asemenea glumă, mai ales că toată lumea știe că niciunul dintre noi nu suntem prea răbdători din fire. Singura care nu se mai poate abține și izbucnește într-un râs colorat este chiar Nadine, făcându-l să o privească întâi

mirat, apoi încruntat.

— Ești implicată în asta! constată el și o trage pe Nadine în brațele lui cu smucitura tipică familiei noastre, toată supărarea dispărându-i instantaneu.

— S-ar putea! chicotește ea. Cred că este mâna lui Travis! și începe să râdă mai tare în timp ce Michael rânjește, iar noi habar nu avem despre cine vorbește.

— Cine naiba e Travis? întreabă Hudson nerăbdător când niciunul dintre cei doi nu ne lămurește.

— Fratele ei, oftează Michael.

Frate? Nu știam că Nadine are un frate, nu am auzit-o niciodată pomenind de el, dar asta explică totul și devenim brusc interesați.

— Travis are douăzeci și opt de ani, este pușcaș marin și e plecat de vreo cinci ani din Houston, ne lămurește Nadine în sfârșit. A venit acasă de sărbători și nu a fost prea încântat când a auzit de Michael și, mai ales, de faptul că plec de sărbători cu el.

— Pușcaș marin? Sper că nu este periculos! exclamă Marlene speriată pentru siguranța fiului ei.

— Nu mai periculos decât oricare dintre bărbații Morgan! o liniștește Nadine. Bănuiesc că afișul de pe mașină este modul lui de a ne... șicana, începe ea să râdă din nou. Dacă Michael e ocupat cu răspunsul la telefon, nu are timp pentru mine... Să vadă și el cum este când ai un frate anormal!

— Și eu care credeam că suntem singura familie de nebuni! rânjește Hudson, strângând-o mai bine pe Dakota lângă el. Bine că nu mai aveți niciuna dintre voi frați!

— Hei, eu am! exclamă Raven indignată.

— Ai, iubito, dar e legat de mâini, de picioare și chiar și la ochi de către Hailey! chicotește Scott. În plus, ești trecută deja pe numele meu și nu mai are niciun cuvânt de spus! adaugă el, iar bombănitul lui Cameron ne face să hohotim din nou.

Hâc!

Obișnuitul sughiț al lui Hailey revine în forță și Cameron o privește zâmbind în timp ce o trage cât mai aproape de el.

— Iarăși îmi zdruncini copiii! îi șoptește amuzat și îi dă repede sărutul ce o liniștește imediat.

Privirea îmi coboară în ochii Ariei admirându-i încântat luminița de veselie din ei și, pentru o clipă, mă întreb cum ar fi fost dacă ar fi avut și ea un frate nebun ca noi. Știu că pentru mine nu ar fi contat și nici nu m-ar fi putut ține departe de ea, indiferent de ce ar fi zis sau făcut. Și îl admir din nou pe Cameron

care a reușit să treacă nu peste un singur nebun, ci peste șase. Sau nouă, dacă îi pun la socoteală și pe tații noștri.

Am luat cina printre râsete și glume, o cină tipică familiei noastre agitate. Este trecut de miezul nopții și abia acum s-a așternut liniștea în livingul uriaș în care am rămas doar patru.

Eu și Cam stăm pe câte un fotoliu, amândoi aplecați în față, cu coatele sprijinite pe genunchi și sorbindu-le din priviri pe Aria și Hailey, iar fetele stau pe canapeaua din fața noastră, împărțind o cutie de înghețată și șușotesc între ele, fără să ne bage în seamă pe niciunul dintre noi. Amândouă au un zâmbet încântat pe față și sunetele pe care le scot de câte ori mai iau o linguriță de înghețată ne fac să gemem sau să înghițim în sec.

Abia când cutia este golită par să observe existența noastră și Hailey se întoarce spre Cam întrebând ușor îngrijorată:

— Mai avem?

Viteza cu care Cameron dispare în bucătărie mă face să rânjesc și continui să o fac și când se întoarce iar Hailey aproape că îi smulge nerăbdătoare cutia din mână, acceptând doar un sărut fugitiv și întorcându-și imediat atenția spre înghețată.

— Câte mănâncă pe zi? întreb în șoaptă, mirat că cel de lângă mine nu pare supărat că nu prea este băgat în seamă.

— Patru-cinci cutii, răspunde la fel de încet, clătinând uluit din cap. Când o apucă, nu mai contează nimic altceva. E concentrată strict pe înghețata aia de parcă i-ar depinde viața de ea și, dacă o ține în ritmul ăsta, mă tem că nu ajung câte am cumpărat! Aproape că mă tentează să cumpăr o fabrică de înghețată!

Privirea mi se oprește o clipă pe Hailey și trebuie să recunosc că arată uluitor: pielea îi este ușor arămie după expunerea la soare în săptămâna petrecută la Maui, ochii îi strălucesc, *ea* strălucește! Se pare că atât căsătoria cât și sarcina îi priesc de minime!

— Nu știam că și Ariei îi place atât de mult înghețata! constată Cam pe un ton amuzat și, fără să vreau, le compar pe cele două.

Aceeași roșeață o are și Aria în obraji, aceeași strălucire în privire și... mănâncă cu aceeași poftă, a doua cutie de înghețată golindu-se rapid.

Ochii mi se măresc uluiți și îmi întorc brusc capul spre Cam, doar pentru a-l găsi privindu-mă curios, cu o sprânceană ridicată și un zâmbet uriaș pe față.

Îmi amintesc brusc că am simțit-o neliniștită și tensionată destul de des în ultimul timp, însă de câte ori am întrebat-o de motiv, a găsit mereu câte un răspuns plauzibil. Dacă adaug și faptul că astăzi am surprins-o adeseori

schimbând tot felul de priviri cu Hailey, alături de o grămadă de șușoteli secrete și pofta uriașă cu care se ia la întrecere cu sora mea la mâncatul înghețatei, o bănuială mi se înfiripă și aproape că sar de pe fotoliu: Aria este însărcinată!

— Doar nu crezi... încep să întreb aproape bâlbâindu-mă, iar Cameron izbucnește în râs.

— Eu nu cred nimic! exclamă el ridicându-și mâinile în semn de apărare și rânjind.

Gândul la un copil îmi face inima să urce brusc în gât și să rămână blocată acolo, nevrând să mai coboare la loc și bătând ca o nebună. Distanța dintre mine și canapea o străbat din doar câțiva pași uriași, viteza cu care apar lângă ele făcându-le pe fete să tresară și să își ridice privirile curioase spre mine.

Cu un zâmbet incontrollabil pe buze și pierdut în ochii ei surprinși, îi iau cutia de înghețată din mână și i-o întind lui Hailey, așteptându-i reacția. Sunetul ușor de dezamăgire pe care Aria îl scoate mă face să îmi regret imediat gestul și, după ce arunc o privire fugitivă peste umăr spre Cameron, îi redau Ariei cutia în timp ce îmi aud cumnatul izbucnind în râs, iar Hailey privește nedumerită la noi.

— Cred că ne ajunge înghețata până mâine, chiar dacă o împărțiți între voi! spune apropiindu-se și el, apoi se apleacă asupra lui Hailey care a rămas încremenită, privindu-mă cu atenție, de parcă ar aștepta să vadă cum reacționez. Mai vrei să mănânci, iubito?

Deși mai are încă lingurița în gură, sora mea clatină hotărâtă din cap.

— Atunci e timpul să ne culcăm bebelușii! adaugă el și, după ce îi dă un sărut fierbinte, o ia în brațe și se îndreaptă spre scările pe care începe să le urce râzând.

De parcă acum ar începe să înțeleagă ce se petrece și motivul comportamentului meu, ochii albaștri ai Ariei se măresc uluiți. O văd înghițind în sec, iar asta îmi atrage privirea asupra gâtului lung sub a cărui piele albă îi pot observa pulsul zbatându-se agitat și nu îmi pot opri impulsul de a-mi lipi buzele fierbinți de locul respectiv, în timp ce brațele mele îi cuprind strâns trupul.

Îmbujorarea bruscă și fâstâceala delicioasă care o cuprinde îmi amintește de seara în care am dus-o pentru prima oară în camera mea și am făcut-o să recunoască că este ceva între noi. Exact ca și atunci, încăpățânarea ei aproape că mă exasperează, dar mă și încântă în același timp.

— De ce nu mi-ai spus?

Modul în care își mușcă buza de jos și aerul vinovat pe care îl ia mă face să oftez, apoi să gem în fața gestului care mă excită instantaneu. Brațele mele îi ridică trupul ușor ca un fulg de la pământ și îi zdrobesc gura cu un sărut pătimaș,

pe care nu îl întrerup decât atunci când ajungem în camera noastră și o depun cu grijă pe pat.

Ochii îi strălucesc ca două safire sub privirea mea întrebătoare, iar răsuflarea ei ușor repezită și dulce îmi lovește fața, dar tot nu spune nimic.

— De când știi? o întreb din nou și toată căldura pe care o simt în interior se exteriorizează în tonul meu blând.

— De trei săptămâni, șoptește într-un oftat și gem în sinea mea când mă gândesc că s-a ascuns de mine atât de mult timp.

Gândul că îmi purta deja copilul atunci când i-am cerut să se căsătorească cu mine mă face să mă simt moale pe interior, să regret că nu am făcut-o mai devreme și să înțeleg de ce nu mi-a spus. A trăit alături de mine și restul băieților în ultimii trei ani și a fost martoră la nenumăratele legături efemere pe care le-am avut în tot acest timp, probabil acest lucru făcând-o să se simtă nesigură față de sentimentele mele pentru ea. Și sunt un dobitoc că nu am observat!

— Te iubesc, îi spun cu hotărâre, și sunt decis să ți-o repet până îți intră în capul ăsta drăgălaș! Ai devenit a mea și locuim împreună, dar vreau mai mult! Vreau să adorm în fiecare seară cu tine în brațele mele, să mă trezesc simțindu-ți trupul cald și moale lipit de al meu, dar vreau și să ne petrecem viața împreună. De *asta* te-am cerut! Ador modul în care te topești în brațele mele, la fel de mult cum te ador când mi te împotrivești plină de încăpățănare și, uneori, mă pui la punct! Niciodată nu am simțit ceea ce simt pentru tine și nici nu voi mai simți pentru altcineva! M-ai amețit cu ochii tăi superbi de când te-a adus Hailey prima dată la noi acasă și de atunci sunt tot amețit! recunosc și un zâmbet mi se întinde pe chip când mă privește uluită.

— De acum trei ani?

— De acum trei ani! și îi dau un sărut înfometat. De ce crezi că niciunul dintre băieți nu s-a apropiat de tine în tot acest timp? o întreb mușcându-mi buza și ridicând din sprâncene sugestiv. Până la tine, toate prietenele lui Hailey au fost seduse de unul sau altul dintre noi, dar tu... Te-am vrut pentru mine din prima clipă în care te-am văzut și m-a speriat intensitatea sentimentelor pe care le-am simțit. Așa că am fost un ipocrit și le-am spus băieților că Hailey are nevoie de o prietenă pe care să nu o amețim niciunul dintre noi. Ai devenit subiect tabu pentru ei și, totodată și pentru mine. Păraai atât de rece și indiferentă față de noi, de imună la farmecul pe care toți șase îl emanăm, și zâmbesc mulțumit când o aud chicotind și relaxându-se ușor, încât, pentru prima dată în viața mea îmi era teamă să nu fiu respins. Am preferat să te am zilnic aproape de mine, chiar dacă nu era modul în care doream, decât să nu te am deloc.

— Ce te-a făcut să îți schimbi hotărârea?

— Hailey! îi răspund râzând. Am fost fericit când s-a mutat cu tine la cămin, dar nu îmi puteam arăta bucuria.

— Ai un mod ciudat de a te bucura! îmi spune nedumerită.

— De ce crezi că dormeam mai mult prin căminul ăla decât pe acasă? o întreb, curios să văd dacă ghicește motivul.

— Doreai să „testezi” toate fetele din campus? se încruntă și îi sărut imediat gura bosumflată.

— *Tu* erai motivul! îi răspund zâmbind amar. În primul an de facultate, ai locuit singură la cămin; cât timp erai cu Hailey, aveam grijă ca nimeni să nu se apropie de voi, nici de ea, dar nici de tine. Timpul în care erai la cămin era un chin continuu pentru mine! Să nu știu ce faci... cu cine... Așa că mi-am găsit scuze să stau cât mai mult pe acolo, să pot să te supraveghez din umbră, să nu ajungă vreun obsedat la tine.

— Și tot ca scuză te culcai cu cine apuca?

Ochii albaștri îi aruncă fulgere acum și îi simt corpul încordându-se sub mine. Este nervoasă pe bună dreptate și nu m-aș mira nici dacă m-ar pocni. Oricum, aș merita-o!

— Nu eram prea sigur ce însemna ceea ce simt pentru tine și nu au fost chiar atât de multe fete, iubito! Mai puține decât crezi! adaug atunci când îmi aruncă o privire sceptică. Hei, aveam o reputație de întreținut! În plus, dacă aș fi devenit brusc un ascet, aș fi dat de bănuț. Iar tu erai atât de rece și distantă cu mine încât credeam că nu am nicio șansă în privința ta. Dar, în ziua în care Hailey s-a mutat la cămin, totul s-a schimbat. Ea amenința că părăsește Houston-ul și singurul lucru la care mă puteam concentra erai tu, învelită doar într-un prosop și udă ca un șoricel. După ce am intrat în baie peste tine m-am simțit ca lovit de tanc; mi-am dat seama că te iubesc, iar imaginea cu tine goală m-a bântuit în fiecare noapte. De atunci nu ai mai existat decât doar tu!

Deși o dorință fulgerătoare îmi însoțește amintirile și destăinuirile, sunt hotărât să îi spun adevărul până la capăt.

— Și tot atunci mi-am dat seama că nu îți sunt indiferent. Nu știam cât de mult înseamnă pentru tine, dar faptul că ai început să mă eviți mi-a arătat clar că este *ceva*. Însă Hailey, în ciuda atenției noastre, îl întâlnește pe Cameron. Asta m-a speriat! Îmi era teamă că și tu poți întâlni pe cineva care nu va fi la fel de tăntălău ca mine. La ziua lui Adam, pe când dansați amândouă în club, am văzut privirile care îți erau aruncate și am zis să îmi încerc norocul. Ori acceptai că este ceva între noi, ori mă respingeai, dar nu mai suportam să stau deoparte.

— Tântălău? începe Aria să râdă și oftez ușurat că nu se mai gândește la cele care au fost înaintea ei. Țsta e un cuvânt care în niciun caz nu te descrie!

— Atunci care? o întreb deși nu mai sunt atent la răspuns, fiind concentrat să admir pielea mătăsoasă pe care o descopăr când îi ridic tricoul cu o încetineală voită.

— Nebun... posesiv... gelos... rostește cu greu, apoi oftează atunci când buzele mele îi ciugulesc pielea fierbinte.

Dorința îi împăienjenește privirea de safir și mă las condus de instinctele ce pun stăpânire pe mine. Îi înlătur cu nerăbdare toate hainele, apoi îi sărut fiecare centimetru de piele a trupului delicat. Un tremur incontrollabil o cuprinde atunci când îmi apăs gura într-un sărut pătimaș pe abdomenul care îmi adăpostește copilul și mă ridic nerăbdător spre buzele înfometate și pe care i le sărut încântat până când corpurile noastre devin doar unul.

Răsuflările ne sunt încă repezi și nu mă pot îndura să îi părăsesc trupul ce mi se potrivește atât de perfect, așa că doar mă răsucesc pe spate, culcând-o peste mine.

— De ce râzi? mă întreabă nedumerită ridicându-și capul de pe pieptul meu când un chicotit ușor îmi scapă de pe buze.

Câteva clipe doar îi privesc chipul îmbujorat și ochii încrețoși încă de pasiune, apoi cobor pe buzele senzuale și ușor umflate în urma săruturilor pătimașe pe care le-am schimbat. Arată minunat. Dezirabilă. Fierbinte. Și, cu toate că tocmai ce am făcut dragoste cu ea, o doresc din nou. Condus de instincte, o răsucesc din nou sub mine și îi șoptesc pe buze răspunsul:

— Râd pentru că tocmai mi-am dat seama de un lucru: suntem a treia pereche ce ne-am înscris în concurs!

Chicotitul suav care îi scapă mă încălzește pe interior și puțin îmi pasă dacă o să câștigăm concursul ăla sau nu. Singurul lucru care contează este faptul că e în brațele mele și că o să-mi petrec viața alături de ea. Și i-o arăt. Prin sărutul tandru cu care îi mângâi gura dulce, prin felul în care îi dezmierd trupul perfect, fiecare dintre ele reprezentând o promisiune nerostită...

CAPITOLUL 64

Cameron

Fiorul de neliniște ce mi se strecoară ca un șarpe pe șira spinării mă face să îmi strâng brațele și ochii mi se deschid brusc, somnul sărindu-mi cu totul atunci când realizez că nu Hailey este lipită de mine ci... perna ei. Așternuturile sunt aproape reci pe partea ei și încep să bombăn când observ că este doar ora cinci dimineața iar ea lipsește probabil de ceva timp.

— Iubito?

Nu cred că m-am îmbrăcat vreodată mai repede ca acum și puțin îmi pasă dacă tropăitul coborârii mele rapide pe scările de lemn ale cabanei trezește toată casa! Gândul că poate i-a fost rău și nu mi-a spus nimic îmi face stomacul să se strângă dureros și inima să se agite neliniștită. Însă mă opresc brusc și răsuflu ușurat atunci când ajung în ușa bucătăriei și văd imaginea care mi se înfățișează înaintea ochilor: Hailey, împreună cu toate celelalte șase fete, stau în jurul mesei și par să se distreze minunat.

— Să nu mai dispari așa niciodată! îi șoptesc fericit că temerile nu mi-au fost întemeiate și o ridic de pe scaun trăgând-o apoi în poala mea și, înfășurându-mi bine brațele în jurul ei, îmi pun palmele pe pântecul ce pare să se rotunjească tot mai mult de la o zi la alta.

— Pentru Dumnezeu, Cameron, *unde* putea să plece? exclamă Raven, dându-și ostentativ ochii peste cap. Suntem în vârf de munte, afară sunt vreo douăzeci de grade cu minus și suntem înconjurați de un strat de zăpadă de o jumătate de metru!

Deși sunt tentat să îi scot limba surorii mele, ca un copil mic, mă mulțumesc să îmi mijesc ochii spre ea și să mă îngrunt.

— Voiam doar să mănânc puțină înghețată! îmi spune Hailey pe un ton nevinovat și se așază mai bine în poala mea, făcându-mă să gem din cauza reacției pe care o am atunci când își freacă fundulețul de mine.

Ultimul gram de somn îmi sare când observ cutia aproape goală din fața ei și nu îmi pot abține un zâmbet în fața privirii ei pofticioase.

— *Puțină?* Iubito, o să răcească copiii de la câtă chestie de asta mănânci!

Nu știu dacă tropăielile mele sunt cauza sau, pur și simplu, au simțit și ei lipsa fetelor, însă toți băieții își fac pe rând apariția și par la fel de ușurați ca și mine când le văd.

Deși este doar cu puțin trecut peste ora cinci dimineața, în bucătăria cabanei este aceeași vânzoleală și gălăgie ca în centrul Houstonului la oră de vârf. Rachel e concentrată asupra borcanului de castraveți din fața ei, Hailey și Aria împart o

nouă cutie de înghețată pe post de mic-dejun, Stuart și Michael, ajutați de Nadine și Devon, s-au apucat de făcut sandvișuri, iar Scott bate râzând o grămadă de ouă pe care Hunter este pregătit să le facă omletă doar pentru că Raven a spus acum câteva minute că ar mânca așa ceva. În afară de mine, singurul care nu se agită este doar Hudson, dar el este preocupat să o sărute mărunt pe Dakota și o face atât de temeinic încât mă face să rânjesc, gândindu-mă că poate vor intra și ei curând în concursul ăla care parcă ne-a luat mințile la toți.

— O, Doamne! A început nebunia! aud vocea lui Sam și o zăresc în ușa bucătăriei alături de Heaton, Marlene și Holden, toți patru râzând cu poftă. Îmi imaginez cam ce urmează și mi-e milă de vecinii din bloc când o să înceapă toți ăștia să umble de la un etaj la altul!

— Mai lipsesc părinții tăi! șoptesc distrat la urechea lui Hailey și se întoarce spre mine cu un zâmbet luminos pe față.

— Stai liniștit, apar și ei imediat! și îmi bagă în gură o linguriță plină cu înghețată, al cărei gust am ajuns să îl identific cu gustul ei.

Bineînțeles că apar și Kim cu Hayden după doar câteva minute, bine dispuși și nepărând mirați de hărmălaia din bucătărie.

— Aria, scumpo, ai vreun motiv de te întreci cu Hailey la mâncat înghețată? se aude vocea ușor voalată a Marlenei, surprinzându-mă cu spiritul de observație de care dă dovadă.

Toată lumea amuțește brusc, iar Aria se îmbujorează toată și înghite în sec în fața privirilor stăruitoare.

— Bineînțeles că are! apare imediat Hunter lângă ea și zâmbește mândru în timp ce o îmbrățișează. Unul întemeiat! adaugă aplecându-se să o sărute, apoi se întoarce spre părinții lui. Vă facem și noi bunici! La mulți ani la amândoi! și în jurul nostru pornește din nou vacarmul.

— Ne trebuie o bucătărie mai mare! îl aud pe Hayden spunând după ce îmi felicită cumnatul și are un zâmbet încântat pe față atunci când o smucește pe Kim în brațele lui.

— În ritmul ăsta, ne trebuie încă o cabană! îl corectează Hailey și mă doare sufletul când o văd din nou cu lacrimi în ochi, chiar dacă sunt de fericire.

Fir-ar să fie, iarăși e emoționată!

— Știți ce ar fi interesant? exclamă Holden rânjind și atrăgându-ne atenția asupra lui. Ca dintre toate gravidele astea, Hudson să fie singurul care naște o fată și să câștige concursul! începe el să râdă.

Fetele își aruncă priviri furișe și am sentimentul că ne-au pregătit ceva, ceva

ce nici mie nu o să-mi placă, iar vorbele lui Hailey fac să se aștearnă din nou tăcerea, dovedindu-mi că am avut dreptate.

— Fiindcă voi, bărbații, vă distrați pe seama acestui concurs, noi, fetele, ne-am gândit că meritați o mică... răzbunare. Să ne distrăm și noi!

— Hailey, despre ce răzbunare vorbești? Întreb din ce în ce mai neliniștit.

— Ne-am hotărât să nu aflați ce vor fi copiii până când nu se vor naște! spune senină, ridicând ușor din umeri și cu un zâmbet năstrușnic pe față, la care se alătură și celelalte.

La naiba! Puțin îmi pasă de concurs și dacă îl câștigăm sau nu, eu nu vreau să aștept atât!

— Iubito, măcar mie să îmi spui! îi șoptesc disperat și îmi pun toată speranța în sărutul tandru pe care îl dau.

Ochii albaștri licăresc ciudat și mă încălzesc pe interior când palma ei micuță îmi mângâie obrazul.

— Nici ție! De fapt, fiindcă știm cât de convingători puteți să fiți atunci când vreți ceva, nici chiar noi nu vom ști! îmi spulberă speranța.

Dacă mă iau după fețele celor din jur, aceeași reacție o au și ceilalți și un cor de bombăneli este tot ce se mai aude înjur, cele mai sonore fiind ale lui Holden.

— Rachel, scumpo, nu mai sta picior peste picior că o să sufoci copilul! exclamă privind printre ochii mijiți la nora lui, apoi și-i mărește și strigă disperat. Și eu ce fac atâtea luni?!?

După mai bine de o oră de rugăminți și chiar amenințări în care fetele au rămas de neclintit asupra deciziei lor, o ninsoare cu fulgi uriași ne scoate pe toți în poienița din fața cabanei. E doar ora șase dimineăta, în ziua de Crăciun, iar noi ne batem cu zăpadă! Nimic normal nu se petrece în familia asta, dar n-aș schimba nimic!

Hailey îmi stă bine ghemuită în brațe și îi privesc încântat chipul superb în timp ce discută animat cu Dakota. Habar nu am despre ce naiba vorbesc și nici nu îmi pasă, sunt prea preocupat să o admir pe ea. La nici doi pași de noi, Hudson stă ghemuit și lucrează de zor la ceva ce pare a fi... un bulgăre mai mare de zăpadă. În urmă cu cinci minute a dispărut subit în casă pentru puțin timp, iar acum pare extrem de serios în ceea ce face.

— Ce-ți pregătește? o întreabă Hailey pe Dakota și devin și eu atent când aceasta se încruntă imediat.

— Habar n-am, dar mă aștept la orice din partea lui! De când e însărcinat, e

plin de toane! adaugă rânjind iar Hailey izbucnește atât de brusc în răs încât alunecă și reușesc să o prind abia cu o secundă înainte să cadă.

Însă nu am timp să o dojenesc, căci pufnesc și eu în răs când cumnatul meu nebun se apropie de noi și pune în brațele Dakotei ceva ce pare a fi un... bebeluș!

Un bebeluș făcut din zăpadă, dar învelit bine cu o păturică, cu niște ochi mari reprezentați de doi nasturi verzi și o suzetă roz înfiptă pe post de guriță.

— Ce vrei să fie, iubito? o întreabă extrem de serios. Băiat sau fetiță? și scoate din buzunar două căciuli, una albastră și una roșie, agitându-le sub privirea stupefiată a Dakotei.

— B-băiat?! răspunde ea într-un târziu, dar sună mai mult a întrebare.

— Băiat să fie! oftează el și îndeasă pe capul „copilului” căciulița albastră, pe cea roșie vârând-o înapoi în buzunar, apoi o sărută tandru pe Dakota, având grijă să nu zdrobească mogâldeța prinsă între trupurile lor.

— Ești nebun! chicotește ea și își coboară privirea spre bulgărele din brațele ei.

— Poate, răspunde Hudson rânjind, dar ți-am promis că o să fac tot posibilul să te răzgândești în ce privește copiii!

— Aia cred că... *hâc...* a fost suzeta mea... *hâc!* reușește cu greutate să articuleze Hailey și o privesc speriat atunci când pare să se sufoc.

— Respiră, iubito!

Arată ca și cum se luptă pentru o gură de aer între un acces de răs și un sughiț. Lacrimi îi curg din ochii strălucitori, lăsând urme umede pe obraji înroșiți de frigul de afară, în timp ce trupul care arată aproape rotund din cauza hainelor care le-am pus pe ea, din nou, e scuturat de hohote. Arată... minunat! Atât de minunat încât nu mă mai pot abține și îi cuprind gura senzuală într-un sărut pătimaș. Îi gust pe îndelete buzele fierbinți și dulci și gem frustrat atunci când hainele prea multe mă împiedică să îi simt trupul lipit de al meu.

— Cam, lasă pupatul și fă-ne o poză de familie! primesc un cot în coaste de la Hudson și o cuprind bine pe Dakota pe după umeri. De preferință *înainte* să ni se topească copilul!

Cu un ochi pe telefonul cu care îi pozez și unul pe Hailey care acum respiră mai regulat, dar începe din nou să râdă cu atâta poftă încât sunt sigur că urmează și o nouă repriză de sughițuri, fac poza și tresar speriat atunci când un strigăt disperat se aude în poieniță.

— O, Doamne! Cine a născut?

Țipătul lui Holden atrage tuturor atenția asupra Dakotei și toată lumea se

îngrămădește în jurul nostru acum. Deși am un zâmbet întins pe toată fața când privesc în jur, mă simt ca în Zona Crepusculară. Hudson rânjește extrem de mândru și plin de el în timp ce băieții îl felicită și îl bat pe umăr, iar fetele sunt aplecate asupra ghemotocului de zăpadă, gângurind la el și spunând că e frumos și seamănă cu tatăl lui.

— Sunt derutat! mormăie Holden. Căciula e albastră, însă suzeta este roz. Ce sex are... ăăă... copilul?

— Băiat! exclamă Dakota atât de mândră încât ai crede că își ține copilul adevărat în brațe, ceea ce îl face pe Hudson să o privească topit de fericire și pe Holden să se încrunte.

— Și eu vreau un bebeluș!

Vocea lui Raven mă face să mă întorc brusc înspre ea și știu că pe față mi se citește disperarea.

— De zăpadă, Cam! adaugă imediat și izbucnește în râs când mă aude râsuflând ușurat.

— Deocamdată! îi șoptește Scott la ureche, dar nu suficient de încet încât să nu aud și să mă ia cu amețeli.

Bine că nu mai este mult până la vară, îmi spun în sinea mea, apoi oftez. La naiba, sunt căsătoriți și eu nu mai am niciun cuvânt de spus dar, la cum se prezintă situația și cât sunt de îndrăgostiți unul de altul, mă îndoiesc serios că Raven nu va fi deja însărcinată când va termina liceul!

— Eu mă duc să aduc scutece, voi puneți-vă pe... procreat! strigă Hudson râzând și se îndreaptă spre cabană.

Dintr-odată, toată lumea pare cuprinsă de o frenezie ciudată, foarte apropiată cu nebunia, frenezie de care mă las furat și eu și mă aplec să fac bulgării de zăpadă.

— Ce faci, iubito? o întreb pe Hailey care este la un pas de a cădea în nas în zăpada afânată de lângă mine.

— Noi avem de făcut doi, vreau să te ajut și eu, dar nu pot să mă aplec din cauza hainelor prea multe! spune oftând și legănându-se periculos pe picioare.

— Ce naiba?! Cameron, ajut-o să se așeze până nu începe să se rostogolească!

Hohotul de râs al lui Hayden mă face să rânjesc și îl văd la câțiva pași de noi, strângând-o bine în brațe pe Kim. În ciuda bombănelilor lui Hailey, el pare încântat de felul în care o cocoloșesc pe fiica lui. Lângă el, frații lui își îmbrățișează nevestele și toți șase privesc la hărmălaia din poieniță, distrându-se copios pe seama noastră.

Dar are dreptate, așa că o ajut pe Hailey să se așeze și îmi mușc buza aproape până la sânge ca să nu izbucnesc în râs când cade imediat pe spate.

— Fir-ar să fie! bombăne ea, apoi începe să râdă. Nu cred că mă voi mișca atât de greu nici când voi fi în luna a noua! Și nu-i corect! Rachel și Aria au numai câte două gecii pe ele, nu trei, ca mine! Pot să dau și eu una jos? Întrebă plină de speranță, iar eu mă mulțumesc doar să clatin din cap. Știu! exclamă încântată, acceptând resemnată nebunia mea și, legănându-și de câteva ori corpul, se rostogolește pe burtă. Acum putem face copii! exclamă fericită și se apucă de strâns zăpada de sub nasul ei, arătând ca și cum ar înota.

— Hopa, sus, mingiuță! îi spun când am terminat și o ridic cu ușurință, depunând-o din nou pe picioare.

Deși totul este o glumă, mă simt ciudat și extrem de emoționat când îi depun în brațe „bebelușii” împachetați în păturile aduse de Hudson și modul în care Hailey înghite în sec îmi spune că la fel simte și ea.

— Alege ochii! apare Kim zâmbind lângă noi și scuturând o cutiuță plină cu nasturi. Nu tu! îmi dă peste mână întinsă. Hailey! Doar *fetele* au voie să aleagă culoarea ochilor și sexul bebelușilor!

Frumoasa mea soție îmi pasează mie un bulgăre apoi, după numai o clipă de gândire, își bagă mâna hotărâtă în cutiuța plină cu nasturi de toate culorile. O privesc nedumerit când scoate întâi doi nasturi roșii, apoi zâmbesc când îi așază pe post de gurițe. Următoarea alegere sunt doi nasturi albaștrii, asemănători cu nuanța ochilor mei și pe care îi pune „copilului” din brațele mele. Abia acum pare să ezite o secundă, apoi mai alege doi nasturi pentru „bebelușul” din brațele ei. De data aceasta... verzi.

— Acum căciulile! spune nerăbdătoare Kim și pare să se abțină cu greu să nu țopăie în jurul nostru, arătând extrem de tânără.

Ochii mi se ridică instinctiv spre căciulița roșie a lui Hailey, în același timp în care privirea ei se fixează pe căciula mea neagră. Cu un zâmbet enigmatic pe buze, o pune pe cea roșie bulgărelui din brațele mele, iar pe a mea, celui din brațele ei și amândoi șoptim simultan:

— Pereche!

— Vreau să văd! exclamă Hudson nerăbdător și ne trezim că toate perechile ne aliniem ca la inspecție, în rândul din față stând fetele cu bebelușii în brațe, iar noi, tăticii, extrem de mândrii în spatele lor. Numai *băieți*?!? adaugă disperat când observă culorile căciulițelor și doar acum privesc și eu în jurul meu.

Singura căciuliță roșie se află pe bulgărele din brațele mele, iar asta mă face atât de mândru de parcă aș fi câștigat deja concursul ăla blestemat! Zâmbetul

dulce pe care mi-l arată Hailey mă face să trag aer adânc în piept și îi zdrobesc fericit gura cu un sărut pătimaș.

— V-ați înțeles? îi șoptesc pe buze atât de încet încât să mă audă numai ea.

Un chicotit delicios îi scapă de pe buzele senzuale și mă privește zâmbind când îmi dă răspunsul care mă lasă uluit.

— Nu! *Chiar* își doresc băieți! *Toate!*

În următoarea jumătate de oră, în ciuda disperării lui Holden, facem o mulțime de poze cu așa-zișii noștri copii. Pe perechi sau la grămadă, nu mai contează, dar știu că vor fi poze pe care toți le vom păstra cu drag.

— Am greșit! exclamă dintr-odată Hailey atât de speriată încât inima mi se oprește în loc.

— Cu ce, iubito?

— Cameron, dacă toată gluma asta se adevărește? întreabă făcând un gest larg în jurul ei și o privesc nedumerit.

— Sunt slabe șanse, dar chiar dacă ar fi așa, ce este rău în asta? Încerc să o liniștesc, însă se panichează și mai tare.

— Nu înțelegi! Eu am fost urmărită de nouă nebuni posesivi, fetița noastră va fi de... câți? și ne aruncăm privirea roată, începând să numărăm, ea cu voce tare. Un tată obsedat și un frate geamăn care probabil va semăna cu tatăl lui, se încruntă arătând spre mine, trei bunici, adaugă privind spre Hayden și frații lui, șase unchi și... șase veri. Câți sunt?

— Șaptesprezece! calculez rapid.

— Fir-ar să fie! exclamă disperată și se trânteste în fund în zăpadă, uitând că nu poate să șadă și căzând imediat pe spate.

E atât de delicioasă cu disperarea ei și cu comportamentul de Hopa-Mitică, încât nu mă pot stăpâni și mă întind deasupra ei, sărutându-i încântat gura dulce.

Îi absorb oftatul resemnat, intuind ce se ascunde în spatele lui: știe exact ce înseamnă să îți fie urmărit fiecare pas, analizată fiecare mișcare; a avut parte din plin de asta și nu a scăpat nici după ce m-a cunoscut pe mine, dar s-a obișnuit, așa cum s-a obișnuit fiecare femeie din familia Morgan căci, în definitiv, nu ne dorim decât să fie ocrotite.

Și sunt extrem de hotărât să îmi ocrotesc fiica, *dacă* o să avem una, acceptând ajutorul oricui și indiferent de ce sunt nevoit să fac, chiar dacă o voi duce la disperare din cauza asta, cum a pățit și mama ei.

— Stai liniștită, iubito! Dacă nu sunt de ajuns, apelăm la ideea lui Holden și mai angajăm câțiva de la trupele speciale, să fim siguri că este bine păzită! și abia acum izbucnesc în râs.

CAPITOLUL 65

Cameron

Lovitura ușoară pe care o simt în abdomen, alături de murmurul lui Hailey, mă fac să zâmbesc chiar dacă nu îmi deschid ochii. Inspir doar adânc parfumul ei inconfundabil și îmi îngrop din nou nasul în părul mătăsos ce se revarsă ca o cascadă peste umerii ei și pieptul meu.

De-a lungul întregii sarcini, am continuat să dormim așa cum ne-am obișnuit: capul lui Hailey pe umărul meu, iar abdomenul ei prins între noi într-o îmbrățișare care nu doar că îmi permite să o simt pe ea așa cum îmi doresc, dar îmi permite să simt și fiecare mișcare pe care copiii mei o fac. Ca și acum.

Ador să le simt micuțele lovituri provenite din mișcarea unei mânuțe sau picioruș și, ca întotdeauna, mă încălzesc pe interior și mă emoționează la fel de mult. Însă chiar dacă mi-aș putea petrece ore întregi doar așteptând cu nerăbdare următoarea lor mișcare, știu și că mama lor are nevoie de somn, așa că mă mulțumesc să masez ușor abdomenul până când cei doi micuți se liniștesc și eu adorm din nou, întrebându-mă pentru a nu știu câta oară, ce vor fi. Fir-ar să fie de concurs, fetele s-au ținut de cuvânt și nu știe nimeni sexul copiilor! Al niciunuia dintre ei!

Bătăile puternice din ușă, alături de soneria de pe care se pare că cineva a uitat să își mai ia degetul, mă fac să sar din pat. Deși buimac din cauza modului în care am fost trezit, mă uit uluit la Hailey care își continuă somnul nederanjată de hărmălaia din jur și mă grăbesc să deschid înainte ca cel sau cea de la ușă să reușească să o trezească și pe ea.

Bănuiala că Hudson este nebunul de la ușă îmi este confirmată atunci când deschid, însă rămân cu gura căscată când îl văd doar într-o pereche de boxeri, extrem de agitat, cu părul răvășit și cu răsuflarea grăbită de parcă ar alergat vreo zece kilometri, nu doar câțiva pași cât i-a trebuit să facă pentru a străbate palierul dintre apartamentele noastre”.

— Naște Rachel! îmi spune scurt printre gâfâieli, apoi se întoarce în apartamentul lor fără să îmi aștepte răspunsul.

Întors în dormitor, oftez adânc privind la Hailey și parcă mă simt rupt în două. Mă doare sufletul să îi deranjez somnul liniștit de care a avut parte atât de rar în ultimele nopți din cauza sarcinii înaintate, dar știu și că nu m-ar ierta dacă nu aș trezi-o.

Mă așez cu grijă pe pat și, câteva clipe doar o privesc încântat. Ochii îmi sunt atrași de pântecul umflat și îmi țin răsuflarea atunci când îl văd mișcând ușor. Deși Hailey a intrat în a noua lună de sarcină, încă mai sunt surprins de

minunea vieții care se dezvoltă în ea. Nu pot decât să îmi imaginez cum simte ea mișcările copiilor, dar știu cum le simt eu.

Spre fericirea ei și neliniștea mea, burta lui Hailey nu este atât de mare pe cât ne așteptam. Ținând cont că poartă nu unul, ci doi copii și că a părut mereu flămândă în ultimele nouă luni, mă așteptam să ia proporții mult mai mari. Dar nu, ea are burta doar cu puțin mai mare decât Rachel, care poartă un singur copil. Poziționată doar în față, din spate aproape că nu îți dai seama că este însărcinată, iar asta îmi amintește de ceea ce a povestit acum câteva nopți, la una din deja obișnuitele întâlniri ale fetelor din toiul nopții.

— Azi am primit o invitație la cafea! a spus extrem de mândră, iar eu m-am opărit cu cafeaua din ceașca pe care o țineam în mână și care aproape că mi-a scăpat pe jos.

— De la cine? am întrebat uluit, ignorând usturimea arsurii de pe mână. Și eu unde eram?

— Un tip oarecare, mi-a spus ridicând indiferentă din umeri, când eram la mall, iar tu erai pierdut în raionul cu jucării.

— Cum naiba să inviți o femeie gravidă în luna a noua la cafea?! am întrebat cu ciudă, dar eram supărat mai mult pe mine însumi că nu am observat că un tip se dădea la nevasta mea.

— Păi tocmai asta e! exclamă fericită, iar asta m-a descumpănit și mai mult. Eram cu spatele și nu și-a dat seama că sunt însărcinată!

Abia atunci am înțeles motivul bucuriei ei: în ultimele luni a devenit tot mai îngrijorată că a „crescut” prea mult, iar faptul că un străin nu a văzut-o grasă a încântat-o în mod deosebit.

— Iubito, ți-am repetat de atâtea ori că arăți minunat și nu ești grasă! i-am spus extrem de sincer și supărat că asta crede despre ea.

Și-a privit câteva clipe abdomenul umflat, mângâindu-l ușor cu un zâmbet blând pe față, apoi a început să râdă, liniștindu-mă imediat.

— Nu regret nicio secundă, dar tot trebuie să recunosc că am nevoie de un metru pătrat ca să mă întorc!

Primele două când ne-am trezit cu Rachel și Aria la ușă la nici cinci minute după ce Hailey se trezea poftind să mănânce câte ceva sau să atace rezerva națională de înghețată, am fost surprins; abia apoi mi-am dat seama că își dădeau mesaje. În scurt timp, și celelalte patru fete au fost cooptate în întrunirile nocturne, urmate, bineînțeles, de către toți cei șase băieți.

Cu toate că firma de arhitectură și construcții a familiei lucrează numai pentru noi de la începutul anului și toate cele șapte case sunt aproape gata, fetele

au refuzat cu încăpățănare să se mute de la bloc, spunând că își doresc să fie aproape una de alta.

Au devenit atât de apropiate de parcă ar fi toate șapte surori și cred că nici de ar fi fost, nu s-ar fi înțeles atât de bine! Iar noi, băieții, nu le-am putut refuza nimic, ca de obicei, astfel că am acceptat. Ba chiar eu am fost încântat să știu că Hailey nu este singură atunci când eram plecat la facultate sau cu problemele firmei.

Am reușit să îmi onorez contractul semnat cu Hayden la termenul stabilit și, chiar dacă el nu recunoaște, m-a recomandat și altora, astfel că firma de securitate a ajuns să meargă mai bine chiar decât mergea în LA, fiind nevoit să angajeze și personal.

În ciuda faptului că erau în luna a opta și se deplasau pe coridoarele facultății ca două rățuște, Hailey și Aria și-au luat cu brio examenele de sfârșit de an, fără niciun fel de probleme și cu zâmbetul pe buze. Mai stresați și emoționați am fost eu și cu Hunter, care le-am urmărit peste tot de teamă să nu pățească ceva. Ba chiar l-am convins pe Patrick, decanul facultății și vărul lui Hayden, să ne lase în sală la susținerea unora dintre examene.

În ultimele luni însă, am ajuns să înțeleg cu adevărat la ce se refereau părinții lor când spuneau că au terorizat vecinii! Bombăneli și râsete în mijlocul nopții, chicoteli, chiar strigăte uneori între etaje cu „adu și... dacă tot vii”, au făcut ca vecinii noștri să se rărească, mutându-se majoritatea dintre ei. Holden a profitat de situație și a cumpărat fiecare apartament pus la vânzare, de parcă s-ar fi așteptat la asta, spunându-ne râzând că își îndeplinește astfel visul din tinerețe: să cumpere tot blocul!

Așezându-i cu grijă o șuviță de păr, mângâi ușor obrazul catifelat al lui Hailey și îi depun un sărut pe buzele senzuale. Pleoapele i se zbat o clipă, apoi ochii i se deschid brusc și un zâmbet luminos i se așterne pe chipul minunat.

— Rachel? mă întreabă cu voce răgușită de somn, cea mai sexi voce pe care am auzit-o vreodată.

Habar nu am de unde știe și încă sunt surprins de câte ori pare să aibă un al nu știu câțalea simț, la fel ca și Kim, știind dinainte ceva ce urmează să se întâmple.

— Rachel! îi confirm. Dar nu cred că se supără nimeni dacă nu o să ajungem primii sau vrei să mai dormi puțin! O să înțeleagă toată lumea! adaug repede atunci când se încruntă la mine și oftez, ajutând-o să se ridice.

Câteva ore mai târziu, întregul spital știe că naște o Morgan.

Vânzoleala obișnuită care ne însoțește peste tot nu s-a potolit nici aici,

asistentele, doctorii și chiar și cei de la pază resemnându-se și renunțând în cele din urmă să ne atragă atenția asupra gălăgiei pe care o facem.

Deși au părut inițial jignite când li s-a oferit câte un scaun pe roțile atunci când am ajuns la spital, spunând că nu ele nasc și nici nu sunt handicapate, Hailey și Aria le-au acceptat într-un final, după un schimb lung de priviri între ele și căruia nu i-am înțeles rostul. Până acum.

— Să facem concurs! exclamă Aria bătând din palme și o privesc uluit, simțindu-mă tâmpit de-a dreptul și neînțelegând la ce se referă.

În plus, îmi ajunge concursul aflat deja în desfășurare, nu mai doresc încă unul! Privirea rapidă pe care o schimb cu Hunter îmi dă de înțeles că și el se simte exact la fel și ne încruntăm amândoi când Hailey acceptă extrem de bucuroasă.

— Da! Întotdeauna mi-am dorit s-o fac!

S-o facă? Ce naiba de concurs și-ar putea dori să facă două femei însărcinate și la un pas să nască?!?

— Iubito, la ce te referi? întreb aproape cu teamă.

— Concurs cu scaunele cu roțile! Voi ne împingeți! îmi spune încântată, arătând spre holul lung și care acum mi se pare că seamănă cu holul groazei.

— Sper că glumiți! exclam deodată cu Hunter, amândoi speriați de idee.

— Nu! răspunde Hailey râzând. Cam, ai zis că-ți place partea sălbatică din mine! îmi amintește imediat.

— Îmi place, iubito, dar *în pat!* spun repede, prefăcându-mă că nu observ rânjetele Ariei și ale lui Hunter. Și îți promit că o să te las să fi cât de sălbatică vrei, *după* ce naști!

Amândouă se bosumflă instantaneu, ca niște copii mici cărora refuzi să le cumperi o jucărie și schimb o privire disperată cu Hunter atunci când două perechi de ochi albaștrii se uită rugători la noi.

— Eu nu te-am mai lăsat să conduci de două luni de teamă să nu pățești ceva, iar tu vrei să gonesc acum cu tine pe coridoarele spitalului! încerc să o fac să se răzgândească, deși m-am topit deja în fața privirii ei rugătoare.

— Numai o dată! îmi zâmbește dulce și aproape că îmi bagă în ochi un deget cu o manichiură perfectă, la care mă uit cruciș.

Doamne, femeia asta mă bagă în boală! O singură privire de a ei mă face să uit de uzul rațiunii și aș fi în stare să fac orice prostie mi-ar cere! Zâmbetul ei minunat mă topește ca de fiecare dată și înghit în sec cu gândul la sălbăticia ei în pat! Am luat-o razna, asta e clar! Numai un nebun sau obsedat și-ar putea imagina că face dragoste sălbatică cu soția lui când ea, însărcinată în nouă luni, îl

roagă să facă o cursă pe holurile spitalului!

— Te rog! Numai o dată! aud și rugămintea șoptită a Ariei și îmi mut cu greu privirea din ochii albaștri ai lui Hailey în care eram pierdut, spre Hunter.

Și el pare la fel de amețit ca și mine și oftăm amândoi, învinși. Așa că îi sărut degetul pe care mi-l flutură prin fața ochilor, abținându-mă să nu îl mușc, după cum sunt tentat, căci știu ce ar stârni asta în mine.

— O singură tură! mormăi încet, încercând să îmi ascund zâmbetul care încearcă să mi se întindă pe întreaga față.

Abia când suntem gata de start atragem atenția celor din jur, fiecare dintre ei încercând să ghicească cine va câștiga și observ primul zâmbet pe fața lui Holden de când am ajuns la spital. E încordat ca un arc și n-a avut răbdare să stea pe un scaun nici măcar o secundă, plimbându-se agitat și îngrijorat, de parcă el ar urma să nască.

— Sunteți gata? întreb schimbând o privire scurtă cu Hunter și... pornim.

Hailey

— Nu pot să cred că ne-am lăsat convinși să facem asta! bombăne Cameron atunci când cursa se termină, însă are un zâmbet minunat pe față.

Puțin îmi pasă de faptul că terorizăm un întreg spital! În ciuda faptului că am speriat personalul medical venit grăbit să vadă de ce se aud strigătele care doar ne încurajau în cursă, mă simt minunat! E primul lucru nebunesc pe care îl fac de câteva luni încoace și, dacă nu ar fi ușoara durere de spate care mă necăjește de câteva minute bune, mai că aș fi tentată să repet totul din nou.

Nici Hunter și nici Cameron nu ne-au împins scaunele cu viteza cu care am fi dorit și au făcut în așa fel încât să fim la egalitate, dar măcar ne-am distrat și am mai risipit puțin din tensiunea cu care așteptăm cu toții o veste din sala de nașteri, de la Rachel și Matt.

— O să fie bine! îi prind mâna lui Holden și acesta îmi zâmbește timid după ce îmi sărută repede palma.

În mod normal, cursa noastră l-ar fi determinat să facă o grămadă de glume și comentarii pe seama ei și a noastră, însă el este mai serios și mai îngrijorat decât l-am văzut vreodată.

— Sper, scumpo! Sper! îmi spune emoționat. Știi, șoptește în așa fel încât să îl aud numai eu, cu toate glumele mele deplasate, nu îmi pasă dacă va fi băiat sau fată. Tot ce doresc este să fie sănătos și Rachel să iasă cu bine din asta!

Grija lui mă face să mă gândesc la ce mă așteaptă și pe mine în curând și înghit atât de sonor în sec încât îl fac să tresară.

— Și tu o să fii bine! mă asigură imediat. Și Aria și... Mai avem vreo gravidă de care eu nu știu? întreabă plimbându-și repede ochii în jur, făcându-mă să râd și să îmi uit temerile.

O ușă se deschide atât de brusc încât mă mir că nu a ieșit din țâțâni și un Matt cu un zâmbet de zile mari dă năvală peste noi.

— Sunt tătic! spune într-o suflare apoi sare în sus și scoate un chiot de bucurie atât de puternic încât cred că a fost auzit și din parcare. O *fată!* Avem o fată!

Dacă până acum știa tot spitalul de noi, acum cred că a aflat tot Houston-ul. Strigăte de bucurie și o grămadă de felicitări răsună pe holul imaculat și care amplifică totul cu efectul de ecou.

— Putem s-o vedem? aud vocea tremurândă de emoție a lui Holden și toți râdem de el.

Pentru prima dată, întreaga familie își potolește agitația și ne strecurăm în

salonul de spital aproape pe vârfuri, în șir indian, lucru total necaracteristic nouă. Hohotul de râs care îi scapă lui Rachel la vederea modului în care intrăm și ne comportăm este singurul sunet care se aude în timp ce, în brațele ei, învelită într-o păturică roz, noua membră a familiei Morgan doarme indiferentă la nebunia pe care a stârnit-o apariția ei.

Emoția pe care o simt atunci când mângâi ușor obrazul delicat al fetei își găsește ecou până în adâncurile ființei mele, făcându-mă să tremur involuntar, iar bebelușii mei încep să se agite. Ignorând cu desăvârșire durerile de spate ce revin în valuri cu forțe proaspete și parcă mai acute, îmi întorc privirea spre Cameron și îi șoptesc încântată:

— E ca un îngerăș!

Aceeași emoție o regăsesc și în ochii lui albaștri și brațele sale mă strâng imediat la pieptul tare, gândindu-ne amândoi la cum vor arăta copiii noștri sau ce vor fi.

— *Este un îngerăș!* răspunde la fel încet și amețesc în fața modului intens în care mă privește.

— Angel! Așa se va numi! exclamă încântată Rachel, apoi ridică ușor din umeri în chip de scuză când toți o privim uluiți. Eram siguri că va fi băiat și nu ne-am gândit la nume de fată. Dar Angel este perfect! adaugă uitându-se spre Matt care, zâmbindu-i plin de dragoste, dă aprobator din cap.

Îmi arunc privirea în jur și zâmbesc și eu când îi văd pe toți membrii familiei mele numeroase și nebune stând liniștiți și admirând micuța minune din brațele lui Rachel. Fiecare bărbat își strânge aproape perechea și nu i-am văzut atât de emoționați în toată viața mea.

Hunter, cu Aria lipită bine de spatele lui, îi mângâie ușor abdomenul, probabil gândindu-se și ei la viitorul lor copil, iar Marlene și Samantha plâng liniștit și aș putea jura că și Holden, unchiul meu zăpăcit, are în ochi lacrimi de fericire. Hudson, cu ochii pe micuța Angel, nu știu ce îi șoptește Dakotei la ureche, dar aceasta îl ascultă cu ochii ușor măriți și încetoșați, părând vrăjită de vorbele lui.

Însă tresar, surprinsă, când întâlnesc ochii mamei fixați asupra mea. E singura care nu mai zâmbește, din contră, pare îngrijorată, iar asta îmi produce și mie un fior de neliniște ce parcă îmi strânge inima într-un pumn. Ca de obicei, tata îi simte starea și îl zăresc și pe el mutându-și privirea asupra mea, aproape speriat. Fir-ar să fie, asta nu e de bine!

— Sunt însărcinată!

Șoapta Dakotei ne ia pe toți prin surprindere, însă cel mai surprins dintre toți

pare să fie chiar Hudson, care înghite vizibil și sonor în sec. Într-o singură secundă, își ridică soția în brațe și dispare fulgerător pe ușa salonului.

— Ești sigură? i se aude vocea emoționată de pe coridor, iar strigătul de bucurie care îi scapă mă face să cred că a primit un răspuns pozitiv și mi-l pot imagina cu ochii minții cum se învâрте acum cu ea în brațe.

— S-au dus planurile Dakotei, râde ușor Cameron la urechea mea, dar n-am văzut-o mai fericită niciodată!

Aș vrea să-i spun că sunt de acord cu el, însă o durere fulgerătoare de spate mă lasă să scap numai un geamăt scurt și mă aplec instinctiv în față când îmi simt spatele ca și cum ar fi tăiat în două de un cuțit înroșit.

— Iubito? aud ca prin vis vocea speriată a lui Cameron și sunt bucuroasă când brațele lui tari îmi susțin corpul, căci m-aș lăsa pe jos din cauza durerii pe care o simt.

— Cheamă un doctor! răsună ordinul mamei mele adresat habar n-am cui și mă ghemuiesc mai bine la pieptul lui Cameron, care m-a ridicat imediat în brațe.

O, Doamne! Vânzoleala care începe în jurul meu mă amețește și mai tare decât o fac durerile ce se succed acum din ce în ce mai des, însă încerc să îmi aduc aminte ceea ce am învățat la cursurile prenatale la care am fost.

— Respiră, iubito! îmi șoptește Cameron atunci când mă trezesc în propriul meu salon, legată la tot felul de aparate care mă monitorizează atât pe mine cât și copiii și izbucnesc în râs.

În ciuda situației în care mă aflu și a durerilor pe care le simt, nu pot să nu observ cât de comic este Cameron. Își umflă pieptul de parcă ar dori să tragă tot aerul din încăperea, iar obrajii îi sunt roșii de parcă ar face cine știe ce efort.

— Te hiperventilezi! îi atrag atenția cu un chicotit și scot un zâmbet chinuit de la el.

— E prea devreme! spune speriat și mă sărută scurt. Mai devreme cu două săptămâni! Nu poți să îi mai ții puțin?

Cum, Doamne iartă-mă, să îi mai țin?

— Cam, nu pot să îmi pun dop! Și nici nu cred că dacă îmi încrucișez picioarele rezolv ceva!

Îmi simt pleoapele grele și mă forțez să le deschid, încercând să privesc în jur. Lumina care se strecoară în salonul de spital pe geamul larg deschis îmi arată că este ziuă acum, iar adierea curentului de aer ce intră pe ea îmi răcorește în mod plăcut corpul încins.

Cameron șade pe un scaun de lângă patul meu și îmi dau seama că săruturile fierbinți și dese pe care le depune pe mâna mea sunt cele care m-au trezit.

Fragmente disperate îmi apar în fața ochilor și gem ușor la amintirea lor. Cuvinte răzlețe își fac loc în mintea mea, voci îngrijorate, dar nu pot găsi legătura dintre ele. Durerea nu pare să fi dispărut, din contră, este din ce în ce mai acută și pare să fie continuă acum.

Geamătul meu îi atrage atenția lui Cameron și se ridică imediat de pe scaun, aplecându-se asupra mea.

— Rezistă, iubito! Mai ai puțin! îmi spune încurajator și aproape că îi simt privirea cum se plimbă pe chipul meu dar, în același timp, observ și teama din adâncul ochilor albaștri.

Nu l-am văzut nicicând atât de speriat, dar nu mai am putere să analizez. Nu știu nici câte ore au trecut de când a început travaliul, singurul lucru pe care îl știu este că am obosit, că îmi simt întregul trup zdrobit și parcă nu mai am putere să lupt.

Cu ultimele puteri pe care pot să le mai strâng, îmi fixez privirea în ochii albaștri care pe care îi ador atât de mult și îi amintesc șoptit:

— Ai promis că rămâi!

Spaima care i se întinde pe chip îmi face inima să se strângă în mod dureros, dar ochii lui par să se îndepărteze treptat.

— Sunt aici, iubito, și nu plec nicăieri, așa cum ți-am promis! îi aud răspunsul tot mai slab. Hailey!

Și, în timp ce mă scufund în întunericul ce pare să mă înconjoare de peste tot, ultimul lucru la care pot să mă gândesc este cât de bine sună numele meu spus de buzele lui...

EPILOG

Cameron în ciuda stratului gros de zăpadă, Hailey reușește să fugă destul de repede de mine. Și totuși, nu suficient de repede. Doar dacă mi-aș întinde mâna puțin mai tare și aș putea să o ating, însă prefer să o las să mai alerge puțin. Îi pot auzi respirația sacadată deja și știu că nu va mai rezista prea mult.

Exact cum am bănuir, picioarele obosite îi cedează și reușesc să o cuprind în brațe în ultima secundă, rostogolindu-ne îmbrățișați până când rămân ridicat deasupra ei.

Poate că ea are răsuflarea tăiată în urma efortului depus, însă abilitatea mea de a respira pare să fi dispărut complet atunci când îi privesc chipul și îi aud hohotul de râs. Obrajii îi sunt rumeni, ochii îi strălucesc de parcă ar avea lacrimi în ei, iar buzele întredeschise par extrem de fierbinți și tentante.

— Te-am prins! reușesc să șoptesc cu greutate după ce înghit în sec, apoi îi cuprind gura dulce într-un sărut plin de pasiune.

Râsul îi dispare subit, iar buzele i se topesc sub gura mea flămândă, făcându-mă să gem nemulțumit de faptul că nu o pot simți mai mult.

— Am alunecat! găsește repede o scuză și zâmbetul ei senzual mă face să mă întreb dacă nu cumva a făcut-o intenționat.

Părul întunecat și lung acum până în talie, stă împrăștiat în jurul ei ca o aură întunecată, scoțându-i și mai mult frumusețea trăsăturilor în evidență. Albul zăpezii din jur și respirația sa accelerată mă fac să îmi amintesc fără să vreau de momentele petrecute acum trei ani în spital și zâmbesc.

După cele câteva clipe de slăbiciune pe care le-a avut imediat după ce a născut Rachel și care m-au speriat mai tare decât am fost vreodată în viața mea, Hailey a surprins pe toată lumea. Mă rog, pe cei care nu o cunoșteau. Și pe Hayden, despre care am auzit că a făcut ravagii în sala de așteptare, neștiind ce s-a întâmplat.

Încadrându-se perfect în tipicul familiei Morgan, cu o atitudine hotărâtă și plină de aplomb, Hailey a născut gemenii într-un timp record.

Cu privirea fixată în ochii mei, a respirat și gâfâit exact cum ne-au învățat la cursurile prenatale și, în același timp, a ascultat de toate indicațiile doctoriței care părea depășită de rapiditatea cu care se întâmplă totul.

Așa cum i-am promis, în timp ce îmi strângea mâna cu o putere pe care nu bănuiam să o aibă, am respirat în rînd cu ea, am gâfâit în rînd cu ea, ba chiar am și gemut în rînd cu ea și am făcut-o atât de convingător încât am fost întrebat de o asistentă extrem de amabilă dacă nu cumva îmi este rău, făcând-o pe Hailey să

mârâie la blonda care mi-a acordat atenție.

— Eram curioasă dacă te ții de promisiune! am auzit-o chicotind pe doctoriță, iar Hailey mi-a zâmbit, ea fiind singura care a știut că toate sunetele scoase de mine nu erau chiar atât de prefăcute și nu făceau parte doar din promisiunea mea.

Fiecare contracție de-a ei îmi chinuia mie sufletul și i-aș fi luat durerea asupra mea dacă s-ar fi putut!

— Dar e urât!

Vocea cristalină ne face să ne întoarcem privirile spre mogâldeța care abia se zărește din zăpadă și pufnim amândoi în râs. Angel, înfăolită bine și cu năsucul mic și înroșit de frig, privește bosumflată în sus spre Holden, străduindu-se cu greutate să-și pună mânuțele în sân din cauza hainelor groase cu care e îmbrăcată.

Urâtenia la care face micuța referire este un om de zăpadă de câteva ori mai mare decât ea și care, din punctul meu de vedere, este chiar reușit.

— Urât?!? exclamă Holden cu o falsă disperare, privind chiorâș la opera lui de artă, apoi spre mogâldeța de la picioarele lui. Da ce are?

— Nu are fustă roz! îi spune ea oftată, apoi buza de jos începe să îi tremure ușor, fapt ce pare să îl terifieze pe Holden.

— Îi punem fustă imediat! exclamă înmuindu-se în fața micuței, apoi se întoarce înspre noi. Cam, s-a topit zăpada în jurul vostru! Las-o puțin pe Hailey să mai și respire și, înainte să vă apucați de făcut o altă pereche de gemeni, ai grijă de Angel a mea până aduc o fustă roz din cabană!

Exact cum ne-am așteptat, Holden este înnebunit după nepoțica lui, iar aceasta i-a descoperit slăbiciunea și îl învârtă după bunul ei plac.

În timp ce el se îndepărtează grăbit să îndeplinească dorința nepoatei, aceasta privește în urma lui cu un chip de pe care a dispărut orice urmă de supărare, lăsând loc unui zâmbet minunat și care arată clar că *știa* că o să obțină ce dorește. Apoi vine în fugă spre noi, aruncându-se în brațele mele. Deși are doar trei ani, a învățat deja că obține orice lucru mult mai ușor de la oricare dintre noi, bărbatii, așa că suntem preferații ei.

— Când se trezesc ceilalți? ne întreabă privindu-ne cu ochi mari și oftez fără să vreau.

A devenit o obișnuință ca Angel să refuze să-și facă somnul de după-masă ca ceilalți copii, iar acum se plictisește. Am profitat de puținul timp liber oferit și, în loc să tragem și noi un pui de somn ca restul familiei, am fost cu Hailey într-o scurtă plimbare, doar noi doi, sperând că mai apuc să o duc și în dormitor

înainte ca toată lumea să se trezească.

Fir-ar să fie, hârjoneala prin zăpadă m-a excitat al naibii de mult iar acum, din cauza unei amărâte de fustițe roz, o să fiu nevoit să mai aștept până diseară ca să pot face dragoste cu soția mea!

Bombănitul meu o face pe Hailey să izbucnească din nou în râs, dar modul în care îi strălucesc ochii mă face să înghit din nou în sec. Și ea este la fel de frustrată ca și mine, dar nu ne putem supăra pe îngerașul de lângă noi.

— Poate avem noroc și Holden se întoarce repede, înainte ca ceilalți să... încep să spun plin de speranță, dar vorbele mi se termină într-un geamăt adânc atunci când ușa cabanei este aproape smulsă din balamale și părinții micuței de lângă noi ies râzând din cabană.

Bineînțeles că râd, ei au fost singuri până acum, lăsându-și fetița în grija bunicului Holden!

— Tati! exclamă Angel extrem de fericită și o ia la fugă spre Matt și Rachel, la care ajunge după doar trei căzături, aproape pierzându-se în zăpada mare și începând să râdă din toată inima când tatăl ei o ia în brațe și o aruncă de câteva ori în aer.

Fericit că am scăpat de rolul de dădacă, o arunc pe Hailey pe un umăr și mă îndrept grăbit înspre cabană, ignorând rânjetele lui Matt și Rachel și sperând din tot sufletul să ajung în camera noastră înainte să mai apară cineva.

Ca de obicei, urc scările tot câte două, în timp ce Hailey râde pe înfundate pe umărul meu.

— Nu râde! gem exasperat că nu mai ajung odată. La cât sunt de tare, abia reușesc să pășesc și există mari șanse să mă împiedic și să ne împrăștiem pe scări!

Hohotul ei de râs se aude cu siguranță în toată cabana acum, așa că sunt fericit când reușesc să intru în cameră și, după ce încui ușa în urma noastră, îi astup gura cu un sărut flămând, în timp ce aproape că smulg hainele de pe ea. Haine cu care tot eu am avut plăcerea să o îmbrac și care îmi pun acum răbdarea la grea încercare.

Mult mai târziu, după ce corpurile noastre și-au găsit împlinirea iar Hailey a ațipit, privesc pierdut spre femeia care a reușit cu doar o privire să îmi schimbe întreaga viață și să devină centrul ei.

Încă mă minunez de frumusețea ei și aș putea să o privesc ore întregi, că tot nu m-aș sătura!

Genele lungi și întoarse aruncă umbre ușoare pe pomeții înroșiți de aerul tare și rece al Aspen-ului, dar și din cauza modului sălbatic în care am făcut

dragoste. De fapt, întregul corp îi este acoperit de o roșeață delicioasă, făcând-o să arate extrem de tentantă și gem în sinea mea când o doresc din nou.

Deși au trecut aproape patru ani de când am văzut-o prima oară, are același efect asupra mea. Pe lângă faptul că nu mă pot sătura niciodată de ea și mă simt ca un obsedat uneori, îmi taie la fel de ușor respirația cu doar un zâmbet sau o privire.

Atunci când am semnat contractul cu Hayden, habar nu aveam ce va însemna asta pentru viața mea și nici nu bănuiam măcar că se va transforma în cel mai profitabil contract semnat vreodată.

Hailey

— Ajunge! mormăi exasperată când Cameron încearcă să mai strecoare un pulover pe mine, iar eu sunt deja mai încinsă ca o sobă.

Rânjetul lui încântat îmi arată clar că știe că nu sunt încălzită doar din cauza hainelor, ci și a modului în care, ca de obicei, transformă ritualul îmbrăcării mele într-o continuă mângâiere și asta e ceea ce mă încinge cel mai mult.

Dar acum este puțin mai grăbit decât de obicei, iar nerăbdarea lui este legată de faptul că aproape întreaga zi a fost departe de... copiii noștri.

Îmi amintesc de parcă ar fi fost doar ieri momentul în care doctorița Anderson mi-a pus pentru prima dată în brațe fiul, în timp ce Cameron o primea cu mâinile tremurânde de emoție pe fiica noastră.

Exact ca și în joaca noastră cu bebelușii de zăpadă, doar că emoțiile erau de un milion de ori mai mari.

De-a lungul celor nouă luni de sarcină, am convenit asupra unui singur lucru în ce privește numele copiilor: fiecare dintre noi va da numele unui copil. Dar nu am discutat niciodată care vor fi acestea, așa că mi-am ridicat privirea întrebătoare spre Cam, așteptând să spună ceva.

Cu ochii în lacrimi de emoție, și-a frecat ușor nasul de obrazul catifelat al micuței din brațele lui, apoi m-a privit în ochi mai fericit decât l-am văzut vreodată.

— Heather! a șoptit încântat și inima mi s-a oprit o clipă când am auzit numele începând cu H.

Privirea mi-a coborât spre micuțul din brațele mele și i-am sărutat încântată obrăjorul, apoi am întors-o spre Cam, care aștepta nerăbdător.

— Harlan! am șoptit emoționată, apoi am izbucnit amândoi în râs, făcându-ne bebelușii să tresară.

Cred că a fost pentru prima și ultima dată când micuții noștri sau speriat de zgomotele din jur căci, după doar câteva clipe, când întreaga noastră familie a umplut salonul de spital, nu au mai părut deranjați de râsete sau exclamațiile de încântare.

Chiar și Rachel a venit să ne viziteze, așezată într-un scaun cu roțile și cu micuța Angel în brațe și, în ciuda faptului că abia ce născusem, am ajuns să râd până am început să sughit din cauza disperării lui Cameron și a mârâielilor lui când a văzut cum copiii noștri trec cu repeziciune prin brațele tuturor.

— Harlan și Heather? a întrebat tata emoționat privind spre fetița pe care o ținea în brațe apoi, cu regret, i-a înmânat-o lui Cam.

— Chiar dacă numele de familie e Bennett, am vrut să păstrăm și ceva din tradiția familiei Morgan! i-a explicat acesta și nu cred că l-am văzut niciodată pe tata mai mândru ca atunci.

— Mai știi cum mârâiam la tine? a întrebat el, iar Cam a înclinat ușor din cap. Ei bine, *acum* o să mă înțelegi perfect și o să mă distrez al naibii de tare când o să-mi calci pe urme! a început tata să râdă, Cameron înghițind disperat în sec.

Mama, cu Harlan bine strâns la pieptul ei, mi-a zâmbit cu lacrimi în ochi și amândouă am privit mândre spre cei doi bărbați care înseamnă atât de mult pentru noi. Deși nu există nicio legătură de sânge între ei, cei doi se aseamănă mai mult decât ar fi făcut-o dacă ar fi fost tată și fiu.

— Suntem așteptați! îmi șoptește Cameron scoțându-mă din amintiri și mă lipesc mai bine de pieptul lui atunci când mă înconjoară cu brațele, întinzându-mă după un sărut pe care îl primesc imediat.

E ziua de Crăciun și întreaga familie suntem la Aspen, ca de obicei, dar nerăbdarea lui Cam nu are nimic de-a face cu asta. Fiind ziua de naștere a părinților mei, cel mai frumos cadou pe care îl putem face pentru ei este o zi în care gemenii să fie doar ai lor, iar Cameron suferă din cauza asta.

— Mami, facem concurs de oameni de zăpadă! îmi strigă Harlan fericit când ne alăturăm celorlalți în poienița plină de zăpadă.

— Poate monștrii de zăpadă! bombăne tata nemulțumit și se strâmbă arătând spre mormanul pe care el l-a construit, în timp ce mama se distrează pe seama lui.

Am însă senzația că nici nu dorește să facă un om de zăpadă normal. Nu a făcut nici pe vremea când noi eram copii, întotdeauna construind aceeași diformitate: un morman uriaș de zăpadă adunat cu lopata, pe care tronează un bulgăre mai mare cu doi ochi care ne privesc chiorâș. Iar nemulțumirea lui este doar de fațadă, căci o privește încântat pe mama și amândoi își zâmbesc fericiți.

Privirea îmi fuge roată prin poieniță și zâmbesc încântată, în timp ce îmi lipesc mai bine spatele de pieptul lui Cameron iar acesta mă strânge imediat ocrotitor în brațe.

Angel țopăie în jurul omului ei de zăpadă cu fustiță roz, de fapt o bucată de perdea pe care habar nu am de unde a scos-o Holden, în timp ce părinții și bunicul ei o sorb din priviri.

La doar câțiva pași distanță, Marlene îl ține în brațe pe Maddox, fiul lui Michael și Nadine, în vârstă de doar câteva luni. S-au căsătorit în urmă cu vreo doi ani când, sătul să o tot urmeze pe Nadine prin toată țara la spectacolele pe

care le avea, Michael a pus piciorul în prag și a convins-o să se mărite în sfârșit cu el, deși o ceruse deja la nici cinci minute după ce s-au cunoscut.

Scott și Stuart au adoptat o altă tactică în schimb. Au făcut front comun și construiesc împreună doi oameni de zăpadă, în timp ce Raven și Devon le dau indicații râzând, iar Heaton și Samantha sunt concentrați doar pe nepoții lor.

Exact cum se aștepta Cameron, în ziua în care a absolvit liceul, după ce a primit felicitările tuturor, Raven a anunțat bucurioasă că este însărcinată, făcându-l pe Scott mai mult decât fericit. Reed, băiețelul lor în vârstă de doi ani, este acum învățat de Heaton să facă îngerași în zăpadă, în timp ce Samantha gângurește copilului din brațele ei, cu totul fermecată de el.

Dylan, fiul lui Stuart și Devon, este cel mai nou membru al familiei noastre și are doar două luni. Și-a exasperat tatăl și chinuit mama timp de nouă luni cu o sarcină destul de grea, însă acum este cel mai cuminte copilăș dintre toți.

— Al nostru este cel mai frumos! o aud pe Heather exclamând și îl face pe tata să nu-și mai încapă în piele de mândrie.

Țopăind în jurul monstrului de zăpadă, fiica noastră pare să aibă arcuri la piciorușe. Nasul mic și roșu din cauza frigului de afară este aproape singurul lucru care se poate vedea din fața ei. Aproape, căci ochii albaștri, nuanța ochilor lui Cam și pe care i-a moștenit de la tatăl ei, strălucesc puternic, arătându-i încântarea.

Din cauza zăpezii care îi trece peste genunchi, se împiedică și cade cât este de lungă, iar trupul lui Cam se încordează imediat, dând să fugă spre ea.

— Așteaptă o secundă! îi spun reținându-l și îl îndemn să privească ce se întâmplă.

Ca la un semn, Harlan, Aiden și Derek sar imediat în ajutorul ei, ajutând-o să se ridice și scuturând-o de zăpadă. E uimitor cum cei trei băieți, deși sunt la fel de mici ca și fetița pe care o ajută, arată extrem de proiectivi cu ea!

— Stai liniștit, Cam! începe să râdă Hudson, aflat cu Dakota în stânga noastră. Așa am fost și noi cu Hailey!

— Chiar dacă noi am avut de protejat *o singură fată*, sunt sigur că băieții noștri se vor descurca să aibă grijă și de *două!* adaugă rânjind și Hunter din dreapta mea.

Chiar dacă nu este sora lor, Aiden, fiul lui Hunter și al Ariei, și Derek, fiul lui Hudson și al Dakotei, se poartă ca și cum ar fi frații lui Heather. Exact așa cum toți șase băieții m-au considerat pe mine sora lor.

Exact ca și părinții lor, toți băieții au moștenit ochii verzi și minunați ai familiei Morgan, semănând atât de mult între ei de parcă ar fi frați. Aceași ochi,

același păr întunecat, aceeași atitudine posesivă. Un amalgam de trăsături minunate și sunt mai mult decât sigură că vor face ravagii peste câțiva ani în rândul fetelor.

Heather a moștenit ochii lui Cameron dar, în rest, seamănă extrem de mult cu mine și cu mama, fapt ce îl îngrijorează pe soțul meu superprotectiv și este speriat de grijile ce îl așteaptă în viitorul apropiat.

Angel e copia în miniatură a lui Rachel, dar firea o are toată de la Holden, bunicul ei glumeț, iar asta cred că îi va aduce destul de multe necazuri.

Singurul lucru care îl mai liniștește puțin pe Cameron și chiar și pe restul bărbaților din familie este firma de securitate pe care o avem și care, după spusele lui, va avea o „secție specială” care se va ocupa doar cu protecția fetelor.

— Deocamdată sunt șase băieți și două fete, dar cine știe ce mai urmează! ne trezim cu Holden rânjind lângă noi, în timp ce Angel se alătură grupului de copii. Chiar dacă sunt singurul dintre toți care am reușit, *în sfârșit*, să rup patul, bănuiesc că mai urmează încă o tură de copii!

Hohotele noastre de râs răsună în liniștea din jur și îmi privesc cu lacrimi în ochi unchiul care își freacă în glumă spatele.

Am aflat și noi de unde provine obsesia lui pentru paturi, iar băieții au hotărât că ar fi cazul să îl facă fericit. Astfel, profitând de faptul că Holden era ocupat cu copiii, i-au „aranjat” aseară picioarele patului cu ajutorul unui fierăstrău. După o bufnitură zgomotoasă și pe care o așteptam nerăbdători cu toții, țipătul lui de fericire cred că putea fi socotit un pericol de avalanșă pentru zăpada de pe munții din jur.

A coborât în goană în livingul în care noi aproape că ne tăvăleam de râs și, după ce ne-a mulțumit extaziat, s-a întors cu aceeași viteză în dormitor, ca să o liniștească pe Marlene.

Dar vorbele lui ne amintesc și altceva și schimb câteva priviri cu Aria și Dakota. Ca la un semn, toate trei ieșim din brațele protectoare care ne încercuiesc și, încercând din răspuțuri să ne menținem serioase, ne aplecăm spre zăpada de la picioarele noastre.

— Iubito, ce faci? mă întreabă Cameron bănuitor, însă prefer să tac și să îmi văd de treabă.

După doar câteva minute, tot toate trei deodată, ne ridicăm și depunem în brațele soților noștri uluiți, trei... bebeluși de zăpadă.

Ignor exclamațiile și hohotele de râs din jur și privirea îmi rămâne fixată în ochii lui Cameron. O singură secundă îi coboară spre bulgărele din mâinile lui, apoi îl azvârle cât colo, ridicându-mă în brațe și învârtindu-se cu mine.

— Cameron, mă amețești! reușesc să spun cu greutate, căci gura lui îmi zdrobește buzele într-un sărut plin de pasiune și din care îi simt toată bucuria că va fi din nou tată.

— Ești sigură? mă întreabă imediat ce mă repune din nou pe picioarele mele, apoi se încruntă când dau aprobator din cap. Să nu răcești! spune speriat și își dă repede geaca jos, punând-o pe mine și ignorând că el rămâne doar într-un tricou, riscând să se răcească mai repede decât mine.

— Unul? Doi? Tripleți? întreabă plin de speranță în timp ce palma i se așază pe pântecul meu, mângâind ușor, iar eu îi răspund speriată.

— Sper că doar unul!

— E bine și unul, aprobă fericit apoi se întoarce spre mama. Cum stăm cu înghețata?

Fără să catadicsească să-i răspundă, mama mă ia în brațe, strângându-mă fericită la pieptul ei.

— *Trei copii?* Chiar vrei să păstrezi tradiția?

Ochii îmi fug spre tata și îl văd zâmbind încântat, apoi îl privesc pe soțul meu.

Îmi țin respirația în fața modului în care ochii lui mă sorb din priviri, exact la fel ca atunci când ne-am întâlnit și am căzut în piscină. Cu toate că au trecut patru ani de atunci, are același efect asupra mea: mi-e cald și mi-e frig în același timp, respir precipitat și nu am aer de ajuns. Inima mi se zbate în piept cu aceeași emoție, iar fluturașii își fac de cap în stomacul meu la fel de agitați.

Nu ne-am făcut niciun plan privind copiii sau numărul lor, dar viața ne-a surprins într-un mod mai mult decât plăcut și, fără să vrem, se pare că păstrăm tradiția în familie.

— Da, trei! îi răspund mamei râzând fericită. O nouă generație, un nou *triplu H...*

Sfârșit

„*Triplu H* e o carte plină de suspans, iubire, o carte care ne arată valorile și importanța familiei, sincerității și încrederii pe care fiecare persoană trebuie să le aibă față de partenerul de viață (cu micile excepții de gelozie fără de care viața nu ar fi frumoasă). O carte de nota 10, scrisă de o autoare minunată și de la care așteptăm în continuare cât mai multe capodopere literare”.

— *Adriana Popa*

„De cum am citit *Triplu H* volumul 1, am fost nerăbdătoare să citesc și volumul 2. Așa că, pe watptad a fost ocazia! Stilul îndrăzneț, umoristic și ușor ironic al autoarei, plus personajele binecunoscute nouă din primul volum, au fost cele care îmi garantau că voi avea parte de o lectură aparte. Dar și aici am avut parte de o surpriză! Copiii! Șase băieți și o fată, la fel de amuzanți ca și părinții lor! M-am îndrăgostit încă de la primele capitole. Hailey și cei șase gardieni supraprotectori, Cameron cu stilul lui direct, ce mai... mi-au tăiat răsuflarea! Povestea fiecărui cuplu în parte, dialogurile spumoase și uneori acide, impulsivitatea și glumele la ordinea zilei; toate acestea oferă o altă perspectivă asupra familiei Morgan. Și să nu uităm de bătrâni! Care nu mi-au părut deloc uzați, ci la fel de plini de viață cum îi cunoșteam! O carte pe care o recomand celor ce vor relaxare, să râdă în hohote și, în același timp, ceva romantic!”

— *Geo Marcovici*

„Am citit primul volum al *Triplu H*, am trăit cu personajele, le-am savurat poveștile, am fost martori ai iubirii, nebuniei și năzbâtiilor lor... acum a urmat volumul 2. O altă carte. Alte personaje. Alte povesti și intrigi. Alte iubiri magice, gelozii și situații amuzante. O continuare a primei generații. Cum e să fii *singura fată* într-o nouă generație de Morgan-i? Cum e să trăiești în mijlocul a doi frați și patru verișori super-extra-mega protectori? Dacă mai adăugăm și un tată și doi unchi, care sunt mai răi decât niște bodyguarzi... atunci povestea nu poate fi decât *EXPLOZIVA!* Cu atât mai mult cu cât apare în scenă și un eventual viitor iubit al sus-numitei domnișoare...» Avem și în volumul 2 din *Triplu H* aceleași „ingrediente” cu care autoarea ne-a obișnuit de fiecare dată: iubire, magie,

intrigă, gelozie, tachinări, romantism, emoție, senzualitate și, bineînțeles, mult umor! Am trăit intens fiecare emoție, trăire și nebunie frumoasă a protagoniștilor și garantat recomand și acest volum!!!”

— *Denisa Lăzureanu*

„Mă simt privilegiată că am avut bucuria de a fi alături de Corina pe parcursul scrierii volumului 2 *Triplu H*. Dacă primul volum l-am citit cu sufletul la gură, volumul 2 l-am savurat ca pe un pahar de șampanie fină, băută cu înghițituri mici. *Triplu H* volumul 2 se ridică cu certitudine la nivelul primului volum, ba chiar îl întrece. Cea de-a doua generație de bărbați fatali este întregită de prințesa grupului, Hailey, fiica lui Hayden și al lui Kim. Povestite pe un ton alert, plin de umor, întâmplările prin care trec cei șase băieți și Hailey te țin în priză pe tot parcursul cărții. Nu poți să nu iubești aceste personaje care pe nesimțite te trag în viața lor, tu ne mai simțindu-te un cititor, ci un participant direct la acțiune. Autoarea reușește să te convingă de faptul că iubirea adevărată există, doar că trebuie ca tu să fii destul de norocos să o descoperi... *Triplu H* este cartea pe care trebuie neapărat să o ai în bibliotecă deoarece este antidotul perfect pentru acele zile care nu sunt perfecte...”

— *Dana Petrám*

„*Triplu H* volumul 2 este o carte efervescentă, iar povestea continuă cu noua generație. Se formează noi perechi, stilul este același, plin de viață, spumos, ce nu te lasă să pui cartea deoparte. Nu lipsesc replicile amuzante, iar sentimentele abundă. Este o carte pe care o citești și recitești cu plăcere!”

— *Știrbu Luiza*